काव्यप्रकाशः

अलङ्कारसन्दर्भः ।

मम्मटभट्ट-विरचितः ।

कलिकाता-संस्कृतविद्यालयाध्यक्ष-

श्रीमहेशचन्द्रन्यायरत्न-

सङ्कलित-तात्पर्य्यविवरणान्वितः ।

तस्य छात्रेण

श्रीश्यामाचरण कविरत्नेन

संशोधितः

(द्वितीयं संस्करणम् ।)

कलिकाता-राजधान्याम्

वि, एम्, भूर कोम्पानिना गोयाबागान ष्ट्रीट्स्थ २ संख्यक-

भवने आटनूयन्त्रे मुद्रितः ।

शकाब्दः १८०८ । खृः १८८६ ।

विज्ञापनम् ।

काव्यप्रकाशोऽयमलङ्कारशास्त्रेष्वेकतमो निबन्धः । यस्मिन् खल्ववगते काव्यस्य निर्माणे स्वरूपदोषगुणालङ्कारादीनामवधारणे च शक्तिरुन्मिषति, तदलङ्कारशास्त्रम् । यथा च व्याकरणम् भाषायां व्युत्पत्त्यै अपेक्ष्यते, तथा अलङ्कारशास्त्रमपि काव्ये नैपुण्यायेति (१) एतदप्यवश्यमध्येतव्यश्रेण्यामन्तर्भावमर्हति ।

यत्तु, अलङ्कारशास्त्रमश्लीलतया नोपदेशार्हमित्यर्वाचीनानां भ्रमः, तत्र केचन नवीना अलङ्कारनिबन्धकृत एव मूलम्, ते हि काव्यमात्रनिरूपणाय प्रवृत्तेऽप्यलङ्कारशास्त्रे, प्रसङ्गात् सविस्तरं शृङ्गाररसमपि निर्णिन्युः, उदाजह्रुश्च प्रायशः शृङ्गारविषयकाण्येव काव्यानीति । वामनदण्डि-

---

(१) न केवलमलङ्कारशास्त्रं विना काव्ये नैपुण्यमेव न भवति, अपितु वाक्यदोषादोषदृष्टिरपि न जायते। यो हि अलङ्कारशास्त्रं न जानाति, केवलं व्याकरणादिकमेव जानाति, स कथं जानीयात् 'चिन्तारत्नमिव च्युतोऽसि करतः' इति 'गुणैरनर्घ्यैः प्रथितो रत्नैरिव महार्णवः' इति उपमायां उभयोरपि उपमानोपमेययोर्लिङ्गभेदे पूर्वं दुष्टं न परमिति ? एवं जघनकाञ्चीकर्णावतंस पदयोरविशिष्टेऽपि पौनरुक्त्ये पूर्वं दुष्टं परमदुष्टमिति ? यथाच पूर्वयोर्दुष्टत्वं न परयो, तथा क्रमेण ३२० पृष्ठे ३२१ पृष्ठे च प्रकाशकृता प्रतिपादितम्।

प्रभृतीनाम्पूर्वतनानामालङ्कारिकाणां नैतादृशी रीतिः । तर्हि अलङ्कारनिबन्धेषु शृङ्गाररसादयो न निरूपिताः, नापि चातीवाश्लीलानि उदाहरणानि प्रदर्शितानि । वस्तुतः प्रायः संस्कृतकवीनामेष महान् दोष, यत् सर्वत्रैव शृङ्गाररसमेव व्यवहर्तुमीहन्ते स्म, किमधिकम्, मङ्गलमाचरन्तोऽपि देव-विषयकमपि शृङ्गाररसमवर्णयन् (२), आनयंश्चाप्रासङ्गिकेष्वपि विषयेषु (अन्ततः दृष्टान्तविषयापि) शृङ्गाररसम् (३) ।

अलङ्कारशास्त्रं कदा केन प्रथममाविष्कृतमिति निर्णेतुं न शक्यमस्माभिः । परन्तु, प्रसिद्धेषु सर्वेष्वेव अलङ्कारनिबन्धेषु कालिदासकृतेरुद्धरणात् कालिदासादुत्तरकालमेवास्य बाङ्क-स्येन चर्चाऽजनीति सम्भाव्यते ।

सत्यप्यस्मिन् दोषगुणादीनामपि निरूपणीयत्वेऽस्याल-ङ्कारनाम्नैव व्यपदेशस्य बीजं वयं तत्त्वतो न विद्मः । परन्तु, अलङ्क्रियतेऽनेनेतिकरणव्युत्पत्तिनिष्पन्नो यमकोपमादिबोधको नायमलङ्कारशब्दः, किन्तु, अलङ्कृतिरलङ्कार इतिभावव्युत्पन्नो दोषापगमगुणालङ्कारसम्बलनकृतसौन्दर्यपरः, तत्प्रतिपादक-त्वादेव अस्यालङ्कारनाम्ना व्यपदेश इत्युद्भावयामः । अत्र साधकञ्च वामनसन्दर्भमुदाहरामः, "काव्यं ग्राह्यमल-

---

(२) यथा, 'पक्षाणि पञ्च कुचयो प्रतिबिम्बितानि दृष्ट्वा दशाननसमा-गमसंभ्रमेण । भूयोऽपि शैलपरिवर्त्तभयेन गाढमालिङ्गितो गिरिजया गिरिशः पुनातु' इति, 'मानापनोदनविनोदनते गिरीशे ...' इत्यादि च (खण्डने)।

(३) यथा, 'चकोर्य्य एव चतुराश्चन्द्रिकापानकर्म्मणि ।
विनाऽवन्तीर्न निपुणा सुदृशो रतनर्म्मणि' इति ॥

ङ्कारात्। १। ।सौन्दर्य्यमलङ्कारः। २। अलङ्कृतिः अलङ्कारः। करणव्युत्पत्त्या पुनरलङ्कारशब्दो यमकोपमादिषु वर्त्तते। स दोषगुणालङ्कारहानादानाभ्याम्। ३। स खलु अलङ्कारो दोषहानात् गुणालङ्कारयोरादानाच्च सम्पाद्यः कवेः” इति।

अलङ्कारनिबन्धाश्च बहवो विद्यन्ते, तेषु अस्मादवलोकिताना गौड़ोदनिस्कृत - वाभटालङ्कार - वामनसूत्रवृत्ति दण्डिकृत-काव्यादर्श - भोजदेवकृतसरस्वतीकण्ठाभरण - महिमभट्टकृत व्यक्तिविवेकाभिनवगुप्तकृतालोचनग्रन्थानाम् (४) अधमनः, पीयूषवर्षकृतचन्द्रालोकाप्ययदीक्षितकृतचित्रमीमांसा तत्कृत कुवलयानन्द - विश्वनाथकृतसाहित्यदर्पण - गोविन्दठक्कुरकृत-काव्यप्रदीप - जगन्नाथकृतरसगङ्गाधर-केशवमिश्रकृतालङ्कार-शेखर प्रभाकरकृतालङ्कारहस्यानामर्द्धतनोऽयं काव्यप्रकाश.।

सर्व्वेषामेवालङ्कारशास्त्राणां काव्यमेव प्रतिपाद्यमिति तदुपयोगितया सर्व्वत्रैव (कुवलयानन्दं विहाय, तत्रालङ्कार-एव निरूपितः) दोषगुणालङ्कारा. (५) निरूपिताः, रसा-दयस्तु क्वचित् निरूपिताः क्वचिन्न न। तथाहि वाभटालङ्का-

---

(४) व्यक्तिविवेकालोचनग्रन्थौ अत्र खण्डितावेव सन्दर्शिनौ नावयोरसौ दृष्टौ। भट्टलोल्लटादीनां निबन्धा नास्माभिरधिगता इति नात्र तेषामुल्लेख कृतः। रूपकशास्त्रस्य च कश्चिन्नैकाव्यप्रतिपादका, रसतरङ्गिणीप्रभृतयश्च रसादि-प्रतिपादका, नैते अलङ्कारनाम्ना व्यपदेशमर्हन्तीति न तेऽप्यत्रोल्लिखिता।

(५) रीतिरपि सर्व्वत्र निरूपिता, किन्तु क्वचित् स्वातन्त्र्येण, क्वचिच्च गुणालङ्कारयोरन्तरिति तस्या न स्वातन्त्र्येणोल्लेख कृतः।

रादौ रसो निरूपितः,वामनवृत्त्यादौ न। वामनवृत्तौ काव्य-समयशब्दशुद्धी(६)निरूपिते अन्यत्र न। वाभटालङ्कारे काव्य-करणप्रणाली लिखिता, नान्यत्र। चन्द्रालोके काव्यधर्मो लक्षणं (७)न्यरूपि नान्यत्र। काव्यप्रकाशादौ अभिधालक्षणा-व्यञ्जनारूपाः शब्दवृत्तयः(८)निरूपिताः,न वाभटालङ्कारादौ। साहित्यदर्पणे दृश्यकाव्यं नाटकादि न्यरूपि, नान्यत्र कुत्रचित्। एवमन्यदपि ज्ञेयम्। दोषगुणालङ्काराश्च सर्वं एव न सर्वत्र समानाः, वामनभोजादिमते अलङ्कारदोषाः स्वतन्त्राः सन्ति,विधेयाविमर्शादिनामानः केचन दोषाः स्वतन्त्रा न सन्ति, मम्मटादिमते तद्वैपरीत्यम्। दण्डिमते दोषा दशैव, भोज-मते पदवाक्यवाक्यार्थगताः दोषाः प्रत्येकं षोडश, अन्यमते चान्यसङ्ख्यकाः। गुणाः वामनादिमते शब्दगता अर्थगताश्च प्रत्येकं दश, भोजमते चतुर्विंशतिः, एवं दोषाभावरूपा

(६) 'नैकं पदं द्विः प्रयोज्यं प्रायेण' इत्यादिनियमः काव्यसमयः। स च मम्मटादिमते अनुचितार्थत्वदोषाभावादौ पर्यवस्यति। 'रुद्रावित्येकशेषो नेष्टः' इत्यादिर्वैयाकरणसिद्धान्तः शब्दशुद्धिः। सा च व्याकरणशास्त्रविषयतया मम्मटादिभिरुपेक्षिता।

(७) 'अस्याश्चरा विचित्रार्थकान्तिरक्षरसंहतिः।
उपाकान्तेनानुगता भूरः शौरिरियं पुनः' इत्यादिरूपम्।

अक्षरसंहतिर्नाम लक्षणन्तु वामनादिमते व्यासरूपे अर्थगुणे ओजसि अन्तर्भूतम्। मम्मटमते वैचित्र्यमात्रं सत् न स्वतन्त्राभिधानार्हम्।

(८) शब्दवृत्तीनां विचारोऽभिधादीनेषु वामनवाभटदण्डिभोजदेवादि-ग्रन्थेषु न दृश्यते। तेषामप्रसिद्धैरेव एव विचारः प्रावर्त्ति।

यश्रेषिकनामानो बहवः। मम्मटादिमते न शब्दार्थगताः किन्तु रसगतास्त्रय एव ते। दण्डिभोजादिमते प्रहेलिकादयः अलङ्काराः न वक्रोक्त्यादयः, वामनमम्मटादिमते तु तद्वैपरीत्यम्।

एवं काव्यलक्षणेऽपि परस्परं मतद्वैधं विद्यते, गुणालङ्कारयुक्तौ शब्दार्थौ काव्यमिति वामनमतम्। अदोषाविल्यधिकविशेषणयुक्तौ तौ इति मम्मटमतम्। एवमेव प्रभाकरमतम्। निर्दोषं गुणालङ्काररसवत् वाक्यं काव्यमिति भोजमतम्। गुणालङ्काररीतिरसोपेतः साधुशब्दार्थसन्दर्भः काव्यमिति वाभटमतम्। निर्दोषं गुणालङ्कारलक्षणरीतिवृत्तिमत् वाक्यं काव्यमिति पीयूषवर्षमतम्। रसादिमद्वाक्यं काव्यमिति शौद्धोदनिमतम्। एवमेव विश्वनाथादिमतम्। इष्टार्थोपेता पदावली काव्यमिति दण्डिमतम्। "रमणीयार्थप्रतिपादकः शब्दः काव्यम्" इति जगन्नाथमतम्। ध्वन्यात्मकं वाक्यं काव्यमिति महिमभट्टमतम्। रसालङ्कारयुक्तं सुखविशेषसाधनं वा काव्यमिति केशवमिश्रमतम्। एवमन्यमतेऽप्यन्यविधम् (९)।

---

(९) 'काव्यशब्दोऽयं गुणालङ्कारयुक्तयोः शब्दार्थयोर्वर्त्तते' इति वामनवृत्ति। 'निर्दोषं गुणवत्काव्यमलङ्कारैरलङ्कृतं रसान्वितं कविः कुर्वन् कीर्त्तिं प्रीतिञ्च विन्दति' इति सरस्वतीकण्ठाभरणम्। 'साधुशब्दार्थसन्दर्भं गुणालङ्कारभूषितं स्फुटरीतिरसोपेतं काव्यं कुर्वीत कीर्त्तये' इति वाभटालङ्कार। 'निर्दोषा लक्षणवती सरीतिर्गुणभूषिता। सालङ्काररसानेकवृत्तिर्वाक् काव्यनामभाक्' इति चन्द्रालोक। 'काव्यं रसादिमत् वाक्यं श्रुतं सुखविशेषकृत्' इति शौद्धोदनि-

अलङ्कारनिबन्धानां रचनाप्रणाल्योऽपि विविधाः। वामनसूत्रादौ दोषगुणालङ्काराः क्रमेण निरूपिताः। काव्यादर्शादौ तु प्रथमं गुणः ततोऽलङ्कारः ततश्च दोष इति, (किन्तु सर्वत्रैव प्रथमं काव्यलक्षणमभ्यधायि)। वामनेन दर्शनशास्त्रसूत्ररीत्या सूत्राणि प्रणीय (१०), तेषां वृत्तिरकारि, उदाहृतश्चान्यकृतं काव्यम्। वाभटदण्डिप्रभृतिभिः पद्येनैव लक्षणमुदाहरणं लक्षणसमन्वयविचारादिकञ्च सर्व्वं प्रादर्शि (११)। एषैव पीयूषवर्षादीनां रीतिः। भोजदेवादिभिः लक्षणादिकं पद्येन, विचारादिकं गद्येनाकारि। मम्मटादिभिर्वक्तव्यविषयः कारिकया संक्षेपेण प्रदर्श्य, वृत्त्या विस्तारितः, उदाहारि च अन्यप्रणीतमेव काव्यम्। जगन्नाथादिभिस्तु उदाहरणादन्यत् सर्व्वं गद्येनालेखि, व्यरचि च पद्येन सर्व्वमेव नूतनमुदाहरणम् (१२)। इत्येवं बङ्गयो

सूत्रम्। 'शरीरं तावदिष्टार्थव्यवच्छिन्ना पदावली' इति काव्यादर्शे। 'आदिपदेन अलङ्कारपरिग्रह, तथाच तदुभयान्यतरत्वं गुणविशेषसाधनत्वं वा लक्षणम्' इति अलङ्कारशेखर।

(१०) सूत्रं वामनकृतमन्यकृतं वेति वामनवृत्तितो न ज्ञायते, किन्तु "यत्तु वामनेन उक्तम् 'रीतिरात्मा काव्यस्य' इति" इति साहित्यदर्पणादिदर्शनात् वामनकृतं सूत्रमिति व्यवह्रियते। 'रीतिरात्मा काव्यस्य' इति हि सूत्रम्।

(११) 'प्रसादवत् प्रसिद्धार्थम् (लक्षणम्) इन्दोरिन्दीवरद्युति। लक्ष्म लक्ष्मीं तनोतीति (उदाहरणम्) प्रतीतिसुभगं वच (समन्वय.)' इति दण्डी।

(१२) 'निर्माय नूतनमुदाहरणानुरूपं काव्यं मयाऽत्र निहितं न परस्य किञ्चित्। किं सेव्यते सुमनसा मनसापि गन्धः कस्तूरिकाजननशक्तिभृता मृगेण' इति रसगङ्गाधर।

विभिन्नरूपत्वेऽप्यलङ्कारनिबन्धानां मुख्यफलांशे प्रायस्तुल्यतैव यस्य-कस्यचिदेव हि निबन्धस्य पाठात् स्थूलतः काव्यतत्त्वावगतिर्भवत्येवेति ।

प्राचीनतराणां वामनवाभटदण्डिभोजदेवादीनां निबन्धाः अतीव प्रसन्नाः प्रायो विचारविहीनाश्च, स्थूलतः प्रकृतविषयप्रतिपादनार्थमेव हि ते प्रवृत्ताः—इति तदंशे तेषां निर्विवाद एवोत्कर्षः । युक्त्या स्वोक्तिमुपपादयतां सूक्ष्मञ्च विषयमाविष्कुर्व्वतां पुनर्मम्मटादीनां कठिना अपि निबन्धाः प्रतिपाद्यांशे नितराम् उत्कर्षमाश्रयन्ते ।

प्राचीनेषु अलङ्कारनिबन्धेषु (अस्मदव लोकितेषु) वामनवृत्तिरेव उत्कृष्टा, तस्यां हि क्वापि क्वापि स्वोक्तौ समीचीना युक्तिरुद्भाविता, (शब्दशुद्धिं विना) अप्रासङ्गिकविषयो नावर्णि, नापि च शृङ्गाररसः, यदनुषङ्गात् अश्लीलतादोषस्य सम्भवः, अतएव नास्ति तत्राश्लीलता-दोष, नापि चेयं वृत्तिरतीव विस्तृता । प्रसिद्धेषु तावदलङ्कारनिबन्धेषु बालानां प्रथमपाठोयोगिनी एषैवेति मन्यामहे ।

नवीनेषु निबन्धेषु रसगङ्गाधर एव प्रधानम् । अत्र हि नैकोऽपि विषयः (प्रायः) निर्युक्तिक उक्तः, प्रत्युत सर्व्वएव ते अतीव सूक्ष्मानुसन्धानेन निर्णीताः, (नवीनत्वेऽपि) नातीवाश्लीलतादोषः, नापिच रचनायाः काठिन्यं, (यत्र क्वापि क्वापि काठिन्यं दृश्यते, तत् प्रतिपाद्यविषयाणां दोषः, न ग्रन्थकर्त्तुः) । यानि नवीनानि उदाहरणानि प्रणीतानि,

तानि अतीवमनोहराणि (ततश्च अस्यावलोकने प्रसङ्गादभिनवकाव्यावगतिरपि भवति)। इत्येवमस्य बहवो गुणाः विद्यन्ते, केवलमेको दोषः, यदनेकत्र नैयायिकसमयानुसारितर्केण दूषणभूषणादिकरणमिति (१३)। तथाप्यलङ्कारशास्त्रे व्युत्पित्सूनामेतदध्ययनमतीवावश्यकमित्यङ्गीकुर्म्मः।

काव्यप्रकाशोऽपि नापकृष्टः, अत्र हि अश्लीलार्थः कोऽपि (दर्पण इव) न प्रतिपादितः, (केवलमुदाहरणान्येव कानिचिदश्लीलानि), नापिच लक्षणायाः अलङ्काराणाञ्च (दर्पण इव) निरर्थकमचमत्कारिणः बहवः भेदाः प्रदर्शिताः, वामनवाभटाद्यनालोचिता व्यञ्जना वृत्तिः व्यङ्ग्यार्थश्च सोपपत्ति सविस्तरञ्च न्यरूपि। दोषाश्च वामनदण्डिवाभटभोजदेवादिकृतानेकान् निबन्धानपेक्ष्य अत्र समीचीनतया निरूपिताः, वामनोक्तदशगुणानां स्वाभिमतगुणदोषाभावयोरन्तर्भावाय सुष्ठु युक्तिकौशलं प्रादर्शि। प्रायशः उत्कृष्टा एवालङ्कारा निरूपिताः, अनेकत्र लिपि सारवत्तापि विद्यते। इत्येवमत्र यथा बहवो गुणा विद्यन्ते, तथा दोषा अपि केचन। तथाहि काव्यानुपयोगी, सङ्केतः कुत्र गृह्यते? गौर्वाहीक इत्यत्र कुत्र लक्षणा इत्यादेर्विचारः, अनुप्रासोपमादीनलङ्कारान् अनिरूप्यैव तद्घटितध्वनिप्रभेदप्रदर्शनम्, यो हि अनुप्रासोपमादिकं न जानाति, स कथं तन्मूलकं ध्वनिप्रभेदम्

(१३) 'अपिच काव्यपदप्रवृत्तिनिमित्तं शब्दार्थयोर्व्यासक्तं, प्रत्येकपर्याप्तं वा?' इत्यादि। एतच्च नालङ्कारशास्त्रोपयोगिविचारार्हम्, यदुक्तं 'कठोरतार्किकाचार्यैरलङ्कारपरिष्क्रिया। वाल्मीकुठारकुद्दालैर्मालतीमल्लिकाच्छेदनम्' इति।

अनमुध्येत, अन्योदाहरणसम्भवेऽपि शृङ्गारोदाहरणप्रदर्शनेन निरर्थमश्लीलीकरणम्, तथा उपमालङ्कारस्य (वैयाकरणरीत्या) क्यच्क्यङादिभेदेन अचमत्कारितया विभजनम्। सत्वेवैवमादयो दोषाः बहुनिबन्धसाधारणाः, किन्त्वयमेको महान् दोषः, यत् कस्यचित्कस्यचिदंशस्य (१४) अभिप्रायो दुरधिगम इति, यं कृतधियोऽपि कृतिनस्तत्त्वतोऽधिगन्तुं नार्हन्ति। किमधिकम् एकेन यदंशस्य (१५) योऽभिप्रायोऽवाधारि, अन्येन तदंशस्यैव तद्विपरीत इति। अत एवास्य बह्व्यष्टीकाः विद्यन्ते। (सम्भावयामः) काव्यप्रकाशस्य पण्डितसमाजे समादरणीयतायां काठिन्यमप्येको हेतुः, प्रायो हि पण्डिताः समीचीनविषयमपि प्रसादगुणवन्तं सन्दर्भं नाद्रियन्ते, निःसारमपि दुर्बोधमेव बहु मन्यन्ते। आस्तां तावत् काठिन्यं, तथाप्येषोऽप्यवश्यं पाठ्यो ग्रन्थः, साहित्यदर्पणाद्यपेक्षया सारवत्तयोत्कृष्टश्चेत्यवश्यमङ्गीकुर्मः।

काव्यप्रकाशस्य द्वावंशौ कारिका वृत्तिश्चेति, 'भरतमुनिप्रणीता कारिका या अलङ्कारसूत्रनाम्ना व्यवह्रियते, मम्मटप्रणीता तु वृत्तिः, सैव काव्यप्रकाशनामभाक्' इति बहूनां प्रवादः। एनमेव प्रवादमवलम्ब्य काव्यप्रकाशादर्श-नामटीकाकृता महेश्वरेणालेखि, 'सुकुमारान् राजकुमारान् स्वादुमद्यन्तिहारा गहने तर्कादिशास्त्रे प्रवर्त्तयितुम्

(१४) 'अनयोर्मध्यस्थ लक्ष्यस्य च' (१२ पृष्ठे) इत्यादि।

(१५) श्लेषविभागादि (२०६ पृष्ठे)।

अग्निपुराणादिभ्य उद्धृत्य काव्यरसास्वादकारणमलङ्कारगणं भरतमुनिः कारिकाभिः संक्षिप्य प्रणिनाय।...... मम्मटस्तु ताः कारिकाः सोदाहरणं व्याख्यातुं कारिकाग्रन्थादिभूतां नियतिकृतनियमरहितामिति आदिकारिकां व्याख्यातुमुपन्यस्यति ग्रन्थारम्भे इति' इति।

अविचारविजृम्भित एवायं प्रवादः, यदि कारिकाकृदेव भरतमुनिः स्यात् तदा चतुर्थोल्लासे [३१ पृष्ठे] कारिकया उक्तस्यार्थस्य प्रमाणतया 'उक्तं हि भरतेन' इत्यादिना भरतोक्तिरुद्धृता न स्यात्। कः खल्वनुन्मत्तः स्वयुक्तायैव तदुक्तिं प्रमाणतया उपन्यस्यति। अपि च नाट्यसूत्रकृदेव (१६) भरतः प्रसङ्गात् रसादिविषयकाण्यपि सूत्राण्येव प्रणिनाय, नत्वलङ्कारसूत्राण्यपि। अत एव नाट्याचार्यतयैव तस्य प्रसिद्धिः (१७)। अलङ्कारसूत्रतया प्रसिद्धं द्वयमेवाधिगतमस्माभिः, एकं शौद्धोदनिकृतम्, अपरं वामनकृतम् (१८)। किन्तु शौद्धोदनिसूत्रोक्तकाव्यलक्षणविलक्षणं काव्यलक्षण-

---

(१६) 'यं नाट्यवेदं वेदेभ्यः सारमादाय ब्रह्मा कृतवान्, यत्सम्बद्धमभिनयं भरतश्चकार' इति दशरूपम् १ ४०।

(१७) '.... भरतमुख्यादिकृतिनं नाट्याचार्यं नमस्कुर्मः' इति नाट्यप्रकाशः।

(१८) 'अलङ्कारविद्यायाः सूत्रकारो भगवान् शौद्धोदनिः .. काव्यस्य स्वरूपमाह काव्यं रसादिमत् वाक्यम्' इति अलङ्कारशेखरः। '...... काव्यालङ्काराणां सूत्राणां वृत्तिर्विधीयते' इति वामनसूत्रवृत्तिः।

माविष्कुर्वन् वामनसूत्रस्य [१८१ पृष्ठे] दूषयन् मम्मटो नानयो: प्रामाण्यमङ्गीचकार।

ततश्च 'वृत्तिकृन्मम्मट एव कारिकामपि प्रणिनाय' इति पाश्चात्यानां प्रवाद एव साधीयान्। कारिकया अनुक्ताया अपि वृत्त्युपदर्शितमालोपमाया: दृष्टान्ततासुद्भावयन्ती 'माला तु पूर्ववत्' [२४६ पृष्ठे] इति कारिकैवास्य प्रवादस्य प्रामाण्यं व्यवस्थापयति, एषा हि 'पूर्ववत्' इत्यनेन मालोपमाया: पूर्वोक्ततां व्यनक्ति, न च मालोपमा कारिकया पूर्वमुक्ता, किन्तु वृत्त्यैवेति। अत्रानुकूलानि च बहूनि ग्रन्थकृल्लिखनानि सन्ति। तथाहि "यत्तु येनास्यभ्युदितेन...... इत्यत्र समासोक्तिरनुग्राहिकेति मम्मटभट्टैरुक्तम्, तत्र विचार्यते, अत्र विशेषणसाम्यमहिम्ना प्रतीयमान: कापुरुषवृत्तान्त: किं प्रस्तुत:, आहोस्विदप्रस्तुत: ? आद्ये समासोक्तेविषय एव नास्ति, 'परोक्तिर्भेदकै: श्लिष्टै: समासोक्ति:' इति समासोक्तेर्लक्षणस्य तैरेवोक्तत्वात्" इति रसगङ्गाधर:। "प्रथमं कारणं विवक्षु: सावतरणिकां (१९) कारिकामाह, 'अस्य कारणमाह शक्तिर्निपुणता...' इति" इति निदर्शनम् (२०)। 'दुरितशान्तये ग्रन्थकृत् संस्तौति, नियतिकृतेति'

(१९) अवतरणिका तु वृत्तिरूपा, तथाच येनैव वृत्तिरकारि तेनैव कारिकेत्यायाति, वृत्तिकृत्तु मम्मट:।

(२०) अत्रत्ये निदर्शनग्रन्थे ग्रन्थकृतो नामानुल्लेखात् कोऽसौ निदर्शनकृत् ? इति वयं तत्त्वतो न जानीम:, इलुसाहेबस्तु वासवदत्ताविज्ञापने (१६ पृष्ठे) 'पण्डिता: किंवदन्त्यनुसारिण: असमीक्ष्यकारिणश्च' इति कथयन् अनुपदमेव 'निदर्शनं

इतिकाव्यप्रदीपव्याख्यानावसरे 'ग्रन्थकृत् मम्मटः' इति उद्द्योतः। 'तत्र तददोषौ शब्दार्थौ ' इति प्रकाशकारेण(२१) उक्तम्' इति रसप्रदीपः।

सत्यं मम्मट एव कारिकाकृत्, किन्तु नासौ सर्व्वा अभिनवाः कारिकाश्चकार, क्वचिदविकला क्वचिच्च अंशतो विकला कृत्वा अन्यकृतिमपि (तत्तत्कृतिना नामान्यनुल्लिख्यैव), स्वकृतावन्तर्भावयामास, तथाहि रसतरङ्गिण्या भानुदेवकृतं 'शृङ्गारहास्य ' इति भरतसूत्रं 'रतिर्हासश्च ' इति च तत्सूत्रं, वामनवृत्तिस्थं 'कर्णावतंसादिपदे ' इति श्लोकञ्च अविकलमेव [यथाक्रमं ४० पृष्ठे, ४४ पृष्ठे, १५४ पृष्ठे] स्वकृते कारिकायाः अन्तश्चिक्षेप, तथा 'प्रयान्ति रसरूपताम्' इत्यन्त्यमंशं 'समाख्यातास्तु नामतः' इत्यन्यथाकृत्य व्यभिचारिभावविभाजकानि 'निर्व्वेदग्लानि ' इत्यादीनि भानुदेवकृतानि भरतसूत्राण्यपि [४५ पृष्ठे] जग्राहेति।

शितिकण्ठकृतम्' इति कथमवधृत्य निलेखेति वयं न जानीमः। निदर्शनकारो हि स्वनामानुल्लिख्य 'प्रणम्य शारदां काव्यप्रकाशो बोधसिद्धये। पदार्थविहृतिद्वारा शितिकण्ठस्य दर्श्यते' इति प्रतिज्ञाय शितिकण्ठस्य (शिवस्य) आगमप्रसिद्धान् षटत्रिंशत्तत्त्वरूपान् पदार्थान् प्रदर्श्य काव्यप्रकाशं व्याचख्यौ। प्रथमोल्लासस्माप्तौ च 'इति श्रीकाव्यप्रकाशे शितिकण्ठविबोधने काव्योद्देशदर्शनं प्रथमम्' इति लिलेख। अन्तेऽपि च स्वनाम नोल्लिलेख। कथं वा हलधरेणोक्तिभावादेव व्याकरणमप्रजानन्तः प्रतिभालोकस्य—'शितिकण्ठस्य'-इत्यत्र षष्ठीविभक्तिं कर्त्तरि विहितेति स्वीकुर्म्मः।

(२१) इत्ते प्रकाशकृत्पदस्य सर्व्वेषामैकमत्येन न तत्प्रामाण्याय यतामहे।

मम्मटेन वामनप्रदर्शिता एव शब्दार्थगुणा अलङ्कार-दोषाश्च उद्धृत्य दूषिताः। काव्यस्य स्वरूपं कारणञ्च वामनोक्त-प्रतिकृतिरूपमेव (२२) प्रदर्शितमिति (सम्भावयामः) मम्मटस्य काव्यप्रकाशनिर्माणार्थमवलम्बनीयेषु निबन्धेषु एकतमो वामननिबन्ध इति।

काव्यप्रकाशस्य उल्लासाभिधेयाः दश विभागाः। तत्र प्रथमे विभागे क्रमेण काव्यस्य फलं कारणं स्वरूपम् उत्तम-मध्यमाधमरूप-त्रिविधप्रभेदश्च न्यरूपि। द्वितीये शब्दार्थ-विभागः, आर्थी व्यञ्जना, वाचकशब्दः, मतभेदेन सङ्केतितार्थः, लक्षणा, लक्षणामूला व्यञ्जना, अभिधामूला च सा। तृतीये अर्थस्य व्यञ्जकता। चतुर्थे ध्वनिकाव्यप्रभेदाः, रसभावादयः। पञ्चमे मध्यमकाव्यप्रभेदाः व्यञ्जनावृत्तिसंस्थापनयुक्तिश्च। षष्ठे अधमकाव्यप्रभेदयोः स्वरूपम्। सप्तमे दोषाः, कुत्रचित् तेषामदोषता च। अष्टमे गुणालङ्कारयोर्लक्षणम्, त्रयो गुणाः, वामनोक्तदशगुणानाञ्च स्वोक्तेष्वन्तर्भावः। नवमे

(२२) तददोषौ शब्दार्थौ सगुणावनि स्वरूपाभिधायिका, 'काव्यं ग्राह्य-मलङ्कारात्। स दोषगुणालङ्कारहानादानाभ्याम्' इति वामनसूत्रद्वयमनुवदति। तथा शक्तिर्निपुणतेति कारणाभिधायिका कारिका, 'लोको विद्या प्रकीर्णञ्च काव्याङ्गानि। लोको लोकवृत्तम्। लोक स्थावरजङ्गमात्मा तस्य वर्त्तनं वृत्तिरिति' इत्यारभ्य, 'कवित्वबीजं प्रतिभानम्। कवित्वस्य बीजं प्रतिभानं जन्मान्तरागतसंस्कार', यस्मात् विना काव्यं निष्पद्यते, निष्पन्नं वा हासाय तत् स्यात्' इत्यन्तं वामनसन्दर्भमनुवदति। वाग्भटस्तु 'प्रतिभा कारणं तस्य व्युत्पत्तिस्तु विभूषणम्। भृशोत्पत्तिकृदभ्यास एवं काव्यव्यवस्थितिः' इति माह।

रीतयः, शब्दालङ्काराश्च। दशमे अर्थालङ्काराः वामनोक्तानामलङ्कारदोषाणां स्वोक्तेष्वन्तर्भावश्च न्यरूपि।

काव्यप्रकाशकृतो मम्मटस्येतिवृत्तं न किमप्यासादितमस्माभिः, केवलं निदर्शनग्रन्थात् (२३) एतदवगम्यते, यत् शैवोऽयमासीदिति (२४)। मम्मटः कं देशं जन्मना अलञ्चकारेति निर्णयप्रवृत्ताः, कदाचित् 'कश्मीरदेशीयः' इति सम्भावयामः, यदस्य मम्मटेतिनाम देशान्तरासुलभस्य काश्मीरेतिहासराजतरङ्गिणी-सप्तमतरङ्ग-१०४१ श्लोकादुल्लिखितधम्मटेत्यादिनाम्नः सादृश्यमनुभवति। कदाचित्तु मिथिलातिप्रसिद्धेन भट्टेत्युपनाम्ना 'मैथिलः' इति। किन्तु तत्त्वतः किमपि निर्णेतुं न शक्नुमः। एवं कदा अनेन काव्यप्रकाशो निरमायीत्यपि दुर्निरूप्यम्।

कश्चित्तु रत्नावलीनाटिकासमयावधारणपरम् अध्यापकवरस्य होरेस् हिम्यान् उइलसन् साहेबस्य सिद्धान्तं संस्मरन् काव्यप्रकाशे रत्नावलीमुद्धृतामालोक्य खृष्टीयात् ११३२ परिमिताब्दात् उत्तरकालमेष सन्दर्भो मम्मटेन निरमायीति निरधारयत्। अध्यापकवर उइलसन् साहेबो हि कह्लणकृते राजतरङ्गिणीनामनि काश्मीरेतिहासनिबन्धे, हर्षनृपतेः

---

(२३) 'इति विभागममधिकृत्य षड्विंशतत्त्वदीपात्मपितामहकमलपटलप्रकटितसमुल्लसत्पदामन्दश्च राजानककुलको मम्मटनामा दैशिकवरः' इति।

(२४) वस्तुतः मम्मटः शैव एवेति निश्चयो नास्ति। निदर्शनकृता तु अत्र शैवागमप्रदर्शनार्थमेव मम्मटस्य शैवत्वमारोप्य, इतिविभागमपसिद्धेऽप्यादि विशेषणं दत्तमिति सम्भावयाम।

'सोऽशेषदेशभाषाज्ञः सर्व्वभाषासु सत्कविः ।
कृत्स्नविद्यानिधिः प्राप ख्यातिं देशान्तरेष्वपि ॥
(७म ६११ श्लोकः) ।

इति विशेषणं पश्यन्नेव (सम्भावयामः) रत्नावलीप्रस्तावनायां, श्रीहर्षो निपुणः कविरितिश्लोकस्थितस्य श्रीहर्षपदस्य श्रिया (श्रीयुक्तः) हर्षः (हर्षनामा) इति व्युत्पत्तिं मनसि कल्पयन् काश्मीराधिपतेर्हर्षस्यैव कृती रत्नावलीति समादधे (२५) निश्चिकाय च काश्मीरेतिहासदर्शनेन, ए० १११३ संख्याब्दे हर्षः काश्मीरराजसिंहासनमारुरोहेति ।

परन्तु राजतरङ्गिण्यां सविस्तरं वर्णितेऽपि हर्षदेवचरिते रत्नावल्या अनुल्लेखात्, श्रीहर्षेतिसमुदितपदस्यैव (न तु हर्षेत्येतावन्मात्रस्य) रत्नावलीकृन्नामतया ग्रन्थकृद्भिः (२६) उक्तत्वाच्च, न केवलं साधारणविशेषणमवलम्ब्य रत्नावली हर्षकृतिरित्यङ्गीकर्त्तुमुत्सहामहे ।

वस्तुतः काश्मीराधिपतेर्हर्षदेवस्य पूर्व्वमपि रत्नावली आसीद्-

---

(२५) IN HIS HINDU THEATRE

(२६) 'श्रीहर्षादेर्धावकादीनामिव धनम्' इति काव्यप्रकाशव्याख्यानावसरे, 'श्रीहर्षो राजा धावकेन रत्नावलीं नाटिकां तन्नाम्ना कृत्वा बहुधनं लब्धम्' इति प्रकाशादर्शे महेश्वरः । 'धावकः कविः । स हि श्रीहर्षनाम्ना रत्नावलीं कृत्वा बहुधनं लब्धवान्' इति उद्द्योते नागेशभट्टः । 'श्रीहर्षाख्यस्य राज्ञो नाम्ना रत्नावलीनाटिकां कृत्वा धावकाख्यकविर्बहुधनं लब्धवान् इति प्रसिद्धम्' इति प्रकाशप्रभायां वैद्यनाथः । तथा 'धावकनामा कविः स्वकृतां रत्नावलीं नाम नाटिकां विक्रीय श्रीहर्षनाम्नो नृपात् बहुधनं प्राप्तेति पुरावृत्तम्' इति प्रकाशतिलके जयरामः ।

इत्यनुपदमेव प्रतिपादयिष्यते, ततः कथं स तां निबबन्ध ? मालवाधिपतिर्भोजो हि सरस्वतीकण्ठाभरणे (२७) बह्वीो रत्नावलीम् दधार। भोजदेवश्च ३-दिनोत्तर-७-मासाधिक-५५-मितवर्षाण्येव (२८) राज्यम् प्रत्यपालयत्। यदा च हर्ष-देवपितामहोऽनन्तदेवः काश्मीरं प्रतिपालयामास, तदैव भोजो मालवम् (२९)। अनन्तदेवश्च खृ० १०६५ मिताब्दस्याभ्यन्तरे राजा आसीदिति (३०) भोजदेवस्यापि स एव राज्यकाल इति निर्णीयते। इममेव किञ्चिन्न्यूनाधिकं भोजदेवराज्यकालतया सर्व एव (इंलण्डीयानिंलण्डीयाः) इतिहासवेत्तारो मेनिरे (३१)। उइल्सन्साहेबेन दशकुमार-

---

(२७) मालवाधिपतेर्भोजदेवस्य कृति. सरस्वतीकण्ठाभरणमिति उइल्सन्साहेबोऽपि मेने, नाप्यत्र कस्यापि वैमत्यं दृश्यते। लिखितञ्च ग्रन्थशङ्कितायैव।

(२८) 'पञ्चाशत्पञ्चवर्षाणि सप्त मासा दिनत्रयम्।
भोजराजेन भोक्तव्यम् सगौडं दक्षिणापथम्' इति भोजप्रबन्ध।
एवमेव भोजचरितादय., तत्र नात्राधे भोजप्रबन्धस्याप्रामाण्यशङ्का कार्या।

(२९) 'मालवाधिपतिर्भोज' प्रहितैः रत्नसञ्चयैः।
अकारयत् येन कुण्डयोजनं कटकेश्वरे॥'
इति अनन्तदेवेतिवृत्तवर्णनावसरे कह्लणराजतरङ्गिणीसप्तमतरङ्गस्य १९० श्लोकः।

(३०) अनन्तदेवो हि अनन्तरं प्रतिपादयिष्यमाणात् हर्षदेवराज्यकालात् खृ० १०८१-मिताब्दात् २६-मितवर्षपूर्वं काश्मीरस्याधिपतिरासीदिति। एतञ्च क०रा० त० ७ त० पाठात् किंवा ७ तरङ्गस्य ११५ मितश्लोकावधि-२११ मितश्लोकपर्यन्तादेवं ७२४ मितश्लोकाच्चावगम्यते।

(३१) See Asiatic Society's Journal of 1860, Vol. xxxii, Page 91.

चरितविज्ञापने, '१०००-मितवर्षाभ्यन्तर एव भोजराज्यकाल:' इति जनश्रुतिमवलम्ब्य दण्डाचार्य्यस्य समयोऽवाधारि। ततश्च उइल्सन्‌साहेबनिर्णीतात् हर्षदेवस्य राज्याधिकारसमयात् १११३ मिताब्दात् पूर्व्वमेव राज्यमधिकुर्व्वता भोजदेवेन स्ततया रत्नावली (हर्षदेवात्) प्राचीनेति प्रतिभाति।

अपिच धनिकापरनामा धनञ्जयो दशरूपनिबन्धे बहुशो रत्नावलीमुदाजहार। धनञ्जयश्च मुञ्जनृपतेः सभ्य आसीत् (३२)। मुञ्जश्च भोजदेवस्य पूर्व्वं मालवराजसिंहासनमलञ्चकार (३३)। अतएव इतिहासवेत्तारः ख्रृ० १०३०-मिताब्दाभ्यन्तर एव मुञ्जस्य राज्यकाल इति निर्णयज्ञाः (३४)। ततश्च मुञ्जराजराज्यकाले हर्षदेवस्य जन्मापि नासीत् किन्तु तत्कृतीरत्नावली आसीदित्यतीव कौतुकम्।

यदिच 'श्रीहर्षाद्देर्धावकादीनामिव धनम्' इत्येव काव्य-

---

(३२) 'विष्णोः सुतेनापि धनञ्जयेन विद्वन्मनोरागनिबन्धहेतुः।
आविष्कृतं मुञ्जमहीशगोष्ठीवैदग्ध्यभाजा दशरूपमेतत्' इति दशरूपशेषांशः।

(३३) भोजप्रबन्धभोजचरितादिषु एवमेव लिखितमस्ति ; इतिहासविदामप्येतत् सम्मतम्। उइल्सन्‌साहेबस्यापि नात्र विप्रतिपत्तिः। सरस्वतीकण्ठाभरणधृतात् 'सौजन्याम्बुनिधे बुधप्रिय गुणाकारधर्म्मद्रुम...... श्रीमन्मुञ्ज किमित्थमुं जनमुपसृष्टं दयां नार्हसि' इति श्लोकादपि अवधार्य्यते, यत् भोजदेवात् पूर्व्वं मुञ्ज आसीदिति।

(३४) एतच्च हिन्दुनाटकाभिधानपरे सन्दर्भे भवभूतिसमयावधारणवेलायाम् उइल्सन्‌साहेबोऽप्यपि संवदति।

प्रकाशपाठः(२५) स्यात्, तस्य च 'श्रीहर्षाख्यस्य राज्ञो नाम्ना रत्नावलीं कृत्वा धावकाख्यः कविर्बहुधनं लेभे' इत्येवार्थः स्यात्, एवं मालविकाग्निमित्रप्रस्तावनायां, 'प्रथितयशसां धावकसौमिल्लकविपुत्रादीनां प्रबन्धानतिक्रम्य वर्त्तमानकवेः कालिदासस्य कृतौ किंकृतो बहुमानः' इत्येव पाठः (२६) स्यात्, तदुक्त एव च धावकः रत्नावलीकारः स्यात्। तदा हर्षदेवो दूरे आस्तां, कालिदासविक्रमादित्यादेरपि पूर्व्वं (समकालं वा) रत्नावली निरमायीत्यसंशयं वक्तुमुत्सहामहे।

कथञ्च अध्यापकवरेण उइल्सन्साहेबेन काश्मीरेति-

(२५) 'काव्यप्रकाशनिदर्शने श्रीहर्षादेर्बाणादीनामिव धनम्' इति पाठः। वासवदत्ताविज्ञापने श्रीमता हलसाहेबेन एतमेव पाठं मूलीकृत्य युक्त्यन्तरप्रदर्शनेन 'रत्नावली बाणकृता' इति निरधारि। वस्तुतस्तत्प्रदर्शिता युक्तयः संशयमेवोत्थापयितुं क्षमन्ते, न तु निर्णयमिति। एषा हि तस्य बलवती युक्तिः, यत् रत्नावलीस्थः 'द्वीपात् .....' इति श्लोकः बाणकृते हर्षचरितेऽप्यस्तीति उभयोरेक एव कर्त्तेति। अत्रेदं ब्रूमः, अविशेषेण स्वकाव्यमध्ये प्रतिपादयन्त्या अन्यकृतेरपि स्वकृतावन्तर्भावनम् संस्कृतकाव्यकृतामप्युचितम्। दृष्टो हि विभिन्नकविविरचितयोरपि शिवपुराणकुमारसम्भवयोः 'तदिच्छामि विभो.....' इत्यादिश्लोकः एकरूप एवेति एवमन्यत्रापि। कथञ्च हलसाहेबेन स्वोक्तिं समर्थयितुं 'अहो प्रभावो वाग्देव्या यन्मातङ्गदिवाकरः। श्रीहर्षस्याभवत् सभ्यः समो बाणमयूरयोः' इति शार्ङ्गधरपद्धतिस्थश्लोकात् 'बाणः श्रीहर्षस्याभ्यन्तरः सभ्य आसीत्' इति निर्णीतम् तदपि न जानीमः, यतस्तु उक्तश्लोकात् बाणमयूरयोस्तुल्यः (न तु सहितः) मातङ्गदिवाकरः श्रीहर्षस्य सभ्योऽभवदित्येवावगच्छामः।

(२६) 'कलिकातासंस्कृतविद्यालयस्थहस्तलिखितपुस्तकद्वये 'धावकः' इत्यत्र 'भावकः' इति पाठोऽस्ति।

हासदर्शनात्, '१११३-मिताब्दे हर्षदेवो कश्मीरराजसिंहासनमारुरोह' इति निरधारि, तदपि वयं न जानीमः। वयन्तु कह्लणकृत-कश्मीरेतिहास-राजतरङ्गिण्यनुसारेण 'हर्षदेवो खृ० १०८९-मिताब्दादुत्तरं १०८७ मिताब्दाच्च पूर्व्वं कश्मीरराज्यमधिचकार' इत्येव निरूपयामः। तथाहि कह्लणनामा कविः १०७० मितशकाब्दे ११४८ मिते खृष्टाब्दे २४-चतुर्विंशे लौकिकेऽब्दे(३७), राजतरङ्गिणीमारभमाणः २५ पञ्चविंशलौकिकाब्दीयमपि (३८) जयसिंहराजवृत्तान्तं वर्णयन् जयसिंहनृपतिराज्यकाले(३९) एव ता समापयामास। अतस्य २४ चतुर्विंशलौकिकाब्दशब्देन, यस्याः १०० शताब्द्याः ६५ पञ्चषष्टितमाब्दादुत्तरं ७१ एकसप्ततितमाब्दमध्ये हर्षदेवो कश्मीराधिपत्यमाससाद, तदनन्तर-१०० शताब्द्याः २४ चतुर्विंशाब्दो ग्राह्यः(४०)। ततश्च हर्षदेवराज्यारम्भकाल-

(३७) 'लौकिकेऽब्दे चतुर्विंशे शककालस्य साम्प्रतम्।
सप्तत्यात्यधिकं जातं सहस्रं १०७० परिवत्सरा' इति रा० त० १म० ५२ श्लोकः।

(३८) 'तावत्ये शाम्राज्यस्य पञ्चविंशतिवत्सरे' इति रा० त० ८म त० ३४०५ श्लोकः।

(३९) 'सुत सुखलभूभर्त्तु. सम्प्रत्यप्रतिमप्रभ।
नन्दयन् मेदिनीमास्ते जयसिंहमहीपतिः' इति रा० त० ८म त० ३४५० शेषश्लोक।

(४०) एतच्च राजतरङ्गिणीदर्शनात् किंवा तस्या सप्तमतरङ्गस्य १२७। २३३। २६३। ४५७। ५८८। ६७७। ७२४। १०४१। १२२१। १२६६-श्लोकानाम् एवं अष्टमतरङ्गस्य ३४४। ६३६। ६६८। ८२१। ८४६। १०१५। ११५६। १२५०।

राजतरङ्गिणीनिर्म्मितिकालयोरन्तरा ५२ द्विपञ्चाशत् वर्षाणि गतानीति सिध्यति, ततश्च इमं राजतरङ्गिणीनिर्म्मिति-समयं ५२ द्विपञ्चाशता हीनीकृत्य यः समय आयाति, तस्मात् पूर्व्वं, यश्च तं समयं ५८ अष्टापञ्चाशता हीनीकृत्य समय आयाति, तस्मादनन्तरं हर्षदेवराज्यारम्भकाल इति निर्णीयते, तथैव च यथोक्तसङ्ख्या सम्पनीपद्यते इत्यलमता-धिकावेशेन।

'मम्मटेन कदा काव्यप्रकाशो निरमायि ?' इति प्रश्नस्य उत्तरतया खृ० १३३५-मिताब्दात् पूर्व्वमेव निरमायीत्येता-वन्मात्रमवश्यं उच्यते, यतः १३३५-मिताब्दकालीनेन माधवाचार्य्येण सर्व्वदर्शनसङ्ग्रहे पातञ्जलदर्शनप्रस्तावे 'तदुक्तं काव्यप्रकाशे' इत्यादिना काव्यप्रकाशोऽधारि (४१) इति।

एवं यदि काव्यप्रकाश-(२८५ पृष्ठ-)-स्थ—' .....भोज-नृपतेस्तत्त्यागलीलायितम्' इति श्लोकोक्तभोज एव पूर्व्वोक्त-मालवाधिपतिरासीदिति स्यात्, तदा पूर्व्वोक्तात् भोजराज्य-कालात् १०६५-मिताब्दात् परमेव काव्यप्रकाशो निर-मायीत्यपि वक्तुं शक्यते। भोजराजसम्बन्धिनामेषां पद्यानां भोजदेवात् पूर्व्वमसम्भवादिति।

आस्तामेतत् प्रकृतमनुसरामः। काव्यप्रकाशस्यास्य गूढ़ाभिप्रायमाकलय्य अतत्यभूतपूर्व्वसंस्कृतविद्यालयाध्यक्षेण

१८४५।२१८६।२३१०।२७४२।३२८०। ३५०५-श्लोकानाञ्च दर्शनादपि स्फुटं प्रतीयते।

(४१) १३३५-मिताब्दे माधवाचार्य्य आसीदित्यत्र सर्व्वेषामैकमत्यमस्ति।

महता श्रीयुता दु० वि० काउएल्साहेवेन कठिनतरेषु केषुचित् केषुचित् स्थानेषु मदीयाद्यनुसारेण संक्षेपतस्तात्पर्य्यमात्रप्रकाशनपुरःसरं काव्यप्रकाशमुद्रणायाहमन्वरुध्ये। तदनुरोधवशंवदेन च मया तथैवाङ्गीकृत्य, पुस्तकचतुष्टयम् (एकं कलिकातापूर्व्वमुद्रितम्, द्वितीयं हस्तलिखितं संस्कृतविद्यालयस्थम्, तृतीयं श्रीयुतां पूज्यपादानां तारानाथतर्कवाचस्पतीना हस्तलिखितम्, चतुर्थं क्रीतं काशीप्रदेशीयम्) अवलोक्यास्य मुद्रणमकारि। तथापि सर्व्वतः काठिन्यानपगममालोच्य विज्ञाप्य च श्रीयुतम् दु० वि० काउएल्साहेवं, सर्व्वत्रैव विवरणसहे स्थाने शब्दार्थविवरणसहिताभिप्रायप्रकाशनायाहमयते। न जाने किं फलमजनि।

अस्मिंश्च तात्पर्य्यविवरणाभिधे व्याख्याने क्वचित् पूर्व्वेषां व्याख्याकृतां सन्दर्भा अविकला एवोद्धृताः, क्वचिच्च शब्दान्तरेण तेषामभिप्रायाः अनूदिताः। यत्र च तेषां व्याख्यानं नास्मभ्यमरोचत, तत्रैव स्वाभिप्रायेण व्याख्याऽकारि। प्रायः पूर्व्वेषां व्याख्यानं तर्कशास्त्रानुसारिण्यैव रीत्या लिखितमिति बालानां दुर्बोधम्; अत्र तु बालानाम् बोधोपयोगिनीं कोमलामेव रीतिमवलम्बितुं विशेषो यत्नोऽकारि।

अस्य तु सदसद्विवेचने संशोधने च अध्येषितैर्मद्गुरूणामन्यतमैरदेवगुरुभिरप्यनेकभूदेवगुरुभिः श्रीमद्भिस्तारानाथतर्कवाचस्पतिभिराद्योपान्तमलोकि समशोधि च, ततश्च तैः सविशेषमनुगृहीतोऽस्मीति।

एतच्चातीव दुःखाकरोति, यद् यस्य महात्मनः प्रयत्नात् इदं सम्पन्नम्, सोऽयं श्रीमान् इ० वि० काउएल्साहेबोऽधुना अत्र नास्तीति ।

उत्साहवारि परितोऽर्पयतः प्रयत्नात्
यस्याजमङ्कुरित एष तरुः फलाय ।
सोऽयं चिराय निजदेशनिवासमिच्छन्
हा हन्त ! सम्प्रति जहाविममेव देशम् ॥

श्रीमहेशचन्द्रशर्म्मा ।

कलिकाता संस्कृतविद्यालयः ।
संवत् १९२२ । इष्टाब्दः १८६६ ।

PREFACE.

—oo—

Of all the Hindu treatises on Rhetoric there is none which can be compared for originality and vigour with the Kávya Prakás'a. *Unfortunately* its style is so terse that it is not unfrequently very obscure, and hence it is one of those books which lose half their value, if they are printed without a commentary. But in order that a commentary should be useful, it must be easier than the text which it is to explain ;—this is by no means the case with the one which I have seen, the Kávya Prakás'ádars'a of Mahes'wara.

My friend and teacher, Pandit Mahes'a Chandra Nyáyaratna, undertook, at my request, to prepare a commentary suitable for the students of the Sanskrit College ; and I had hoped to have read the sheets with him as they were printed. Before the work, however, was half done, I was obliged from ill-health to leave India ; but he has carried on the printing during my absence ; and I feel confident that his commentary will contain all that can be required to understand the original text.

LONDON,
The 28th June, 1866.

EDW. B. COWELL.

द्वितीयसंस्करणस्य

विज्ञापनम् ।

अस्मदध्यापकानामन्यतमैर्महामहोपाध्यायैः श्रीयुक्तमहेश-चन्द्रन्यायरत्नमहाशयैः स्वैव तात्पर्य्यविवरणेन मुद्रितस्य काव्यप्रकाशग्रन्थस्य निःशेषतामवलोक्य विद्यार्थिभिर्विशेषतो मोम्बे-माद्राज्-प्रदेशवासिभिः पुन.संस्करणाय बहुशोऽनुरुद्धाः न्यायरत्नमहाशयाः स्वपुत्त्रं श्रीमन्मथनाथविद्यारत्नभट्टाचार्य्यमस्य पुनःसंस्कारकर्म्मणि न्ययुङ्क्त। स च संशोध्य कियत एव उल्लासानङ्कापयित्वा राजकर्म्मणि नियुक्तः असमर्थ जाजभत। ततश्चाताधिकृतेन मया यथामति संशोधनपुरःसरं पुनः संस्कृत्यायं ग्रन्थः प्राचारि ।

अस्मिंश्च संस्करणे कुत्रापि किमपि परिवर्त्तनं नाऽस्माभिरकारि, नवमदशमयोस्तु पुनरुल्लासयोस्तात्पर्य्यविवरणे क्वचित् क्वचित् कचित् क्वचित् पाठव्यतयो गुरुभिरेव व्यधायि। आ तृतीयादुल्लासात्, तात्पर्य्यविवरणं संक्षिप्तमिति छात्राणां नातीवोपकाराय वर्त्तते इत्याकलय्य प्राथमिकस्यापि उल्लासत्रयस्य विशदविवरणचिकीर्षामचिरादेव गुरवः सफलतामानेष्यन्तीत्यलम् ।

कलिकाता ।

मिउइन्डियान् स्कुल । श्रीश्यामाचरणदेवशर्म्मा ।

संवत् १९४४ । खृष्टाब्दः १८८७ ।

निर्द्देशानुसारि सूचीपत्रम् ।

विषयः
प्रथमस्य उल्लासस्य
काव्यप्रयोजनकारण-
स्वरूपविशेषनिर्णयः ।

विषयः
द्वितीयस्य उल्लासस्य
शब्दार्थनिर्णयः ।

विषयः

पञ्चमस्य उल्लासस्य गुणीभूतव्यङ्ग्यकाव्यभेद-प्रदर्शनव्यञ्जनावृत्ति-संस्थापनसहितध्वनि गुणीभूतव्यङ्ग्यकाव्य-सङ्कीर्णभेदनिर्णयः ।

विषयः

अष्टमस्य उल्लासस्य गुणालङ्कारभेद-सहितगुणनिर्णयः ।

विषयः नवमस्य उल्लासस्य रीतिसहितशब्दालङ्कारनिर्णयः ।

विषयः दशमस्य उल्लासस्य अलङ्कारदोषनिर्णयसहितार्थालङ्कारनिर्णयः ।

काव्यप्रकाशस्य वर्णानुसारि निर्घण्टपत्रम् ।

—00—

काव्यप्रकाशः।

ग्रन्थारम्भे विघ्नविघाताय समुचितेष्टदेवतां ग्रन्थकृत् परामृशति,—

नियतिकृतनियमरहितां
ह्लादैकमयीमनन्यपरतन्त्राम्।
नवरसरुचिरां निर्म्मिति-
मादधती भारती कवेर्ज्जयति ॥ १ ॥

नियतिशक्त्या नियतरूपा, सुखदुःखमोहस्वभावा, परमाण्वाद्युपादान-कर्म्मादिसहकारिकारणपरतन्त्रा, षड्रसा, न च हृद्यैव तैः, तादृशी ब्रह्मणो निर्म्मितिर्निर्म्माणम्, एतद्विलक्षणा तु कविवाङ्निर्म्मितिः, अतएव जयति, जयत्यर्थेन च नमस्कार आक्षिप्यत इति तामस्म्यस्मि प्रणत इति लभ्यते॥

इहाभिधेयं सप्रयोजनमित्याह

काव्यं यशसेऽर्थकृते (१)

---

(१) भावक्तिप्रत्ययनिष्पन्नं चतुर्थ्यन्तमिदं। एवं परत्र।

क

व्यवहारविदे शिवेतरक्षतये ।
सद्यःपरनिर्वृतये
कान्तासम्मिततयोपदेशयुजे ॥ २ ॥

कालिदासादीनामिव यशः, (२) श्रीहर्षादेर्धावकादीनामिव धनं, राजादिगतोचिताचारपरिज्ञानम्, आदित्यादेर्मयूरादीनामिवानर्थनिवारणं, सकलप्रयोजनमौलिभूतं समनन्तरमेव रसास्वादनसमुद्भूतं (३) विगलितवेद्यान्तरमानन्दं, प्रभुसम्मितशब्दप्रधानवेदादिशास्त्रेभ्यः सुहृत्सम्मितार्थतात्पर्य्यवत्पुराणादीतिहासेभ्यश्च शब्दार्थयोर्गुणभावेन रसाङ्गभूतव्यापारप्रवणतया (४) विलक्षणं यत्काव्यं लोकोत्तरवर्णनानिपुणकविकर्म्म, तत् कान्तेव सरसतापादनेनाभिमुखीकृत्य, रामादिवत् वर्त्तितव्यं न रावणादिवदित्युपदेशञ्च, यथायोगं कवेः सहृदयस्य च करोतीति सर्व्वथा तत्र यतनीयम् ॥

अस्य कारणमाह,—

शक्तिर्निपुणता लोकशास्त्रकाव्याद्यवेक्षणात् ।

---

(२) यश इत्यादिकर्म्मणां करोतीत्यनेनान्वयः । धावकः किल श्रीहर्षनृपनाम्ना रत्नावलीं कृत्वा बहुधनं लब्धवानिति प्रसिद्धिः । प्रसिद्धिश्च मयूरकविः सूर्य्यशतकेन कुष्ठान्निस्तीर्ण इति ।

(३) रसशब्देनात्र स्थायिभाव उच्यते तथाच काव्यार्थश्रवणोत्तरमेव सर्व्वप्रयोजनेषु उत्तमस्य स्थायिभावस्य विभावादिसम्वलनरूपेणास्वादेन निष्पन्न स्वभिन्नवेद्यान्तरशून्यं रसास्वादरूपमानन्दमिति समुदितार्थः ।

(४) रसस्य अङ्गभूत उपायस्वरूपो व्यापारो विभावादिसंयोजनं आत्मा वा तस्य प्राधान्येन तद्विषयादरस्यैव प्राधान्यात् ।

काव्यज्ञशिक्षयाभ्यास इति हेतुस्तदुद्भवे ॥३॥

शक्तिः कवित्वबीजरूपः संस्कारविशेषः, यां विना काव्यं न प्रसरेत् प्रसृतं वा उपहसनीयं स्यात्, लोकस्य स्थावरजङ्गमात्मकलोकवृत्तस्य, शास्त्राणां छन्दोव्याकरणाभिधानकोषकलाचतुर्वर्गगजतुरगखड्गादिलक्षणग्रन्थानां, काव्यानाञ्च महाकविसम्बन्धिनाम्, आदिग्रहणादितिहासादीनाञ्च विमर्शनाद्व्युत्पत्तिः, काव्यं कर्त्तुं विचारयितुञ्च ये जानन्ति तदुपदेशेन करणे योजने च पौनःपुन्येन प्रवृत्तिरिति त्रयः समुदिताः न तु व्यस्तास्तस्य काव्यस्योद्भवे निर्म्माणे समुल्लासे च हेतुर्न तु हेतवः ।

एवमस्य कारणमुक्त्वा स्वरूपमाह,—

तददोषौ (५) शब्दार्थौ
सगुणावनलङ्कृती पुनः क्वापि ।

दोषगुणालङ्कारा वक्ष्यन्ते, क्वापीत्यनेनैतदाह यत् सर्व्वत्र सालङ्कारौ क्वचित्तु स्फुटालङ्कारविरहेऽपि न काव्यत्वहानिः । यथा,

यः कौमारहरः स एव हि वरस्ता एव चैत्रक्षपा

---

(५) काव्यत्वविघटकच्युतसंस्कारादिप्रबलदोषरहितौ, अनलङ्कृती इत्यादि न लक्षणघटकं किन्तु सालङ्काराविति विशेषणं बाधयति, एतच्च (अनलङ्कृती) इति नञोऽस्फुटतारूपपर्य्यवसानलभ्यमिति, रसात्मकमिति लक्षणं रसाभावात्मककाव्ये अव्याप्तमिति सर्व्वसम्मतमिदं मतम् ।

ते चोन्मीलितमालतीसुरभयः प्रौढ़ाः कदम्बानिलाः ।
सा चैवास्मि तथापि तत्र सुरतव्यापारलीलाविधौ
रेवारोधसि वेतसीतरुतले चेतः समुत्कण्ठते ॥

अत्र स्फुटो न कश्चिदलङ्कारः (६) रसस्य च प्राधान्यान्नालङ्कारता ।

तद्भेदान् क्रमेणाह,—

इदमुत्तममतिशयिनि
व्यङ्ग्ये वाच्याद्ध्वनिर्बुधैः कथितः ॥ ४॥

इदमिति काव्यं, बुधैर्वैयाकरणैः प्रधानभूतस्फोटरूपव्यङ्ग्यव्यञ्जकस्य शब्दस्य ध्वनिरिति व्यवहारः कृतः, (७) ततस्तन्मतानुसारिभिरन्यैरपि न्यग्भावितवाच्यव्यङ्ग्यव्यञ्जनक्षमस्य शब्दार्थयुगलस्य । यथा,—

निःशेषच्युतचन्दनं स्तनतटं निर्मृष्टरागोऽधरो
नेत्रे दूरमनञ्जने पुलकिता तन्वी तवेयं तनुः ।

---

(६) अत्र हि वरोऽयमित्याद्यनुभावस्यास्फुटस्यापि प्रकृतरसप्रतिकूलवर्णघटितत्वेन नालङ्कारता । विभावनाविशेषोक्त्यो सम्भवेऽपि न स्फुटे कारणकार्ययोरकथनस्य चार्थस्यापि सहायकनञादिनाऽनुपात्तत्वात् । अतएव अनयोरस्फुटत्वेन एतन्मूलकसन्देहसङ्करोऽप्यस्फुट इति निर्विवादम् । ननु रसवदलङ्कारोऽस्तु इत्यतआह रसस्येति ।

(७) पटादिभिः वर्णसमुदायरूपैः वाचकैः पदैः स्फोटरूपो नित्यः शब्दो व्यज्यते, तेन च अभिव्यक्तेन अर्थः प्रतीयते इति तादृशस्य प्राधान्यीभूतस्फोटव्यञ्जकस्य वर्णसमुदायरूपस्य पटादिशब्दस्य ध्वनिरिति

मिथ्यावादिनि ! दूति ! बान्धवजनस्याज्ञातपीडागमे
वापीं स्नातुमितो गतासि न पुनस्तस्याधमस्यान्तिकम् ॥
अत्र तदन्तिकमेव रन्तुं गतासीति प्राधान्येनाधमपदेन व्यज्यते ॥

अतादृशि गुणीभूतव्यङ्ग्यं व्यङ्ग्ये तु मध्यमम् ।

अतादृशि वाच्यादनतिशायिनि । यथा,—

ग्रामतरुणं तरुण्या नववञ्जुलमञ्जरीसनाथकरम् ।
पश्यन्त्या भवति मुहुर्नितरां मलिना मुखच्छाया ॥

अत्र वञ्जुललतागृहे दत्तसङ्केता नागतेति व्यङ्ग्यं गुणीभूतं तदपेक्षया वाच्यस्यैव चमत्कारित्वात् ।

शब्दचित्रं वाच्यचित्रमव्यङ्ग्यन्त्ववरं स्मृतम् ॥ ५ ॥

चित्रमिति गुणालङ्कारयुक्तम्, अव्यङ्ग्यमिति स्फुटप्रतीयमानार्थरहितम्, अवरमधमं । यथा,—

स्वच्छन्दोच्छलदच्छकच्छकुहरच्छातेतराम्बुच्छटा
मूर्च्छन्मोहमहर्षिहर्षविहितस्नानाह्निकाऽह्नाय वः ।
भिन्द्यादुद्यदुदारदर्दुरदरीदीर्घादरिद्रद्रुम-
द्रोहोद्रेकमहोर्मिमेदुरमदा मन्दाकिनी मन्दताम् ॥

विनिर्गतं मानदमात्ममन्दिराद्भवत्युपश्रुत्य यदृच्छयाऽपि यम् (८)।
ससम्भ्रमेन्द्रद्रुतपातितार्गला निमीलिताक्षीव भियाऽमरावती ॥

इति काव्यप्रकाशे काव्यस्य प्रयोजनकारणस्वरूपविशेषनिर्णयो

नाम प्रथम उल्लासः ॥ * ॥

---

(८) यं [illegible] ।

॥ द्वितीय उल्लासः ॥

क्रमेण शब्दार्थयोः स्वरूपमाह,—

स्याद्वाचको लाक्षणिकः शब्दोऽत्र व्यञ्जकस्त्रिधा ।

अत्रेति काव्ये । एषां स्वरूपं वक्ष्यते ।

वाच्यादयस्तदर्थाः स्युः

वाच्यलक्ष्यव्यङ्ग्याः ।

तात्पर्य्यार्थोऽपि केषुचित् ॥ ६ ॥

आकाङ्क्षा सन्निधि-योग्यता वशाद्वक्ष्यमाणस्वरूपाणां पदार्थानां समन्वये (१) तात्पर्य्यार्थो विशेषवपुरपदार्थोऽपि वाक्यार्थः समुल्लसतीत्यभिहितान्वयवादिनां मतम् (२)। वाच्य एव वाक्यार्थ इत्यन्विताभिधानवादिनः (३) ॥

---

(१) समन्वये परस्परसंसर्गबोधे ।

(२) अभिहितानां पदार्थानां अन्वयवादिनो नैयायिकाः । तेषामयमाशयः, घटं करोतीत्यादौ घटवृत्तिकर्मत्वानुकूलकृतिमान् इत्यर्थो बोध्यते, तत्र च घटपदस्य घटोऽर्थः अम्प्रत्ययस्य च कर्मता इप्सिता तु न कस्यापि इत्यपदार्थोऽपि इप्सिता तात्पर्य्यवशात् अनयोः संसर्गविषया भासते इति ।

(३) अन्वितानामेव अभिधानं शब्दबोध्यत्वं तद्वादिनो मीमांसकाः, तेषां मते अन्वितघटादावेव घटादिपदानां शक्तिः शाब्दबोधे तु आकाङ्क्षादिवशात् अन्वितादिविशेषरूपमेव भासते इति नापदार्थो वाक्यार्थः ।

सर्व्वेषां प्रायशोऽर्थानां व्यञ्जकत्वमपीष्यते।

तत्र वाच्यस्य यथा,—

माए घरोवअरणं अज्ज हु णत्थि त्ति साहिअं तुमए।
ता भण किं करणिज्जं एअमेअ ण वासरो ठाइ (४)॥

अत्र स्वैरविहारार्थिनीति व्यज्यते। लक्ष्यस्य यथा,—

साहेन्ती सहि! सुहअं खणे खणे दूणिआसि मज्झ कए।
सब्भावणेहकरणिज्जसरिसअं दाव विरइअं तुमए (५)॥

अत्र मत्प्रियं रमयन्त्या त्वया शत्रुत्वमाचरितमिति लक्ष्यं, तेन च कामुकविषयं सापराधत्वप्रकाशनं व्यङ्ग्यम्।

व्यङ्ग्यस्य यथा,—

उअ णिच्चल! णिप्पन्दा भिसिणीपत्तम्मि रेहइ बलाआ।
णिम्मलमरगअभाअणपरिट्ठिआ सङ्खसुत्ति व्व (६)॥

अत्र निष्पन्दत्वेनाश्वस्तत्वं, तेन च जनरहितत्वम्, अतः सङ्केतस्थानमेतदिति कयाचित् कञ्चित्प्रत्युच्यते। अथवा, मिथ्या वदसि न त्वमत्रागतोऽभूरिति व्यज्यते॥

वाचकादीनां क्रमेण स्वरूपमाह,—

---

(४) मातर्गृहोपकरणमद्य खलु नास्तीति साधितं त्वया। तद्भण किं करणीयमेवमेव न वासरस्तिष्ठतीति। स०।

(५) साधयन्ती सखि! सुभगं क्षणे क्षणे दूनासि मत्कृते। सद्भावस्नेहकरणीयसदृशकं तावद्विरचितं त्वयेति। स०।

(६) पश्य निश्चल! निष्पन्दा बिसिनीपत्रे राजते बलाका। निर्म्मलमरकतभाजनपरिस्थिता शङ्खशुक्तिरिव इति। स०।

साक्षात्सङ्केतितं (७) योऽर्थ-
मभिधत्ते स वाचकः ॥ ७ ॥

इहागृहीतसङ्केतस्य शब्दस्यार्थप्रतीतेरभावात्, सङ्केतसहाय एव शब्दोऽर्थविशेषं प्रतिपादयतीति यस्य यत्राव्यवधानेन सङ्केतो गृह्यते स वाचकः।

सङ्केतितश्चतुर्भेदो जात्यादिर्जातिरेव वा।

यद्यप्यर्थक्रियाकारितया (८) प्रवृत्तिनिवृत्तियोग्या व्यक्तिरेव, तथाप्यानन्त्याद्व्यभिचाराच्च (९) तत्र सङ्केतः कर्त्तुं न युज्यत इति, 'गौः शुक्लः चलो डित्थः' इत्यादीनां विषयविभागो न प्राप्नोतीति च तदुपाधावेव सङ्केतः। उपाधिश्च द्विविधः वस्तुधर्मो वक्तृयदृच्छया सन्निवेशितश्च। वस्तुधर्मोऽपि द्विविधः सिद्धः साध्यश्च, सिद्धोऽपि द्विविधः पदार्थस्य प्राणप्रदो विशेषाधानहेतुश्च, तत्राद्यो जातिः, उक्तं हि वाक्यपदीये "नहि गौः स्वरूपेण गौर्नाप्यगौः गोत्वाभिसम्बन्धात्तु गौः" इति। द्वितीयो

(७) साक्षात्सङ्केतित अव्यवधानेन,गृहीतसङ्केतम्।

(८) अर्थः दुग्धादिरूपप्रयोजनं तस्मै क्रिया गोरानयनादिरूपा, तत्कारित्वेन, प्रवृत्तिनिवृत्त्योर्योग्या विषयीभूता इत्यर्थः। इति तत्र सङ्केतो युक्त इति शेषः।

(९) सर्वासु व्यक्तिषु सङ्केतपक्षः उत कस्याञ्चिद् एकव्यक्तौ? आद्ये आनन्त्यदोषः, द्वितीये यस्यां सङ्केतपक्षः स्वीकृतः तदतिरिक्तायाः गोव्यक्तेर्गोशब्दात् भानं न स्यादिति व्यभिचारः। उभयपक्षे च विषयविभागाप्राप्तिदोषः, तथाहि यदि गोशब्दशुक्लशब्दचलशब्दडित्थशब्दानां सर्वैव गोव्यक्तिरर्थः स्यात् तदैतेषां शब्दानां एकार्थकतया पर्यायता स्यादिति भावः।

गुणः, शुक्लादिना हि लब्धसत्ताकं वस्तु विशिष्यते। साध्यः पूर्व्वापरीभूतावयवः क्रियारूपः। डित्थादिशब्दानाम् (१०) अन्त्यबुद्धिनिर्ग्राह्यं संहृतक्रमं स्वरूपं वक्त्रा यदृच्छया डित्थादिष्वर्थेषूपाधित्वेन सन्निवेश्यत इति सोऽयं संज्ञारूपो यदृच्छात्मक इति। 'गौः शुक्लश्चलो डित्थ इत्यादौ चतुष्टयी शब्दानां प्रवृत्तिः' इति महाभाष्यकारः। परमाण्वादीनान्तु (११) गुणमध्यपाठात् पारिभाषिकं गुणत्वं। गुणक्रियायदृच्छानां वस्तुत एकरूपाणामप्याश्रयभेदाद्भेद इव लक्ष्यते यथैकस्य मुखस्य खड्गमुकुरतैलाद्यालम्बनभेदात्।

हिमपयःशङ्खाद्याश्रयेषु परमार्थतो भिन्नेषु शुक्लादिषु यद्वशेन शुक्लः शुक्ल इत्याद्यभिन्नाभिधानप्रत्ययोत्पत्तिस्तत् शुक्लत्वादि सामान्यं, गुड़तण्डुलादिपाकादिष्वेवमेव पाकत्वादि, बालवृद्धशुकाद्युदीरितेषु डित्थादिशब्देषु च, प्रतिक्षणं भिद्यमानेषु डित्थाद्यर्थेषु वा डित्थत्वाद्यस्तीति सर्व्वेषां शब्दानां जातिरेव प्रवृत्तिनिमित्तमित्यन्ये।

---

(१०) डित्थादिशब्दानां प्रथमादिवर्णबुद्ध्या क्रमशः किञ्चित् किञ्चिदभिव्यक्तं चरमवर्णबुद्ध्या तु निःशेषतो ग्राह्यं स्फुटतरमभिव्यक्तं नानावर्णात्मकध्वनिशब्दवत् वर्णक्रमशून्यं स्फोटाख्यं स्वरूपं शब्दानामिति येन, डित्थादिषु अर्थेषु उपाधित्वेन नामतया वक्त्रा मातृकादिना यदृच्छया स्वेच्छया सन्निवेश्यते कल्प्यते इति समुदितार्थः।

(११) ननु उक्तरीत्या परमाणुत्वस्य प्रायशब्दत्वेन जातितया परमाण्वादिशब्दानामपि जातिशब्दतया कथं गुणशब्दत्वेन व्यवहार इत्यतः आह परमाण्वादीनामिति। जातिशब्द एवायं, वैशेषिकनयानुसारेणैव तथा व्यवहार, स तु भाक्त इति भावः।

तद्वान् (१२) अपोहो वा शब्दार्थः कैश्चिदुक्त इति ग्रन्थगौरवभयात् प्रकृतानुपयोगाच्च न दर्शितम्।

स मुख्योऽर्थस्तत्र मुख्यो
व्यापारोऽस्याभिधोच्यते ॥ ८ ॥

स इति साक्षात्सङ्केतितः, अस्येति शब्दस्य।

मुख्यार्थबाधे (१३) तद्योगे
रूढितोऽथ प्रयोजनात्।
अन्योऽर्थो लक्ष्यते यत् सा
लक्षणाऽऽरोपिता क्रिया ॥ ९ ॥

कर्मणि कुशल इत्यादौ (१४) दर्भग्रहणाद्ययोगात् गङ्गायां घोष इत्यादौ च गङ्गादीनां घोषाद्याधारत्वासम्भवात् मुख्यार्थस्य बाधे, विवेचकत्वादौ सामीप्ये च सम्बन्धे, रूढितः

(१२) व्यक्तिविशेषमनुपादाय तद्वान् सामान्यतो जातिमान् शब्दार्थ इति न्यायमतम्। गोशब्दश्रवणात् सर्वासां गोव्यक्तीनामुपस्थितेरतस्मात् अश्वादितः व्यावृत्तिदर्शनाच्च अतद्व्यावृत्तिरूपोऽपोहो वाच्य इत्यसौ सौगती गतिः।

(१३) मुख्यार्थस्य बाधे तद्रूपेण तात्पर्याविषयत्वे, यत् किंवा, लक्ष्यते प्रतिपाद्यते, यदिति लुप्तकर्मकतृतीयान्तमव्ययं क्रियाविशेषणं वा, तथाच मुख्यार्थबाधादिहेतुत्रयसहकारेण मुख्यार्थातिरिक्तार्थप्रतिपादनात्मिका या आरोपिता नियततद्विषयविधुराऽपि तद्विषयकतया कल्पिता, शब्दस्य क्रिया वृत्तिः सा लक्षणा इत्यर्थः। सा च शक्यसम्बन्धरूपा वक्तृतात्पर्यरूपा पदार्थान्तरं वा इत्यन्यदेतत्।

(१४) कुशं लाति गृह्णातीति कुशलः।

प्रसिद्धेः, तथा गङ्गातटे घोष इत्यादेः प्रयोगात् येषां न तथा (१५) प्रतिपत्तिः तेषां पावनत्वादीनां धर्म्माणां तथा प्रतिपादनात्मनः प्रयोजनाच्च मुख्येनामुख्योऽर्थो लक्ष्यते यत् स आरोपितः शब्दव्यापारः सान्तरार्थनिष्ठो (१६) लक्षणा।

स्वसिद्धये (१७) पराक्षेपः,
पराथं स्वसमर्पणम्।
उपादानं लक्षणञ्चे-
त्युक्ता शुद्धैव सा द्विधा ॥ १० ॥

कुन्ताः प्रविशन्ति, यष्टयः प्रविशन्ति इत्यादौ कुन्तादिभिरात्मनः प्रवेशसिद्ध्यर्थं स्वसंयोगिनः पुरुषा आक्षिप्यन्ते, तदुपादानेनेयं लक्षणा।

'गौरनुबन्ध्यः' इत्यादौ श्रुतिसञ्चोदितमनुबन्धनं कथं मे स्यादिति (१८) जात्या व्यक्तिराक्षिप्यते न तु शब्देनोच्यते 'विशेष्यं नाभिधा गच्छेत् क्षीणशक्तिर्विशेषणे' इति न्यायात्

(१५) तथा विशेषतस्तीरगतत्वेन।

(१६) सान्तर मुख्यार्थबाधाद्युपस्थित्या व्यवहित योऽर्थः लक्ष्यरूपस्तन्निष्ठ तद्विषयकः व्यापारो वृत्तिः।

(१७) मुख्यार्थस्यान्वयबोधाय परस्यापि आक्षेपात् उपादानात् उपादानेति नाम, परार्थस्यान्वयबोधाय स्वसमर्पणात् स्वार्थपरित्यागेनापरार्थकलक्षणत्वात् लक्षणेति नाम च इति, इत्युभाभ्यां द्विविधा लक्षणा शुद्धैव उक्ता न तु वक्ष्यमाणा गौण्यपि लक्षणाभावादिति शेषः।

(१८) गोशब्दस्य गोत्वजातिपरत्वेन तया अनुबन्धनासम्भवादिति शेषः, आक्षिप्यते ज्ञाप्यते, लक्षणयेति शेषः, उच्यते अभिधया बोध्यते, विशेष्ये व्यक्तिः, विशेषणे जातौ।

-इत्युपादानलक्षणा तु नोदाहर्त्तव्या, नह्यत्र प्रयोजनमस्ति, न वा रूढ़िरियं, व्यक्त्यविनाभावित्वात् तु (१९) जात्या व्यक्तिराक्षिप्यते, यथा क्रियतामित्यत्र कर्त्ता, कुर्व्वित्यत्र कर्म्म, प्रविश पिण्डमित्यादौ गृहं भक्षयेत्यादि च। पीनो देवदत्तो दिवा न भुङ्क्ते इत्यत्र च रात्रिभोजनं न लक्ष्यते श्रुतार्थापत्तेरर्थापत्तेर्वा (२०) तस्य विषयत्वात्।

गङ्गायां घोष इत्यत्र तटस्य घोषाधिकरणत्वसिद्धये गङ्गाशब्दः स्वार्थमर्पयति इत्येवमादौ, लक्षणेनैषा लक्षणा। उभयरूपा चेयं शुद्धा उपचारेण (२१) अमिश्रितत्वात्। अनयो (२२) लक्ष्यस्य लक्षकस्य च न भेदरूपं ताटस्थ्यं,

(१९) व्यक्तिराक्षिप्यते जात्या, किन्तु न लक्षणया अपि तु अविनाभावसम्बन्धेनेत्याह व्यक्त्येति। अविनाभावित्वात् व्यक्तिप्रतीतिं विना तस्याः प्रतीत्यसम्भवात्।

(२०) यत्र अनुपपद्यमानः शब्दः शब्दान्तरं कल्पयति सा श्रुतार्थापत्तिः, यथा द्वारमिति शब्दः पिधेहीति क्रियापदं, इयमेव पदाध्याहारः। यत्र च दृष्टः श्रुतो वाऽर्थोऽनुपपन्नोऽर्थान्तरं कल्पयति सा अर्थापत्तिः यथा तत्रैव द्वारमित्यर्थोऽनुपपन्नः पिधेहीति क्रियां कल्पयति, इयमेव अर्थाध्याहार इति, मतभेदेन उभयम्।

(२१) उपचारेण सादृश्यसम्बन्धमूलकारोपेण।

(२२) उपचारामिश्रणं न शुद्धेत्यत्र प्रयोजकं, किन्तु लक्ष्यार्थलक्षकार्थयोः भेदप्रतीतिप्रयोजकत्वं औदासीन्यापरपर्य्यायं ताटस्थ्यमेव तथेति परमतं निराकरोति, अनयोरिति। एतद्विविधलक्षणास्थलेऽपि लक्षकलक्ष्यप्रयोज्यार्थलक्ष्यार्थयोर्भेदप्रतीतिरेव न तु भेदप्रतीतिरूपं ताटस्थ्यं अस्तीति भेद।

तटादीनां गङ्गादिशब्दैः प्रतिपादने तत्त्वप्रतिपत्तौ (२३) हि प्रतिपिपादयिषितप्रयोजनसंप्रत्ययः, गङ्गासम्बन्धमात्रप्रतीतौ गङ्गातटे घोष इति मुख्यशब्दाभिधानाल्लक्षणायाः को भेदः॥

सारोपाऽन्या तु यत्रोक्तौ
विषयी विषयस्तथा (२४)।

आरोप्यमाणः (२५) आरोपविषयश्च यत्रानपह्नुतभेदौ सामानाधिकरण्येन निर्दिश्येते सा लक्षणा सारोपा ।

विषय्यन्तःकृतेऽन्यस्मिन्
सा स्यात्साध्यवसानिका ॥ ११ ॥

विषयिणाऽऽरोप्यमाणेनान्तःकृते निगीर्णे (२६) अन्यस्मिन्

---

(२२) तत्त्वप्रतिपत्तौ यक्तलक्ष्ययोर्गङ्गातीरयोरभेदप्रतीतौ सत्यामेव प्रतिपादयितुमिष्टस्य प्रयोजनस्य गङ्गागतपावनत्वादेः प्रतीतिः, तीरादौ इति शेषः । सा हि अनयोर्भेदप्रतीतौ सत्यां, असत्यां त्वभेदप्रतीतौ नेति भावः । पावनत्वादीनां प्रयोजनज्ञानविषयत्वेन प्रयोजनत्वव्यपदेशः प्रत्यक्षविषयतया विषयस्य प्रत्यक्षत्वव्यपदेश इव ।

(२४) तथा समानविभक्तिकेन शब्देन स्वस्वधर्मप्रकारेण वा उक्तावित्यन्वयः ।

(२५) आरोप्यमाणो गवादि, आरोपस्य विषय आश्रयो वाहीकादिः । अनपह्नुतभेदौ भेदो वैधर्म्यं तच्च गोत्ववाहीकत्वादि, प्रकाशितवैधर्म्यावित्यर्थः । सामानाधिकरण्येन समानविभक्तिकपदेन निर्दिश्येते उक्तौ सप्रयोजनमिति शेषः ।

(२६) निगीर्णे स्वशब्दादिनाऽनुक्ते, विषयिणेतिकरणत्वं अनुक्तौ निगरणत्वारोपप्रयुक्तमौपचारिकम् ।

आरोप्यविषये सति सा साध्यवसाना स्यात् (२७)॥

भेदाविमौ च सादृश्यात्सम्बन्धान्तरतस्तथा।
गौणौ शुद्धौ च विज्ञेयौ

इमौ आरोपाध्यवसानरूपौ (२८) सादृश्यहेतू भेदौ गौर्वाहीकः इत्यत्र गौरयमित्यत्र च।

अत्र हि स्वार्थसहचारिणो गुणा जाड्यमान्द्यादयो लक्ष्यमाणा अपि गोशब्दस्य परार्थाभिधाने प्रवृत्तिनिमित्तत्वमुपयान्ति इति केचित् (२९)। स्वार्थसहचारिगुणाभेदेन परार्थगता गुणा एव लक्ष्यन्ते न तु परार्थोऽभिधीयते (३०) इत्यन्ये। साधारणगुणाश्रयत्वेन परार्थ एव लक्ष्यत इत्यपरे (३१)। उक्तञ्चान्यत्र "अभिधेयाविनाभूतप्रतीतिर्लक्षणोच्यते।

---

(२७) आरोपसाध्यवसानयोस्तत्त्वे यदा लक्षणा नाभिप्रेता स्यात् तदा यथाक्रमं रूपकातिशयोक्ती सम्भवतः।

(२८) विरुद्धधर्मरूपेण प्रतीतयोरपि सामानाधिकरण्येन सप्रयोजनो निर्देश आरोपः, तदन्यतरस्यानिर्देशोऽध्यवसानम्। एतादृशारोपाध्यवसानस्वरूपभेदयोः शुद्धत्वगौणत्वाभ्यां एतादृशभेदभिन्ने अपि लक्षणे शुद्धे गौण्यौ चेति भावः।

(२९) स्वार्थस्य गोत्वादिजातेः सहचारिणः समानाधिकरणाः, परार्थो वाहीकादिः, प्रवृत्तिनिमित्तं प्रवृत्तिनिमित्तत्वम्। लक्षणया प्रथमं जाड्याद्युपस्थितिः ततः अभिधया वाहीकस्य बोध इति भावः।

(३०) गोत्वप्रकारादपि गोपदात् यथा गोर्बोध तथा जाड्यप्रकारादपि तस्मात् जाड्यादिरूपेण वाहीकस्य बोध इति भेदः।

(३१) साधारणः गोवाहीकोभयगतः गुणो जाड्यादिः, तदाश्रयत्वेन तद्रूपेण जाड्यादिगुणविशिष्टे लक्षणेति मतनिष्कर्षः।

लक्ष्यमाणगुणैर्योगाद्वृत्तेरिष्टा तु गौणता" (३२) इति ॥

अविनाभावोऽत्र सम्बन्धमात्रं न तु नान्तरीयकत्वं, तथात्वे हि मञ्चाः क्रोशन्तीत्यादौ न लक्षणा स्यात्, अविनाभावे चाक्षेपेणैव सिद्धेर्लक्षणाया नोपयोग इत्युक्तम् (३३)।

आयुर्घृतम्, आयुरेवेदम् (३४) इत्यादौ च सादृश्यात् अन्यत् कार्य्यकारणभावादि सम्बन्धान्तरम्। एवमादौ च कार्य्यकारणभावादिलक्षणपूर्व्वमारोपाध्यवसाने। अत्र गौणभेदयोर्भेदेऽपि ताद्रूप्यप्रतीतिः, सर्व्वथैवाभेदावगमश्च प्रयोजनम् (३५)। शुद्धभेदयोस्त्वन्यवैलक्षण्येनाव्यभिचारेण (३६) च कार्य्यकारित्वादि। क्वचित् तादर्थ्यादुपचारः यथा इन्द्रार्था स्थूणा इन्द्रः, क्वचित् स्वस्वामिभावात् यथा राजकीयः

---

(३२) अत्र 'मानान्तरविरोधे तु मुख्यार्थस्यापरिग्रहे' इत्यादि। अभिधेयाविनाभूतस्य यत्सम्बन्धस्य प्रतीतिर्यत्र सा, लक्ष्यमाणा उक्तरीत्या लक्ष्यार्थविशेषणतया लाक्षणिकबोधविषया ये गुणा जाड्यादय तैर्योगात् सम्बन्धात्।

(३३) अत्र अभिधेयाविनाभूतेत्यत्र, नान्तरीयकत्वं व्याप्तिः, अविनाभावे च व्याप्तौ सत्यां तु, आक्षेपेण अनुमानेन। उक्तं 'गौरनुबन्ध्य' इत्यत्र।

(३४) अत्र इदंशब्देन पुरोवर्त्तित्वरूपेणैव एतादृशोपस्थिति, यत्र तु इदमो एतत्त्वेन उपस्थितिः तत्र आरोपैव।

(३५) अत्रेति स्थाने इति शेषः, भेदेऽपि ताद्रूप्यप्रतीतिः पूर्व्वोक्तरीत्या गोत्ववाहीकत्वादिवैधर्म्यप्रतीतावपि गोवाहीकयोरभेदप्रतीतिः। सर्व्वथैव एतादृशभेदप्रतीतिं विनैव, उत्कटाभेदप्रतीतिरिति यावत्।

(३६) अव्यभिचारेण नियमेन।

पुरुषो राजा, क्वचिदवयवावयविभावात् यथा अग्रहस्तः इत्यत्राग्रमात्रेऽवयवे हस्तः, क्वचित् तात्कर्म्यात् यथा अतक्षा तक्षा ।

लक्षणा तेन षड्विधा ॥ १२ ॥

आद्यभेदाभ्यां (३७) सह । सा च

व्यङ्ग्येन रहिता रूढौ सहिता तु प्रयोजने ।

प्रयोजनं हि व्यञ्जनव्यापारगम्यमेव ।

तच्च गूढमगूढं वा,

तच्चेति व्यङ्ग्यम् । गूढं यथा,

मुखं विकसितस्मितं, वशितवक्रिम प्रेक्षितं,
समुच्छलितविभ्रमा गतिरपास्तसंस्था मतिः ।
उरो मुकुलितस्तनं, जघनमंसबन्धोद्धुरं,
बतेन्दुवदनातनौ तरुणिमोद्गमो मोदते ॥

अगूढं यथा,

श्रीपरिचयाज्जडा अपि भवन्त्यभिज्ञा विदग्धचरितानाम् ।
उपदिशति कामिनीनां यौवनमद एव ललितानि ॥

अत्रोपदिशतीति (३८) ।

तदेषा कथिता त्रिधा ॥ १३ ॥

---

(३७) उपादानलक्षणरूपोपाधिभ्याम् । तथाहि लक्षणा प्रथमतो द्विविधा शुद्धा गौणी च, शुद्धापि पुनश्चतुर्विधा उपादान-लक्षण-रोपाध्यवसानभेदात्, गौण्यपि सारोपा साध्यवसानेति द्विधेति षड्विधा ।

(३८) अत्र 'अनायासेन विवादाभम् अभिधेयवत् रूढं प्रतीयते' इति क्वचित् पाठः ।

अव्यङ्ग्या गूढव्यङ्ग्या अगूढव्यङ्ग्या च।

तद्भू-र्लाक्षणिक',

शब्द इति सम्बध्यते, तद्भूस्तदाश्रयः।

तत्र व्यापारो व्यञ्जनात्मकः।

कुत इत्याह

यस्य प्रतीतिमाधातुं
लक्षणा समुपास्यते ॥१४॥
फले शब्दैकगम्येऽत्र
व्यञ्जनान्नापरा क्रिया।

प्रयोजनप्रतिपिपादयिषया यत्र लक्षणया शब्दप्रयोगस्तत्र नान्यतस्तत्प्रतिपत्तिरपि तु तस्मादेव शब्दात्, न चात्र व्यञ्जनादृते अन्यो व्यापारः। तथाहि,

नाभिधा समयाभावात्,

गङ्गायां घोष इत्यादौ ये पावनत्वादयो धर्मास्तटादौ प्रतीयन्ते, न तत्र गङ्गादिशब्दाः सङ्केतिताः।

हेत्वभावान्न लक्षणा ॥ १५ ॥

मुख्यार्थबाधादित्रयं हेतुः। तथा च,

लक्ष्यं न मुख्यं नाप्यत्र
बाधो योगः फलेन नो।
न प्रयोजनमेतस्मिन्
न च शब्दः स्खलद्गतिः (३८) ॥१६॥

---

(३८) स्खलन्ती गति सामर्थ्यं यस्य स, प्रस्तुतसामर्थ्यं प्रयोजने इति यावत्।

यथा गङ्गाशब्दः स्रोतसि सबाध इति तटं लक्षयति, तद्वत् यदि तटेऽपि सबाधः स्यात् तत् प्रयोजनं लक्षयेत्, न च, तटं मुख्योऽर्थ, नाप्यत्र बाधः, न च, गङ्गाशब्दार्थस्य तटस्य पावनत्वाद्यैर्लक्षणीयैः सम्बन्धः, नापि प्रयोजने लक्ष्ये किञ्चित् प्रयोजनम्, नापि (४०) गङ्गाशब्दस्तटमिव प्रयोजनं प्रतिपादयितुमसमर्थः ।

एवमप्यनवस्था स्याद् या मूलक्षतिकारिणी ।

एवमपि प्रयोजनं चेल्लक्ष्यते तत् प्रयोजनान्तरेण तदपि प्रयोजनान्तरेणेति प्रकृताप्रतीतिकृत् (४१) अनवस्था भवेत् ।

ननु पावनत्वादिधर्मयुक्तमेव तटं लक्ष्यते गङ्गायास्तटे घोषइत्यतोऽधिकस्यार्थस्य प्रतिपत्तिश्च प्रयोजनमिति विशिष्टे लक्षणा तत्किं व्यञ्जनेनेत्याह,—

प्रयोजनेन (४२) सहितं लक्षणीयं न युज्यते ॥१७॥

कुत इत्याह,—

ज्ञानस्य विषयो ह्यन्यः फलमन्यदुदाहृतम् (४३) ।

---

(४०) वस्तुतः प्रयोजनबोधे बाधाद्यपेक्षैव नास्तीत्याह नापीति, मुख्यार्थबाधादिकं विनेति शेषः । इदञ्च, न च शब्दः स्खलद्गतिरित्यस्य व्याख्यानम् । कश्चित्तु 'समर्थः' इति पाठः, तदा मुख्यार्थबाधादिकमपेक्ष्यैवेति शेषः ।

(४१) मूलक्षतिकारिणीत्यस्य व्याख्या प्रकृतेति, प्रयोजनान्वेषणस्य अपर्यवसानेन प्रस्तुतस्य पावनत्वादेः तीरादेश्च बोधाहृदयप्रसङ्ग इतिभावः ।

(४२) प्रयोजनेन प्रयोजनीभूतज्ञानविषयेण पावनत्वादिना ।

(४३) अन्य इति पदं [illegible] ।

प्रत्यक्षादेर्नीलादिर्विषयः, फलन्तु प्रकटता संविन्निर्वा (४४) ।

विशिष्टे लक्षणा नैवं,

व्याख्यातम् ।

विशेषाः स्युस्तु लक्षिते ॥ १८ ॥

तटादौ ये विशेषाः पावनत्वादयः (४५), ते चाभिधा-तात्पर्य-लक्षणाभ्यो व्यापारान्तरेण गम्याः । तत्र व्यञ्जन-ध्वननादिशब्दवाच्यमवश्यमेषितव्यम् ।

एवं लक्षणामूलं व्यञ्जकत्वमुक्तम् । अभिधामूलन्त्वाह,—

अनेकार्थस्य शब्दस्य वाचकत्वे नियन्त्रिते ।

ज्ञानस्य विषय इति दृष्टान्तविधया उक्तं, यथा ज्ञानात् तद्विषयोऽन्यः तथा फलमपि, फलफलिनोः समसमयसमुत्पादासम्भवादिति भावः ।

(४४) एतयोः प्रत्यक्षविषयफलयोः प्रत्यक्षाद्भिन्नत्वं यथा सुव्यक्तं, तथा लक्षणाजन्यबोधात् तत्फलस्य पावनत्वादिप्रतीतेरन्यत्वमवश्यमेषितव्यम् । घटज्ञानानन्तरं ज्ञातो घट इति प्रत्ययात् तज्ज्ञानेन तस्मिन् ज्ञातता-परनाम्नी प्रकटता जायते इति अध्वरमीमांसकमीमांसा । अत्र ज्ञातता न पदार्थान्तरं किन्तु ज्ञानविषयता सापि च ज्ञानात् न जायते, इति च घटज्ञाने घटमहं जानामीति प्रत्ययरूपा अनुव्यवसायापर-पर्याया संवित्तिर्ज्ञानात् जायते इति तार्किकतर्कः । ज्ञानं तावत् द्विविधम् अन्तःकरणवृत्तिरूपं फलरूपञ्चेति, तत्र वृत्तिज्ञानेन विषयस्य अज्ञाने निवारिते विषयप्रकाशात्मकं संवित्तिनामकं फलज्ञानं जायते इति वेदान्तिक-सिद्धान्तः । विषयप्रकाशात्मिका एव संवित्तिरिति भाट्टानामपि सम्मतम् ।

(४५) प्रतीयन्ते इति शेषः ।

संयोगाद्यैरवाच्यार्थधीकृद्व्यापृतिरञ्जनम् ॥१९॥

"संयोगो विप्रयोगश्च साहचर्य्यं विरोधिता ।
अर्थः प्रकरणं लिङ्गं शब्दस्यान्यस्य सन्निधिः ॥
सामर्थ्यमौचिती देशः कालो व्यक्तिः स्वरादयः ।
शब्दार्थस्यानवच्छेदे (४६) विशेषस्मृतिहेतवः" ॥

-इत्युक्तदिशा, सशङ्खचक्रो हरिः, अशङ्खचक्रो हरिरित्यच्युते । रामलक्ष्मणौ इति दाशरथौ । रामार्जुनगतिस्तयोरिति भार्गवकार्त्तवीर्य्ययोः । स्थाणुम्भज भवच्छिदे इति हरे । सर्व्वं जानाति देव इति युष्मदर्थे । कुपितो मकरध्वज इति कामे (४७) । देवस्य पुरारातेरिति शम्भौ । मधुना मत्तः कोकिल इति वसन्ते । पातु वो दयितामुखमिति साम्मुख्ये । भात्यत्र परमेश्वर इति राजधानीरूपात् देशाद्राजनि । चित्रभानुर्विभातीति दिने रवौ, रात्रौ वह्नौ । मित्रम्भातीति सुहृदि, (४८) मित्रो भातीति रवौ । इन्द्रशत्रुरित्यादौ (४९) वेदे एव काव्ये न स्वरो विशेषप्रतीतिकृत् । आदिग्रहणात्

---

(४६) अनवच्छेदे अनिश्चये एतद्वाक्यस्य तात्पर्य्यमिति अनिर्णये, विशेषस्मृतिहेतवः तात्पर्य्यनिर्णायकाः ।

(४७) न तु समुद्रे, तस्य कोपासम्भवात् ।

(४८) नपुंसकलिङ्गरूपत्वात् इति शेषः ।

(४९) इन्द्रः शत्रुः शातयिता यस्य इति बहुव्रीहौ आद्यपदोदात्तत्वं, तेन च इन्द्रस्य शातनकर्त्तृत्वं बोध्यते, इन्द्रस्य शत्रुरिति षष्ठीसमासपक्षे अन्त्यपदोदात्तत्वं, तेन च इन्द्रस्य शातनकर्मत्वावगमः ।

एद्दहमेत्तत्थणिआ एद्दहमेत्तेहिं अच्छिवत्तेहिं ।
एद्दहमेत्तावत्था एद्दहमेत्तेहिं दिअएहिं (५०) ॥

इत्यादावभिनयादयः (५१) । इत्थं संयोगादिभिरर्थान्तराभिधायकत्वे निवारितेऽप्यनेकार्थस्य शब्दस्य यत् क्वचिदर्थान्तरप्रतिपादनं, तत्र नाभिधा, नियमनात्तस्याः, न च, लक्षणा, मुख्यार्थबाधाद्यभावात्, अपितु अञ्जनं व्यञ्जनमेव व्यापारः । यथा

भद्रात्मनो दुरधिरोहतनोर्विशाल-
वंशोन्नतेः कृतशिलीमुखसंग्रहस्य ।
यस्यानुपप्लुतगतेः परवारणस्य
दानाम्बुसेकसुभगः सततं करोऽभूत् (५२) ॥

तद्युक्तो व्यञ्जकः शब्दः,

तद्युक्तो व्यञ्जनाव्यापारयुक्तः ।

यत्सोऽर्थान्तरयुक् तथा ।
अर्थोऽपि व्यञ्जकस्तत्र सहकारितया मतः ॥ २० ॥

तथेति व्यञ्जकः ।

इति श्रीकाव्यप्रकाशे शब्दनिर्णयो नाम
द्वितीय उल्लासः ॥ ० ॥

---

(५०) एतावन्मात्रस्तनिका एतावन्मात्रैरक्षिपत्रैः ।
एतावन्मात्रावस्था एतावन्मात्रैर्दिवसैरिति स० ।

(५१) अभिनय० इत्यादिरभिनयविशेषः ।

(५२) राजपक्षे भद्र-शिलीमुख-वारण-दान-करशब्दाः यथाक्रमं शोभन-बाण-निवारक-वितरण-हस्त-बोधकाः, हस्तिपक्षे तु भद्रजाति-भ्रमर-हस्ति-मदजल-शुण्डादण्डबोधकाः ।

तृतीय उल्लासः ॥

अर्थाः प्रोक्ताः पुरा तेषाम्,

अर्था वाच्यलक्ष्यव्यङ्ग्याः। तेषां वाचक-लाक्षणिक-व्यञ्जकानाम्।

अर्थव्यञ्जकतोच्यते।

कीदृशीत्याह

वक्तृबोद्धव्यकाकूनां
वाक्यवाच्यान्यसन्निधेः (१) ॥ २१ ॥
प्रस्तावदेशकालादे-
र्वैशिष्ट्यात् प्रतिभाजुषाम् (२)।
योऽर्थस्यान्यार्थधीहेतु-
र्व्यापारो व्यक्तिरेव (३) सा ॥ २२ ॥

बोद्धव्यः प्रतिपाद्यः (४)। काकुर्ध्वनेर्विकारः। प्रस्तावः प्रकरणम्। अर्थस्य वाच्यलक्ष्यव्यङ्ग्यात्मनः। क्रमेणोदाहरणानि,—

---

(१) वाक्यवाच्याभ्यां सहित अन्यसन्निधिः वाक्यवाच्यान्यसन्निधि, तत इति न बहुवचनम्।

(२) नवनवोन्मेषशालिनी प्रज्ञा प्रतिभा सैव भावनेत्युच्यते।

(३) व्यज्यतेऽनयेति करणव्युत्पत्त्या व्यक्तिर्व्यञ्जना।

(४) यं बोधयितुं यत्र् उच्चार्यते स प्रतिपाद्य।

अइविउलं जलकुम्भं घेत्तूण समागदह्मि सहि ! तुरिअं।
समसेअसलिलणीसासणीसहा वीसमामि खणं (५) ॥

अत्र चौर्य्यरतगोपनं गम्यते ।

ओणिद्दं दोव्वल्लं चिन्ता अलसत्तणं सणीससिअं ।
मह मन्दभाइणीए केरं सहि तुहवि अहह ! परिहवइ (६) ॥

अत्र दूत्यास्तत्कामुकोपभोगो व्यज्यते ।

तथाभूतां दृष्ट्वा नृपसदसि पाञ्चालतनयां
वने व्याधैः सार्द्धं सुचिरमुषितं वल्कलधरैः ।
विराटस्यावासे स्थितमनुचितारम्भनिभृतं
गुरुः खेदं खिन्ने मयि भजति, नाद्यापि कुरुषु ! ॥

अत्र मयि न योग्यः खेदः कुरुषु तु योग्य इति काका प्रकाश्यते (७)। न च वाच्यसिद्ध्यङ्गमत्र काकुरिति गुणीभूतव्यङ्ग्यत्वं शङ्क्यम्, प्रश्नमात्रेणापि काकोर्विश्रान्तेः (८) ॥

---

(५) अतिविपुलं जलकुम्भं गृहीत्वा समागतास्मि सखि ! त्वरितम् । श्रमस्वेदसलिलनिःश्वासनिःसहा विश्राम्यामि क्षणम् इति सं० ।

(६) औन्निद्र्यं दौर्ब्बल्यं चिन्ताऽलसत्वं सनिःश्वसितम् । मम मन्दभागिन्याः कृते सखि ! त्वामपि अहह ! परिभवति इति सं० । तुहवीति पदं तवापीति कृत्वा केचिद् व्याकुर्व्वन्ति । अहह ! इति क्वचिन्नास्ति ।

(७) अप्रियत्वेन प्राप्तं खेदं, प्रकाश्यते व्यज्यते ।

(८) पूर्व्वपक्षयितुरयमभिप्रायः पात्रापात्रवैपरीत्येन खेदस्य करणाकरणरूपवाक्यार्थस्य अयुक्ततयाऽपर्य्यवसन्नस्य पर्य्यवसानरूपसिद्धेः व्यङ्ग्योपस्थापनद्वारा काकुरेव प्रभवतीति काकोर्वाच्यसिद्ध्यङ्गत्वे तद्द्वारीभूतस्य व्यङ्ग्यस्यापि तथात्वेन गुणीभूततया गुणीभूतव्यङ्ग्यत्वं सुस्पष्टमिति ।

तइआ मह गण्डत्थलमिलिअं दिट्ठिं ण णेसि अण्णत्तो ।
एह्निं सच्चेअ अहं ते अ कवोला ण सा दिट्ठी (९) ॥

अत्र मत्सखीं कपोलप्रतिबिम्बितां पश्यतस्ते दृष्टिरन्यैवाभूत्, चलितायान्तु तस्यामन्यैव जातेत्यहो प्रच्छन्नकामुकत्वं ते ! -इति व्यज्यते ।

उद्देशोऽयं सरसकदलीश्रेणिशोभातिशायी
कुञ्जोत्कर्षाङ्कुरितरमणीविभ्रमो नर्मदायाः ।
किञ्चैतस्मिन् सुरतसुहृदस्तन्वि ! ते वान्ति वाताः
येषामग्रे सरति कलिताकाण्डकोपो मनोभूः ॥

अत्र रतार्थं प्रविशेति व्यङ्ग्यम् ।

णोल्लइ अणाद्दमणा अत्ता मं घरभरम्मि सअलम्मि ।
खणमेत्तं जइ सञ्झाइ होइ ण व होइ वा वीसामो (१०)॥

अत्र सन्ध्यासङ्केतकाल इति तटस्थं (११) प्रति कयाचित् द्योत्यते ।

विशान्लिनस्त्वयमभिसन्धिः अत्र काकोर्व्यङ्ग्यत्वं न व्यङ्ग्यार्थाक्षेपद्वारा अपि तु न भवति ? इति प्रश्नमात्रोपस्थापनद्वारैव, तेन हि वाच्यार्थे पर्य्यवसन्ने सति व्यङ्ग्यप्रतीतिरिति कुतो गुणीभूतव्यङ्ग्यत्वशङ्का । काकोरिति हेतुपञ्चमी, विश्रान्तेः पर्य्यवसानात् वाच्यार्थस्येति शेषः ।

(९) तदा मम गण्डस्थलमिलितां दृष्टिं नानैषीरन्यत्र । इदानीं सैवाहं तौ च कपोलौ न सा दृष्टिः इति सं० ।

(१०) नुदत्यनार्द्रमना श्वश्रूर्मां गृहभारे सकले । क्षणमात्रं यदि सन्ध्यायां भवति न वा भवति विश्राम इति सं० । अणप्पमणा इति पाठे अनन्यमना इति सं० ।

(११) तटस्थं सख्यादिभिन्नमुदासीनमुपनायकम् ।

सुव्वइ समागमिस्सदि तुज्झ पिओ अज्ज पहरमेत्तेण ।
एमेअ किंत्ति चिट्ठसि ता सहि सज्जेसु करणिज्जं (१२) ॥

अत्रोपपतिं प्रत्यभिसर्त्तुं प्रस्तुता न युक्तमिति कयाचित् निवार्य्यते ॥

अन्यत्र यूयं कुसुमावचायं कुरुध्वमत्रास्मि करोमि सख्यः।
नाहं हि दूरं भ्रमितुं समर्था प्रसीदतायं रचितोऽञ्जलिर्व्वः ॥

अत्र विविक्तोऽयं देश इति प्रच्छन्नकामुकस्त्वयाऽभिसार्य्यताम् इति चाश्वस्तां प्रति कयाचिन्निवेद्यते ।

गुरुअणपरवस पिअ ! किं
भणामि तुह मन्दभाइणी अहकं ।
अज्ज पवासं वच्चसि वच्च
सअं ज्जेव्व मुणसि करणिज्जं (१३) ॥

अत्राद्य मधुसमये यदि व्रजसि तदाऽहं तावत् न भवामि (१४) तव तु न जानामि गतिमिति व्यज्यते । आदि-ग्रहणाच्चेष्टादेः। तत्र चेष्टाया. यथा,—

द्वारोपान्तनिरन्तरे मयि तया सौन्दर्य्यसारश्रिया
प्रोल्लास्योरुयुगं परस्परसमासक्तं समासादितम् ।

---

(१२) श्रूयते समागमिष्यति तव प्रियोऽद्य प्रहरमात्रेण ।
एवमेव किमिति तिष्ठसि तत् सखि ! सज्जय करणीयमिति सं० ॥

(१३) गुरुजन परवश प्रिय ! किं भनामि तव मन्दभागिनी अहकं ।
अद्य प्रवास व्रजसि व्रज स्वयमेव ज्ञास्यसि करणीयमिति सं० ॥

(१४) भवामि जीवामि ।

आनीतं पुरतः शिरोंऽशुकमधःक्षिप्ते चले लोचने,
वाचस्तत्र निवारितं प्रसरणं सङ्कोचिते दोर्लते ॥

अत्र चेष्टया प्रच्छन्नकामुकविषय आकूतविशेषो (१५) व्यज्यते । निराकाङ्क्षप्रतिपत्तये (१६) प्राप्तावसरतया च पुनः पुनः उदाह्रियते । वक्त्रादीनां मिथःसंयोगे द्विकादिभेदेन (१७), अनेन क्रमेण लक्ष्यव्यङ्ग्ययोश्च व्यञ्जकत्वमुदाहार्य्यम् (१८)॥

शब्दप्रमाणवेद्योऽर्थो
व्यनक्त्यर्थान्तरं यतः ।
अर्थस्य व्यञ्जकत्वे तत्
शब्दस्य सहकारिता ॥ २३ ॥

शब्देति, न हि प्रमाणान्तरवेद्योऽर्थो व्यञ्जकः ।

इति श्रीकाव्यप्रकाशेऽर्थनिर्णयस्तृतीय उल्लासः ॥ * ॥

---

(१५) आकूतविशेषः स्वाभिप्रायविशेषः, स चात्र आलिङ्गनादिविषयक एव ।

(१६) ननु एकस्मिन्नपि उभयवैशिष्ट्यसम्भवेन कथं प्रत्येकमुदाहृतमित्यत आह निराकाङ्क्षेति, प्रत्येकं किमुदाहरणम्? इतिजिज्ञासानिवृत्तये इत्यर्थः ।

(१७) अत्र व्यञ्जकत्वमित्यनेनान्वयः । न केवलं एषां प्रत्येकमेव व्यञ्जकत्वमपि तु मिलितयोः द्वयोः मिलितानां वा बहूनामपीति भावः ।

(१८) अत्र "द्विकभेदे" वक्तृबोद्धव्यभेदे यथा,—

'अत्ता एत्थ णिमज्जइ एत्थ अहं दिअहए अवलोएहि ।
मा पहिअ रत्तिअन्धिअ! सेज्जाए मह णिमज्जिहिसि ॥'

इति क्वचित् अधिकमस्ति । तत्र,

श्वश्रूरत्र निमज्जति अत्राहं दिवसके अवलोकय ।
मा पथिक रात्र्यन्ध! शय्यायामावयोः निमंक्ष्यसीति सं० ।

चतुर्थः उल्लासः ॥

यद्यपि शब्दार्थयोर्न्निर्णये कृते दोषगुणालङ्काराणां स्वरूपमभिधानीयम्, तथापि धर्म्मिणि प्रदर्शिते, (१) धर्म्माणां हेयोपादेयता ज्ञायते इति (२) प्रथमं काव्यभेदान् (३) आह ।

अविवक्षितवाच्यो यस्तत्र वाच्यं भवेद्ध्वनौ ।
अर्थान्तरे संक्रमितमत्यन्तं वा तिरस्कृतम् ॥ २४ ॥

लक्षणामूलगूढव्यङ्ग्यप्राधान्ये सत्येव (४) अविवक्षितं वाच्यं यत्र स, 'ध्वनौ'-इत्यनुवादात् (५), ध्वनिरिति ज्ञेयः ।

---

(१) प्रदर्शिते प्रकर्षेण साक्षात्प्रभेदं निर्दिष्टे ।

(२) ज्ञायते इति केषाञ्चिद्धर्म्माणां विशेषनिष्ठत्वात् इति शेषः, तथाहि शृङ्गारध्वनौ श्रुतिकटुत्वं दोषः, माधुर्य्यं गुणः न तु रौद्रध्वनौ। चित्रभेदे तु यमकादिरलङ्कारः, न तु रसध्वन्यादौ ।

(३) काव्यभेदान् उक्तध्वन्यादिरूप-काव्य-त्रयप्रभेदान्, तत्रापि प्रथमं ध्वनेः प्रभेदः, ध्वनिर्हि प्रथमतो द्विविधः,—अविवक्षितवाच्यो विवक्षितान्यपरवाच्यश्चेति, आद्यो लक्षणामूलोऽन्त्योऽभिधामूलः ।

(४) अन्यथाऽसम्भवात् इति शेषः ।

(५) ध्वनावित्यनुवादात् 'यः' इति-यच्छब्दसाकाङ्क्षस्य 'तत्र'-इति तच्छब्दस्य विधेयतया कथनात् ।

तत्र च वाच्यं क्वचिदनुपयुज्यमानत्वादर्थान्तरे परिणमितम्(६)।

यथा,—

त्वामस्मि वच्मि विदुषां समवायोऽत्र तिष्ठति ।
आत्मीयां मतिमास्थाय स्थितिमत्र विधेहि तत् ॥

अत्र वचनादि उपदेशादिरूपतया परिणमति (७)।

क्वचिदनुपपद्यमानतया अत्यन्तं तिरस्कृतम् (८)।यथा,

उपकृतं बहु तत्र किमुच्यते,
सुजनता प्रथिता भवता परम् ।
विदधदीदृशमेव सदा सखे !
सुखितमास्स्व ततः शरदां शतम् ॥

---

(६) अनुपयुज्यमानत्वात् यद्रूपेण वाच्यं तद्रूपेण प्रकृतान्वयेऽनभिप्रेतत्वात्, अर्थान्तरे अन्यप्रकारेण वाच्यलक्ष्यसाधारण्येऽर्थे, परिणमितं परिणमितमिव, तादृशार्थस्य लक्षकमिति यावत्, यत्र वाच्योऽपि प्रकारान्तरेण लक्ष्य इति तु पर्यवसितार्थः, यथा काकेभ्यो दधि रक्ष्यतामित्यादौ वाच्योऽपि काकः दध्युपघातकत्वरूपेण लक्ष्यः । इदञ्च उपादानलक्षणास्थलएव संभवति ।

(७) श्रोतृत्वसद्भिन्नवक्तृत्वविषयकथनेनैव सिद्धे पुनः 'त्वामस्मि वच्मि' इति कथनमनुपयुक्तमिति 'त्वाम्' उपदेश्यं त्वाम्, 'अस्मि' आप्तोऽहम्, 'वच्मि' उपदिशामि इति लक्षणा, तेन च हितसाधनत्वं व्यङ्ग्यम् । एवं विद्वत्त्वस्यापि 'विदुषाम्' इति, आत्ममतेः सार्वकालिकत्वेऽपि 'आत्मीयाम्'-इति च यथाक्रमं सर्वशास्त्रविशारदरूपेण प्रमाणपरतन्त्रपरतया च परिणतं, तेन च अन्यथाचरणे उपहसनीयत्वं व्यङ्ग्यम् ।

(८) तिरस्कृतं पूर्वोक्तरीत्यापि प्रकृतान्वयानुपयोगितया इतरार्थमात्रलक्षकम्, वाच्यमिति शेषः, यथा गङ्गायां घोष इत्यादौ गङ्गापदं तीरे । अयञ्च उपादानलक्षणातिरिक्तलक्षणास्थल एव संभवति ।

एतत् अपकारिणं प्रति विपरीतलक्षणया कश्चिद्वक्ति ।

विवक्षितञ्चान्यपरं वाच्यं यत्रापरस्तु (९) सः ।

अन्यपरं व्यङ्ग्यनिष्ठम् (१०) । एष च (११)

कोऽप्यलक्ष्यक्रमव्यङ्ग्यो (१२)

लक्ष्यव्यङ्ग्यक्रमः परः ॥ २५ ॥

अलक्ष्येति न खलु विभावानुभावव्यभिचारिण एव रस, अपितु रसस्तैः, इत्यस्ति क्रमः, स तु लाघवान्न लक्ष्यते (१३) । तत्र,-

रस-भाव-तदाभास-

भावशान्त्यादिरक्रमः ।

भिन्नो रसाद्यलङ्कारात्

अलङ्कार्यतया स्थितः (१४) ॥ २६ ॥

---

(९) अपरः विवक्षितान्यपरवाच्यध्वनिः । एष च अभिधामूल-गूढव्यङ्ग्यप्राधान्ये सति भवति ।

(१०) व्यङ्ग्यनिष्ठं व्यङ्ग्यतात्पर्यकम् ।

(११) एष च विवक्षितान्यपरवाच्यध्वनिश्च ।

(१२) न लक्ष्योऽनुभूयमानः क्रमो निष्पत्तिक्रमो यस्य तादृशं व्यङ्ग्यं यत्र सः ।

(१३) रसस्तैरिति निष्पद्यते इति शेषः, लाघवात् झटिति सम्पन्नत्वात् ।

(१४) तयोः रसभावयोराभासः तदाभासः । अक्रमः अलक्ष्य-क्रमः, रसादलङ्कारात् रसवदाद्यलङ्कारात्, स्थित इति, यत्र स्थितः स अलक्ष्यक्रमव्यङ्ग्यध्वनिरिति शेषः ।

भावादिग्रहणाद्भावोदय-भावसन्धि-भावशबलत्वानि । प्रधानतया यत्र स्थितो रसादिस्तत्रालङ्कार्य्यः, यथोदाहरिष्यते । अन्यत्र तु प्रधाने वाक्यार्थे यत्राङ्गभूतो रसादिस्तत्र गुणीभूतव्यङ्ग्ये रसवत्-प्रेय-ऊर्ज्जस्वि-समाहितादयोऽलङ्काराः । ते च गुणीभूतव्यङ्ग्याभिधाने (पृ७०) उदाहरिष्यन्ते । तत्र रसस्वरूपमाह,—

कारणान्यथ कार्य्याणि
　　सहकारीणि यानि च ।
रत्यादेः स्थायिनो लोके
　　तानि चेन्नाट्यकाव्ययोः (१५) ॥ २७ ॥
विभावा अनुभावास्य
　　कथ्यन्ते व्यभिचारिणः ।
व्यक्तः स तैर्विभावाद्यैः
　　स्थायी भावो रसः स्मृतः (१६) ॥ २८ ॥

(१५) नाट्यकाव्ययोरिति निबध्यन्ते इति शेषः ।

(१६) कारणमिह द्विविधं जनकं परिपोषकञ्चेति, यमालम्ब्य रत्यादिराविर्भवति स एव नायकनायिकादिरूप आलम्बनपदाभिधेयो जनकः, प्रादुर्भूते च तस्मिन् यस्तस्य प्रतिरूपोद्दीपनकारी चन्द्रोदयादिः स उद्दीपनपदव्यपदेश्यः परिपोषक इति । कार्य्यं तु रत्यादिजन्यं कटाक्षादिरूपकायिकवाचिकमानसिकभेदेन नानैव बध्यते । सहकारीणि रत्यादेरभिलषितकार्य्यस्य जनने झटिति प्रतीतौ वा सहायभूतानि प्रकाशमानानि निर्व्वेदादीनि, स्थायिनः स्थायिभावापरनाम्नः, व्यक्तः आस्वाद्यमानः विषयप्रतीतिविषय इति यावत्, तत्प्रकारो च मतभेदेन अग्रपदमेव स्फुटीभविष्यति ।

उक्तं हि भरतेन 'विभावानुभावव्यभिचारिसंयोगात् (१७) रसनिष्पत्तिः' इति। एतद्विवृण्वते (१८), विभावैर्ललनोद्यानादिभिरालम्बनोद्दीपनकारणैः स्थायी रत्यादिको भावो जनितः अनुभावैः कटाक्षभुजाक्षेपप्रभृतिभिः कार्य्यैः प्रतीतियोग्यः कृतः व्यभिचारिभिर्निर्वेदादिभिः सहकारिभिरुपचितो मुख्यया वृत्त्या रामादावनुकार्य्ये तद्रूपतानुसन्धानात् नर्त्तकेऽपि प्रतीयमानो रस इति भट्टलोल्लटप्रभृतयः (१९)।

'राम एवायम्, अयमेव रामः' इति, (२०) 'न रामोऽयम्'-

---

(१७) संयोगात् संबन्धात्, स च मतभेदेन नानाविधो वक्ष्यते।

(१८) विवृण्वत इत्यस्य 'भट्टलोल्लटप्रभृतय' इत्यनेनान्वयः।

(१९) उपचितः परिपुष्टीकृतः, मुख्यया वृत्त्या वास्तविकेन सम्बन्धेन, अनुकार्य्ये नाट्येनाभिनेयनायके, स्थितोऽपीति शेष, एतच्च नाट्याभिप्रायेण। तद्रूपतानुसन्धानात् रामस्येव वेशविशेषशालिविधायिनि नर्त्तके तत्कालं रामत्वाभिमानात्, प्रतीयमान व्यञ्जनयाऽभिव्यक्त। तदयं निर्गलितार्थः, यथा असत्यपि सर्पे सर्पतयाऽवलोकितात् दाम्नोऽपि भीतिरुदेति, तथा सीताविषयिणी अनुरागरूपा रामरतिरविद्यमानाऽपि नर्त्तके नाट्यनैपुण्येन तस्मिन् स्थितेव प्रतीयमाना सहृदयहृदये चमत्कारमर्पयन्त्येव रसपदवीमधिरोहतीति रतेर्व्यञ्जनयाऽभिव्यक्तिरेव रसनिष्पत्तिरिति।

(२०) अत्र विषयनियमविषयापरनाम्नी सम्यक्प्रतीतिः, तथाहि एवकारस्यार्थत्रयं, यदुक्तम्,—

'अयोगमन्ययोगञ्च अत्यन्तायोगमेव च।
व्यवच्छिनत्ति धर्मस्य एवकारस्त्रिधा मत' इति

अयमर्थ, यत्र विशेषणान्वित एवकारस्तत्र विशेषणस्य असम्बन्धरूपमयोगं निषेधति, यथा 'राम एवायम्' इत्यत्र रामस्य विशेषणत्वेन

इत्यौत्तरकालिके बाधे 'रामोऽयम्' इति, (२१) 'रामः स्याद्वा न वाऽयम्' इति, 'रामसदृशोऽयम्' इति च सम्यङ्-मिथ्या-संशय-सादृश्यप्रतीतिभ्यो विलक्षणया चित्रतुरगादिन्यायेन (२२) 'रामोऽयम्'-इतिप्रतिपत्त्या ग्राह्ये नटे (२३)

सेयं ममाङ्गेषु सुधारसच्छटा सुपूरकर्पूरशलाकिका दृशोः।
मनोरथश्रीर्मनसः शरीरिणी प्राणेश्वरी लोचनगोचरङ्गता॥

दैवादहमद्य तया चपलायतनेत्रया वियुक्तश्च।
अविरलविलोलजलदः कालः समुपागतश्चायम्॥—

इत्यादिकाव्यानुसन्धानबलाच्छिक्षाभ्यासनिर्वर्त्तितस्वकार्य-प्रकटनेन च (२४) नटेनैव प्रकाशितैः कारण-कार्य-

---

तदन्वितेनैवकारेण इदमर्थे विशेष्ये रामत्वायोग व्यवच्छिन्दन् अस्य रामत्वं नियमयति, यत्र पुनर्विशेष्यगत एवकारस्तत्र विशेष्येतरस्मिन् विशेषणीभूतधर्मसम्बन्धं वारयति, यथा 'अयमेव रामः' इत्यत्र इदम्भिन्ने रामत्वसम्बन्धं वारयन् अस्मिन् रामत्वं नियमयति, उभयरूपेणैव प्रतीतिरवधारणपरतया सम्यक्प्रतीतिः। यत्र तु क्रियान्वित एवकारस्तत्र अत्यन्तं सर्वदा योऽयोगस्तस्य निषेधकः, तत्क्रियान्वये कुत्रचिदपि सम्बन्धबोधक इति तु फलितार्थः। तथा 'नीलं कमलं भवत्येव' इति, अत्र हि न सकले कमले नीलत्वं नियम्यते, नाप्यकमलेऽनीलत्वम्, अपि तु यस्मिन्-कस्मिन्नपि कमले नीलत्वसम्बन्ध इति [illegible]।

(२१) यथा तु अनन्तरोक्तार्थविपरीतप्रतीतिकतया मिथ्याप्रतीतिः।

(२२) चित्रितेऽश्वे नयनपथवर्त्तिन्येव 'अश्वोऽयम्' इत्येवं प्रतीतिरिवेति।

(२३) प्रतिपत्त्या प्रतीत्या, 'नटे' इत्यस्यार्थविशेषेण 'अनुमीयमानोऽपि' इत्यनेनान्वयः।

(२४) शिक्षया अभ्यासेन (पुनःपुनरनुशीलनेन) च निर्वर्त्तितं सम्पादितं यत् स्वकार्यं अभिनयस्य प्रकटनं प्रकाशनं तेन कारणभूतेन।

सहकारिभिः कृत्रिमैरपि तथाऽनभिमन्यमानैः (२५) विभावादिशब्दव्यपदेश्यैः 'संयोगात्' गम्यगमकभावरूपात् (२६) अनुमीयमानोऽपि वस्तुसौन्दर्यबलाद्रसनीयत्वेनान्यानुमीयमानविलक्षणः (२७) स्थायित्वेन सम्भाव्यमानो रत्यादिर्भावः, तत्रासन्नपि (२८) सामाजिकानां वासनया चर्व्यमाणो (२९) रस इति श्रीशङ्कुकः ।

न ताटस्थ्येन नात्मगतत्वेन रसः प्रतीयते नोत्पद्यते नाभिव्यज्यते (३०), अपि तु काव्ये नाट्ये चाभिधातो द्वितीयेन

---

(२५) कृत्रिमत्वेनाननुसन्धेयैः ।

(२६) विभावादिसत्त्वे रतेरवश्यभाव इत्येवंरूपव्याप्तिनामकसम्बन्धात् ।

(२७) वस्तुनोऽनुमीयमानाया रतेः सौन्दर्यं चमत्कारिता, रसनीयत्वेन आस्वाद्यमानत्वेन, अन्यो धूमादिरूपो लौकिकोऽनुमीयमानो विषयः तस्मात् विलक्षणः विभिन्नः ।

(२८) तत्र नटे, असन्नपि वस्तुतोऽविद्यमानोऽपि, स्थायित्वेन (नटगतत्वेन) सम्भाव्यमानः (ज्ञेयमानः) इतिपूर्वेणान्वयः ।

(२९) वासनया भावनया, चर्व्यमाणः आस्वाद्यमानः । एतन्मतस्य निष्कर्षः, यथा कुज्झटिकाकुलिते देशेऽसतोऽपि धूमस्याभिमानात् धूमनियतस्य वह्नेरनुमानम्, तथा नटेनैव सुनिपुणं 'ममैवैते विभावादयः' इति प्रकाशितैरसत्यभूतैरपि विभावादिभिस्तन्नियता रतिरनुमीयमानाऽपि निजसौन्दर्यबलात् सामाजिकानामास्वाद्यतया चमत्कारमादधती रसतामेति, रतेरनुमितिरेव रसनिष्पत्तिरिति ।

(३०) ताटस्थ्येन तटस्थ उदासीनः स च प्रकृते नटः, नायको रामादिश्चेति द्विविधः, तत्सम्बन्धित्वेन । आत्मगतत्वेन सामाजिकसम्बन्धित्वेन,

(३१) विभावादिसाधारणीकरणात्मना भावकत्वव्यापारेण भाव्यमानः (३२) स्थायी सत्त्वोद्रेकप्रकाशानन्दमय-संविद्विश्रान्तिसतत्त्वेन (३३) भोगेन भुज्यते इति भट्टनायकः (३४) ।

न प्रतीयते नानुमीयते, तदानीं रामादीनामभावेन तद्रत्यादेरप्यभावात् अत एवानुमानप्रमाणाविषयत्वात्, वस्तुतो-रामगततया नटगतत्वेनानुमितयाऽपि रत्या सामाजिकेऽस्या तच्चमत्कारजननासम्भवाच्च । नोत्पद्यते न जन्यते, विभावादीनां वास्तविकत्वाभावात् । नाभिव्यज्यते न व्यञ्जनया उपस्थाप्यते, सिद्धस्यैव तत्सम्भवादिति भावः ।

(३१) द्वितीयेन अन्येन ।

(३२) भाव्यमानः साधारणीक्रियमाणः ।

(३३) सत्त्वगुणस्य उद्रेकेण रजस्तमसी अभिभूयाविर्भावेण यः प्रकाशः स एवानन्दात्मिका संवित् ज्ञानं, तस्य विश्रान्तिर्वेद्यान्तरसम्पर्कराहित्येनाऽवस्थानम्, अस्य च तदभिहितभावतया अवस्थितताद्दृशसंविदिति फलितार्थः, तत्तत्त्वेन तत्स्वरूपेण ।

(३४) भट्टनायकमतस्यैव सारः, यत्तस्य अभिधाव्यापारवत् काव्यनाट्ययोस्तद्विलक्षणं भावकत्वभोजकत्वनामकं व्यापारद्वयमतिरिक्तमस्ति, तत्राद्येन व्यापारेण व्यक्तिविशेषसम्बन्धित्वेनासाधारणस्य विभावादेः स्थायिनश्च व्यक्तिविशेषांशपरिहारेण उपस्थापनरूपं साधारणीकरणम्, अन्येन च विभावादिसङ्कलितेन रतिरास्वाद्यते (असत्या अपि रतेरास्वादः अलौकिकत्वादुपपन्नः) । तथाहि काव्यार्थबोधोत्तरमेव भावकत्वव्यापारेण विभावादिरूपसीतादयो रामसम्बन्धिनी रतिश्च सीतात्वरामसम्बन्धत्वपरिहाराय सामान्यतः कामिनीत्वरतित्वादिनैवोपस्थाप्यते, भोजकत्वव्यापारेण च उक्तरीत्या साधारणीकृतविभावादिसङ्कलितेन सा रतिः सहृदयैरास्वाद्यते इति रतेरास्वाद एव रसनिष्पत्तिरिति ।

लोके प्रमदादिभिः स्थाय्यनुमानेऽभ्यासपाटववताम् (३५) काव्ये नाट्ये च तैरेव (३६) कारणत्वादिपरिहारेण (३७) विभावनादिव्यापारवत्त्वात् (३८) अलौकिकविभावादिशब्द व्यवहार्यैः, (३९) ममैवैते, शत्रोरेवैते, तटस्थस्यैवैते, (४०) न ममैवैते, न शत्रोरेवैते, न तटस्थस्यैवैते-इतिसम्बन्धविशेष स्वीकारपरिहारनियमानध्यवसायात् साधारण्येन प्रतीतैः (४१)

---

(३५) स्थायिनो रते अनुमाने अनुमानविषये अभ्यास पुन पुनरनुशीलनं तेन पाटव पटुता नैपुण्यम, तद्वताम् ।

(३६) तैरेव प्रमदादिभिरेव, अस्य च 'अभिव्यक्त' इत्यग्रिमेणान्वय ।

(३७) कारणत्वादिपरिहार कारणत्वादिना व्यपदेशपरित्याग ।

(३८) आदिपदेन अनुभावनव्यभिचारणव्यापारयोर्ग्रहणम् । वासनात्मतयाऽतिसूक्ष्मरूपेणावस्थितानां रत्यादीनां आस्वादयोग्यतानयनरूपाविर्भावन विभावन, तेषां तु अनुभवविषयीकरणमनुभावन, कार्यविशेषेण अभितो रत्यादीनां सञ्चारण स्फुटमभिव्यक्तीकरणं व्यभिचारण त एव व्यापारा ।

(३९) लोके हर्षशोककारणेभ्यो हर्षशोकावेव हि जायेते अत्र पुन सर्वेभ्य एव तेभ्य सुखमित्यलौकिकत्वम् ।

(४०) एते विभावादय, एतदन्तेन सम्बन्धविशेषस्य 'अमुकस्यैवैते'-इत्येवंरूपस्य स्वीकारनियम । उत्तरार्द्धेन तु तस्य परिहारनियम ।

(४१) अनध्यवसायात् अनिर्णयात्, साधारण्येन सीतात्वादिविशेषापरहितेन कामिनीत्वादिना प्रतीतैः ज्ञायमानै । अयमाशय, लोके हि तिस्रो विधा, कानिचित् वस्तूनि स्वस्यैव, कानि च शत्रोरेव, कानि पुन शत्रुमित्रविलक्षणस्य उदासीनापरनाम्न तटस्थस्यैव (मित्रवस्तुनोऽपि आत्मीयसम्बन्धित्वेन स्वकीयत्वमिति न विभागन्यूनता)। तत्र यदि स्वकीयत्वेन विभावादयः प्रतीयेरन्, तर्हि रसरसामासिकसन्निधौ

अभिव्यक्तः सामाजिकानां वासनात्मतया स्थितः (४२) स्थायी रत्यादिको नियतप्रमातृगतत्वेन (४३) स्थितोऽपि साधारणोपायबलात् (४४) तत्कालविगलितपरिमितप्रमातृभाववशोन्मिषितवेद्यान्तरसम्पर्कशून्यापरिमितभावेन प्रमात्रा (४५)

स्फूर्तिप्रकाशोऽनुचित इति स्फोरेणोदीयात्, रसास्वादस्तु दूर एवास्ताम्। अतत्सम्बन्धित्वेन प्रतीतौ च निर्वेदाविर्भावस्यैवावश्यम्भावितया रसास्वादप्रत्याशैव कथम् ? । उदासीनसम्बन्धप्रतीतावपि स्वस्मिन् तदसद्भावाभिसन्धानप्रसङ्गेन नितरामेव तदास्वादोऽनुपपन्न इति सम्बन्धविशेषस्वीकारस्यानिश्चय स्वीकर्त्तव्य । एवं तत्परिहारनियमनिर्णयोऽपि नास्तीत्यङ्गीकार्य्यम्, अन्यथा 'नैते कस्यापि' इति सम्बन्धपरिहारनियमनिश्चये 'असम्बन्धिनोऽवस्तुम्' इतिनियमेन अस्वीकृत्यबुद्धया गगनकुसुमगन्धोपलब्धये प्रवृत्तिवत् रसास्वादप्रवृत्तिरेव न स्यात्, तस्मात् तदुभयानवधारणैकलक्षणेन सामान्यत 'कामिनीयम्' इति ज्ञात्वा कामिनीत्वादिना प्रतीतैरिति ।

(४२) सामाजिकानां संस्काररूपेण सूक्ष्मतया पूर्व्वमेवावस्थितः, अधुना तु साधारणीकृतविभावादिभिस्तस्यैवाविर्भावमात्रम् । अत एव येषां वेदाभ्यासजडानां वैयाकरणादीनाञ्च तादृशसंस्काराभाव, तेषां रसास्वादोऽपि न भवति ।

(४३) नियत रसास्वादयितृतया निश्चितो य प्रमाता सामाजिक, तद्गतत्वेन तत्सम्बन्धित्वेन ।

(४४) साधारण्य व्यक्तिविशेषसम्बन्धित्वेनाप्रतीयमानो य उपायो विभावादिः ।

(४५) तत्कालं रसास्वादकालं, विगलितोऽप्रतीतो य. परिमितप्रमातृभाव 'ममैवैतेऽहमेव रसास्वादयिता' इत्येवंरीत्या अननुभूयमानो यो व्यक्तिविशेषसम्बन्ध, तद्वशेन उन्मिषित प्रादुर्भूत, एवं वेद्यान्तरस्य लौकिकघटादिविषयस्य सम्पर्केण सामरूप्यसम्बन्धेन शून्योऽपरिमितो भावविशेषो यस्य तेन प्रमात्रा रसास्वादयित्रा कर्त्रा ।

सकलसहृदयसंवादभाजा साधारण्येन (४६) स्वाकार इवाभिन्नोऽपि (४७), गोचरीकृतः (४८) चर्व्यमाणतैकप्राणो (४९) विभावादिजीवितावधिः (५०) पानकरस-न्यायेन चर्व्यमाणः (५१) पुर इव परिस्फुरन् हृदयमिव प्रविशन् सर्वाङ्गीणमिव आलिङ्गन् अन्यत् सर्वमिव तिरोदधत् ब्रह्मास्वादमिवानुभावयन् अलौकिकचमत्कारकारी शृङ्गारादिको रसः (५२)।

---

(४६) सकलानां सहृदयानां संवादभाजा 'एकत्र दृष्टस्यान्यत्र दर्शनं संवादः'-इत्युक्तेः सम्मतिशालिना साधारण्येन कामिनीत्वादि-साधारणधर्मप्रकारेणोपस्थित्या, अस्य 'गोचरीकृतः' इत्यनेनान्वयः।

(४७) ननु विवक्षितविवेचने रत्याद्यास्वादस्यैव रसरूपतया कथं रसस्य आस्वादः आस्वादास्वाद्ययोर्लोके वैलक्षण्यदर्शनादित्यत आह स्वाकार इति, 'स्वस्य ज्ञानस्य आकारविशेष एव विषयः न तु ज्ञानादन्यः' इति हि योगाचारमते यथा वस्तुतो ज्ञानस्वरूपस्य विषयस्य ज्ञेयत्वं, तथा आनन्दात्मकास्वादस्वरूपस्यापि रसस्य आस्वाद्यत्वमविरुद्धमिति भावः।

(४८) गोचरीकृतः विषयीकृतः।

(४९) चर्व्यमाणता आस्वादः, एकः अद्वितीयः प्राणः इव स्वरूप-निष्पत्तिहेतुर्यस्य सः।

(५०) उक्तरूपविभावादिरेव जीवितस्य जीवनस्य अवधिः पूर्वा-परसीमा यस्य सः। विभावादिकालमात्रस्थायीति परमार्थः।

(५१) पानकरसो हि आमिक्षामरीचशर्कराकर्पूरादिविलक्षण-वस्तुसम्पादितोऽपि मरीचादिरसवैलक्षण्येन तत्समुदायसञ्जनसम्पादितेन अनिर्वचनीयेन आस्वादेनास्वाद्यते यथा, तथा, विभावादिवैलक्षण्येन लोकोत्तरेण केनचित् आस्वादेन अखण्डमात्र आस्वाद्यमान इत्यर्थः।

(५२) एतज्जातस्य सूत्रस्य इदं मर्म, रतिकारणादीनामनुभवात् अधस्तादनुमिता रतिः संस्काररूपेण सहृदयहृदयमधिरोहति, अथ कियता

स च न कार्य्यः विभावादिविनाशेऽपि तस्य सम्भवप्रसङ्गात् (५३), नापि ज्ञाप्यः सिद्धस्य तस्यासम्भवात् (५४) अपि तु विभावादिभिर्व्यञ्जितश्चर्व्वणीयः। कारकज्ञापकाभ्यामन्यत् क्व दृष्टमिति चेत्, न क्वचिद्दृष्टमिति अलौकिकसिद्धेर्भूषणमेतन्न दूषणम्। चर्व्वणानिष्पत्त्या तस्य निष्पत्तिरुपचरितेति कार्य्योऽप्युच्यताम् (५५), लौकिकप्रत्यक्षादिप्रमाणताटस्थ्यावबोधशालिमितयोगिज्ञानवेद्यान्तरसंस्पर्शरहितस्वात्ममात्रपर्य्यवसितपरिमितेतरयोगिसंवेदन-विलक्षण-लोकोत्तरस्वसंवेदनगोचर -इति प्रत्येयोऽप्यभिधीयताम् (५६)।

तद्ग्राहकञ्च न निर्व्विकल्पकं विभावादिपरामर्शप्रधान-

कालेन सुनिपुणमनुष्ठितयो रामादिव्यक्तिविशेषसम्बन्धिरतिकारणविभावादिप्रतिपादकयोरपि काव्यनाट्ययोः पूर्व्वोक्तभावकत्वव्यापारेण रामसीतादिविशेषांशपरिहारेण रतिकारणसाधारणकामिनीत्यादिना प्रतीतैः विभावादिभिः सहृदयहृदयावस्थिता सा रतिर्व्यञ्जनया अभिव्यक्ता सामाजिकानाम् आस्वाद्यतामायातीति एतादृशास्वाद एव रसनिष्पत्तिरिति। पूर्व्वमते अपरस्था अपि रतेरास्वादः, अत्र तु वासनया स्थिताया एवेत्यनयोर्भेदः।

(५३) अवयवादिरूपोपादानकारणातिरिक्तकारणनाशेऽपि कार्य्यनाशस्यावश्यम्भावानियमात्, दण्डनाशेऽपि घटस्थितेरिति शेषः।

(५४) जातो हि घटादिर्ज्ञायते न तु जायमान एव ज्ञायते।

(५५) तथा च चर्व्वणोत्पत्तिमादाय रसस्य उत्पत्तिव्यपदेशः।

(५६) लौकिकं यत् प्रत्यक्षादि ज्ञानं, यच्च प्रमाणताटस्थ्येन प्रमाणौदासीन्येन (चक्षुरादिलौकिकप्रमाणमनपेक्ष्यैवेति यावत्), अवबोध ज्ञानं, तदन्तं मितयोगिनां अपक्वयोगिनां (ध्यानजन्यं) ज्ञानं, यदपि च वेद्यान्तरस्य देवान्तरस्य लौकिकविषयस्य सम्बन्धेन रहितं स्वात्मरूपात्म-

त्वात् (५७)। नापि सविकल्पकं चर्व्यमाणस्यालौकिकानन्दमयस्य स्वसंवेदनसिद्धत्वात् (५८)। उभयाभावस्वरूपस्य चोभयात्मकत्वमपि (५९) पूर्व्ववल्लोकोत्तरतामेव गमयति न तु विरोधमिति श्रीमदाचार्य्याभिनवगुप्तपादाः॥

व्याघ्रादयो विभावा भयानकस्येव वीराद्भुतरौद्राणाम्, अश्रुपातादयोऽनुभावाः शृङ्गारस्येव करुणभयानकयोः, चिन्तादयो व्यभिचारिणः शृङ्गारस्येव वीरकरुणभयानकानाम्,—इति पृथगनैकान्तिकत्वात् सूत्रे (६०) मिलिता निर्द्दिष्टाः॥

> वियद्दलिमलिनाम्बुगर्भमेघं,
> मधुकरकोकिलकूजितैर्दिशां श्रीः।

मात्रविषयकं परिमितेतरयोगिनां मध्ययोगिनां संवेदनं ज्ञानं, एतत्त्रितयविलक्षणम्, अतएव च लोकातीतं यत् स्वात्मकं संवेदनं तस्य विषयः। प्रत्येयो ज्ञेय।

(५७) ज्ञानमिह द्विविधं सविकल्पकं निर्व्विकल्पकञ्चेति नामरूपजात्यादिविशेषशून्यं ज्ञानं निर्व्विकल्पकं, तद्विपरीतं सविकल्पकम्। विभावादिपरामर्शेति विभावादिपरामर्शस्य सविकल्पकतया निर्व्विकल्पकाजनकत्वात्।

(५८) स्वात्मकप्रतीतिमात्रसिद्धत्वात्। अयंभावः, तदानीं ज्ञानान्तरासम्भवात्, रसमात्रविषयिण्यां चर्व्वणायां नामरूपाद्युल्लेखासम्भवाच्च कुतः सविकल्पकत्वमिति।

(५९) उभयाभावस्वरूपस्य उभयभिन्नस्य। 'विरुद्धयोरेकतरनिषेधे अपरस्मिन् पर्य्यवसानम्' इतिनियमेन सविकल्पकत्वनिषेधे निर्व्विकल्पकत्व', निर्व्विकल्पकत्वनिषेधे च सविकल्पकत्वमायातीति उभयात्मकत्वम्।

(६०) सूत्रे पूर्व्वोक्तभरतसूत्रे (३१ पृ० १०)।

धरणिरभिनवाङ्कुराङ्कटङ्का (६१)
प्रणतिपरे दयिते प्रसीद मुग्धे। ॥—

इत्यादौ,

परिमृदितमृणालीम्लानमङ्गं, प्रवृत्तिः
कथमपि परिवारप्रार्थनाभिः क्रियासु।
कलयति च हिमांशोर्निष्कलङ्कस्य लक्ष्मी-
मभिनवकरिदन्तच्छेदकान्तः कपोलः ॥—

इत्यादौ,

दूरादुत्सुकमागते विवलितं, सम्भाषिणि स्फारितं,
संश्लिष्यत्यरुणं, गृहीतवसने किञ्चाञ्चितभ्रूलतम्।
मानिन्याश्चरणानतिव्यतिकरे बाष्पाम्बुपूर्णेक्षणं
चक्षुर्जातमहो! प्रपञ्चचतुरं जातागसि प्रेयसि ॥—

इत्यादौ च

यद्यपि विभावानामनुभावानामौत्सुक्य-व्रीडा-हर्ष कोपासूया-प्रसादानाञ्च व्यभिचारिणां केवलानामेव स्थितिः (६२), तथापि एतेषामसाधारणत्वमिति अन्यतमद्वयाक्षेपकत्वे सति न अनैकान्तिकत्वमिति (६३)।

तद्विशेषानाह,—

शृङ्गार-हास्य-करुण-रौद्र-वीर-भयानकाः।

---

(६१) अभिनवः नूतन अङ्कुर एव अङ्के क्रोडे टङ्का दुर्भेद्यत्वात् पाषाणभेदकास्त्र, यस्याः सा।

(६२) अत्र यथाक्रममुदाहरणत्रये। स्थिति साक्षादुक्तैव।

(६३) असाधारणत्वं प्राकरणिकरतिनियतावस्थितिकत्वम्। अन्यतमेषु विभावानुभावव्यभिचारिषु द्वयस्य अविशिष्टमितरस्य आक्षेपकत्वं प्रत्यायकत्वे।

बीभत्साद्भुतसंज्ञौ चेत्यष्टौ नाट्ये(६४)रसाः स्मृताः॥२९॥

तत्र शृङ्गारस्य द्वौ भेदौ,-सम्भोगो विप्रलम्भश्च । तत्राद्यः परस्परावलोकनालिङ्गनाधरपानपरिचुम्बनाद्यनन्तभेदत्वात् अपरिच्छेद्य एक एव गण्यते । यथा,-

शून्यं वासगृहं विलोक्य शयनादुत्थाय किञ्चिच्छनै-
र्निद्राव्याजमुपागतस्य सुचिरं निर्वर्ण्य पत्युर्मुखम् ।
विस्रब्धं परिचुम्ब्य जातपुलकामालोक्य गण्डस्थलीं
लज्जानम्रमुखी प्रियेण हसता बाला चिरं चुम्बिता ॥

तथा,-

त्वं मुग्धाक्षि ! विनैव कञ्चुलिकया धत्से मनोहारिणीं
लक्ष्मीमित्यभिधायिनि प्रियतमे तद्वीटिकासंस्पृशि (६५) ।
शय्योपान्तनिविष्टसस्मितसखीनेत्रोत्सवानन्दितो
निर्यातः शनकैरलीकवचनोपन्यासमालीजनः ॥

अपरस्तु अभिलाष-विरहेर्ष्या-प्रवास-शाप-हेतुक इति पञ्चविधः (६६) । क्रमेणोदाहरणम्,—

न अनैकान्तिकत्वं न मिलितानां तेषां रसनिष्पत्तिहेतुत्वव्यभिचारः। तदयं सिद्धान्तः,— मिलितानामेव रसनिष्पत्तिहेतुत्वं, यत्र तु एक एव निर्दिष्ट, तत्रापि तैर्वान्ययोर्द्वयोराक्षेपेण रसनिष्पत्तिरिति ।

(६४) शान्तस्य रोमाञ्चादिविरहेणानभिनेयत्वात् श्रव्यकाव्यमात्रविषयत्वमिति नाट्येऽष्टावित्युक्तम् इति प्रदीपः । वस्तुत उपलक्षणम् ।

(६५) तस्याः नायिकायाः वीटिका वसनग्रन्थिः ।

(६६) अपरः विप्रलम्भः । अत्र अभिलाषः पूर्वरागमात्रम् ; विरहस्तु एकतरस्यानुरागात्, अनुरागे सत्यपि वा दैवप्रतिबन्धाद्, गुरु-

प्रेमार्द्राः प्रणयस्पृशः परिचयादुद्गाढरागोदयाः
तास्ता मुग्धदृशो निसर्गमधुराश्चेष्टा भवेयुर्मयि ।
यास्वन्तःकरणस्य बाह्यकरणव्यापाररोधी क्षणात्
आशंसापरिकल्पितास्वपि भवत्यानन्दसान्द्रो लयः ॥
अन्यत्र व्रजतीति का खलु कथा, नाप्यस्य तादृक् सुहृद्
यो मां नेच्छति, नागतश्च हहहा ! कोऽयं विधेः प्रक्रमः ।
इत्यल्पेतरकल्पनाकवलितस्वान्ता निशान्तान्तरे
बाला वृत्तविवर्तनव्यतिकरा नाप्नोति निद्रां निशि ॥

एषा विरहोत्कण्ठिता (६७)।

सा पत्युः प्रथमापराधसमये सख्योपदेशं विना,
नो जानाति सविभ्रमाङ्गवलनावक्रोक्तिसंसूचनम् ।
स्वच्छैरच्छकपोलमूलगलितैः पर्यस्तनेत्रोत्पला
बाला केवलमेव रोदिति लुठल्लोलालकैरश्रुभिः ॥
प्रस्थानं वलयैः कृतं, प्रियसखैरस्रैरजस्रं गतं,
धृत्या न क्षणमासितं, व्यवसितं चित्तेन गन्तुं पुरः ।
यातुं निश्चितचेतसि प्रियतमे सर्वे समं प्रस्थिताः,
गन्तव्ये सति जीवित ! प्रियसुहृत्सार्थः किमु त्यज्यते ॥
त्वामालिख्य प्रणयकुपितां धातुरागैः शिलायाम्
आत्मानं ते चरणपतितं यावदिच्छामि कर्तुम् ।

च्छादिरूपाश्चासंयोगः, ईर्ष्या मानहेतुमात्रम्; प्रवासः अनुरक्तयोरपि कार्यान्तरवशात् विभिन्नदेशस्थितिः, स च भूतभविष्यद्वर्तमानभेदात् , शाप एतावन्तं कालं तत्र नायिकासंयोगो माऽभूदित्यादिरूपः विप्रलम्भादि-नान्निवेशः ।

(६७) न त्वत्यानुरागवती प्रोषितपतिका चेति शेषः ।

अद्यैतावन्मुकुरुपचितैर्दृष्टिरालुप्यते मे
क्रूरस्तस्मिन्नपि न सहते सङ्गमं नौ कृतान्तः (६८)।

शाखादीनां क्रमेणोदाहरणम्,—

आकुञ्च्य पाणिमशुचिं मम मूर्ध्नि वेश्या
मन्त्राम्भसा प्रतिपदं पृषतैः पवित्रे ।
तारस्वरं प्रथितथूत्कमदात्प्रहारं
हाहा हतोऽहमिति रोदिति विष्णुशर्मा ॥

हा मातस्त्वरिताऽसि कुत्र ? किमिदं ! हा देवताः ! क्वाशिषः!
धिक् प्राणान्, पतितोऽशनिः, हुतवहस्तेऽङ्गेषु ! दग्धे दृशौ !।
-इत्थं घर्घरमध्यरुद्धकरुणाः पौराङ्गनानां गिरः
चित्रस्थानपि रोदयन्ति, शतधा कुर्वन्ति भित्तीरपि (६९) ॥

कृतमनुमतं दृष्टं वा यैरिदं गुरु पातकं
मनुजपशुभिर्निर्मर्यादैर्भवद्भिरुदायुधैः ।
नरकरिपुणा सार्द्धं तेषां सभीमकिरीटिनाम्
अयमहमसृङ्मेदोमांसैः करोमि दिशां बलिम् ॥

क्षुद्राः संत्रासमेते विजहित हरयः ! क्षुण्णशक्रेभकुम्भा
युष्मद्देहेषु लज्जां दधति परममी सायका निष्पतन्तः ।
सौमित्रे ! तिष्ठ, पात्रं त्वमसि नहि रुषां, नन्वहं मेघनादः,
किञ्चिद्भ्रूभङ्गलीलानियमितजलधिं राममन्वेष यामि (७०) ॥

---

(६८) कृतान्तो दैवम् । कुबेरशापेन वियुक्तभार्यस्य यक्षराजस्य प्रियासद्दिश्य मेघदूतं प्रत्युक्तिरियम् ।

(६९) राजपत्न्याः मृतायां तत्परिजनोक्तिरियम् ।

(७०) कार्य्यारम्भेषु स्थिरतर संरम्भ उत्साहः, तत्प्रकृतिको वीरः ।

ग्रीवाभङ्गाभिरामं मुहुरनुपतति स्यन्दने दत्तदृष्टिः
पश्चार्द्धेन प्रविष्टः शरपतनभयाद्भूयसा पूर्व्वकायम् ।
शष्पैरर्द्धावलीढैः श्रमविवृतमुखभ्रंशिभिः कीर्णवर्त्मा
पश्योदग्रप्लुतत्वाद्वियति बहुतरं स्तोकमुर्व्यां प्रयाति ॥
उत्कृत्योत्कृत्य कृत्तिं प्रथममथ पृथूत्सेधभूयांसि मांसा-
न्यंसस्फिक्पृष्ठपिण्ड्याद्यवयवसुलभान्युग्रपूतीनि जग्ध्वा ।
आर्त्तः पर्य्यस्तनेत्रः प्रकटितदशनः प्रेतरङ्कः करङ्कात्
अङ्कस्थादस्थिसंस्थं स्थपुटगतमपि क्रव्यमव्यग्रमत्ति(७१) ॥

चित्रं ! महानेष बतावतारः,
क्व कान्तिरेषाऽभिनवैव भङ्गिः ।
लोकोत्तरं धैर्य्यमहो प्रभावः !
काऽप्याकृतिर्नूतन एव सर्गः(७२) ॥

एषां स्थायिभावानाह,—

रतिर्हासश्च शोकश्च क्रोधोत्साहौ भयन्तथा ।
जुगुप्साविस्मयश्चैव स्थायिभावाःप्रकीर्त्तिताः(७३)॥३०॥

स्पष्टम् । व्यभिचारिणो ब्रूते,—

स च त्रिविधः,—युद्धवीरः दानवीरः दयावीरश्चेति । इयंवकारणेन धर्मवीरोऽपि अधिकोऽस्ति । तत्रोदाहरणैर्दृष्टाद्रष्टव्यम् ।

(७१) अत्र एतेष वत्स स्निग्ध-पिण्डी-स्फुट-करङ्क-उत्पुट-मध्या यथाक्रमं उच्छून-स्कन्ध-नितम्ब-जानधोभाग-दरिद्र-पदशिरोऽस्थिविशि-ष्टानादंर्का ।

(७२) एष चित्र वामनतद्विष्य वर्णेदस्ति ।

(७३) स्थायित्वादेव नियताः स्थायिनः, व्यभिचारित्वात् येनचुदुग्दुदन्दावेन।नियतास्थायिनित्यदोर्मेद ।

निर्वेद-ग्लानि-शङ्काख्यास्तथाऽसूया-मद-श्रमाः ।
आलस्यञ्चैव दैन्यञ्च चिन्ता मोहः स्मृतिर्धृतिः ॥३१॥
व्रीडा चपलता हर्ष आवेगो जड़ता तथा ।
गर्व्वो विषाद औत्सुक्यं निद्राऽपस्मार एव च ॥३२॥
सुप्तं प्रबोधोऽमर्षश्चाप्यवहित्थमथोग्रता ।
मतिर्व्याधिस्तथोन्मादस्तथा मरणमेव च ॥ ३३ ॥
त्रासश्चैव वितर्कश्च विज्ञेया व्यभिचारिणः ।
त्रयस्त्रिंशदमी भावाःसमाख्यातास्तु नामतः(७४)॥३४॥

निर्वेदस्यामङ्गलप्रायस्य प्रथममनुपादेयत्वेऽप्युपादानं व्यभिचारित्वेऽपि स्थायिताऽभिधानार्थम् । तेन,—

निर्व्वेदस्थायिभावोऽस्ति शान्तोऽपि नवमो रसः(७५)।

यथा

अहौ वा हारे वा, कुसुमशयने वा दृषदि वा,
मणौ वा लोष्टे वा, बलवति रिपौ वा सुहृदि वा ।
तृणे वा स्त्रैणे(७६) वा, मम समदृशो यान्तु दिवसाः
क्वचित् पुण्येऽरण्ये शिव शिव शिवेति प्रलपतः ॥

(७४) नामत उद्देशमात्रेण, न तु लक्षणोदाहरणप्रदर्शनादिना, तत्तु दशरूपक साहित्यदर्पणतृतीयपरिच्छेदादितोऽवगन्तव्यम् ।

(७५) शान्तस्य आलम्बनम् अनित्यत्वादिदोषदुष्टस्य विषयस्य निःसारतादि, उद्दीपनं पुण्याश्रमसत्प्रसङ्गादि, अनुभावो रोमाञ्चादि, हर्षादयस्तु व्यभिचारिणः । काव्यप्रदीपकारादिमते तु शान्तस्य शमः स्थायी भावः ।

(७६) स्त्रैणं स्त्रीसमूहः ।

रतिर्देवादिविषया व्यभिचारी तथाऽञ्जितः(७७)॥३५

भावः प्रोक्तः,

आदिशब्दान्मुनिगुरुनृपपुत्रादिविषया । कान्ताविषया तु व्यक्ता शृङ्गारः । उदाहरणम्,—

कण्ठकोणविनिविष्टमीश ! ते कालकूटमपि मे महामृतम् ।
अप्युपात्तममृतं भवद्वपुर्भेदवृत्ति यदि, मे न रोचते (७८) ॥

हरत्यघं संप्रति, हेतुरेष्यतः
शुभस्य, पूर्वाचरितैः कृतं शुभैः ।
शरीरभाजां भवदीयदर्शनं
व्यनक्ति कालत्रितयेऽपि योग्यताम् ॥

एवमन्यदप्युदाहार्यम् (७९)। व्यभिचारी यथा,—

जाने कोपपराङ्मुखी प्रियतमा स्वप्नेऽद्य दृष्टा मया
मा मां संस्पृश पाणिनेति रुदती गन्तुं प्रवृत्ता पुरः ।

---

(७७) रतिपदं सञ्चारिविभावोपलक्षणम्, देवादिविषयापदं अप्राप्तरसावस्थोपलक्षणं, तेन देवादिविषया सर्वप्रकारा, कान्तादिविषया तु अपुष्टा रतिः, हासादयश्च अप्राप्तरसावस्थाः, प्राधान्येन व्यञ्जितो व्यभिचारी च 'भावः' इत्यवगन्तव्यमिति, एतदेव काव्यप्रदीपः ।

(७८) भवद्वपुः भेदेन सह वर्तितुं शीलमस्य तादृशम्, त्वदन्यमात्मीति यावत् । अयं भावः,—भवदङ्गसन्निधानेन कालकूटस्य प्रियत्वं, तदसम्भूततयाऽमृतस्य अप्रियत्वमिति ।

(७९) अत्र 'शम्भुविषया रतिर्भावः'—इत्यादिकोऽधिकः पाठः क्वचिदस्ति, स तु टीकाकृद्भिरुपेक्षितः ।

मौ यावत्परिवद्य चाटुशतकैराश्वासयामि प्रियां
भ्रातस्तावदहं शठेन विधिना निद्रादरिद्रीकृतः ॥

अत्र विधिं प्रत्यसूया (८०) ।

तदाभासा अनौचित्यप्रवर्त्तिताः (८१) ।

तदाभासा रसाभासा भावाभासाश्च। तत्र रसाभासो यथा,

स्तुमः कं वामाक्षि ! क्षणमपि विना यं न रमसे ?
विलेभे कः प्राणान् रणमखमुखे यं मृगयसे ? ।
सुलग्ने को जातः, शशिमुखि ! यमालिङ्गसि बलात् ?
तपःश्रीः कस्यैषा, मदननगरि ! ध्यायसि तु यम् ? (८२) ॥

अत्रानेककामुकविषयमभिलाषं तस्याः, 'स्तुमः'-इत्याद्यनुगतं बहुव्यापारोपादानं व्यनक्ति (८३)। भावाभासो यथा,-

राकासुधाकरमुखी तरलायताक्षी
सस्मेरयौवनतरङ्गितविभ्रमास्या ।
तत् किं करोमि, कथमत्र तनोमि मैत्रीं,
तत्स्वीकृतिव्यतिकरे क इवाभ्युपायः ॥

---

(८०) प्राधान्येन प्रतीयते इति शेषः ।

(८१) अनौचित्यं हि प्रतिषिद्धविषयत्वादिरूपं सामाजिकसंवेद्यम्; तच्च शृङ्गारे रतेः बहुविषयत्वेन उपनायकादिगतत्वेन गुरुजनगतत्वेन तिर्य्यगादिगतत्वादिना च भाव्येव, एवं वीरादावपि ज्ञेयम् ।

(८२) पूर्व्वार्द्धच्छेदार्थकेन तुशब्देन नानाव्यक्तिविषयकत्वप्रतीतिः ।

(८३) अभिलाषं कर्म्म, 'स्तुम' इत्यादिषु अनुगतं सर्व्वत्र वस्तुषु व्यापारोपादानं कर्त्तृ, व्यनक्ति व्यञ्जयति, अभिलाषेण च अभिव्यक्तेन बहुविषया रतिरभिव्यज्यते इत्यर्थात् सिद्धम् ।

अत्र चिन्ता अनौचित्यप्रवर्त्तिता(८४)। एवमन्येऽप्युदाहार्य्याः।

भावस्य शान्तिरुदयः सन्धिः (८५) शबलता तथा ॥३५॥

क्रमेणोदाहरणम्,—

तस्याः सान्द्रविलेपनस्तनयुगप्रश्लेषमुद्राङ्कितं
किं वक्षश्चरणानतिव्यतिकरव्याजेन गोपाय्यते ?।
-इत्युक्ते क्व तदित्युदीर्य्य सहसा तत् सम्प्रमार्ष्टुं मया
संश्लिष्टा रभसेन, तत्सुखवशात् तन्व्यापि तत् विस्मृतम् ॥

अत्र कोपस्य (८६)।

एकस्मिन् शयने विपक्षरमणीनामग्रहे मुग्धया
सद्यःकोपपरिग्रहग्लपितया चाटूनि कुर्व्वन्नपि ।
आवेगादवधीरितः प्रियतमस्तूष्णीं स्थितस्तत्क्षणं
मा भूत् सुप्त इवेत्यमन्दवलितग्रीवं पुनर्वीक्षितः ॥

अत्र औत्सुक्यस्य (८७)।

उत्सिक्तस्य तपःपराक्रमनिधेरभ्यागमादेकतः
सत्सङ्गप्रियता च वीररभसोत्फालश्च मां कर्षतः ।

---

(८४) 'आदौ वाच्यः स्त्रियो रागः पश्चात् पुंसस्तदिङ्गितैः' । इति वि-औचित्यम्, तद्वैपरीत्येन अनवरतनायकानुरागोऽयुक्त इति । व्यभिचारि-भावस्य चिन्ताया प्राधान्येनाभिव्यक्तत्वात् भावत्वम् ।

(८५) समकालमेव विरुद्धयोरपि तयोरुदययोरास्वादः सन्धिः ।

(८६) शान्तावेव चमत्कारस्य विश्राम इति शान्तिरितिभेदः ।

(८७) उदय इति भेद ।

वैदेहीपरिरम्भ एष च मुहुश्चैतन्यमामीलयन्
आनन्दी हरिचन्दनेन्दुशिशिरः स्निग्धो रुणद्धान्यतः (८८)॥
अत्रावेगहर्षयोः (८८)।

क्वाकार्य्यं, शशलक्ष्मणः क्व च कुलं! भूयोऽपि दृश्येत सा!
दोषाणां प्रशमाय नः श्रुतमहो! कोपेऽपि कान्तं मुखम्।
किं वक्ष्यन्त्यपकल्मषाः कृतधियः? स्वप्नेऽपि सा दुर्लभा!
चेतः स्वास्थ्यमुपेहि, कः खलु युवा धन्योऽधरं धास्यति! (९०)॥

अत्र वितर्कौत्सुक्य-मति-स्मरण-शङ्का-दैन्य-धृति-चिन्तानां शबलता (९१)। भावस्थितिस्तु उक्ता च उदाहृता च (९२)॥

मुख्ये रसेऽपि तेऽङ्गित्वं प्राप्नुवन्ति कदाचन (९३)।

ते भावशान्त्यादयः। अङ्गित्वं राजानुगतविवाहप्रवृत्तभृत्यवत्।

---

(८८) अत्र उत्पित्त-रमणोत्फालयन्द्राः यथाक्रमम् विस्मात-हर्षोद्रेकपराः।

(८९) पूर्वार्द्धे संरम्भात्मकस्यावेगस्य, उत्तरार्द्धे तु हर्षस्य तत्कालमेवास्वाद-इति एतयोर्मिलनरूपः सन्धिः।

(९०) धास्यति पास्यति।

(९१) अत्र हि पूर्ब्बपूर्ब्बोपमर्द्देन उत्तरोत्तरं प्रतीयमान चमत्कारमावहतीति तत्स्वरूपा शबलता।

(९२) ननु भावस्य शान्त्यादिवत् स्थितिरपि पृथक् कथं नोक्ता इत्यत आह भावेति। अयं भावः,—भावस्थितेर्वस्तुतो भावाभिन्नतया पूर्ब्बोपदर्शितेन तेनैव तस्य गतार्थत्वमिति।

(९३) यदा तु प्राधान्येन विवक्ष्यन्ते।

अनुस्वानाभसंलक्ष्यक्रमव्यङ्ग्यस्थितिस्तु यः ॥ ३७ ॥
शब्दार्थोभयशक्त्युत्थस्त्रिधा स कथितो ध्वनिः(८४)॥

शब्दशक्तिमूलानुरणनरूपव्यङ्ग्यः, अर्थशक्तिमूलानुरणनरूपव्यङ्ग्यः, उभयशक्तिमूलानुरणनरूपव्यङ्ग्यश्चेति त्रिविधः। तत्र,

अलङ्कारोऽथ वस्त्वेव शब्दात् यत्रावभासते ॥३८॥
प्रधानत्वेन स ज्ञेयः, शब्दशक्त्युद्भवो द्विधा।

वस्त्वेवेति अनलङ्कारवस्तुमात्रम्। आद्यो यथा,

उल्लास्य कालकरवालमहाम्बुवाहं
देवेन येन जरठोर्ज्जितगर्ज्जितेन।
निर्व्वापितः सकल एव रणे रिपूणां
धाराजलैस्त्रिजगति ज्वलितः प्रतापः (८५) ॥

अत्र वाक्यस्यासम्बद्धार्थाभिधायकत्वं मा प्रसाङ्क्षीदिति (८६)

---

(८४) घण्टायां वाद्यमानायां प्रथमशब्दप्रतीत्यनन्तरं य स्थोदीयानपरोऽनुरणनानुस्वानादिपदाभिधेयः शब्दविशेषः प्रतीयते, तस्येव संलक्ष्यः क्रमो यस्य, तादृशस्य व्यङ्ग्यस्य स्थितिर्यस्मिन्निति विग्रहः। शब्द-परिवृत्त्यसहत्वसहत्वाभ्यां यथाक्रमं शब्दशक्तिमूलत्वार्थशक्तिमूलत्वे इति प्रदीपमतम्। शाब्दव्यञ्जनार्थव्यञ्जनाभ्यामनयोर्भेद इति महेश्वरः।

(८५) प्राकरणिकनृपतिपक्षे कालोऽरिकुलसंहर्त्ता कृष्णवर्णो वा यः करवालः स एव, महदम्बु धारारूपं जलं वहतीति तम्। जठरं कठोरम् ऊर्ज्जितं बलवत् गर्ज्जितं सिंहनादो यस्य तेन। धाराजलैः खड्गधाराकान्तिभिः। अप्राकरणिकेन्द्रपक्षे तु कालकरः वर्षर्त्तुकालसूचकः। वाहो मेघः। गर्ज्जितेनोपलक्षितमित्यर्थः।

(८६) करवालमहाम्बुवाहमित्येतावन्मात्रे प्रकृते अम्बुवाहेत्यादिकथनं प्रकृतानुपयोगि-इति असम्बद्धार्थकत्वप्रसक्तिः। अत्रेदं बोध्यं, यत्र एकस्य

प्राकरणिकाप्राकरणिकयोरुपमानोपमेयभावः कल्पनीय इति चतोपमालङ्कारो व्यङ्ग्यः।

तिग्मरुचिरप्रतापो विधुरनिशाकृद्विभो मधुरलीलः।
मतिमानतत्त्ववृत्तिः प्रतिपदपक्षाग्रणीर्विभाति भवान् (८७) ॥

अत्रैकैकस्य पदस्य द्विपदत्वे विरोधाभासः।

अमितः समितः प्राप्तैरुत्कर्षैर्हर्षद ! प्रभो !
अहितः सहितः साधुयशोभिरसतामसि (८८) ॥

अत्रापि विरोधाभासः।

निरुपादानसम्भारमभित्तावेव तन्वते।
जगच्चित्रं नमस्तस्मै कलाश्लाघ्याय शूलिने (८९) ॥

प्राकरणिकत्वं तत्रैवास्य विषयः, यत्र तु उभयोरपि प्राकरणिकत्वम् अप्राकरणिकत्वं वा तत्र श्लेषः।

(८७) प्रस्तुतपक्षे विधुराणां शत्रूणां निशेव निशा मरणं, तत्कर्त्ता ; मतिः वस्तुतत्त्वावधारणक्षमा बुद्धिः, मानं प्रमाणं, ताभ्यां तत्त्वे याथार्थ्ये वृत्तिरनुसरणं यस्य सः। प्रतिपदं प्रतिस्थानं पक्षाणाम् आत्मीयानामग्रणीरग्रसरः। अत्र पदभङ्गेन विरोधः, तथा हि तिग्मरुचिः सूर्यः अथ च अप्रतापः प्रतापरहितः, विधुश्चन्द्रः अथ च अनिशाकृत्, विभः दीप्तिरहितः अथ च विभाति दीप्यते, मधुर्वसन्तः अथ च अलीलः लीलारहितः, मतिमान् अथ च अतत्त्वे अवस्तुभूते विषये वर्त्तते, प्रतिपत् प्रथमा तिथि अथ च अपक्षाग्रणीः पक्षस्यादीभूता न।

(८८) प्रस्तुतपक्षे समितो युद्धात् प्राप्तैरुत्कर्षैरमितोऽपरिच्छिन्नः, असतामहितः दण्डविधायकत्वेन शत्रुः। अत्र पदभङ्गेन विरोधः, तथाहि अमितः परिमाणशून्यः अथच समितः परिमाणसहितः। एवम् अहितः इत्यादावपि बोध्यम्।

(८९) उपादानम् उपकरणं तूलिकादिकं, तस्य सम्भारः सम्पत्तिः

अत्र व्यतिरेकः। अलङ्कार्य्यस्यापि ब्राह्मणश्रमणन्यायेन अलङ्कारता (१००)। वस्तुमात्रं यथा,

पंथिअ ! ण एत्थ सत्थरमत्थि मणं पत्थरत्थले गामे।
उण्णअपओहरं पेक्खिअ उण जइ वससि ता वससु (१०१)॥

अत्र यद्युपभोगक्षमोऽसि तदाऽऽस्स्वेति व्यज्यते।

शनिरशनिश्च तमुच्चैर्न्निहन्ति कुप्यसि नरेन्द्र! यस्मै त्वम्।
यत्र प्रसीदसि पुनः, स भात्युदारोऽनुदारश्च (१०२)॥

अत्र विरुद्धावपि त्वदनुवर्त्तनार्थमेकं कार्य्यं कुरुतः-इति ध्वन्यते

अर्थशक्त्युद्भवोऽप्यर्थो (१०३) व्यञ्जकः सम्भवी स्वतः॥३८॥
प्रौढोक्तिमात्रात् सिद्धो वा कवेः, तेनोम्भितस्य वा।

समूहो वा, तद्रहितं यथा स्यात्तथा; चित्रं नानाकारं, कला चन्द्रकला। पक्षे चित्रमालेख्य, कला चालेख्य-क्रियाकौशलम्। अत्र हि चित्रकरेभ्य श्चालिन उत्कर्षो व्यज्यते, तस्य चित्रकलादिशब्दसामर्थ्यादेव चित्रकारोपस्थित्यैव भवतीति प्रकृतोदाहरणत्वम्। शिष्यबुद्धिवैशद्याय बहूदाहृतम्।

(१००) श्रमण बौद्धसन्न्यासी, तस्य तदानीं ब्राह्मणत्वाभावेऽपि पौर्व्वकालिकब्राह्मण्यमादाय ब्राह्मणत्वव्यवहार।

(१०१) पथिक! नात्र स्रस्तरमस्ति मनाक् प्रस्तरस्थले ग्रामे। उन्नतपयोधरं प्रेक्ष्य पुनर्यदि वससि तद्वस इति सं०। स्रस्तरं शयनार्थासनादि, पयोधरो मेघ अथ च स्तन। अत्र पयोधरशब्दमूलो व्यङ्गार्थबोध।

(१०२) शनि ग्रहविशेष, अशनिर्वज्रम्, उदारो महान्, अनुगता दारा वनिता यस्य इति व्युत्पत्त्या अनुदार वशीकृतवनित।

(१०३) अपिरयं भिन्नक्रमेणान्वेति, अर्थोऽपि व्यञ्जक इत्यर्थं।

वस्तु वाऽलङ्कृतिर्वेति षड्भेदोऽसौ व्यनक्ति(१०४)यत्॥४०॥
वस्त्वलङ्कारमथवा तेनायं द्वादशात्मकः ।

स्वतः-सम्भवी न केवलं भणितिमात्रनिष्पन्नो यावद्बहिरप्यौचित्येन सम्भाव्यमानः । कविना प्रतिभामात्रेण बहिरसन्नपि निर्मितः, कविनिबद्धेन वा वक्त्रेति द्विविधोऽपर इति त्रिविधः (१०५) । वस्तु वा अलङ्कारो वाऽसाविति षोढ़ा व्यञ्जकः । तस्य वस्तु वा अलङ्कारो वा व्यङ्ग्य इति द्वादशभेदोऽर्थशक्त्युद्भवो ध्वनिः । क्रमेणोदाहरणम्,

चलससिरोमणी धुत्ताणं अग्गिमो पुत्ति ! धणसमिद्धिमओ ।
इअ भणिएण णअङ्गी पुप्फुल्लविलोअणा जाआ (१०६)॥(१)

अत्र ममैवोपभोग्य इति वस्तुना वस्तु व्यज्यते ।

धन्यासि, या कथयसि प्रियसङ्गमेऽपि
विश्रब्धचाटुकशतानि रतान्तरेषु ।
नीवीं प्रति प्रणिहिते तु करे प्रियेण,
सख्यः शपामि यदि किञ्चिदपि स्मरामि ॥ (२)

अत्र त्वमधन्या अहन्तु धन्येति व्यतिरेकालङ्कारः ।

---

(१०४) व्यनक्ति व्यञ्जयति ।

(१०५) अर्थोऽपि प्रथमतो द्विधा, स्वत-सम्भवी, प्रौढोक्तिमात्रसिद्धश्च, तत्रापि चरमः कवेः, कविना निबद्धस्य नायकादिरूपवक्तुर्वा प्रतिभामात्रनिष्पन्नत्वेन द्विधा इति मिलित्वा अर्थस्य त्रैविध्यम् ।

(१०६) चलशशिरोमणिर्धूर्तानामग्रिम पुत्रि ! धनसमृद्धिमयः । इति भणितेन नताङ्गी प्रोत्फुल्लविलोचना जातेति स० ।
पूर्वार्द्धन्तु स्वयंपतिंवरां प्रति धात्र्या प्ररोचनायोक्तिः, उत्तरार्द्धन्तु कवेः ।

दर्पान्ध-गन्धगज-कुम्भकपाटकूट-
संक्रान्तिनिघ्नघनशोणितशोणशोचिः ।
वीरैर्व्यलोकि युधि कोपकषायकान्तिः
कालीकटाक्ष इव यस्य करे कृपाणः (१०७) ॥ (३)

अत्रोपमालङ्कारेण सकलरिपुबलक्षयः क्षणात् करिष्यते इति वस्तु ।

गाढकान्तदशनक्षतव्यथा-सङ्कटादरिवधूजनस्य यः ।
ओष्ठविद्रुमदलान्यमोचयन्निर्दशन् युधि रुषा निजाधरम् ॥(४)

अत्र विरोधालङ्कारेणाधरनिर्दशनसमकालमेव शत्रवो व्यापादिता इति तुल्ययोगिता (१०८), मम क्षत्यापि अन्यस्य क्षतिः

---

(१०७) यस्य राज्ञः करे कृपाणः खड्गः, युधि युद्धे, वीरैः, कोपेन कषाया अतिशयरक्ता कान्तिर्यस्य तादृशः काल्या देव्याः कटाक्ष इव व्यलोकि दृष्टः, कीदृशः?-दर्पेण मदेन अन्धस्य उद्धतस्य गन्धगजस्य ("यस्य गन्धं समाघ्राय पलायन्तेऽपरे गजाः ।") कुम्भयोर्मस्तकस्थयोः कपाटं संयोजकत्वात् कपाटमिव मध्यभागं सन्धिस्थानं, तत्र कूटस्य अग्रभागस्य संक्रान्त्या प्रवेशेन निघ्नं दृढबद्धं घनं निबिडं यत् शोणितं तेन शोणशोचिः रक्तकान्तिर्यस्य सः ।

(१०८) ओष्ठदंशनेन ओष्ठदंशनव्यथामोचनं विरुद्धम्, विरुद्धस्य ओष्ठदंशनव्यथामोचनक्रिययोः कार्यकारणयोरपि समकालत्वमिति, तेन च स्वाधरदंशनशत्रुव्यापादनयोः एककालिकत्वरूपैकधर्मसम्बन्धात्तुल्ययोगिता, "एकधर्मसम्बन्ध एव तुल्ययोगिता" इति प्राचीनमतेनेदम्; एवमेव नागेशभट्टादय । प्रदीपकारादयस्तु विरोधपदस्य कार्यकारणयोः पौर्वापौर्य्यविपर्य्ययरूपातिशयोक्तिपरत्वं, 'तुल्यमेककालमेव युनक्ति' इति-व्युत्पत्त्या तुल्ययोगितापदस्य समुच्चयपरमिति व्याचक्षिरे, महेश्वरेणाप्येवमेवाभिदधे ।

निवर्त्तितामिति तद्बुद्धिरुत्प्रेक्ष्यते-इत्युत्प्रेक्षा वा। एषूदाहरणेषु स्वतः-सम्भवी व्यञ्जकः।

कैलासस्य प्रथमशिखरे वेणुसंमूर्च्छनाभिः
श्रुत्वा कीर्त्तिं विबुधरमणीगीयमानां यदीयाम्।
स्रस्तापाङ्गाः सरसबिसिनीकाण्डसञ्जातशङ्का
दिङ्मातङ्गाः श्रवणपुलिने हस्तमावर्त्तयन्ति ॥ (५)

अत्र वस्तुना(१०९)येषामप्यर्थाभिगमो नास्ति, तेषामप्येवमादि-बुद्धिजननेन चमत्कारं करोति त्वत्कीर्त्तिरिति वस्तु ध्वन्यते।

केसेसु बलामोड़िअ तेण समरम्मि जअसिरी गहिआ।
जह कन्दराहिं विहुरा तस्स दिढं कंठम्मि संठविआ(११०)॥(६)

अत्र केशग्रहणावलोकनोद्दीपितमदना इव कन्दरास्तद्विधुरान् कण्ठे गृह्णन्ति इत्युत्प्रेक्षा, एकत्र संग्रामे विजयदर्शनात् तस्यारयः पलाय्य गुहासु तिष्ठन्तीति काव्यहेतुरलङ्कारः, न पलाय्य गतास्तद्वैरिणोऽपि तु ततः पराभवं सम्भाव्य तान् कन्दरा न त्यजन्तीत्यपह्नुतिश्च (१११)।

---

(१०९) कविप्रतिभामात्रनिष्पन्नात् यशसः श्रवणप्रवेशात् विस्मितो-त्पादनया कर्णे हस्तावर्त्तनरूपेण कविप्रतिभामात्रनिष्पन्नेन वस्तुना। अत्र संशयध्वानिमद्ध्वनिरलङ्कारस्य सद्भावेऽपि तन्निरपेक्षेणैव व्यञ्जकत्व-मिति यथोक्तोदाहरणत्वम्।

(११०) केशेषु बलात्कारेण तेन समरे जयश्रीर्गृहीता। यथा कन्दराभिर्विधुराः तस्य दृढं कण्ठे संस्थापिता इति सं०। बलामोड़िय-शब्दो बलात्कारे देशीति उदाहरणचन्द्रिकादयः। 'बला मोडिय' बलात् मोटित्वा (आकृष्य) इत्यपि कश्चित्। विधुराः शत्रवः।

(१११) कन्दराणां कण्ठग्राहणरूपकविप्रतिभामात्रनिष्पन्नेन वस्तुना व्यज्यते इति शेषः।

गाढ़ालिङ्गणरहसुज्जअम्मि दइए लहुं समोसरइ ।
माणंसिणीणं माणो पीलणभीअ व्व हिअआहि (११२) ॥(७)

अत्रोत्प्रेक्षया प्रत्यालिङ्गनादि तत्र विजृम्भते इति वस्तु ।

जा ठेरं व हसन्ती कइवअणंबुरुहबद्धविणिवेसा ।
दावेइ भुअणमण्डलमण्णं विअ जअइ सा वाणी (११३) ॥(८)

अत्रोत्प्रेक्षया चमत्कारैककारणम् नवं नवं जगत् अजडासनस्था (११४) निर्मिमीते इति व्यतिरेकः । एषु कविप्रौढ़ोक्तिमात्रनिष्पन्नो वरञ्जकः ।

जे लङ्कागिरिमेहलासु खलिआ सम्भोअखिण्णोरई-
फारुप्फुल्लफणावलीकवलणे पत्ता दरिद्दत्तणं ।
ते एह्णिं मलआनिला विरहिणीणीसाससम्पक्किणो
जाआ झत्ति सिसुत्तणे वि बहला तारुण्णपुण्णा विअ (११५) ॥(९)

अत्र निःश्वासैः प्राप्तैश्वर्य्या वायवः किं किं न कुर्व्वन्तीति वस्तुना (११६) वस्तु व्यज्यते ।

---

(११२) गाढालिङ्गनरभसोद्यते दयिते लघु समपसरति । मनस्विनीनां मानः पीडनभीत इव हृदयादिति सं० ।

(११३) या स्थविरमिव हसन्ती कविवदनाम्बुरुहबद्धविनिवेशा ।
दर्शयति भुवनमण्डलमन्यदिव जयति, सा वाणीति सं० ।

(११४) जड़ं जलजम् अथच जड़पदार्थरूपं यदुपलक्षणं, तदन्यस्मिन्नासने तिष्ठति या सा ।

(११५) ये लङ्कागिरिमेखलासु स्खलिताः सम्भोगखिन्नोरगीस्फारोत्फुल्लफणावलीकवलने प्राप्ता दरिद्रत्वम् । त इदानीं मलयानिला विरहिणीनिःश्वाससम्पर्किणो जाता झटिति शिशुत्वेऽपि बहला तारुण्यपूर्णा इव इति सं० ।

(११६) वस्तुना कविनिबद्धकर्पूरमञ्जरीनाममायिकाप्रौढोक्तिसिद्धेन ।

उहि ! विरइऊण माणस्स मज्झ धीरत्तणेण आसासं ।
पिअदंसणविसंघलखणम्मि सहस त्ति तेण ओसरिअं(११७)॥(१०)
अत्र वस्तुनाऽक्कतेऽपि प्रार्थने प्रसन्नेति विभावना, प्रियदर्शनस्य सौभाग्यबलं धैर्य्येण सोढुं न शक्यते-इत्युत्प्रेक्षा वेति ।
उल्लोलकरअरअणक्खएहिं तुह लोअणेसु मह दिस्तं ।
रत्तंसुअं पसाओ कोवेण पुणो इमे ण अक्कमिआ (११८)॥(११)
अत्र किमिति लोचने कुपिते वहसि ?' इति (११९) उत्तरालङ्कारेण (१२०) न केवलमार्द्रनखक्षतानि गोपयसि यावत् तेषामहं प्रसादपात्रं जातेति वस्तु ।
महिलासहस्सभरिए तुह हिअए सुहअ ! सा अमाअन्ती ।
अणुदिणमणण्णअम्मा अङ्गं तणुअं पि तणुएइ (१२१)॥(१२)
अत्र हेत्वलङ्कारेण तनोस्तनूकरणेऽपि तव हृदये न वर्त्तते-इति विशेषोक्तिः । एषु कविनिबद्धवक्तृप्रौढोक्तिमात्रनिष्पन्नशरीरो व्यञ्जकः । एवं द्वादश भेदाः ।

---

(११७) सखि विरचय्य मानस्य मम धीरत्वेनाश्वासम् ।
प्रियदर्शनविशृङ्खलक्षणे सहसेति तेनापसृतम् इति सं० ।
(११८) आर्द्राङ्गिकरजरदनक्षतैस्तव नयनयोर्मम दत्तम् ।
रक्तांशुकं प्रसादः कोपेन पुनरिमे नाक्रान्ते इति सं०। प्रतिनायिका-संसर्गजनितनखक्षतादिचिह्नयुक्तं नायकं प्रति कुपितनायिकाया इयमुक्तिः ।
(११९) इतिप्रश्नोन्नयनादित्यर्थः ।
(१२०) कोपेन पुनरिमे नाक्रान्ते-इत्यपह्नुत्यलङ्कारसहितेन ।
(१२१) महिलासहस्रभरिते तव हृदये सुभग ! सा अमान्ती ।
अनुदिनमनन्यकर्मा अङ्गं तन्वपि तनयति इति सं० ।

शब्दार्थोभयभूरेकः(१२२)।

यथा,—

अतन्द्रचन्द्राभरणा समुद्दीपितमन्मथा।

तारकातरला श्यामा सानन्दं न करोति कम्(१२३)॥(१३)

अत्रोपमा व्यङ्ग्या।

भेदा अष्टादशास्य (१२४) तत् ॥ ४१ ॥

अस्येति ध्वनेः। ननु रसादीनां बहुभेदत्वेन कथमष्टादश?-इत्यत आह,-

रसादीनामनन्तत्वात् भेद एको हि गण्यते।

अनन्तत्वादिति, तथाहि, नव रसाः; तत्र शृङ्गारस्य द्वौ भेदौ, सम्भोगो विप्रलम्भश्च, सम्भोगस्यापि परस्परावलोकनालिङ्गनपरिचुम्बनादि-कुसुमोच्चयजलकेलिसूर्य्यास्तमयचन्द्रोदयषड्तुवर्णनादयो बहवो भेदाः। विप्रलम्भस्याभिलापादय उक्ताः, तयोरपि विभावानुभावव्यभिचारिवैचित्र्यं, तत्रापि नायकयोः (१२५) उत्तममध्यमाधमप्रकृतित्वम्, तत्रापि

(१२२) प्राधान्येन व्यङ्ग्यार्थोपस्थापकपदाभाम् अपरिवृत्ति-सहत्वासहत्वाभ्यां शब्दार्थोभयशक्तिमूलत्वं ज्ञेयम्।

(१२३) अत्र अतन्द्रचन्द्राभरणेत्यादिशब्दस्य परिवृत्त्यसहत्वात् समुद्दीपितेत्यादेश्च तत्सहत्वात् यथोक्तोदाहरणत्वम्।

(१२४) अर्थान्तरसंक्रमितवाच्यात्यन्ततिरस्कृतवाच्यासंलक्ष्यक्रमव्यङ्ग्याश्च, शब्दशक्तिमूलौ द्वौ, अर्थशक्तिमूला द्वादश, उभयशक्तिमूलश्चैक इति संलक्ष्यक्रमव्यङ्ग्याः पञ्चदश इति मिलित्वा अष्टादश।

(१२५) नायिका च नायकश्च तयोः।

देशकालावस्थादिभेदाः, इत्येकस्यैव रसस्यानन्त्यं,का गणना तु अन्येषाम्। असंलक्ष्यक्रमत्वन्तु सामान्यमाश्रित्य रसादिध्वनिभेद एक एव गण्यते।

वाक्ये द्व्युत्थः

द्व्युत्थः-इति शब्दार्थोभयशक्तिमूलः।

पदेऽप्यन्ये (१२६)

अपिशब्दाद्वाक्येऽपि। एकावयवस्थितेन भूषणेन कामिनीव पदद्योत्येन व्यङ्ग्येन वाक्यव्यङ्ग्या भारती भासते (१२७)। तत्र पदप्रकाश्यत्वे क्रमेणोदाहरणानि,-

यस्य मित्राणि मित्राणि, शत्रवः शत्रवस्तथा।
अनुकम्प्योऽनुकम्प्यश्च, स जातः स च जीवति॥ (१)

अत्र द्वितीयमित्रादिशब्दा आश्वस्तत्वनियन्त्रणत्वस्नेहपात्रत्वादिसंक्रमितवाच्याः (१२८)।

---

(१२६) अन्ये सप्तदश भेदाः, एकस्यैव पदस्य परिवृत्तिसहत्वासहत्वयोरसंभवाच्चोभयशक्तिमूलभेदस्य पदे संभव इति भावः। अत्रेदं बोध्यं, यत्र एकस्यैव पदस्य प्राधान्येन व्यङ्ग्यार्थोपस्थितावाहुल्यं अन्येषान्तु सहकारितामात्रं, तत्रैव पदनिष्ठत्वं, नानापदानां तथात्वे तु वाक्यगतत्वमिति।

(१२७) ननु पदस्य व्यङ्ग्यार्थद्योतकत्वे पदार्थस्यैव चारुतया पदस्यैव परं ध्वनित्वमास्तां नतु काव्यस्य, काव्यात्मकयोर्वाक्यतदर्थयोः चारुताप्रयोजकत्वचारुत्वयोरभावात्, अत आह एकेति। भारती काव्यार्थस्वरूपव्यङ्ग्यात्मिका वाणी। तेनायं फलितोऽर्थः, यदन्तर्गतेन पदेन द्योत्योऽतिशयितोऽर्थः चारुतया व्यज्यते तस्यैव ध्वनित्वमिति।

(१२८) नियन्त्रणत्वं कर्मप्रत्ययेन निःशेषम् शासनीयत्वम्। अनु-

खलववहारा दीसन्ति दारुणा जहवि तहवि धीराणाम्।
हिअअवअस्सबहुमआ ण हु ववसाआ विमुज्झन्ति (१२८)॥(२)
अत्र विमुह्यन्तीति।

लावण्यं तदसौ कान्तिस्तद्रूपं स वचःक्रमः।
तदा सुधास्पदमभूदधुना तु ज्वरो महान्॥

अत्र तदादिपदैरनुभवैकगोचरा अर्थाः प्रकाश्यन्ते। यथा वा,

मुग्धे! मुग्धतयैव नेतुमखिलः कालः किमारभ्यते?
मानं धत्स्व! धृतिं बधान! ऋजुतां दूरे कुरु! प्रेयसि!
सख्यैवं प्रतिबोधिता प्रतिवचस्तामाह भीतानना,
नीचैः शंस, हृदि स्थितो हि ननु मे प्राणेश्वरः श्रोष्यति! ॥(३)

अत्र भीताननेति, एतेन हि नीचैःशंसनविधानस्य युक्तता गम्यते। भावादीनां पदप्रकाश्यत्वेऽधिकं न वैचित्र्यमिति न तदुदाह्रियते।

रुधिरविसर-प्रसाधितकरवाल करालरुचिर-भुजपरिघः।
झटिति भ्रुकुटिविटङ्कित ललाटपट्टो विभाति नृपभीमः॥ (४)

अत्र भीषणीयस्य भीमसेन उपमानम्।

भुक्तिमुक्तिकृदेकान्त-समादेशनतत्परः।
कस्य नानन्दनिस्यन्दं विदधाति सदागमः?॥ (५)

कस्यास्यापकारे द्वेषोऽनुकम्पा, यदैशोपकार्योऽयमिति ग्रामस्तु स्नेह इति महेश्वर। अत्र हि मित्रादिपदं प्रत्येकमेव व्यञ्जकं सत् नायकस्य उचितव्यवहारित्वादिकं प्रकाशयतीति यथोक्तोदाहरणत्वम्। लावण्यमित्यादौ न व्यङ्ग्यार्थोपस्थितिः सर्वैरेव पदैरिति तत्र वाक्यप्रकाश्यत्वम्।

(१२८) खलव्यवहारा दृश्यन्ते दारुणा यद्यपि, तथापि धीराणाम्।

काचित्सङ्केतदायिनमेवं मुख्यया वृत्त्या शंसति ।

सायं स्नानमुपासितं, मलयजेनाङ्गं समालेपितम्
यातोऽस्ताचलमौलिमम्बरमणिर्विस्रब्धमन्दा गतिः ।
आश्चर्यं तव सौकुमार्यमभितः क्लान्ताऽसि येनाधुना
नेत्रद्वन्द्वममीलनव्यतिकरं शक्नोति ते नासितुम् ॥ (६)

अत्र वस्तुना कृतपरपुरुषपरिचया क्लान्ताऽसीति वस्तु अधुना पदद्योत्यं व्यज्यते ।

तदप्राप्तिमहादुःखविलीनाशेषपातका,
तच्चिन्ताविपुलाह्लादक्षीणपुण्यचया तथा ।
चिन्तयन्ती जगत्सूतिं परब्रह्मस्वरूपिणम्,
निरुच्छ्वासतया (१२०) मुक्तिं गताऽन्या गोपकन्यका ॥ (७)

अत्र जन्मसहस्रैरुपभोक्तव्यानि दुष्कृतसुकृतफलानि वियोगदुःखचिन्तनाह्लादाभ्यामनुभूतानीत्युक्तम् । एवञ्च अशेषचयपदद्योत्ये अतिशयोक्ती (१२१) ।

क्षणदाऽसावक्षणदा, वनमवनं, व्यसनमव्यसनम् ।
बत वीर ! तव द्विषतां पराङ्मुखे त्वयि पराङ्मुखं सर्वम् ॥ (८)

हृदयस्यसङ्गमता न खलु व्यथाया विरहमनोति च । अत्र विमोहेन विरामो लक्ष्यते, तेन च दृष्टार्थकारित्वं व्यङ्ग्यम् ।

(१२०) निरुच्छ्वासतया निरुद्धप्राणवायुतया 'नास्य प्राणा समुत्क्रामन्ति, अत्रैव समवलीयन्ते' इतिश्रुतेर्मोक्षकाले निरुच्छ्वासत्वम् ।

(१२१) दुष्कृतसुकृतफलजनकत्वेन दुःखसुखताद्रात्म्याध्यवसिते वियोगचिन्तने प्रतीयेते इति अतिशयोक्ती व्यज्येते ।

अत्र शब्दशक्तिमूलविरोधाङ्गेनार्थान्तरन्यासेन (१२२) विधिरपि त्वामनुवर्त्तते इति सर्वपदद्योत्यं वस्तु।

तुह वल्लहस्स गोसम्मि आसी अहरो मिलाणकमलदलो।
इअ णववहू सोऊण कुणइ वअणं महीसंमुहम् (१२३)॥(८)

अत्र रूपकेण त्वयाऽस्य मुहुर्मुहुः परिचुम्बनं तथा कृतं, येन म्लानत्वमिति मिलाणादिपदद्योत्यं काव्यलिङ्गम्। एषु स्वतःसम्भवी व्यञ्जकः।

राईसु चन्दधवलासु ललिअमाप्फालिऊण जो चावं।
एकच्छत्तं विअ कुणइ भुअणरज्जं विअम्भन्तो (१२४)॥(१०)

अत्र वस्तुना येषां कामिनामसौ राजा स्मरस्तेभ्यो न कश्चिदपि तदादेशपराङ्मुख इति जागद्भिरुपभोगपरैरेव तैर्निशा अतिवाह्यते इति भुअणरज्जपदद्योत्यं वस्तु प्रकाश्यते।

निशितशरधियाऽर्पयत्यनङ्गो
दृशि सुदृशः स्वबलं वयस्यराले।
दिशि निपतति यत्र सा च, तत्र
व्यतिकरमेत्य समुन्मिषन्त्यवस्थाः॥(११)

---

(१२२) शब्दशक्तिमूलस्य यशदा अभयदेत्यादिविरोधस्य अङ्गेन उपपादकेन, पराङ्मुखे त्वयि त्वामित्यर्थान्तरन्यासेनेत्यर्थः।

(१२३) तव वल्लभस्य प्रातरासीदधरो म्लानकमलदलम्।
इति नववधूः श्रुत्वा करोति वदनं महीसंमुखम् इति सं०।
गोसशब्दो प्रभाते देशीति भागीरथदासादयः। चण्डीदासस्तु गोसम्मीतिपदं गोसे इत्यनूद्य गोः सेते यस्मिन्निति योगेन प्रभातपरं वर्णयाञ्चकार, प्राकृते लिङ्गानियमात् 'दलो' इत्यत्र पुंस्त्वमित्यवधेयम्।

(१२४) रात्रिषु चन्द्रधवलासु ललितमास्फाल्य चापम्।
एकच्छत्रमिव करोति त्रिभुवनराज्यं विजृम्भमाण इति सं०।

अत्र वस्तुना युगपदवस्था: परस्परविरुद्धा अपि प्रभवन्तीति व्यतिकरपदद्योत्यो विरोध: ।

वारिज्जन्तो वि उणो संदावकअत्थिएण हिअएण ।
त्थणहरवअस्सत्तणेण विसुद्धजाइ ण चलइ से हारो (१३५)॥(१२)

अत्र विशुद्धजातित्वलक्षणहेत्वलङ्कारेण हारोऽनवरतं कम्पमान एवास्ते इति चलइपदद्योत्यं वस्तु ।

सो मुद्धसामलङ्गो धम्मिल्लो कलिअललिअणिअदेहो ।
तीए खंधाहि बलं गहिअ सरो सुरअसंगरे जअइ (१३६)॥(१३)

अत्र रूपकेण मुहुर्मुहुराकर्षणेन तथा केशपाश: स्कन्धयो: प्राप्त:, यथा रतिविरतावप्यनिवृत्ताभिलाष: कामुकोऽभूदिति खंधपदद्योत्या विभावना(१३७)। एषु कविप्रौढोक्तिमात्रनिष्पन्नशरीर: ।

णवपुण्णिमामिअंकस्स सुहअ ! को तं सि ? भणसु सच्चं ।
का सोहग्गसमग्गा पओसरअणि व्व तुह अज्ज ? (१३८)॥(१४)

---

(१३५) वार्यमाणोऽपि पुनः सन्तापकदर्थितेन हृदयेन ।
स्तनभरवयस्यत्वेन विशुद्धजातिर्न चलत्यस्या हार इति सं० ।

(१३६) स मुग्धश्यामलाङ्गो धम्मिल्लः कलितललितनिजदेहः ।
तस्याः स्कन्धाद्बलं गृहीत्वा स्मरः सुरतसङ्गरे जयतीति सं० ।

(१३७) विभावनेति प्रकाश्यते इति शेष, अत्रैव रूपकेणेत्यस्यान्वय । अयं भाव:, रत्यनिष्पत्तिरूपाभिलाषहेत्वभावेऽपि अभिलाषोदयात् विभावना, रतिनिष्पत्तिश्च खंधपदेनैव द्योतिता, आकर्षणेन हि धम्मिल्लस्य स्कन्धप्राप्तेः प्रायशो रतिनिष्पत्तिं विनाऽसम्भवादिति ।

(१३८) नवपूर्णिमामृगाङ्कस्य सुभग ! कस्त्वमसि ? भण सत्यम् ।
का सौभाग्यसमग्रा प्रदोषरजनीव तवाद्येति सं० ।

अत्र वस्तुना मयीव अन्यस्यामपि प्रथममनुरक्तस्त्वं, न तत इति णवेत्यादि-पयोधरेत्यादिपदद्योत्यं (१३९).वस्तु व्यज्यते ।

सहि ! णवणिहुवणसमरम्मि अङ्कवालीसहीए णिविडाए ।
हारो णिवारिओ विअ उच्छेरन्तो तदो कहं रमिअं(१४०)॥(१५)

अत्र वस्तुना हारच्छेदादनन्तरम् अन्यदेव रतमवश्यमभूत्, तत्कथय कीदृगिति व्यतिरेकः कहंपदगम्यः (१४१)।

पविसन्ती घरवारं विवलिअवअणा विलद्भिऊण पहं ।
खन्धे घेत्तूण घडं हाहा णट्ठो त्ति रुअसि सहि ! किन्ति?(१४२)॥

अत्र हेत्वलङ्कारेण सङ्केतनिकेतनं गच्छन्तं दृष्ट्वा यदि तत्र गन्तुमिच्छसि, तदा अपरं घटं गृहीत्वा गच्छेति वस्तु किन्ति-पदद्योत्यम् (१४३)। यथा वा,

विसंवलं तुमं सहि ! दिट्ठिऊण कुडेण तरलतरदिट्ठिं ।
वारप्फंसमिसेण अप्पा गुरुओ त्ति पाडिअ विभिण्णो(१४४)॥(१६)

---

(१३९) अत्रायं विभागः, णवणिहुवणेत्यनेन प्रथममनुरक्तस्त्वमिति, पयोधरवर्णेत्यनेन तु न तत इति व्यज्यते ।

(१४०) सखि नवनिधुवनसमरे अङ्कपालीसख्या निविडया ।
हारो निवारित एव उच्छ्रियमाणस्तत कथं रमितमिति सं० । निधुवनं सुरतं, अङ्कपाली आलिङ्गनम् । उच्छ्रियमाण इत्योस्तृतीयतयाऽधिको भवतीति नागेशभट्टादयः ।

(१४१) कहंपदेन जिज्ञासाऽवगम्यते, जिज्ञासा च प्रच्छकस्य भोक्तरीति तद्विलक्षणैवेयं रतिर्जातेति जिज्ञासया व्यज्यत इति भावः ।

(१४२) प्रविशन्ती गृहद्वारं विवलितवदना विलोक्य पन्थानम् । स्कन्धे गृहीत्वा घटं हाहा नष्ट इति रोदिषि सखि ! किमिति इति सं० ।

(१४३) व्यज्यत इतिशेषः, अत्रैव हेत्वलङ्कारेणेत्यस्यान्वयः ।

(१४४) विसंष्ठुलां त्वां सखि ! दृष्ट्वा कुटेन तरलतरदृष्टिम् । द्वारस्पर्शमिषेण आत्मा गुरुक इति पातयित्वा विभिन्न इति सं० । कुटेन घटेन ।

अत्र नदीकूले लतागहने कृतसङ्केतमप्राप्तं गृहप्रवेशावसरे पश्चादागतं दृष्ट्वा पुनर्नदीगमनाय द्वारोपघातव्याजेन बुद्धिपूर्व्वं व्याकुलया त्वया घटः स्फोटित इति मया चिन्तितम्, तत्किमिति नाश्वसिषि ? तत् समीहितसिद्धये व्रज, अहं ते श्वश्रूनिकटे सर्व्वं समर्थयिष्ये इति द्वारस्पर्शनव्याजेनेत्यपह्नुत्या वस्तु (१४५)।

जोह्लाइ मङ्करसेण अ विद्दूअताबधउच्छुअमणा सा।
वुड्ढा वि णवोढ्व्व परवहू अहह हरइ तुह हिअअं(१४६)॥(१७)

अत्र काव्यलिङ्गेन वृद्धां परवधूं, त्वम् अस्मान् उज्झित्वा अभिलषसीति त्वदीयमाचरितं वक्तुं न शक्यमित्याक्षेपः परवहूपदप्रकाश्यः (१४७)। एषु कविनिबद्धवक्तृप्रौढोक्तिमात्रनिष्पन्नशरीरः। वाक्यप्रकाश्ये तु पूर्व्वमुदाहृतम्। शब्दार्थोभयशक्त्युद्भवस्तु पदप्रकाश्यो न भवतीति पञ्चत्रिंशद्भेदाः। -

प्रबन्धेऽप्यर्थशक्तिभूः ॥ ४२ ॥

यथा गृध्रगोमायुसंवादादौ,—

अलं स्थित्वा श्मशानेऽस्मिन् गृध्रगोमायुसङ्कुले।
कङ्कालबहुले घोरे सर्व्वप्राणिभयङ्करे॥

---

(१४५) वारपूर्णमिसेनेतिपदद्योत्यमिति प्रदीपप्रभा। सखीतिपदद्योत्यमिति माहेश्वरमतम्।

(१४६) ज्योत्स्नया मधुरसेन च वितीर्णतारुण्योत्सुकमनाः सा।
वृद्धाऽपि नवोढेव परवधूरहह हरति तव हृदयमिति सं०॥

(१४७) परवधूत्वेनैव ते चित्तहरणमिति चेतदद्वारेण प्राचीनमतसिद्ध आक्षेपालङ्कारो व्यज्यते इत्यर्थः।

न चेह जीवितः कश्चित् कालधर्म्ममुपागतः।
प्रियो वा यदि वा द्वेष्यः, प्राणिनां गतिरीदृशी॥

इति दिवाप्रभवतो गृध्रस्य पुरुषविसर्जनपरमिदं वचनम् (१४८)।

आदित्योऽयं स्थितो मूढाः! स्नेहं कुरुत साम्प्रतम्।
बहुविघ्नो मुहूर्त्तोऽयं जीवेदपि कदाचन॥
अमुं कनकवर्णाभं बालमप्राप्तयौवनम्।
गृध्रवाक्यात्कथं मूढास्त्यजध्वमविशङ्किताः?॥

इति निशि विजृम्भमाणस्य गोमायोर्जनव्यावर्त्तननिष्ठम् (१४९) वचनमिति प्रबन्धएव प्रथते। अन्ये तु एकादश भेदा ग्रन्थविस्तारभयान्नोदाहृताः, स्वयन्तु लक्षणतोऽनुसर्त्तव्याः। अपिशब्दात् पदवाक्ययोः।

पदैकदेशरचनावर्णेष्वपि रसादयः (१५०)।

तत्र प्रकृत्या यथा,—

रइकेलिहिअणिअसणकरकिसलअरुद्धणअणजुअलस्स।
रुद्दस्स तइअणअणं पव्वइपरिचुम्बिअं जअइ (१५१)॥

---

(१४८) पुरुषस्य मृतस्य स्वजनस्य, विसर्जनं श्मशानतोऽपसारणम्, गृहं प्रति निवर्त्तनमिति फलितोऽर्थः।

(१४९) जनस्य मृतात्मीयजनस्य, व्यावर्त्तनं श्मशानपरित्यागात् निवर्त्तनं, तन्निष्ठं तत्तात्पर्य्यकम्।

(१५०) पदानां तिङ्सुबन्तशब्दानाम् एकदेशेषु प्रकृतिप्रत्ययोपसर्गरूपांशभेदेषु, रचनासु दीर्घसमासादिरूपविन्यासविशेषेषु, वर्णेषु अक्षरविशेषेषु च, रसादयः ध्वनिस्वरूपाः प्रतीयमानाः भवन्तीत्यर्थः।

(१५१) रतिकेलिहृतनिवसनकरकिसलयरुद्धनयनयुगलस्य।
रुद्रस्य तृतीयनयनं पार्वतीपरिचुम्बितं जयतीति सं०।

प्राकृते समासेन निवसनस्य ह्रस्वः।

अत्र जयतीति नतु शोभत इत्यादि (१५२), समानेऽपि हि स्थगनव्यापारे लोकोत्तरेणैव व्यापाररूपेणास्य पिधानमिति तदेवोत्कृष्टम्। यथा वा,—

प्रेयान् सोऽयमपाकृतः सशपथं पादानतः कान्तया,
द्वित्राण्येव पदानि वासभवनाद्यावन्न यात्युन्मनाः।
तावत्प्रत्युत पाणिसंपुटगलन्नीवीनिबन्धं धृतो
धावित्वैव कृतप्रणामकमहो प्रेम्णो विचित्रा गतिः॥

अत्र पदानीति नतु द्वाराणीति(१५३)। तिङ्सुपोर्यथा,—

पथि पथि शुकचञ्चूचारुराभाऽङ्कुराणां,
दिशि दिशि पवमानो वीरुधां लासकश्च।
नरि नरि किरति द्राक् सायकान् पुष्पधन्वा,
पुरि पुरि विनिवृत्ता मानिनी मानचर्चा॥

अत्र किरतीति किरणस्य साध्यमानत्वं, निवृत्तेति निवर्त्तनस्य

---

(१५२) उक्तमिति शेषः, समाने करतलनयनपिधानतुल्ये, स्थगनव्यापारे तृतीयनयनपिधानक्रियायां, लोकोत्तरेण अलौकिकेन चुम्बनात्मकेन, अस्य तृतीयनयनस्य। अयमभावः, जयत्यर्थेन उत्कर्षोऽवगम्यते, तृतीयनयनस्य उत्कर्षश्च उत्कृष्टपिधानवत्तया, पिधानस्योत्कर्षश्च चुम्बनरूपालौकिककरणकतया, चुम्बनेन पिधानन्तु रसोत्कर्षादेव भवतीति जिघातुरेव रसोत्कर्षप्रतीतेः प्रयोजक इति, 'शोभते' इत्युक्तौ तु उत्कर्षकारणचिन्तानुदयेन वाच्यार्थ एव विश्रान्तिः, इह तु सहृदयहृदयमेव प्रमाणम्।

(१५३) उक्तानीति शेषः, एवमग्रेऽपि, द्वारादिपदमपहाय पदपदग्रहणात् द्वारपर्यन्तागमनासहिष्णुताप्रतीत्या उत्कण्ठातिशयो व्यज्यते। अत्र नामप्रकृतिगम्यत्वम्।

सिद्धत्वं तिङा सुपा च, तत्रापि क्तप्रत्ययेनातीतत्वं द्योत्यते।
यथा वा,

> लिखन्नास्ते भूमिं बहिरवनतः प्राणदयितः,
> निराहाराः सख्यः सततरुदितोच्छूननयनाः।
> परित्यक्तं सर्वं हसितपठितं पञ्जरशुकैः,
> तवावस्था चेयं, विसृज कठिने! मानमधुना॥

अत्र लिखन्निति न तु लिखतीति; तथा आस्ते-इति न तु आसीदिति, अपितु प्रसादपर्य्यन्तमास्ते-इति; भूमिमिति न तु भूमाविति; न हि बुद्धिपूर्व्वकमपरं किञ्चिल्लिखतीति तिङ्सुब्विभक्तीनां व्यङ्ग्यम् (१५४)।

> गामरुहाम्हि गामे वसामि णअरट्ठिइं ण जाणामि।
> णाअरिआणं पइणो हरेमि जा होमि सा होमि(१५५)॥

अत्र नागरिकाणामिति षष्ठ्याः(१५६)।

---

(१५४) अयमाशयः, लिखन्निति-शत्रा लिखनक्रियाया अप्राधान्यावगमात् अतात्पर्य्यविषयत्वेन अबुद्धिपूर्व्वकत्वम् ध्वनितम्, आस्ते-इति प्रारब्धापरिसमाप्तिपर्य्यन्तताबोधकवर्त्तमानतिङाऽवस्थानस्य प्रसादपर्य्यन्तताऽऽभः, एवं भूमिमिति द्वितीयाविभक्त्याऽधिकरणस्य कर्म्मत्वप्रतीतेः लेखनीयमपरं कर्म्मान्तरं नास्तीति प्रतीयते, एतेनापि च मोहातिशयो व्यज्यते इति। अत्र तिङ्सुपोः प्रस्तावे लिखन्नितिशतृप्रत्ययविध्यप्रदर्शनं प्रासङ्गिकम्।

(१५५) ग्रामरुहा अहं ग्रामे वसामि नगरस्थितिं न जानामि।
नागरिकाणां पतीन् हरामि या भवामि सा भवामीति सं०।

कथंहे का त्वमस्मदग्रे इत्यधिक्षिपन्तीं नागरिकां प्रति ग्रामीणाया इयमुक्तिः।

(१५६) नागरिकानित्यप्रकाशे नागरिकाणाम्पतीनिति षष्ठम्; तेन च

रमणीयः क्षत्रियकुमार आसीत्।

-इति कालस्य। एषा हि भग्नमाहेश्वरकार्मुकं दाशरथिं प्रति कुपितस्य भार्गवस्योक्तिः (१५७)। वचनस्य यथा,—

ताणं गुणग्गहणाणं, ताणं उक्कंठाणं, तस्स पेम्मस्स।
ताणं भणिआणं, सुन्दर! एरिसिअं जाअमवसाणं? (१५८)॥

अत्र गुणग्रहणादीनां बहुत्वं, प्रेम्णश्चैकत्वं द्योत्यते (१५९)। पुरुषव्यत्ययस्य यथा,

रे रे चञ्चललोचनाञ्चितरुचे, चेतः! प्रमुच्य स्थिर-
प्रेमाणं महिमानमेणनयनामालोक्य किं नृत्यसि?
किं मन्ये विहरिष्यसे? बत हतां मुञ्चान्तराशामिमाम्,
एषा कण्ठतटे कृता खलु शिला संसारवारां-निधौ (१६०)॥

सम्बन्धवशात् तत्सम्बन्धेन पतिषु चातुर्यातिशयो द्योत्यते, तेन च तानुत्तरतः स्वस्यातिचातुर्यं व्यङ्ग्यम्। अत्र 'नागरिकाणामित्यनादरे षष्ठी ता अनादृत्य इत्यर्थः' इति वर्णयन्ति बहव।

(१५७) आसीदित्यतीतकालबोधकशब्दात्, मत्क्रोधकवलितस्यास्य रमणीयत्वमतीतं न तु वर्त्तमानं भविष्यद्वेति व्यज्यते, तेन क्षणादेनं संहरामीति प्रतीत्या भार्गवस्य क्रोधातिशयो व्यङ्ग्यः।

(१५८) तेषां गुणग्रहणानां तासामुत्कण्ठानां तस्य प्रेम्णः।
तासां भणितीनां सुन्दर! ईदृशं जातमवसानमिति सं०॥

(१५९) बहुत्वं बहुविधत्वम्, एकत्वम् एकविधत्वम्। तथा च गुणग्रहणादीनां प्रेमहेतूनां बहुविधत्वेऽपि कार्य्यं प्रेम एकजातीयमेव न कदाचिदप्यन्यथाभावं प्राप्तमिति बहुवचनैकवचनाभ्यां व्यज्यते इति प्रदीपः।

(१६०) स्थिरम् प्रेम यत्र, तादृशम् महिमानम् विषयाभासात्

अत्र प्रहासः(१६१)। पूर्वनिपातस्य यथा,

येषां दोर्बलमेव, दुर्बलतया ते सम्मताः ; तैरपि
प्रायः केवलनीतिरीतिशरणैः कार्यं किमुर्वीश्वरैः ?।
ये क्ष्मायक ! पुनः पराक्रमनयस्वीकारकान्तक्रमाः,
ते स्युर्नैव भवादृशास्त्रिजगति द्वित्राः पवित्राः परम् ॥

अत्र पराक्रमस्य प्राधान्यमवगम्यते (१६२)। विभक्तिविशेषस्य यथा,

प्रधनाध्वनि धीरधनुर्ध्वनिभृति विधुरैरयोधि तव दिवसम्।
दिवसेन तु नरप ! भवानयुद्ध विधिसिद्धसाधुवादपदम्॥

अत्र दिवसेनेत्यपवर्गे तृतीया फलप्राप्तिं द्योतयति(१६३)।

भूयोभूयः सविधनगरीरथ्यया पर्य्यटन्तं
दृष्ट्वा दृष्ट्वा भवनवलभीतुङ्गवातायनस्था।

जनितमुत्कर्षं, अन्तरायां अनिर्दिश्यमानामार्यां मनोगतमभिलाषं, एषा स्त्री, आर्या वा।

(१६१) अयं भाव, 'त्वं मन्ये विहरिष्यसि' इत्यस्य अहं विहरिष्ये इति किं त्वं मन्यसे ? इत्यर्थ, अत्र "प्रहासे च मन्योपपदे मन्यतेरुत्तम एकवच्च" इति (१।४।१०६) सूत्रेण युष्मदस्मदोर्योगे उत्तममध्यमयोर्विपर्य्ययेण विधानं, तेन च प्रहासोऽभिव्यक्त इति।

(१६२) पराक्रमनयेत्यत्र अल्पाचोऽपि नयपदात् पराक्रमपदस्य "अभ्यर्हितञ्च" इति (२।२।३४) सूत्रवार्त्तिकेन कृतः पूर्वनिपातः पराक्रमस्य प्राधान्यरूपमभ्यर्हितत्वं द्योतयति।

(१६३) 'अपवर्गे तृतीया' (२।३।६ सू०) इति सूत्रेण फलप्राप्तौ द्योत्यायामेव तृतीयाविधानात्। अत्र दिवसमिति द्वितीयाविभक्तिरपि रिपूणां फलाप्राप्तिं सूचयति।

साक्षात्कामं नवमिव रतिर्मालती माधवं यत्
गाढोत्कण्ठाललितलुलितैरङ्गकैस्ताम्यतीति (१६४) ॥

अत्र अनुकम्पावृत्तेः कप्रत्ययान्तस्य (१६५)।

परिच्छेदातीतः सकलवचनानामविषयः
पुनर्जन्मन्यस्मिन्ननुभवपथं यो न गतवान्।
विवेकप्रध्वंसादुपचितमहामोहगहनो
विकारः कोऽप्यन्तर्जड़यति च तापञ्च कुरुते ॥

अत्र प्रशब्दस्योपसर्गस्य।

कृतञ्च गर्वाभिमुखं मनस्त्वया,
किमन्यदेवं निहताश्च नो द्विषः।
तमांसि तिष्ठन्ति हि तावदंशुमान्
न यावदायात्युदयाद्रिमौलिताम्।

अत्र तुल्ययोगितायोतकस्य 'च' इति निपातस्य(१६६)।

---

(१६४) इतीति, इति यत्, तत् स्वशङ्कया कथितमिति पूर्वेणान्वयः। मदनवलभी भवनोपरिनिर्मितमण्डपः, सौधचूड़ा वा इति बहवः, गृहाच्छादनकाष्ठदारु इति तु नागेशभट्टः। लुलितं छिन्नं कम्पितं वा।

(१६५) अनुकम्पावृत्तेः अनुकम्पाद्योतकस्य, अङ्गकैरित्यत्र "अनुकम्पायां" (५।३।७६) इति सूत्रेण विहितात् कप्रत्ययादनुकम्पातिशयो व्यज्यते।

(१६६) चकारेण सम्भोगसम्मुखीकरणादिकमनयोः प्राकरणिकयोरेककालावच्छेदेनधर्मसम्बन्धात् तुल्ययोगितेति प्राचीनमतेनेदम्। चेति निपातस्य प्रातिपदिकमात्रस्यैव व्यञ्जकत्वं, न तु प्रत्ययवद्द्योतकत्वमिति पदैकदेशेनेति निदर्शनमविदर्शनम्। प्रदीपकारादयस्तु तत्त-

रामोऽसौ भुवनेषु विक्रमगुणैः प्राप्तः प्रसिद्धिं पराम्
अस्मद्भाग्यविपर्ययाद्यदिपरं(१६७)देवो न जानाति तम्।
वन्दीवैष यशांसि गायति मरुद्यस्यैकवाणाहति-
श्रेणीभूतविशालतालविवरोद्गीर्णैः स्वरैः सप्तभिः॥

अत्रासाविति भुवनेष्विति गुणैरिति सर्व्वनाम-प्रातिपदिक-वचनानां (१६८) ; न त्वदिति न मदिति अपि तु अस्मदिति अस्य सर्व्वाक्षेपिणः (१६९) ; भाग्यविपर्य्ययादित्यन्यथा-सम्पत्तिमुखेन (१७०), नत्वभावमुखेनाभिधानस्य।

तरुणिमनि कलयति कलामनुमदनधनुर्भ्रुवोः पठत्यग्रे।
अधिवसति सकलललनामौलिमियं चकितहरिणचलनयना॥

अत्र द्रूमनिजव्ययीभावकर्मभूताधराणां स्वरूपस्य ; तरुणत्वे-

योगितापदं समुच्चयपदमिति, चकारस्य पदैकदेशत्वाभावेऽपि तस्यामयोगात् पदैकदेशत्वोपचार इति च व्याचक्षु।

(२६७) यदिपरं शब्दोऽवधारणार्थे निपातः।

(१६८) व्यञ्जकत्वमिति शेषः, एवं सर्व्वत्र। भुवनेषु न तु देशेषु भुवने वा ; गुणैः न तु दोषैः गुणेन वेति उभयत्रैव प्रातिपदिक-वचनयोर्व्यञ्जकत्वम्।

(१६९) व्यञ्जकमिति शेषः। 'अस्य' बहुवचनान्तास्मच्छब्दघटित-समासांशस्य अस्मत्पादादेशस्यास्मदित्यस्य, सर्व्वाक्षेपिणः समस्तरक्षः-कुलोपस्थापकस्य।

(१७०) अस्य च 'अभिधानस्य' इत्यधिशेषान्वयः, अन्यथा-सम्पत्तिः दुर्भाग्यरूपेण परिणमनम्, अभावमुखेन अभाग्यादितिरीत्या ; तथाच अस्माकं भाग्यं नास्तीति न, परन्तु येनैव भवद्भाग्यत्वादनुबन्धिना भाग्येन आजन्मसुखिनो वयं, तदेव अधुना दुःखफलदमस्माकमिति ध्वनितम्।

ध्रुति, धनुषः समीपे-इति, मौर्वी वसतीति त्वादिभिस्तुल्ये एषां वाचकत्वे अस्ति कश्चित् स्वरूपस्य विशेषो यश्चमत्कारकारी, स एव व्यञ्जकत्वं प्राप्नोति (१७१)। एवमन्येषामपि बोद्धव्यम् । वर्णरचनानां व्यञ्जकत्वं गुणस्वरूपनिरूपणे (८म उ०) उदाहरिष्यते । अपिशब्दात् (१७२) प्रबन्धेषु नाटकादिषु । एवं रसादीनां पूर्वगणितभेदाभ्यां (१७३) सह षड्भेदाः ।

भेदास्तदेकपञ्चाशत्,

व्याख्याताः (१७४)।

तेषां चान्योन्ययोजनम् ॥ ४३ ॥

सङ्करेण त्रिरूपेण संसृष्ट्या चैकरूपया ।

---

(१७१) इयमिता तद्धितेन सुकुमाराचरणेन तादृशमेव मनो वयः प्रतीयते, 'तरुणत्वे' इत्युक्तौ तु त्वप्रत्ययस्य प्रौढाचरतया वयसोऽपि प्रौढत्वं प्रतीयेत । अनुमदनधनुरिति पूर्वपदार्थप्रधानाव्ययीभावेन उत्तरपदार्थीभूतधनुषोऽप्राधान्यं प्रकाशयता तत्सन्निधिमात्रेणैव वशीकरणसामर्थ्यं भ्रूलतायाः प्रत्याय्यते ; तथा मौर्वीमितिकर्मप्रत्ययेन कर्मीभूतसकलजनामौर्वि-व्याप्तिरूपमहाद्वारा सौन्दर्यातिशयो व्यज्यते इति ।

(१७२) 'वर्णेष्वपि'-इत्यपिशब्दात् ।

(१७३) पदवाक्यप्रकाश्याभ्यामित्यर्थः । पद-वाक्य-पदैकदेश-रचना-वर्ण-प्रबन्ध-प्रकाश्यतया षड्भेदो रसादिरित्यर्थः ।

(१७४) व्याख्याताः व्याख्यातप्रायाः, तथाहि अविवक्षितवाच्यस्य अर्थान्तरसंक्रमितवाच्यात्यन्ततिरस्कृतवाच्यतया द्वौ भेदौ, तौ च पदवाक्ययोरिति चत्वारः ; विवक्षितान्यपरवाच्येषु असंलक्ष्यक्रमव्यङ्ग्यस्य उक्तरीत्या षट् ; संलक्ष्यक्रमव्यङ्ग्यस्य तु एकचत्वारिंशत् भेदाः, (शब्दशक्तिमूलस्य द्वौ भेदौ, तौ च पदवाक्ययोरिति चत्वारः ; अर्थशक्त्युद्भवस्य द्वादश भेदाः प्रत्येकं पदवाक्यप्रबन्धगताः-इति षट्त्रिंशत् ; उभयशक्त्युद्भवस्यैक इति एकचत्वारिंशत्) इति मिलित्वा एतस्य ध्वनेरेकपञ्चाशत् भेदाः ।

न केवलं शुद्धा एवैकपञ्चाशद्भेदा भवन्ति, यावत्तेषां स्वप्रभेदैरेकपञ्चाशता (संशयास्पदत्वेन, अनुग्राह्यानुग्राहकतया, एकव्यञ्जकानुप्रवेशेन चेति) त्रिविधेन सङ्करेण, परस्परनिरपेक्षरूपया एकप्रकारया संसृष्ट्या चेति चतुर्भिर्गुणने (१७५),—

वेदखाब्धिवियच्चन्द्राः [१०४०४] (१७६),

---

(१७५) तेषां एकपञ्चाशतो भेदानां, स्वप्रभेदैरेकपञ्चाशता चतुर्भिर्गुणने इत्यन्वयः । साक्षात् परम्परया वा यथाकथञ्चित् परस्परसापेक्षसंयोगः संकरः, तद्भिन्नश्च संसृष्टिः । संकरस्थले हि क्वचित् साधकबाधकप्रमाणाभावादेकतरानवधारणेन अयं अयं वा इति भवति संशयः, क्वचिच्च तत्र एकोपादेयतया प्रधानयोरपि एकस्य कथञ्चिदपरानुग्राहकमात्रेण अङ्गाङ्गिभावापरनामकानुग्राह्यानुग्राहकभावः, क्वचित्तु एकव्यञ्जकव्यङ्ग्यतया एकाश्रयानुप्रवेश इति संकरस्य त्रैविध्यम् । इदमत्राधेयं, प्रधानव्यङ्ग्ययोः संसृष्टिसंकराभ्यामेव ध्वनेस्तथात्वाभावेऽपि तथात्वव्यपदेश इति एतत् सर्वं उदाहरणेन स्फुटीभविष्यति ।

(१७६) 'अङ्कानां वामतो गतिः' इति नियमेन चतुरुत्तरचतुःशताधिकायुतपरिमिता (१०४०४) भेदा सम्पद्यन्ते इत्यर्थः, तथाहि एकपञ्चाशतो भेदानां एकपञ्चाशता गुणने एकाधिकषट्शतोत्तरद्विसहस्र (२६०१) भवति, योजनञ्च षट्स्थ्यादिवत् प्रकारैरिति तावतां चतुर्भिर्गुणने यथोक्तसंख्या (१०४०४) सम्पद्यते । एकस्मिन्नपि श्लोके एवंविधध्वनिद्वयसम्भवेन स्वस्य स्वेन योजनं नासम्भवि ।

अत्र "अलङ्कारचीना, [गणनेयमयुक्ता, अविभाविभभेदस्य योजने एकैकभेदत्वाभावात्, तथाहि अर्थान्तरसंक्रमितवाच्यस्य अत्यन्ततिरस्कृतवाच्येन योजने यो भेदः स एव अत्यन्ततिरस्कृतवाच्यस्यार्थान्तरसंक्रमितवाच्येन योजनायाम्, एवमन्यत्रापि, तस्मात्

'एको राशिर्द्विधा स्थाप्य एकमेकाधिकं कुरु ।
समार्धेनाहतो गुणः, एतत् संकलितं लघु' ॥

-इत्युक्तदिशा द्विपञ्चाशद्दलेन अर्द्धितेन एकपञ्चाशतं गुणयेत्, तथाच एकपञ्चाशत्प्रभेदैर्न्यङ्ति त्रयोदश शतानि षड्विंशत्यधिकानि (१३२६) जायन्ते, येन चतुः प्रकार,-इति तेषु चतुर्भिर्गुणितेषु वेदाब्धिद्वने

शुद्धभेदैः सह,—

शरेषुयुगखेन्दवः [१०४५५] ॥ ४४ ॥

तत्र दिङ्मात्रमुदाह्रियते,—

खणपाहुणिआ देअर ! जाआए सुहअ ! किं पि दे भणिआ ।
रुअइ पडोहरवलहीघरम्मि अणुणिज्जउ वराई (१७७) ॥

एवदिति पञ्च सहस्राणि चतुरधिकं शतत्रयं च (५३०४) सङ्कीर्णभेदाः इत्येव न्यायः] इति वदन्ति । अत्र ब्रूमः, अनुभवसिद्धौ तावत् पुष्पकेष्वपि ध्वनिष्वपि वृद्धत्वातिशयानतिशयौ, तथा चार्थान्तरसंक्रमितवाच्यस्य यत्रातिशयस्तत्रात्यन्ततिरस्कृतवाच्येन तद्योजना, यत्र तु तद्वैपरीत्यं, तत्रात्यन्ततिरस्कृतवाच्यस्येतरेण योजनमिति व्यपदेशः, एवमन्यत्राप्यूह्यम् । एतदेव प्राधान्यमादाय गणना कीर्त्ता । नन्वेवं यत्रोभयोस्तुल्यमेव चारुत्वं, तस्य भेदान्तरत्वं स्यादिति, नैवं, अपकर्षाभावस्यातिशयपदेन स्वीकारात्, तत्रोभयभेदसंकरस्वीकारात् । एतादृशे चास्थाने पदालम्बनमेव महत् पौरुषमिति सहृदयभावमास्थायालोचनीयमिति” इति प्रदीपप्रभया सुतरामेव दर्पणमालिन्यमजनि । अत्र “पदैकदेशपदवाक्यमहावाक्यानामेकव्यञ्जकस्यान्यतरेणाव्यञ्जनात् कथं तेषामेकव्यञ्जकानुप्रवेश इत्येतावताऽपि बहुतरह्रास” इतिमहेश्वराक्षेपस्तु न केनापि समाहितः ; अत्रेदं बोध्यम्, ‘एकव्यञ्जकानुप्रवेशः’ इत्यत्र व्यञ्जकत्वं यथाकथञ्चित् सहकारितामात्रेणापीति अवश्यमङ्गीकार्यम्, अतएव रामोऽस्मीत्यादौ लक्ष्यार्थस्य व्यञ्जकतायां सहकारितामात्रेणैव रामपदं व्यञ्जकमिति वक्ष्यति, एवञ्च वाक्यव्यङ्ग्येऽपि तदेकदेशपदादेः सहकारितारूपेण व्यञ्जकतया यत्र वाक्यतदेकदेशपदयोर्द्वयोरेव व्यञ्जकद्वयमस्ति, तत्रैव तत्पदरूपैकव्यञ्जकानुप्रवेशः सम्भवतीति, अत्र “एतादृशे चास्थाने पदालम्बनमेव महत् पौरुषमिति” इति प्रदीपोक्तं मा विस्मारि इत्यलम् ।

(१७७) क्षणप्राघुणिका देवर ! जायया सुभग ! किमपि ते भणिता ।
रोदिति गृहपश्चाद्भागवलभीगृहेऽनुनीयतां वराकीति सं ॥

क्षणे उत्सवे, प्राघुणिका निमन्त्रणेन समागता । पडोहरशब्दो गृहपश्चाद्भागे देशीति बहवः ।

अत्रानुनयः किमुपभोगलक्षणेऽर्थान्तरे संक्रमितः, किमनुरणनन्यायेनोपभोगे एव व्यङ्ग्ये व्यञ्जकः ? इति संदेहः(१७८)।

स्निग्धश्यामलकान्तिलिप्तवियतो वेल्लद्बलाका घनाः,
वाताः शीकरिणः पयोदसुहृदामानन्दकेकाः कलाः।
कामं सन्तु दृढं कठोरहृदयो रामोऽस्मि, सर्वं सहे,
वैदेही तु कथं भविष्यति, हहा हा देवि ! धीरा भव ॥

अत्र लिप्तेति पयोदसुहृदामिति च अत्यन्ततिरस्कृतवाच्ययोः संसृष्टिः (१७९)। ताभ्यां सह रामोऽस्मीत्यर्थान्तरसंक्रमितवाच्यस्यानुग्राह्यानुग्राहकभावेन(१८०), रामपदलक्षणैकव्यञ्जकानुप्रवेशेन च अर्थान्तरसंक्रमितवाच्यरसध्वन्योः (१८१) सङ्करः। एवमन्यदप्युदाहार्यम् ॥

इति काव्यप्रकाशे ध्वनिनिर्णयो नाम चतुर्थ उल्लासः ॥

---

(१७८) तथा चात्र व्यङ्ग्यसंदेहेन तन्मूलक एवाविवक्षितवाच्यध्वनिविवक्षितान्यपरवाच्यध्वन्योः संदेहसंकरः।

(१७९) अमूर्ते वियति कान्त्या द्रव्यद्रव्यसंयोगविशेषस्य लेपनस्य असम्भवात्, अचेतने तु मेघे चित्तवृत्तिविशेषस्य लेपनस्य सौहृदस्यासम्भवाच्च लेपनं व्यापने, सौहृदस्य केकाद्यनुबन्धित्वेऽत्यन्ततिरस्कृतम्। अत्र च लक्ष्यार्थयोरातिशय्ये व्यङ्ग्ये, तयोश्च परस्परं निरपेक्षतयाऽवस्थानात् संसृष्टिः, तन्मूलकैव ध्वन्योरपि संसृष्टिः।

(१८०) ताभ्यां अत्यन्ततिरस्कृतवाच्यध्वनिभ्यां सह अर्थान्तरसंक्रमितवाच्यध्वनेरनुग्राह्यानुग्राहकभावेन सङ्कर इत्यन्वयः, तथाहि रामपदस्य सकलदुःखपात्रतया प्रसिद्धरूपोऽर्थो लक्ष्यः, तेन च रामस्य स्वाऽधीरत्वं व्यङ्ग्यं, तदानीं तस्य स्वाऽधीरत्वं तु लिप्तपदसुहृत्पदव्यङ्ग्ययोः मेघस्याकाशव्यापकत्वकेकाद्यनुबन्धित्वातिशययोरुद्दीपकयोः प्रयोज्यमेवेति तयोरनुग्राहकत्वं, स्वाऽधीरत्वस्य तु अनुग्राह्यत्वमिति व्यङ्ग्याभ्यां व्यङ्ग्यस्य उक्तरूपसङ्करमूलक एव ध्वनिभ्यां ध्वनेस्तद्व्यपदेशः।

(१८१) उक्तरूपेण स्वाऽधीरत्वस्येव विप्रलम्भस्यापि कथञ्चित् रामपदव्यङ्ग्यत्वात्, वाक्यव्यङ्ग्यस्य विप्रलम्भस्य तदेकदेशरामपदव्यङ्ग्यत्वानपायाद्वा व्यङ्ग्ययोः स्वाऽधीरत्वविप्रलम्भरसयोः रामपदरूपैकव्यञ्जकानुप्रवेशरूपः सङ्करोऽस्तीति तन्मूलको ध्वन्योरपि तथा व्यपदेशः।

॥ पञ्चम उल्लासः ॥

एवं ध्वनौ निर्णीते गुणीभूतव्यङ्ग्यप्रभेदानाह,—

अगूढमपरस्याङ्गं वाच्यसिद्ध्यङ्गमस्फुटम् ।
सन्दिग्धतुल्यप्राधान्ये काक्वाक्षिप्तमसुन्दरम् ॥ १ ॥
व्यङ्ग्यमेवं (१) गुणीभूतव्यङ्ग्यस्याष्टौ भिदाः स्मृताः।

कामिनीकुचकलशवत् गूढं चमत्करोति, अगूढन्तु स्फुटतया वाच्यायमानमिति गुणीभूतमेव। अगूढं यथा,—

यस्यासुहृत्कृततिरस्कृतिरेत्य तप्त-
सूचिव्यधव्यतिकरेण युनक्ति कर्णौ ।
काञ्चीगुणग्रथनभाजनमेष सोऽस्मि,
जीवन्न संप्रति भवामि किमावहामि । (२) ॥

अत्र जीवन्नित्यर्थान्तरसंक्रमितवाच्यस्य (३) ।

उन्निद्रकोकनदरेणुपिशङ्गिताङ्गाः
गायन्ति मञ्जु मधुपा गृहदीर्घिकासु ।

---

(१) एवं एतेन कारणेन ।

(२) बृहन्नलारूपेणावस्थितस्यार्जुनस्योक्तिरियम् । मया कृता तिरस्कृतिः पराभवो यस्य सः । शरणागतस्य रिपोः तप्तलौहशलाकया कर्णवेधो दैवादपि इत्यन्यदुदाहरणचन्द्रिकायाम् स्पष्टम् ।

(३) व्यङ्ग्यं अगूढमित्यन्वयः । एवं परत्र । अत्र जीवन अभिमतकार्याक्षमत्वेनाप्रशस्तजीवनं लक्षयति, तेन च मरणमेव श्रेय इति व्यङ्ग्यमसहृदयैरपि गम्यमिति ।

एतत्प्रकाशि च, रवेर्नवबन्धुजीव-
पुष्पच्छदाभमुदयाचलचुम्बि बिम्बम् ॥

अत्र चुम्बनस्यात्यन्ततिरस्कृतवाच्यस्य (४) ।

अत्रासीत् फणिपाशबन्धनविधिः, शक्त्या भवद्देवरे
गाढं वक्षसि ताडिते हनुमता द्रोणाद्रिरत्राहृतः ।
दिव्यैरिन्द्रजिदत्र लक्ष्मणशरैर्लोकान्तरं प्रापितः,
केनाप्यत्र मृगाक्षि ! राक्षसपतेः कृत्ता च कण्ठाटवी ॥

अत्र 'केनाप्यत्र'-इत्यर्थशक्तिमूलानुरणनरूपस्य। 'तस्याप्यत्र'-इति युक्तः पाठः (५)। [१]

'अपरस्य' रसादेर्वाच्यस्य वा, (वाक्यार्थीभूतस्य) अङ्गं रसादि अनुरणनरूपं वा (६) । यथा,

अयं स रसनोत्कर्षी पीनस्तनविमर्दनः ।
नाभ्यूरुजघनस्पर्शी नीवीविस्रंसनः करः ॥

---

(४) अत्र चुम्बतिर्वक्त्रसंयोगरूपे मुख्यार्थे सबाधः सन् संयोगत्वेन सामान्येन उदयाचलस्थं बिम्बसंयोगं लक्षयत् प्रभातं व्यञ्जयत् प्रकाशयति । संयोगत्वसामान्यरूपेणापि वक्त्रसंयोगरूपमुख्यार्थस्यान्वयाप्रवेशात् अत्यन्ततिरस्कृतवाच्यत्वम् ।

(५) अत्रानुनायकोपनायकप्रतिनायकेषु निर्दिष्टेषु, पद्यार्थवाक्ये नायको राम एवार्थगत्या प्रतीयते, स च 'केनापि' इत्युपादानेन वाच्यायमानतयाऽगूढ़ अत्र, तस्याप्यत्रेति पाठे गूढ़तया ध्वनित्वमव्याहतमेवेति प्रदीपः ।

(६) वाक्यार्थीभूतस्य वाक्यतात्पर्य्यविषयतया प्रधानस्य, निष्पन्नरस-भावस्य अङ्गत्वाभावात् रसपदं स्थायिभावपरम् । अत्र यथासंख्यान्वयस्य प्रमाणशून्यतया उपेक्ष्य', उदात्तालङ्कारोदाहरणे "नात्र वीरो रसः, तस्येहाङ्गत्वात्" इति वदता मम्मटेनैव रसादेर्व्याङ्गतायाः स्वीकृतत्वेन महावाक्यार्थे पृथक्प्रभेदत्वापत्तिः ।

अत्र शृङ्गारः करुणस्य।

कैलासालयभाललोचनरुचा निर्वर्तितालक्तक-
व्यक्तिः पादनखद्युतिर्गिरिभुवः सा वः सदा त्रायताम्।
स्पर्द्धाबन्धसमृद्धयेव सुदृढं रूढ़ा यया नेत्रयोः
कान्तिः कोकनदानुकारसरसा सद्यः समुत्सार्यते (७) ॥

अत्र भावस्य रसः।

अत्युच्चाः परितः स्फुरन्ति गिरयः, स्फारास्तथाऽम्भोधयः,
तानेतानपि बिभ्रती किमपि न क्लान्तासि ! तुभ्यं नमः।
आश्चर्येण मुहुर्मुहुः स्तुतिमिति प्रस्तौमि यावद्भुवः,
तावद्बिभ्रदिमां स्मृतस्तव भुजो, वाचस्ततो मुद्रिताः ॥

अत्र भूविषयो रत्याख्यो भावो राजविषयस्य रतिभावस्य।

बन्दीकृत्य नृप! द्विषां मृगदृशस्ताः पश्यतां प्रेयसाम्,
श्लिष्यन्ति प्रणमन्ति लान्ति परितश्चुम्बन्ति ते सैनिकाः।
अस्माकं सुकृतैर्दृशो निपतितोऽस्यौचित्यवारां-निधे !
विध्वस्ता विपदोऽखिलास्तदिति तैः प्रत्यर्थिभिः स्तूयसे(८)॥

अत्र भावस्य रसाभासभावाभासौ (९) प्रथमद्वितीयार्द्ध-द्योत्यौ।

अविरलकरवालकम्पनैर्भ्रुकुटीतर्जनगर्जनैर्मुहुः।
ददृशे तव वैरिणां मदः, स गतः क्वापि तवेक्षणे क्षणात् ॥

अत्र भावस्य भावप्रशमः (१०)।

(७) प्रणतिपरे भगवति भवे भवान्या मानभङ्गेन नेत्रारुण्यनाशवर्णनमिदम्।

(८) प्रेयसामिति अनादरे षष्ठी। लान्ति गृह्णन्ति।

(९) प्रथमार्द्धे शृङ्गारोऽननुरक्तविषयकतया, द्वितीयार्द्धे च रतिरूपो भावः शत्रुविषयकतया आभासः।

(१०) वैरिणो गर्वरूपो भावस्तस्य प्रशम राजविषयकरतिभावेऽङ्गम्।

साकं कुरङ्गकदृशा मधुपानलीलां
कर्त्तुं सुहृद्भिरपि वैरिणि ते प्रवृत्ते ।
अन्याभिधायि तव नाम विभो ! गृहीतम्
केनापि तत्र विषमामकरोदवस्थाम् ॥

अत्र त्रासोदयः ।

असोढ़ा तत्कालोल्लसदसहभावस्य तमसः,
कथानां विश्रम्भेष्वथ च रसिकः शैलदुहितुः ।
प्रमोदं वो दिश्यात्कपटवटुवेशापनयने
त्वराशैथिल्याभ्यां युगपदभियुक्तः स्मरहरः ॥

अत्रावेगधैर्य्ययोः सन्धिः ।

पश्येत्कश्चित्, चल चपल रे ! का त्वराऽहं कुमारी,
हस्तालम्बं वितर, हहहा, व्युत्क्रमः, कासि यासि ।
इत्थं पृथ्वीपरिवृढ़ ! भवद्विद्विषोऽरण्यवृत्तेः
कन्या कञ्चित् फलकिसलयान्याददानाऽभिधत्ते ॥

अत्र शङ्कासूयाधृतिस्मृतिश्रमदैन्यविबोधौत्सुक्यानां शबलता ।

एते च रसवदाद्यलङ्काराः (११)। यद्यपि भावोदय-भावसन्धि-भावशबलत्वानि नालङ्कारतयोक्तानि (१२), तथापि कश्चित् (१३) ब्रूयादित्येवमुक्तम् । यद्यपि स नास्ति कश्चिद्विषयः, यत्र ध्वनिगुणीभूतव्यङ्ग्ययोः स्वप्रभेदादिभिः सह सङ्करः संसृष्टिर्वा

---

(११) एते गुणीभूता रसादय, गुणीभूतो रसो रसवत्, भावस्तु प्रेय, रसाभासभावाभासौ ऊर्ज्जस्वि, भावप्रशमादि समाहित इति ।

(१२) व्यक्तिविवेककृद्भिः ।

(१३) ध्वनिकार ।

नास्ति, तथापि प्राधान्येन व्यपदेशा भवन्तीति क्वचित् केनचिद्व्यवहारः (१४)।

जनस्थाने भ्रान्तं कनकमृगतृष्णान्धितधिया,
वचो वैदेहीति प्रतिपदमुदश्रु प्रलपितम्।
कृतालङ्काभर्त्तुर्वदनपरिपाटीषु घटना
मयाप्तं रामत्वं कुशलवसुता न त्वधिगता (१५)॥

अत्र शब्दशक्तिमूलानुरणनरूपो रामेण सहोपमानोपमेयभावो वाच्याङ्गतां नीतः (१६)।

आगत्य संप्रति वियोगविसंष्ठुलाङ्गीम्
अम्भोजिनीं क्वचिदपि क्षपितत्रियामः।
एतां प्रसादयति पश्य शनैः प्रभाते
तन्वङ्गि! पादपतनेन सहस्ररश्मिः॥

---

(१४) प्राधान्यञ्च अतिशयितचमत्कृतिमत्तया ; तथाच अङ्गीभूतरसादीनां चमत्कृत्यातिशये गुणीभूतव्यङ्ग्यत्वं, अङ्गित्वप्राधान्ये ध्वनित्वमिति।

(१५) कनकविषये मृगतृष्णा, वैदेहीतिवचः, भर्त्तुः पावकस्य परिपाटीषु सैन्यरचनासु का घटना आयासः अलं अत्यर्थं न कृता, तद्वद्, कुशलं वसु धनं यस्य तस्य भावस्तत्ता, अथच कुशलवौ सुतौ यस्याः सा सीता।

(१६) शब्दशक्तिमहिम्ना पादद्वयद्योत्या उपमा वाच्याया रामत्वप्राप्तेः उपकारकतयैव कवेरभिप्रेतेत्यङ्गत्वम्। 'रामत्वम् आप्तम्' इत्यनेनैव वाच्यार्थसिद्धिरिति नास्या वाच्यसिद्ध्यङ्गत्वम्, उपमाया वाच्यत्वाभावाच्चालोपमा अलङ्कारः। 'वाच्यतां नीतः' इति पाठे तु 'पादद्वयद्योत्यापि रामेण सहोपमा 'मयाप्तं रामत्वम्' इत्यनेन वाच्यतां नीता, तदङ्गञ्च, शब्दशक्तिमूलानुरणनरूपो द्वितीयोऽर्थः'-इति प्रदीपानुसरणमेव साधीयः।

अत्र नायकवृत्तान्तोऽर्थशक्तिमूलो वस्तुरूपो निरपेक्षरविकमलिनीवृत्तान्ताध्यारोपणेनैव स्थितः (१७) ॥ [२]

वाच्यसिद्ध्यङ्गं यथा,—

भ्रमिमरतिमलसहृदयतां प्रलयं मूर्च्छां तमः शरीरसादम् ।
मरणञ्च जलदभुजगजं प्रसह्य कुरुते विषं वियोगिनीनाम् ॥

अत्र हालाहलं व्यङ्ग्यं भुजगरूपस्य वाच्यस्य सिद्धिकृत् (१८) ।

यथा वा,—

> गच्छाम्यच्युत ! दर्शनेन भवतः किं तृप्तिरुत्पद्यते ?
> किं त्वेवं विजनस्थयोर्हतजनः सम्भावयत्यन्यथा ।
> इत्यामन्त्रणभङ्गिसूचितवृथावस्थानखेदालसाम्
> आश्लिष्यन् पुलकोत्कराञ्चिततनुर्गोपीं हरिः पातु वः ॥

---

(१७) दर्शितोदाहरणे विनैवानुनयं अपगतमाना नायिका सख्या उपालभ्यते, तथाहि बहुवल्लभ इति बहुनायिकत्वं ध्वन्यते, क्वचिदपीति उपनायिकान्तरे एवेति नियमाभावः, तत्रापि यामत्रयमेव नाधिकमिति, तथापि अयं पादपतनेनानुनयति, ईदृशो हि कामिनीवर्यवहारः, त्वं पुनर्बन्धुकाले परनायिकाधन्यो विनैवानुनयं प्रसन्नाऽसीत्युपालम्भः । एतच्च नायकनायिकावृत्तान्तकथनमेवाभिप्रेतम्, स च वृत्तान्तो व्यज्यमानः वाच्ये रविकमलिनीवृत्तान्तेऽभिन्नतया च आरोप्यमाणः तस्य प्रस्तुतार्थतां सम्पादयन् तदुत्कर्षमाधत्ते इत्यङ्गतयैवास्ते । यत्र स्वत एव सिद्धरूपस्य वाच्यस्य व्यङ्ग्येनोत्कर्षाधानमात्रं तत्रायं प्रभेदः, यत्र पुनर्व्यङ्ग्यं विना वाच्यमेवात्मानं न लभते, तत्र वाच्यसिद्ध्यङ्गत्वमिति व्यङ्ग्यस्यापेक्षनिरपेक्षसिद्धिभ्यामनयोर्भेदः । अयमेव समासोक्तिरलङ्कारः ।

(१८) जलद एव भुजग इति रूपणं वाच्यं तावत् न सिध्यति, यावत् विषमित्यनेन जलवाचकेन हालाहलं न व्यज्यते इति । विरुद्धार्थत्वं श्लेषादौ न दोषः ।

अत्र अच्युतादिपदव्यङ्ग्यम् आमन्त्रणेत्यादिवाच्यस्य (१८)। एतच्चैकत्र एकवक्तृगतत्वेन, अपरत्र भिन्नवक्तृगतत्वेनेत्यनयोर्भेदः। [३]

अस्फुटं यथा,—

अदृष्टे दर्शनोत्कण्ठा दृष्टे विच्छेदभीरुता।
नादृष्टेन न दृष्टेन भवता लभ्यते सुखम्॥

अत्रादृष्टो यथा न भवसि, वियोगभयञ्च यथा नोत्पद्यते, तथा कुर्य्या इति क्लिष्टम्। [४]

सन्दिग्धप्राधान्यं यथा,—

हरस्तु किञ्चित्परिवृत्तधैर्य्यश्चन्द्रोदयारम्भ इवाम्बुराशिः।
उमामुखे बिम्बफलाधरोष्ठे व्यापारयामास विलोचनानि॥

अत्र परिचुम्बितुमैच्छदिति किं प्रतीयमानं, किंवा विलोचनव्यापारणं वाच्यं प्रधानमिति सन्देहः। [५]

तुल्यप्राधान्यं यथा,—

ब्राह्मणातिक्रमत्यागो भवतामेव भूतये।
जामदग्न्यस्तथा मित्रम्, अन्यथा दुर्मनायते॥

अत्र जामदग्न्यः सर्व्वेषां क्षत्रियाणामिव रक्षसां क्षणात् क्षयं करिष्यतीति व्यङ्ग्यस्य वाच्यस्य च समं प्राधान्यम्। [६]

काकाक्षिप्तं यथा,—

मथ्नामि कौरवशतं समरे न कोपात्,
दुःशासनस्य रुधिरं न पिबाम्युरस्तः।

---

(१८) अच्युत! मद्विधनायिकासन्निधावपि अस्खलितधैर्य्यं, यतो नोपभोगाय यतसे, दर्शनेन न तृप्तिः किन्तु उपभोगेन, उपभोगे सति दुर्जनकृता अपवादसम्भावनापि न दुःखायेति व्यङ्ग्यम्, विद्विषदिति भेद।

संचूर्णयामि गदया न सुयोधनोरू,

सन्धिं करोतु भवतां नृपतिः पणेन ॥

अत्र मथ्नाम्येवेत्यादि व्यङ्ग्यं वाच्यनिषेधसहभावेन स्थितम्(२०)। [७]

असुन्दरं यथा,—

वाणीरकुडंगुड्डीणसउणिकोलाहलं सुणन्तीए ।

घरकम्मवावडाए वहूए सीअन्ति अङ्गाइं (२१) ॥

अत्र दत्तसङ्केतः कश्चिल्लतागहनं प्रविष्ट इति व्यङ्ग्यात् सीदन्त्यङ्गानीति वाच्यं सचमत्कारम् ॥ [८]

एषां भेदा यथायोगं वेदितव्याश्च पूर्ववत् ॥ २ ॥

यथायोगमिति

'व्यज्यन्ते वस्तुमात्रेण यदाऽलंकृतयस्तदा ।

ध्रुवं ध्वन्यङ्गता तासां काव्यवृत्तेस्तदाश्रयात् (२२) ॥'

---

(२०) कौरवकुलनिधननिश्चितप्रतिज्ञस्य भीमस्य न मथ्नामीत्याद्युक्तिरेव बाधिता, अतो न मथ्नामीति काकुः न मथ्नामीति नेत्येवं मथननिषेधनिषेधेन मथनावधारणात्मकं व्यङ्ग्यं झटित्येव उपस्थापयन् मथननिषेधस्य वाक्यार्थीभूतस्य प्रतीतिसमकालमेव तं व्यङ्ग्यार्थं प्रत्याययति, काकुं विना वाक्यार्थस्य बाधितत्वेन अप्रतीतेः । काकाक्षिप्तं व्यङ्ग्यं वाक्यार्थस्य सिद्धत्वस्य बाधमपाकरोति, वाच्यसिद्ध्यङ्गं तु पदार्थस्य सिद्धिमदिति ।

(२१) वानीरकुञ्जोड्डीनशकुनिकोलाहलं शृण्वन्त्याः ।

गृहकर्मव्यापृताया वध्वाः सीदन्त्यङ्गानीति सं० ॥

(२२) ध्वन्यङ्गता वाच्यस्यानपेक्षयाऽलङ्कारत्वेनैवातिशायितया ध्वनित्वनिराकरणात्, काव्यत्वे. काव्यव्यवहारस्य, तदाश्रयात् अलङ्कारप्राधान्यात् । अत्र भावः, वाच्यात् वस्तुनोऽलङ्कारस्य चारुत्वनियमेन अप्रसू-

-इति ध्वनिकारोक्तदिशा वस्तुमात्रेण यत्रालङ्कारो व्यज्यते, न तत्र गुणीभूतव्यङ्ग्यत्वम् (२३)।

सालङ्कारैर्ध्वनेस्तैश्च योगः संसृष्टिसङ्करैः।

सालङ्कारैरिति तैरेवालङ्कारैः (२४), अलङ्कारयुक्तैश्च तैः। तदुक्तं ध्वनिकृता,—

'स गुणीभूतव्यङ्ग्यैः सालङ्कारैः सह प्रभेदैः स्वैः।
सङ्करसंसृष्टिभ्यां पुनरप्युद्योतते बहुधा इति॥'

त्वादिना व्यङ्ग्यत्वाधीनचारुत्वापन्नत्वेऽपि अलङ्कारत्वक्षता चारुताऽव्याहतैवेति सर्वत्रैव वस्तुव्यङ्ग्यालङ्कारस्थले ध्वनित्वम्।

(२३) स्वतःसम्भवि-कविप्रौढोक्तिसिद्ध-कविनिबद्धप्रौढोक्तिसिद्ध-वस्तु-व्यङ्ग्यालङ्काराणां पदवाक्यप्रबन्धगतत्वेन त्रिरूपतया वस्तुव्यङ्ग्यालङ्कारस्य नवविधत्वमिति ध्वनिभेदर्षत्र्यैकपञ्चाशतो नवन्यूनेन अष्टानां भेदानां प्रत्येकं द्वाचत्वारिंशद्विधत्वमिति मिलित्वा गुणीभूतव्यङ्ग्यस्य षट्त्रिंशदधिकत्रिशत-भेदाः (३३६) शुद्धाः। (महेश्वरस्तु वस्तुव्यङ्ग्यालङ्कारस्य प्रभेदान् विस्तरन् 'षष्ठाधिकशत.शतद्वयम् [४०७]' इति बभाम)। एवमस्य संसृष्टिसंकराभ्यां चतुरशीत्यधिकपञ्चशताधिकैकपञ्चाशत्सहस्रोत्तरचतुर्लक्षभेदाः (४५१५८४) संकीर्णाः, शुद्धैः सह विंशत्यधिकनवशतोत्तरैकपञ्चाशत्सहस्राधिकचतुर्लक्ष-भेदाः (४५१९२०), गुणनप्रकारस्तु ध्वनिस्थलीयोक्तदिशाऽवसेयः।

(२४) तैरेव गुणीभूतव्यङ्ग्यप्रभेदैरेव, अलङ्कारैः रसवदादिपदाभिधेयैः। अत्र च सालङ्कारैरिति भिन्नार्थकयोरेकरूपपदयोरेकशेषः, एकत्र (अलङ्कार-पदस्य भावप्राधान्येन निर्दिष्टत्वादलङ्कारत्वार्थकतया) सालङ्कारपदस्य अल-ङ्कारोऽर्थः, अपरत्र तु अलङ्कारसहितोऽर्थः। सर्वत्रैव काव्येऽलङ्कारसद्भाव-नियमेन अलङ्कारासंकीर्णयोः ध्वनिगुणीभूतव्यङ्ग्ययोरन्योन्ययोग एव दुर्लभ इत्याशङ्कापनुत्तये रसवदाद्यलंङ्कारस्थल एव स्वभिन्नालङ्कारान्तराभावसम्भवेन तत्सम्भव इति प्रदर्शनार्थमित्यवधेयम्। वस्तुत गुणीभूतव्यङ्ग्येन अलङ्कारेण

अन्योन्ययोगादेवं स्यात् भेदसङ्ख्याऽतिभूयसी ॥३॥

'एवम्' अनेन प्रकारेण, अवान्तरभेदगणनेन, अतिप्रभूततरा गणना, तथाहि शृङ्गारस्यैव भेदप्रभेदगणनायामानन्त्यं, का गणना तु सर्व्वेषाम् ।

सङ्क्षेपेण पुनरस्य ध्वनेस्त्रयो भेदाः, व्यङ्ग्यस्य त्रिरूपत्वात्, तथाहि किञ्चिद्वाच्यतां सहते, किञ्चित्त्वन्यथा, तत्र वाच्यतासहमविचित्रं विचित्रं चेति, अविचित्रं वस्तुमात्रं, विचित्रं तु अलङ्काररूपं (यद्यपि प्राधान्येन तदलङ्कार्य्यं, तथापि ब्राह्मणश्रमणन्यायेन तथोच्यते) ; रसादिलक्षणस्त्वर्थः स्वप्नेऽपि न वाच्यः, स हि रसादिशब्देन शृङ्गारादिशब्देन वाऽभिधीयेत, न चाभिधीयते, तत्प्रयोगेऽपि विभावाद्यप्रयोगे तस्य अप्रतिपत्तेस्तदप्रयोगेऽपि विभावादिप्रयोगे तस्य प्रतिपत्तेश्चेत्यन्वयव्यतिरेकाभ्यां विभावाद्यभिधानद्वारेणैव प्रतीयते इति निश्चीयते, तेनासौ व्यङ्ग्य एव, मुख्यार्थबाधाद्यभावान्न पुनर्लक्षणीयः ।

अर्थान्तरसंक्रमितवाच्यात्यन्ततिरस्कृतवाच्ययोर्वस्तुमात्ररूपं व्यङ्ग्यं विना लक्षणैव न भवतीति प्राक् [१७।६] प्रतिपादितम् । शब्दशक्तिमूले तु अभिधाया नियन्त्रणेनानभिधेयस्यार्थान्तरस्य, तेन सहोपमादेरलङ्कारस्य च निर्व्विवादं व्यङ्ग्यत्वम् । अर्थशक्तिमूलेऽपि, विशेषे (२५) सङ्केतः कर्त्तुं न युज्यते इति

च ध्वनेरन्योन्ययोग इत्येव परमार्थः । एतैः प्रभेदैरपरिमितमानः प्रस्तावनोऽप्ययं भवतीति सप्रयोजनं ध्वनिभेदप्रदर्शनमिति प्रदीपः ।

(२५) विशेषे सन्निहितसम्बन्धादिव्यक्तौ, आनन्त्यादिदोषात् न तत्र शक्तिः ।

सामान्यरूपाणां पदार्थानामाकाङ्क्षासन्निधियोग्यतावशात् परस्परसंसर्गो यत्रापदार्थोऽपि विशेषरूपो वाक्यार्थस्तत्राभिहितान्वयवादे का वार्त्ता व्यङ्ग्यस्याभिधेयतायाम् (२६)।

येऽप्याहुः (२७),—

'शब्दवृद्धाभिधेयांश्च प्रत्यक्षेणात्र पश्यति।
श्रोतुश्च प्रतिपन्नत्वमनुमानेन चेष्टया॥
अन्यथानुपपत्त्या तु बोधेच्छक्तिं द्वयात्मिकाम्।
अर्थापत्त्याऽवबुध्येत सम्बन्धं त्रिप्रमाणकम्' (२८)॥

---

(२६) 'सामान्यरूपाणां' सामान्यतो गोत्वादिना सर्व्वेषां गवादिव्यक्तीनां, 'यत्र' मते, 'विशेषरूपः' शुक्लत्वानुकूलत्वादिविशेषात्मकः, 'अपदार्थः' अभिधयाऽनुपस्थितः, 'वाक्यार्थः' तात्पर्य्यवृत्त्या वाक्यप्रतिपाद्यः। अपदार्थोऽपीत्यपिभिन्नक्रमे, वाक्यार्थोऽपि अपदार्थ इत्यन्वयः। अयमाशयः,-यन्मते वाक्यार्थबोधविषयीभूतमपि संसर्गं शक्त्योपस्थापनपरिक्षीणशक्तिरभिधा नाश्माययतीति तदर्थं तात्पर्य्यवृत्तिरवलम्ब्यते, तन्मते वाक्यार्थबोधोत्तरकालीनायां व्यङ्ग्योपस्थितौ नैवाभिधायाः प्रसर इति किमु वक्तव्यम्।

(२७) येऽपि अन्विताभिधानवादिनः प्राभाकरादय इत्यन्वयः।

(२८) 'शब्दः' देवदत्त, गामानयेत्यादि वाक्यं, 'वृद्धौ' उत्तममध्यमौ प्रयोज्यप्रयोजकौ, 'अभिधेय' गवानयनादिरूपः। 'श्रोतुः' मध्यमवृद्धस्य, 'प्रतिपन्नत्वं' वाक्यार्थाभिज्ञत्वं, 'चेष्टया' तस्य गवानयनानुकूलव्यापारेण (चेष्टया), 'अनुमानेन' 'वृद्धादेव गामानयेति वाक्यात् मध्यमवृद्धः, गवानयनं स्वकर्त्तव्यतया उत्तमवृद्धानुमतम्-इति जानाति'-इति रीत्याऽनुमित्या 'बोधेत्' इत्यग्रिमेणान्वयः। 'द्वयात्मिकां' वाचकत्वं वाच्यत्वञ्चेति द्विविधां,'शक्तिं' शब्दार्थपरनामकं वाच्यवाचकार्थयोः सम्बन्धं;'अन्यथानुपपत्त्या' 'गामानयेत्यादिवाक्यश्रवणात् गवानयनादर्शनं एतद्वाक्यैतदर्थयोः वाच्यवाचकसम्बन्धं विना अनुपपन्नम्'-इत्यनुपपत्त्या (चेष्टया), 'अर्थापत्त्या' प्रमाणेन बोधेदित्यन्वयः। अनन्तरञ्च 'त्रिप्रमाणकं' उक्तरीत्या प्रत्यक्षानु

-इति प्रतिपादितदिशा 'देवदत्त! गामानय' इत्याद्युत्तमवृद्धवाक्यप्रयोगाद्देशात् देशान्तरं सास्नादिमन्तमर्थं मध्यमवृद्धे नयति सति, 'अनेनास्माद्वाक्यादेवंविधोऽर्थः प्रतिपन्नः'-इति तच्चेष्टयाऽनुमाय तयोरखण्डवाक्यवाक्यार्थयोरर्थापत्त्या वाच्यवाचकभावलक्षणसम्बन्धमवधार्य्य बालस्तावद् व्युत्पद्यते, परतः 'चैत्र! गामानय, देवदत्त! अश्वमानय, देवदत्त! गां नय' इत्यादिवाक्यप्रयोगे तस्य तस्य शब्दस्य तं तमर्थमवधारयतीति (२९) अन्वयव्यतिरेकाभ्यां प्रवृत्तिनिवृत्तिकारि वाक्यमेव प्रयोगयोग्यमिति वाक्यस्थितानामेव पदानां अन्वितैः पदार्थैरन्वितानामेव संङ्केतो गृह्यत इति विशिष्टा एव पदार्था वाक्यार्थः, नतु पदार्थानां वैशिष्टयम् (३०)। यद्यपि वाक्यान्तर

मानार्थापत्तिरूपप्रमाणत्रयाधिगत, 'सम्बन्ध' सङ्केत 'अवबुध्येत' आवापोद्वापाभ्यां गोशब्दस्य गोरेवार्थे, अमविभक्तेः कर्मत्वमिति रीत्या विशेषतो पदपदार्थनिष्ठतया निर्णीयेत, सर्वत्र बालक कर्त्ता। एतत् सर्वं वृत्तौ स्पष्टम्।

(२९) आवापोद्वापाभ्यां विशेषे सङ्केत दर्शयति परत इति, 'चैत्र! गामानय' इति आवाप, देवदत्तेत्यादिकस्तु उद्वाप। अयमभिसन्धि, गोपदसत्त्वे एव गवार्थप्रतीति, तदसत्त्वे च तदप्रतीतिरिति गोपदस्यैव गौरर्थ, एवमन्यत्रापि।

(३०) 'अन्वितानामेव' अन्वितेषु पदार्थेषु। 'विशिष्टा' अन्विता। 'पदार्था' पदशक्या। 'वाक्यार्थ' वाक्यप्रतिपाद्य। 'वैशिष्ट्य' सम्बन्ध, स च पदार्थयोऽपि तात्पर्यवशात् वाक्यप्रतिपाद्य इत्यर्थ। अस्यायं निष्कर्ष, सङ्केतग्रहो हि उक्तरीत्या व्यवहारादेव प्रथमतो भवति (व्याकरणादीनामन्येषां सङ्केतग्राहकाणां शब्दोपदेशापेक्षतया प्राथम्याभावात्), व्यवहारश्च मध्यमवृद्धस्य गवानयनरूपप्रवृत्त्यादिरूप सर्वदैव उत्तमवृद्धोक्त-गामानयेतिवाक्यश्रवणादेव भवति, न कदापि गोपदमात्रश्रवणात्, वाक्यस्थितानान्तु

प्रयुज्यमानान्यपि प्रत्यभिज्ञाप्रत्ययेन तान्येवैतानि पदानीति निश्चीयन्ते इति पदार्थान्तरमात्रेणान्वितः पदार्थः सङ्केतगोचरः, तथापि सामान्यावच्छादितो विशेषरूप एवासौ प्रतिपद्यते, व्यतिषक्तानां पदार्थानां तथाभूतत्वात्(२१)-इत्यन्विताभिधानवादिनः। तेषामपि मते सामान्यविशेषरूपः पदार्थः सङ्केतविषय इत्यतिविशेषभूतो वाक्यार्थान्तर्गतोऽसङ्केतितत्वाद् अवाच्य एव यत्र पदार्थः प्रतिपद्यते, तत्र दूरे अर्थान्तरभूतस्य

पदानामर्थाः (गामानयेत्यादौ आनयनेन, गां रक्षेत्यादौ रक्षणेनेत्येवं रीत्या) नियतमेवापरपदार्थान्विताः, अतो व्यवहारमूलकः सङ्केतग्रहोऽन्वितपदार्थेष्वेव भवतीति तदुत्तरभाविनोऽपि व्याकरणादिभ्यः शक्तिग्रहास्तथैवान्वितपदार्थविषयका इति नान्वयबोधार्थं तात्पर्य्यवृत्तिः स्वीकार्य्येति ।

(२१) अयं भावः, गामानयेत्यादौ यदेव आनयपदं, तदेव अश्वमानयइत्यादावपीति-(पूर्व्वज्ञातस्य ज्ञानं प्रत्यभिज्ञा)-प्रत्यभिज्ञावशेनोभयत्रैकमेव आनय-पदमिति निर्णीयते, एवञ्च आनय-पदस्य गवान्वितत्वं अश्वान्वितत्वं वा नार्थः, किन्तु उभयसाधारण्याय सामान्यतोऽपरपदार्थान्वितानयनत्वेन अपरपदार्थान्वितानयनमेवार्थः इत्येव वाच्यं, तथा च गामानयेत्यादौ गवान्वयरूपान्वयविशेषबोधनाय तात्पर्य्यवृत्तिः स्वीकार्य्येत्याशङ्का, यथा न्यायमते गोत्वेन सामान्यतः शक्तिग्रहेऽपि आकाङ्क्षादिवशात् गोविशेषस्य बोधः, तथा सामान्यतोऽपरपदार्थान्वितत्वेन शक्तिग्रहेऽपि आकाङ्क्षादिवशात्, समभिव्याहृत-गामितिपदार्थान्वयबलाच्च गवान्वितत्वरूपविशेषान्वयस्य बोधः, गामितिपदार्थेन अन्वितस्यानयपदार्थस्यैव गवान्वितानयनरूपत्वादिति परिहरति यद्यपीति। 'वाक्यान्तरप्रयुज्यमानानि' 'गामानय' इतिवाक्यभिन्ने 'अश्वमानय' इति वाक्ये उक्तानि, 'सामान्यावच्छादितः' गोत्वेन सकलगव इव, अपरपदार्थान्वितानयनत्वादिसामान्यधर्म्मप्रकारेण गृहीतसङ्केतः सर्व्व एव आनयनाद्यर्थः, 'व्यतिषक्तानां' परस्परमन्वितानां, 'तथाभूतत्वात्' विशेषरूपत्वात् ।

निःशेषच्युतेत्यादौ विध्यादेश्चर्चा (३२)। अनन्वितो(३३)ऽर्थो ऽभिहितान्वये, पदार्थान्तरमात्रेणान्वितस्त्वन्विताभिधाने, अन्वितविशेषस्त्ववाच्य एव-इत्युभयनयेऽप्यपदार्थ एव वाक्यार्थः।

यदप्युच्यते, 'नैमित्तिकानुसारेण निमित्तानि कल्प्यन्ते'-इति (३४)। तत्र निमित्तत्वं कारकत्वं ज्ञापकत्वं वा ? शब्दस्य प्रकाशकत्वान्न कारकत्वम्, ज्ञापकत्वन्तु अज्ञातस्य कथं ? ज्ञातत्वं च सङ्केतेनैव, स चान्वितमात्रे, एवञ्च निमित्तस्य नियतत्वं यावन्न निश्चितं, तावन्नैमित्तिकस्य प्रतीतिरेव

(३२) 'सामान्यविशेषरूप' 'सामान्येन' अपरपदार्थान्विता-नयनत्वादिसाधारणधर्मेण, 'विशेषरूप' वस्तुगत्या गवानयनादिरूपोऽर्थः। 'यत्र' मते 'अतिविशेषभूत' गवानयनत्वादिना गवानयनादिरूप पदार्थ 'असङ्केतितत्वादवाच्यएव' 'वाक्यार्थान्तर्गतः' गामानयेत्यादिवाक्यार्थमध्य-निविष्ट प्रतिपद्यते इत्यन्वय। 'चर्चा' अनुसन्धान, वाच्यत्वस्येति शेष। अय भाव, वस्तुत्वेन वस्तुपदवाच्योऽपि घटो यथा घटत्वेन तदवाच्य, तथा अपरपदार्थान्वितानयनत्वेन (अभिहितान्वयवादे केवलेनानयनत्वेन) आनय पदवाच्यमपि गवानयनं गवानयनत्वेन तदवाच्यमेवेत्यसङ्केतिते तस्मिन् वाक्य-गम्ये प्राथमिकबोधविषयीकृतेऽपि न अभिधा व्यापार इति नितरामेव अनन्तरभाविनि व्यङ्ग्यबोधेऽभिधाविराम।

(३३) उभयमतप्रकारमनूद्य दोषमुद्घाटयति अनन्वित इति अनन्तरोक्त-भावार्थेन व्याख्यातप्रायमेतत्।

(३४) यस्मिन् सति ज्ञाते वा यावान् अर्थो जायते ज्ञायते वा तावत्येव तस्मिन् तस्य (यथाक्रमं कारकत्वरूपो ज्ञापकत्वरूपो वा) निमित्तभाव इतिन्यायेन शब्दश्रवणानन्तर यावानर्थ (वाच्यो वा व्यङ्ग्यो वा) प्रतीयते तत्र सर्वत्रैव उपस्थितत्वात् शब्द एव निमित्तमिति किमनेन विचाराडम्बरेण इति पूर्वपक्ष।

कथम्? इति 'नैमित्तिकानुसारेण निमित्तानि कल्प्यन्ते' इति अविचारिताभिधानम् (२५)।

ये (२६) त्वभिदधति, 'सोऽयमिषोरिव दीर्घदीर्घतरो व्यापारः' इति, 'यत्परः शब्दः स शब्दार्थः' इति च विधिरेवात्र वाच्य इति। तेऽप्यतात्पर्य्यज्ञास्तात्पर्य्यवाचो युक्तेर्देवानांप्रियाः (२७)। तथाहि (२८) 'भूतभव्यसमुच्चारणे भूतं भव्याय

---

(२५) 'प्रकाशकत्वात्' अर्थबोधकत्वात्, 'न कारकत्वं' नार्थजनकत्वं, 'सङ्केतेन' शक्तिरूपसङ्केतवत्तया, 'नियतनिमित्तत्वं' अव्यभिचरितनिमित्तभावः, 'नैमित्तिकस्य प्रतीति' इदमेतन्निमित्तकमिति ज्ञानम्। अयं सिद्धान्तसारः, व्यङ्ग्योपस्थितौ शब्दस्य ज्ञापकत्वरूपं निमित्तत्वमस्माकमपि सम्मतं, तत्र नास्माकं विवादः, परन्तु व्यञ्जनाया अस्वीकारे तन्न सम्भवति, शब्दस्य अर्थनिमित्तत्वं हि व्यापारसापेक्षमेव नियतम्, यथा वाच्यार्थलक्ष्यार्थयोरभिधालक्षणे व्यापारौ, तथा इहापि कोऽपि व्यापारोऽवश्यमङ्गीकार्य्यः, अन्यथा हि शब्दस्य निमित्तत्वानिश्चयेन नैमित्तिको व्यङ्ग्यार्थःस्त्वेव भवदभिमतोऽपि न सिद्ध्यति, यदि तु व्यापारं विनाऽपि शब्दस्य निमित्तत्वं स्यात् तदा अभिधालक्षणे अपि दत्तजलाञ्जली स्यातामित्यभिरुच्यते,-इत्यभिप्रायमबुद्ध्वाभिधानं अविचारविजृम्भितमेव।

(२६) यथा सुनिपुणेन संहितेषुरेक एकेनैव वेगरूपव्यापारेण रिपोर्वर्मच्छेदमर्मभेदप्राणहरणानि विधत्ते, तथा अभियुक्त एक एव शब्द एकेनैव अभिधाव्यापारेण पदार्थोपस्थित्यन्वयबोधव्यङ्ग्यप्रतीती. जनयतीति वाच्य एव व्यङ्ग्यार्थः, अपिच यत्र यदर्थे यस्य शब्दस्य तात्पर्य्यं, तत्र स एव तच्छब्दार्थ इत्यर्थकेन 'यत्परः'-इतिनियमेन नि.षेधेत्यादौ अन्तिकगमनविधितात्पर्य्यविषयतया वाच्य एवेति निर्धीयते,-इति मतमुत्थापयति ये त्वेति।

(२७) 'तात्पर्य्यज्ञाः' यत्परः-इति मीमांसकनियमोक्तेः। देवानांप्रियाः मूर्खाः।

(२८) 'यत्परः' इति नियमस्तैत्तमपो मीमांसकैर्निरणायि, वाक्या-

उपदिश्यते' इति कारकपदार्थाः क्रियापदार्थेनान्वीयमानाः प्रधानक्रियानिर्वर्त्तकस्वक्रियाभिसम्बन्धात् साध्यायमानतां प्राप्नुवन्ति (३९), ततश्चादग्धदहनन्यायेन यावदप्राप्तं तावद्विधीयते (४०), यथा ऋत्विक्प्रचरणे प्रमाणान्तरात् सिद्धे, 'लोहितोष्णीषा ऋत्विजः प्रचरन्ति' इत्यत्र लोहितोष्णीषत्वमात्रं (४१)विधेयं, हवनस्यान्यतः(४२)सिद्धेः, 'दध्ना जुहोति' इत्यादौ

न्निर्वर्त्तिपदार्थेषूपस्थितेषु सिद्धरूपाणां प्राप्ततया विधानमनर्थकमिति साध्यरूपस्यैव विधेयत्वं, यस्य च विधेयत्वं तत्रैव तद्वाक्यस्य तात्पर्य्यं, यश्चैव तात्पर्य्यं स एव वाक्यार्थः, तदर्थबोधनायैव तद्वाक्यं प्रयुक्तं, तदंशस्य प्रमाणान्तराप्राप्ततया तदंशएव तद्वाक्यस्यानधिगतार्थबोधकत्वेन प्रामाण्यनिर्वाहः। एतदेव, प्रथमतः, 'तथा हि, इत्यादिना 'उपात्तस्यैव शब्दस्यार्थे तात्पर्य्यम् नतु प्रतीतमात्रे' इत्यन्तेन दर्शयति ।

(३९) 'भूतं' सिद्धं कारकादि, 'भव्यं' साध्यं क्रियारूपं, 'समुच्चारणे' सहोच्चारणे, 'कारकपदार्थाः' गामानयेत्यादौ गामित्यादयः, 'क्रियापदार्थेन' आनयादिपदार्थेन, 'अन्वीयमानाः' सम्बद्धाः, 'प्रधानक्रियायाः' आनयनादिरूपायाः, 'निर्व्वर्त्तिकाः' सम्पादयित्री, या 'स्वस्य' गोः 'क्रिया' चलनरूपा, तस्याः 'अभिसम्बन्धात्' आश्रयत्वात् 'साध्यायमानतां' 'प्राप्नुवन्ति' साध्या इव भवन्ति । यथा पूर्व्वसुतप्तस्यापि घटस्य रक्ततादशायां 'रक्तो घटो जातः' इति व्यवहारः, तथा सिद्धरूपाणामपि कारकाणां साध्यक्रियासम्बन्धात् साध्यरूपत्वं भाक्तमिति भावः ।

(४०) 'ततश्च' उपदेशस्य भव्यार्थकत्वादेव । यथा तृणाश्रितमध्यगतो अग्निरदग्धमेव तृणं दहति न भस्म, तथा साध्याश्रितसिद्धेषु साध्यमेव विधीयते न सिद्धमिति ।

(४१) 'प्रमाणान्तरात्' 'लोहितोष्णीषा विनीतवसना ऋत्विजः प्रचरन्ति' इति वाक्यात् । 'लोहितोष्णीषत्वमात्रं' उष्णीषस्य लौहित्यमात्रम् ।

(४२) 'अन्यतः' 'अग्निहोत्रं जुहोति' इति वाक्यात् ।

दध्यादेः करणत्वमात्रं विधेयं। क्वचिदुभयविधिः, क्वचित्त्रिविधिरपि, यथा 'रक्तं पटं वय' इत्यादौ एकविधिर्द्विविधिस्त्रिविधिर्वा (४३)। ततश्च 'यदेव विधेयन्तत्रैव तात्पर्य्यम्' इति उपात्तस्यैव शब्दस्यार्थे तात्पर्य्यं न तु प्रतीतमात्रे, एवं हि 'पूर्व्वो धावति' इत्यादौ अपरादर्थेऽपि क्वचित्तात्पर्य्यं स्यात् (४४)।

यत्तु(४५) 'विषं भक्षय मा चास्य गृहे भुङ्क्थाः'-इत्यत्र 'एतद्गृहे न भोक्तव्यम्'-इत्यत्र तात्पर्य्यमिति स एव वाक्यार्थः-इत्युच्यते, तत्र चकार एकवाक्यतासूचनार्थः, न चाख्यातवाक्ययोर्द्वयोः अङ्गाङ्गिभाव इति विषभक्षणवाक्यस्य सुहृद्वाक्य-

---

(४३) रक्तगुण-पटभाव-वयनानां मध्ये एकस्य द्वयोस्त्रयाणां वा -विधिरिति शेषः ।

(४४) उपात्तस्य उच्चरितस्य, अर्थे वृत्त्योपस्थितेऽर्थे, प्रतीतमात्रे तत्कालं येन केनापि ज्ञायमाने, पूर्व्वत्वं हि नियतमेवापरसापेक्षमिति पूर्व्वत्वज्ञानकालज्ञायमानः परपदार्थः कदाचित् तात्पर्य्यविषयः सन् पूर्व्वशब्दवाच्यतां भजेत ।

(४५) यदि हि उपात्तपदार्थ एव तात्पर्य्यं स्यात्, तदा 'विषं भक्षय' इति 'मा चास्य गृहे भुङ्क्थाः' इति च आख्यातान्तक्रियाद्वयघटितत्वेन वाक्यद्वयस्य एकस्मिन् एतद्गृहे न भोक्तव्यमित्यर्थे तात्पर्य्यं न स्यात्। अस्य अर्थस्य 'विषं भक्षय' इति वाक्यार्थत्वाभावादिति पूर्व्वपक्षः । सिद्धान्तस्त्वयं, मा चास्येति चकारेणान्वयप्रयोजकेनानयोरेकवाक्यत्वमेव लभ्यते, एकवाक्यत्वञ्चाख्यातक्रियाद्वयान्वितयोर्यथाश्रुतार्थे निरपेक्षयोरनयोर्न सम्भवति, नापि च विषभक्षणं सुहृदुपदेशयोग्यमिति विषं भक्षयेति वाक्यं स्वार्थे सबाधं सत् विषभक्षणादपि दुष्टमेतद्गृहे भोजनमित्यर्थं लक्षयत् 'मा चास्य' इति वाक्यस्य शेषत्वेनाङ्गतामापन्नञ्च सत् परस्परमेकवाक्यत्वं भजते इति एकवाक्यान्वयिपदार्थ एव तात्पर्य्यमिति नियमस्य न व्यभिचारः ।

त्वेन चाङ्गता कल्पनीयेति 'विषभक्षणादपि दुष्टमेतद्गृहे भोजनमिति सर्व्वथा मास्य गृहे भुङ्क्थाः' इति उपात्तशब्दार्थ एव तात्पर्य्यम् ।

यदि च शब्दश्रुतेरनन्तरं यावानर्थो लभ्यते, तावति शब्दस्याभिधैव व्यापारः, ततः कथं 'ब्राह्मण ! पुत्रस्ते जातः', 'ब्राह्मण ! कन्यका ते गर्भिणी' इत्यादौ हर्षशोकादीनामपि न वाच्यत्वम् ? कस्माच्च लक्षणा ? लक्षणीयेऽप्यर्थे दीर्घदीर्घतराभिधाव्यापारेणैव प्रतीतिसिद्धेः, किमिति च श्रुति-लिङ्ग-वाक्य-प्रकरण-स्थान-समाख्यानां पूर्व्वपूर्व्वबलीयस्त्वम् ? (४६)-इत्य-

---

(४६) भगवता जैमिनिना "श्रुतिलिङ्गवाक्यप्रकरणस्थानसमाख्यानां समवाये पारदौर्बल्यमर्थविप्रकर्षात्" (३|३|१४) इति सूत्रेण यथाक्रममुक्तानां द्वयोर्बहूनां वा एकत्र उपनिपाते परपरस्य विलम्बेनार्थोपस्थापकतया दुर्बलत्वमभिदधता पूर्व्वपूर्व्वस्य श्रुत्यादेः प्राबल्यं निरणायि ; यदि शब्दश्रुतेरनन्तरोपस्थितान् सर्व्वानेव प्रत्ययान् प्रति अभिधैव व्यापारः स्यात्, तदा श्रुत्युपस्थितार्थस्येव लिङ्गाद्यनुगृहीतार्थानामप्यभिधेयतया सर्व्वेषां समकालमर्थोपस्थापकत्वप्रसक्त्या अर्थविप्रकर्षाभिधानं मुनेरनुचितं स्यात् । एतदर्थस्तु मीमांसाभाष्यादौ प्रदीपे च विशेषतः सोदाहरणं प्रदर्शितोऽपि प्रकृतानुपयोगितयोपेक्षितः, श्रुत्यादयस्तु

"श्रुतिर्द्वितीया, क्षमता च लिङ्गं
वाक्यं पदान्येव तु संहतानि ।
सा प्रक्रिया या कथमित्यपेक्षा
स्थानं क्रमो, योगबलं समाख्या" ॥

इति सामान्यतो ज्ञेयाः । अत्रैकमुदाहरामि, "कदाचन स्तरीरसि नेन्द्र सश्चसि" इत्यादिकाया ऋचः विनियोजनाय श्रुतिरियं प्रवर्त्तते,- "ऐन्द्र्या गार्हपत्यमुपतिष्ठते" इति, तत्र सन्देहः, किं ऐन्द्री इन्द्रसम्बन्धिनी

न्विताभिधानवादेऽपि विधेरपि (४७) सिद्धं व्यङ्ग्यत्वम्।

किञ्च, 'कुरु रुचिम्' इति पदयोर्वैपरीत्ये काव्यान्तर्वर्त्तिनि कथं दुष्टत्वम्? न ह्यत्रासभ्योऽर्थः पदार्थान्तरैरन्वितः,— इत्यनभिधेय एवेति एवमादि अपरित्याज्यं स्यात् (४८)।

यदि च वाच्यवाचकत्वव्यतिरेकेण व्यङ्ग्यव्यञ्जकभावो नाभ्युपेयते, तदाऽसाधुत्वादीनां नित्यदोषत्वं कष्टत्वादीनामनित्यदोषत्वमितिविभागकरणमनुपपन्नं स्यात्! न चानुपपन्नं, सर्वस्यैव विभक्ततया प्रतिभासात्, वाच्यवाचकभावव्यतिरेकेण

इतीन्द्रप्रकाशनसामर्थ्यात् लिङ्गात् गार्हपत्यपदस्येन्द्रपरत्वं प्रकल्प्य इन्द्रोपस्थापनएव विनियोगः, किंवा गार्हपत्यमिति द्वितीयारूपया श्रुत्या ऐन्द्रीपदस्य गौणार्थत्वेन गार्हपत्याग्न्युपस्थापनएव विनियोग? इति सन्देहे श्रुत्या सामर्थ्यं बाध्यते इति सिद्धान्तः, तथाहि द्वितीया हि कारकविभक्तिः कामपि क्रियामपेक्षन्ती 'उपस्थापय' इतिक्रिययाऽन्विता सती प्रथमत एवाभिधया अग्न्युपस्थापने इमामृचं विनियोजयति, नैवं सामर्थ्यम्, 'कदाचन स्तरीरसि' इति मन्त्रः इन्द्रप्रकाशकइति प्रथमं ज्ञानं, ततः इन्द्रप्रकाशकमन्त्रस्य नान्यत्र विनियोग. सम्भवतीत्यनुपपत्तिज्ञानं, ततश्च इन्द्रोपस्थापने एव विनियोग इति रीत्या सामर्थ्येन कल्पनीयमिति विलम्ब.। तस्मात् श्रुतेः प्रबलतया तदानुगुण्येन सामर्थ्ये नीयमाने इन्द्रपदं ऐश्वर्यवत्परतया गार्हपत्यतात्पर्यकमिति कल्पनीयम्।

(४७) विधेस्तदन्विकगमनस्य।

(४८) अयं निर्गलितार्थः, 'रुचिङ्कुरु' इत्युक्तौ स्त्रीगुह्याङ्गवाचक-चिङ्कु-पदवत्त्वेन 'चिङ्कु'इत्यनेन व्यञ्जनया स्त्रीगुह्याङ्गोपस्थित्याऽश्लीलत्वदोष इति नैवस्याद्‌यते, तत्र 'अन्वित एवार्थोऽभिधेय' इत्यन्विताभिधानमते व्यञ्जनाया अस्वीकारे न सम्भवति, तादृशार्थस्य केनाप्यनन्वितत्वेनानभिधेयत्वादिति।

व्यङ्ग्यव्यञ्जकताश्रयेण तु व्यङ्ग्यस्य बहुविधत्वात् क्वचिदेव कस्यचिदेव औचित्येनोपपद्यत एव विभागव्यवस्था (४९)।

इयं, गतं सम्प्रति शोचनीयतां

समागमप्रार्थनया कपालिनः ।

-इत्यादौ पिनाक्यादिपदवैलक्षण्येन किमिति कपाल्यादिपदानां काव्यानुगुणत्वं (५०) ? ।

अपिच वाच्योऽर्थः सर्व्वान् प्रतिपत्तॄन् प्रति एकरूप एवेति नियतोऽसौ, न हि 'गतोऽस्तमर्कः' इत्यादौ वाच्योऽर्थः क्वचिदन्यथा भवति, प्रतीयमानस्तु तत्तत्प्रकरणवक्तृप्रतिपत्त्रादिविशेषसहायतया नानात्वं भजते; तथा च, 'गतोऽस्तमर्कः' — इत्यतः सपत्नं प्रत्यवस्कन्दनावसर-इति, अभिसरणमुपक्रमतामिति, प्राप्तप्रायस्ते प्रेयानिति, कर्म्मकरणान्निवर्त्तामहे इति, सान्ध्यो विधिरुपक्रम्यतामिति, दूरं मा गाः—इति, सुरभयो गृहं प्रवेश्यन्तामिति, सन्तापोऽधुना न भवतीति, विक्रेयवस्तूनि संक्रियन्तामिति, नागतोऽद्य प्रेयानित्यादिरनवधिर्व्यङ्ग्योऽर्थः तत्र तत्र प्रतिभाति।

---

(४९) यथाश्रुत्वादयोहि सर्व्वदैव हेया इति नित्यदोषाः, कष्टत्वादयस्तु शृङ्गाराद्यभिव्यक्तिप्रतिकूलतया तत्रैव हेया अपि रौद्रादौ व्यङ्ग्यानुगुणतया उपादेया एवेत्यनित्यदोषा, इत्येवञ्च व्यङ्ग्यव्यञ्जकभावे प्रातिकूल्यानुकूल्याभ्यामेव नित्यानित्यदोषविभाग, स च व्यञ्जनाया असत्त्वे नोपपद्यते, वाच्यवाचकभावे हि कष्टत्वादीनामौदासीन्येन सर्व्वत्रैव दुष्टत्वमदुष्टत्वं वा अन्यतरत् नियतमेव स्यात् ।

(५०) व्यञ्जनाङ्गीकारे कपालिपदेन जुगुप्सा व्यज्यते इति तस्यैव उपयोग ।

वाच्यव्यङ्ग्ययोः (५१) (निःशेषेत्यादौ निषेधविध्यात्मना,

"मात्सर्य्यमुत्सार्य्य विचार्य्य कार्य्यम्
आर्य्याः समर्य्यादमुदाहरन्तु ।
सेव्या नितम्बाः किमु भूधराणाम्
उत स्मरस्मेरविलासिनीनाम् ॥"

-इत्यादौ संशय-शान्तशृङ्गार्य्यन्यतरगतनिश्चयरूपेण (५२),

"कथमवनिप, दर्पो यन्निशातासिधारा-
दलनगलितमूर्द्धां विद्विषां स्वीकृता श्रीः ।
ननु तव निहतारेरप्यसौ किं न नीता
त्रिदिवमपगताङ्गैर्व्वल्लभा कीर्त्तिरेभिः ॥"

-इत्यादौ निन्दास्तुतिवपुषा) स्वरूपस्य, (पूर्व्वपश्चाद्भावेन प्रतीतेः) कालस्य, (शब्दाश्रयत्वेन, शब्द-तदेकदेश-तदर्थ-वर्ण-संघटनाश्रयत्वेन च) आश्रयस्य, (शब्दानुशासनज्ञानेन, प्रकरणादिसहाय-प्रतिभानैर्मल्यसहितेन तेन च अवगम इति) निमित्तस्य, (बोद्धृमात्र-विदग्धव्यपदेशयोः प्रतीतिमात्र-चमत्-कृत्योश्च (५३) करणात्) कार्य्यस्य, ('गतोऽस्तमर्कः' इत्यादौ प्रदर्शितनयेन) संख्यायाः,

---

(५१) वाच्यव्यङ्ग्ययोः स्वरूपस्य 'भेदेऽपि'इत्यादिग्रन्थेनान्वयः, एवं कालस्येत्यादावपि ।

(५२) संशयो वाच्यः, शान्ते शृङ्गारेऽपि वा वक्तरि सङ्गचित एव भूधराणामिति स्मरस्मेरविलासिनीनामिति वा निश्चयो व्यङ्ग्यः ।

(५३) वाच्येन सर्व्वबोद्धृसाधारणी प्रतीतिरेव केवला, व्यङ्ग्येन सहृदयानामेव प्रतीतिचमत्कृतिश्चेति ।

("कस्स व ण होइ रोसो दट्ठूण पिआए सव्वणं अहरं ।
सभमर-पउमाग्घाइणि, वारिअवामे, सहसु एण्हिं(५४)॥"

-इत्यादौ सखीतत्कान्तादिगतत्वेन) विषयस्य च भेदेऽपि यद्येकत्वं, तत्क्वचिदपि (नीलानीलादौ) भेदो न स्यात्! उक्तं हि, 'अयमेव हि भेदो भेदहेतुर्वा यद्विरुद्धधर्म्माध्यासः कारणभेदश्च' इति। वाचकानामर्थापेक्षा, व्यञ्जकानान्तु न तदपेक्षत्वमिति न वाचकत्वमेव व्यञ्जकत्वम् ।

किञ्च 'वाणीरकुडंगु'इत्यादौ प्रतीयमानमर्थमभिव्यज्य वाच्यं स्वरूप एव यत्र विश्राम्यति (५५), तत्र गुणीभूतव्यङ्ग्ये अतात्पर्य्यभूतोऽप्यर्थः स्वशब्दानभिधेयः प्रतीतिपथमवतरन् कस्य व्यापारस्य विषयताम् अवलम्बताम् ? इति ।

ननु 'रामोऽस्मि सर्वं सहे' इति, 'रामेण प्रियजीवितेन तु कृतं प्रेम्णः प्रिये । नोचितम्' इति, 'रामोऽसौ भुवनेषु विक्रमगुणैः प्राप्तः प्रसिद्धिं पराम्' इत्यादौ लक्षणीयोऽप्यर्थो नानात्वं भजते, विशेषव्यपदेशहेतुश्च भवति, तदवगमश्च शब्दायत्तः, प्रकरणादिसव्यपेक्षश्चेति कोऽयं नूतनः प्रतीयमानो नाम? (५६)।

---

(५४) कस्य वा न भवति रोषो दृष्ट्वा प्रियायाः सव्रणमधरम् ।
सभ्रमरपद्माघ्रायिणि, वारितवामे, सहस्वेदानीमिति सं० ।

(५५) विश्राम्यति प्राधान्येन तात्पर्यविषयीभवत् आस्वाद्यो भवति, अयमभिसन्धिः, यत्र गुणीभूतव्यङ्ग्ये वाच्यस्य प्राधान्येन तात्पर्यविषयत्वं, तत्र व्यङ्ग्यार्थेऽभिधातात्पर्यवृत्त्योरुभयोरप्यभावेन कथमस्योपस्थितिरिति तदर्थमवश्यं व्यञ्जना स्वीकार्या ।

(५६) अयं पूर्वपक्षः, व्यङ्ग्यस्य लक्ष्यस्य अभिन्नत्वम् (असंलक्ष्यक्रमत्यादिनेवार्थान्तरसंक्रमितवाच्यत्वादिना) काव्यस्य विशेषव्यपदेशहेतुत्वेन,

उच्यते, लक्षणीयस्यार्थस्य नानात्वेऽप्यनेकार्थशब्दाभिधेयवत् नियतत्वमेव, न खलु मुख्येनार्थेनानियतसम्बन्धो (५७) लक्षयितुं शक्यते, प्रतीयमानस्तु प्रकरणादिविशेषवशेन नियतसम्बन्धः, अनियतसम्बन्धः, सम्बद्धसम्बन्धश्च द्योत्यते। न च,

"अत्ता एत्थ णिमज्जइ एत्थ अहं दिअसअं पलोएहि।
मा पहिअ, रत्तिअंधअ सेज्जाए मह णुमज्जहिसि(५८)॥"

-इत्यादौ विवक्षितान्यपरवाच्ये ध्वनौ मुख्यार्थबाधः, तत्कथमत्र लक्षणा? लक्षणायामपि व्यञ्जनमवश्यमाश्रयितव्यम् इति [१७] प्रतिपादितम्। यथा च समयसव्यपेक्षा अभिधा, तथा मुख्यार्थबाधादित्रयसमयविशेषसव्यपेक्षा लक्षणा; अत एव अभिधापुच्छभूता सेत्याहुः (५९)।

नच लक्षणात्मकमेव ध्वननं, तदनुगमेन(६०)तस्य दर्शनात्;

प्रकरणाद्यधीनशब्दजन्यप्रतीतिविषयत्वञ्चास्तीति उभयत्रैव लक्षणैव व्यापारोऽस्तु। लक्ष्यार्थस्य अनियतत्वं उद्धृतोदाहरणत्रये स्पष्टं, तथा हि यथाक्रमं दुःखसहिष्णुत्वेन प्रसिद्धे, निष्करुणे, खरादिष्वन्तरि चार्थे एकस्यैव रामपदस्य लक्षणा।।

(५७) अनियतः, सामीप्यसादृश्यादिप्रसिद्धसम्बन्धान्य काादाचित्को वा सम्बन्धो यस्य सः,-नहि यदाकदाचित् गङ्गामनुसरन्तो गौरनुसरणसम्बन्धेन गङ्गापदलक्ष्या भवति।

(५८) श्वश्रूरत्र निमज्जति अत्राहं दिवसकं प्रलोकय।
मा पथिक, रात्र्यन्ध, शय्यायामावयोर्निमङ्क्ष्यसीति सं०।
"निपदो णुमज्ज" इति क्रमदीश्वरः।

(५९) समयः सङ्केत, समयविशेषः मुख्यार्थे संकेतः, यतः संङ्केतापेक्षा, अतः अभिधानुविधायिनीत्यर्थः।

(६०) तदनुगमेन लक्षणामूलत्वे लक्षणापदाङ्गाभेन।

नच, तदनुगतमेव, अभिधावलम्बनेनापि तस्य भावात्, न चोभयानुसार्य्येव, अवाचकवर्णानुसारेणापि तस्य दृष्टेः, नच, शब्दानुसार्य्येव, अशब्दात्मक-नेत्रत्रिभागावलोकनादिगतत्वेनापि तस्य प्रसिद्धेरिति अभिधातात्पर्य्यलक्षणात्मकव्यापारत्रयातिवर्त्ती ध्वननादिपर्य्यायो व्यापारोऽनपह्नवनीय एव।

तत्र 'अत्ता एत्थ' इत्यादौ नियतसम्बन्धः(६१), 'कस्स व ण होइ रोसो' इत्यादौ अनियतसम्बन्धः,

"विपरीअरए लच्छी बह्मं दट्ठूण णाहिकमलट्ठम्।
हरिणो दाहिणणअणं रसाउला झत्ति ढक्केइ (६२)॥"

-इत्यादौ सम्बद्धसम्बन्धः। अत्र हि हरिपदेन दक्षिणनयनस्य सूर्य्यात्मकता व्यज्यते, तन्निमीलनेन सूर्य्यास्तमयः, तेन पद्मस्य संकोचः, ततो ब्रह्मणः स्थगनं, तत्र सति गोप्याङ्गस्य अदर्शनेन अनिर्यन्त्रणं (६३) निधुवनविलसितमिति।

'अखण्डबुद्धिनिर्ग्राह्यो वाक्यार्थ एव वाच्यार्थः, वाक्यमेव च वाचकम्' इति येऽप्याहुः, तैरप्यविद्यापदपतितैः पदपदार्थ-

(६१) यथा निषेधनरूपे व्यङ्ग्ये तदनिषेधनरूपस्य वाच्यस्य विरोधसम्बन्धोऽस्ति, स च प्रसिद्धतया स्फुट इति नियतत्वम्। उत्तरोदाहरणे तु नायकेन अवगते 'भ्रमरेणास्या आस्यं दष्टं' नतूपपतिना' इति व्यङ्ग्यार्थे वाच्यार्थस्य न कोऽपि प्रसिद्धसम्बन्धोऽस्तीति कोऽपि सम्बन्धः कल्पनीय इति अनियतत्वम्।

(६२) विपरीतरते लक्ष्मीर्ब्रह्माणं दृष्ट्वा नाभिकमलस्थम्।
हरेर्दक्षिणनयनं रसाकुला झटिति स्थगयतीति स०॥

(६३) अनिर्यन्त्रणं अप्रतिबन्धम्। अत्र,
'अस्त्रुदुर्शाकर्ने विरुडो बहुवी दानदविरे'।
इति पौराणिकी गाथाऽनुसन्धेया।

कल्पना कर्त्तव्येवेति तत्पक्षेऽप्यवश्यमुक्तोदाहरणादौ विध्यादि-र्व्यङ्ग्य एव (६४)।

ननु वाच्यादसम्बद्धं तावन्न प्रतीयते, यतः-कुतश्चित् यस्य-कस्यचिदर्थस्य प्रतीतेः प्रसङ्गात्, एवञ्च सम्बन्धात् व्यङ्ग्य-व्यञ्जकभावोऽप्रतिबन्धे अवश्यं न भवतीति व्याप्तत्वेन नियत-धर्मिनिष्ठत्वेन च त्रिरूपाल्लिङ्गाल्लिङ्गिज्ञानमनुमानं यत्, तद्रूपः पर्यवस्यति (६५)। तथाहि

"भम धम्मिअ! वीसत्थो सो सुणओ अज्ज मारिओ देण।
गोलाणईकच्छकुडङ्गवासिणा दरिअसीहेण (६६)॥"

---

(६४) क्रियाकारकभावमुररीकृत्य जायमाना धीः खण्डा, तदन्या अखण्डा। 'अविद्यापथपतितैः' संसारदशायामाविद्यिकव्यवहारावलम्बिभिः। अय भावः, क्रियाकारकभावो हि धर्मधर्मिभावमपुरस्कृत्य न सम्भवति, धर्मधर्मिभावश्च संसारस्य मिथ्यात्वेन न सम्भवति, नापि ब्रह्मणः, निर्धर्मत्वात्, अतः पदपदार्थविभागमन्तरेणैव 'सत्यं ज्ञानम्' इत्यादिमहावाक्यमखण्डमेव अखण्डं ब्रह्म बोधयतीति वैदान्तिकमतानुसारेण अखण्डोऽपि वाक्यगम्यो वाक्यस्यैव शक्तिरिति पूर्वः पक्षः। सिद्धान्तस्तु, संसारदशायां वैदान्तिकैरपि क्रियाकारकभावस्वीकारेण नैवं सम्भवति।

(६५) सम्बन्धादिति व्यङ्ग्यव्यञ्जकभावान्वयि, 'अप्रतिबन्धे' अनियतसम्बन्धे व्याप्तिसम्बन्धरहितेइतियावत्, 'व्याप्तत्वेन' (वाच्यार्थस्य) व्यङ्ग्यार्थव्याप्तिमत्तया, 'नियतधर्मिनिष्ठत्वेन' (व्याप्तोऽपि वाक्यार्थो न स्वाभाव्ये व्यङ्ग्यं प्रतिपादयतीति) व्यङ्ग्याधीनाश्रयाश्रितत्वेन च हेतुना। तृतीयान्तद्वयस्य पर्यवस्यतीत्यग्रिमेणान्वयः। 'त्रिरूपात्' पक्षसत्त्व-सपक्षसत्त्व-विपक्षासत्त्व-लक्षण-रूपत्रयवतः, 'तद्रूपः' (तेन अनुमानेन रूप्यते इति व्युत्पत्त्या) अनुमेयानुमापकभावो विधेय, अत्र 'व्यङ्ग्यव्यञ्जकभावः' इति उद्देश्यपदगूह्यम्।

(६६) भ्रम धार्मिक, विश्रब्ध स श्वा अद्य मारितस्तेन।
गोदानदीकच्छकुञ्जवासिना दृप्तसिंहेनेति छ०

अत्र गृहे श्वनिवृत्त्या भ्रमणं विहितं गोदावरीतीरे सिंहोपलब्धेरभ्रमणमनुमापयति,—यत् यत् भीरुभ्रमणं तत्तत् भयकारणनिवृत्त्युपलब्धिपूर्वकम्, गोदावरीतीरे च सिंहोपलब्धिरिति व्यापकविरुद्धोपलब्धिः (६७)। अत्रोच्यते भीरुरपि गुरोः प्रभोर्वा निदेशेन, प्रियानुरागेण, अन्येन चैवंभूतेन हेतुना सत्यपि भयकारणे भ्रमतीत्यनैकान्तिको हेतुः, शुनो बिभ्यदपि वीरत्वेन सिंहान्न बिभेतीति विरुद्धोऽपि (६८)। गोदावरीतीरे सिंहसद्भावः प्रत्यक्षादनुमानाद्वा न निश्चितः, अपि तु वचनात्, न च वचनस्य प्रामाण्यमस्ति अर्थेनाप्रतिबन्धात्(६९) इत्यसिद्धश्च । तत् कथमेवंविधात् हेतोः साध्यसिद्धिः? । तथा, 'निःशेषच्युत'-इत्यादौ गमकतया यानि चन्दनच्यवनादीनि उपात्तानि, तानि कारणान्तरतोऽपि भवन्ति, अतश्चात्रैव स्नानकार्य्यत्वेनोक्तानीति नोपभोग एव प्रतिबद्धानि इति अनैकान्तिकानि ।

व्यक्तिवादिना (७०)च अधमपदसहायानामेषां व्यञ्जकत्वम्

---

(६७) भीरुभ्रमणव्यापकस्य भयकारणनिवृत्त्युपलब्धिरूपस्य विरुद्धा सिंहोपलब्धिः, तथाच विरुद्धया सिंहोपलब्ध्या भयकारणनिवृत्त्युपलब्धौ निवृत्तायां तद्व्याप्यमपि भ्रमणं निवर्त्तमेतीति ।

(६८) अयं सिद्धान्तः, भीरोरवीरस्य वीरस्य वा अभ्रमणमनुमितं ? आद्येऽनैकान्तः, अन्त्ये विरोध', सर्वादिपद्धया अपौरुषेयत्वसद्धया वा शुनो बिभ्यतोऽपि वीरस्य मगधादिकृतदृष्टतया वीरस्योचितस्य सिंहवति देशे भ्रमणस्यैव सम्भवात् ।

(६९) 'अप्रतिबन्धात्' (पुंश्चलीवाक्यत्वेन) अर्थेन सम्बन्धनियमाभावात् ।

(७०) ननु अनिकगमनस्य व्यञ्जनरूपा व्यक्तिरेव कथमिति अत आह व्यक्तीति, 'एषां' चन्दनच्यवनादीनाम् । अधमपदसहायानामेषां हेतुत्वमेवास्तु

उक्तं; नच, अत्राधमत्वं प्रमाणप्रतिपन्नमिति कथमनुमानम्?। एवंविधादर्थादेवंविधोऽर्थः, उपपत्त्यनपेक्षत्वेऽपि प्रकाशते इति-व्यक्तिवादिनः पुनस्तत् अदूषणम्॥

इति काव्यप्रकाशे ध्वनिगुणीभूतव्यङ्ग्यसङ्कीर्ण भेदनिर्णयो नाम पञ्चम उल्लासः।

षष्ठ उल्लासः॥

शब्दार्थचित्रं यत्पूर्वं काव्यद्वयमुदाहृतम्।
गुणप्राधान्यतस्तत्र स्थितिः शब्दार्थचित्रयोः॥२॥

न तु शब्दचित्रेऽर्थस्याचित्रत्वम्; अर्थचित्रे वा शब्दस्य। तथा चोक्तम्,

"रूपकादिरलङ्कारस्तस्यान्यैर्बहुधोदितः।
न कान्तमपि निर्भूषं विभाति वनिताननम्॥
रूपकादिमलङ्कारं बाह्यमाचक्षते परे।
सुपां तिङाञ्च व्युत्पत्तिं वाचां वाञ्छन्त्यलङ्कृतिम्॥
तदेतदाहुः सौशब्द्यं नार्थव्युत्पत्तिरीदृशी।
शब्दाभिधेयालङ्कारभेदादिष्टं द्वयन्तु नः॥"(१)इति।

इति पूर्वपक्षं मनसि निधाय, नायकस्य व्यधमत्वानिश्चयेन सन्दिग्धाधिद्धि-दोष इति परिहरति नचेति, व्यञ्जनारूपव्यक्तिपक्षे तु नैते दोषा सम्भवन्ति, व्यञ्जनायां व्याप्त्यादेरनपेक्षणादित्याह एवंविधेति 'उपपत्ति', व्याप्त्यादि, तत् अनैकान्त्यादि।

---

(१) 'बाह्य" काव्यार्थप्रतीत्युत्तरवर्त्तिनं, मन्दत्रवणानन्तरं शब्दालङ्कारेऽ

शब्दचित्रं यथा,—

प्रथममरुणच्छायस्तावत्ततः कनकप्रभः,
तदनु विरहोत्ताम्यत्तन्वीकपोलतलद्युतिः ।
उदयति ततो ध्वान्तध्वंसक्षमः क्षणदामुखे
सरसबिसिनीकन्दच्छेदच्छविर्मृगलाञ्छनः ॥

अर्थचित्रं यथा,—

ते दृष्टिमात्रपतिता अपि कस्य नात्र
क्षोभाय पक्ष्मलदृशामलकाः खलाश्च ।
नीचाः सदैव सविलासमलीकलग्ना
ये कालतां कुटिलतामिव न त्यजन्ति (२) ॥

यद्यपि सर्व्वत्र काव्येऽन्ततो विभावादिरूपतया पर्य्यवसानम्, तथापि स्फुटस्य रसस्यानुपलम्भादव्यङ्ग्यमेतत्काव्यद्वयमुक्तं ।

अत्र च शब्दार्थालङ्कारभेदाद्बहवो भेदाः, ते च अलङ्कार-निर्णये निर्णेष्यन्ते ॥

इति काव्यप्रकाशे षष्ठ उल्लासः ॥

चित्ते व्याकृष्टेऽर्थप्रतीत्यनन्तरं हि रूपकाद्यनुसन्धानमिति । 'व्युत्पत्तिः' विशेषेण अनुप्रासादिरूपेण सन्निवेशः । 'शोभन्तं' शोभनशब्दस्य काव्यस्य शोभनत्वम् । अभिधेयोऽर्थः । नः ध्वनिकाराणाम् ।

(२) 'अलीकं' ललाटं मिथ्या च । 'कालता' कृष्णरूपता भयानकत्वेन यमस्वरूपता च । 'कुटिलता' वक्रता कापट्यं च । अत्र दीपकमलङ्कारः ।

सप्तम उल्लासः ।

काव्यस्वरूपं निरूप्य दोषाणां सामान्यलक्षणमाह,—

मुख्यार्थहतिर्दोषो रसश्च मुख्यस्तदाश्रयाद्वाच्यः ।
उभयोपयोगिनः स्युः शब्दाद्यास्तेन तेष्वपि(१) सः॥२॥

हतिरपकर्षः (२)। 'शब्दाद्याः'-इत्याद्यग्रहणाद्वर्णरचने ।

---

(१) 'मुख्यार्थहतिः' मुख्यस्य प्राधान्येन उद्देश्यस्य, अर्थस्य प्रयोजनस्य हतिर्यस्मात्, सः । रसः (रसनीय) रसभावादिः, तदाश्रयात् (आश्रय आश्रयणमपेक्षणं, रसेनोपकारकतयाऽपेक्षणात्) वाच्यः (शब्द-बोध्योऽर्थः) मुख्य इत्यन्वय । उभौ रसवाच्यौ । स दोषः ।

(२) अपकर्ष उद्देश्यप्रतीतिविघातः, उद्देश्या च प्रतीति रसवति अनपकृष्टरसविषया, नीरसे तु अर्थविषयाऽपि चमत्कारिण्युभयरूपा अविलम्बिता प्रतीति, दुष्टेषु हि क्वचित् रसस्यार्थस्य वा प्रतीतिरेव न, क्वचित् विलम्बेन प्रतीतिः, क्वचित् रसस्य नोत्कर्षः, क्वचिदर्थप्रतीतिर्जाताऽपि न चमत्कारिणी; तत्कारणञ्च तत्तद्दुष्टत्वेन स दोष एव, तत्र रसदोषाणां साक्षात् विघातकत्वम्, अर्थदोषाणां क्वचित् साक्षात्, क्वचिच्च परम्परया, शब्ददोषाणान्तु परम्परयैव। तत्रापि असमर्थत्वादौ अर्थोपस्थितिरेव न, निहतार्थत्वादौ उपस्थितिविलम्बः, च्युतसंस्कृत्यादौ वाक्यार्थबोधाभाव, क्लिष्टत्वादौ तद्विलम्ब', निरर्थकत्वादौ सहृदयवैरस्यव्यपतापादनेन व्याघात', विरुद्धमतिकृत्त्वादौ तु विपरीतार्थोपस्थापनेन व्याघातः । विघातकत्वञ्च कथञ्चित् ज्ञातस्य यथा व्याहतत्वादे, कथञ्चित्स्वरूपसत एव, यथा निहतार्थत्वादेः । तेनेदं दोषसामान्यलक्षणं,-उद्देश्यप्रतीतिविघातको दोष इति । स चायं द्विविध',-नित्यश्चानित्यश्च, सर्वदैव हेयो नित्यः, यथा

विशेषलक्षणमाह,—

दुष्टं पदं (३) श्रुतिकटु,
च्युतसंस्कृत्यप्रयुक्तमसमर्थम् ।
निहतार्थमनुचितार्थं,
निरर्थकमवाचकं त्रिधाऽश्लीलम् ॥ २ ॥
सन्दिग्धमप्रतीतम्,
ग्राम्यं नेयार्थमथ भवेत् क्लिष्टम् ।
अविमृष्टविधेयांशं
विरुद्धमतिकृत् समासगतमेव ॥ ३ ॥

श्रुतिकटु परुषवर्णरूपं दुष्टं । यथा,–

अनङ्गमङ्गलगृहापाङ्गभङ्गितरङ्गितैः ।
आलिङ्गितः स तन्वङ्ग्या कार्तार्थ्यं लभते कदा ॥

अत्र कार्तार्थ्यमिति (४) ।

च्युतसंस्कृति व्याकरणलक्षणहीनं । यथा,—

एतन्मन्दविपक्वतिन्दुकफलश्यामोदरापाण्डर-
प्रान्तं हन्त पुलिन्दसुन्दरकरस्पर्शक्षमं लक्ष्यते ।

च्युतसंस्कारादि', तदन्यत्वमनित्यः ; यथा झङ्कारादौ हेयमपि श्रुतिकटु रौद्रादौ उपादेयमेवेति ।

(३) दुष्टं पदमिति विधेयं सर्वत्रान्वयि, श्रुतिकटुपदाद्यन्यतमत्वं पददोषसामान्यलक्षणमपि पददोषमात्रलक्षणत्वेन दोषविशेषलक्षणमेवेति न प्रतिभाति ।

(४) निरर्थं प्रयुक्तो दुःश्रवः शब्दः श्रोतुर्वैरस्यमापादयति । [illegible]

सत्यस्त्रीपतिपुस्त्रि, कुञ्जरकुलं कुम्भाभयाभ्यर्थना-
दीनं त्वामनुनाथते कुचयुगं पत्राहृतं मा क्षयाः (५) ॥

अत्र 'अनुनाथते' इति, 'सर्पिषो नाथते' इत्यादौ आशिष्येव नाथतेरात्मनेपदं विहितम्, "आशिषि नाथः" (१।३।२१ सू० वा०) इति; अत्र तु याचनमर्थः। (तस्माद् अनुनाथति स्तनयुगमिति पठनीयम्)।

अप्रयुक्तं तथा आम्नातमपि कविभिर्नादृतं। यथा,-

यथाऽयन्दारुणाचारः सर्व्वदैव विभाव्यते।
तथा मन्ये दैवतोऽस्य पिशाचो राक्षसोऽथवा ॥

अत्र दैवतशब्दो "दैवतानि पुंसि वा" (अ० को० १ व०) इति पुंसि आम्नातोऽपि न केनचित्प्रयुज्यते (६)।

असमर्थं यत्तदर्थं पठ्यते न च तत्राऽस्य शक्तिः (७)। यथा,-

तीर्थान्तरेषु स्नानेन समुपार्जितसत्कृतिः।
सुरस्रोतस्विनीमेष हन्ति सम्प्रति सादरम् ॥

अत्र हन्तीति गमनार्थम्।

---

(५) अनयोरन्यादृतत्वे तद्दाहृष्टमनसः पुलिन्दस्य प्रहारपाटवं न भवतीति, अनयोः कतरः कुम्भ इति संशयेन, तत्सादृश्येन कुम्भस्य प्रहारायोग्यत्व-बुद्ध्या वा न प्रहरिष्यतीति कुम्भाभयं स्यादिति भावः। याचनस्य च 'मा क्षयाः' इत्यन्तो वाक्यार्थः कर्म।

(६) अत्र तादृशकविसमयलङ्घने प्रयोजनानुसन्धानव्यग्रतया प्रतीति-विघातः। यमकादिप्रयोजनकत्वे तु नायं दोषः।

(७) तदर्थेऽभिधाख्यशक्तिविधुरस्यापि तदर्थतया पाठोऽन्यसहकारेण तदर्थबोधनाय, अतएव गतौ शक्तिशून्योऽपि हन्तिः पदादिपदसहकारेण पद्भ्यां हन्तीत्यादौ निरूढलक्षणया गतिं वक्ति, (निरूढलक्षणयाऽसमर्थादत्र पदादि-

निहतार्थं यदुभयार्थम् अप्रसिद्धेऽर्थे प्रयुक्तं । यथा,-

यावकरसार्द्रपादप्रहारशोणितकचेन दयितेन ।
मुग्धा साध्वसतरला विलोक्य परिचुम्बिता सहसा ॥

अत्र शोणितशब्दस्य रुधिरलक्षणेनार्थेनोज्ज्वलीकृतत्वरूपोऽर्थो (८) व्यवधीयते । अनुचितार्थं यथा,-

तपस्विभिर्या सुचिरेण लभ्यते,
प्रयत्नतः सत्रिभिरिष्यते च या ।
प्रयान्ति तामाशु गतिं यशस्विनः ।
रणाश्वमेधे पशुतामुपागताः ॥

अत्र पशुपदं कातरतामभिव्यनक्तीत्यनुचितार्थम् (९) ।

निरर्थकं पादपूरणमात्रप्रयोजनं चादिपदं । यथा,-

उत्फुल्लकमलकेसरपरागगौरद्युते, मम हि गौरि ।
अभिवाञ्छितं प्रसिध्यतु भगवति, युष्मत्प्रसादेन ॥

अत्र हिशब्दः । अवाचकं यथा,-

अवन्ध्यकोपस्य विहन्तुरापदां
भवन्ति वश्याः स्वयमेव देहिनः ।
अमर्षशून्येन जनस्य जन्तुना,
न जातहार्देन न विद्विषादरः ॥

पदमलङ्कार एव, तेन न दोषत्वात् कुत्रोऽर्गतिबोध.) अतएव च अवाचकात् अस्य भेद, अवाचकं हि विवक्षितार्थं कुत्रापि न वक्ति। नित्यदोषोऽयमिति ।

(८) उज्ज्वलीकृतत्वरूप ईषदारक्तीकृतत्वस्वरूप. ।

(९) विवक्षितार्थापकर्षव्यञ्जकत्वमनुचितार्थत्वमिति विरुद्धमतिकृताद्भेदः ।

अत्र जन्तुपदमदातर्य्यर्थे (१०) विवक्षितं, तत्र च नाभिधायकं ।
यथा वा,

हा धिक् सा किल तामसी ! शशिमुखी दृष्टा मया यत्र सा !
तद्विच्छेदरुजाऽन्धकारितमिदं दग्धं दिनं कल्पितम् ।
किं कुर्म्मः, कुशले सदैव विधुरो धाता, न चेत् तत्कथं
तादृग्यामवतीमयो भवति मे नो जीवलोकोऽधुना ॥

अत्र दिनमिति प्रकाशमयमित्यर्थे (११) अवाचकं ।
यच्च उपसर्गसंसर्गादर्थान्तरगतं, यथा,-

जङ्घाकाण्डोरुनालो नखकिरणलसत्केसरालीकरालः
प्रत्यग्रालक्तकाभाप्रसरकिशलयो मञ्जुमञ्जीरभृङ्गः ।
भर्त्तुर्नृत्तानुकारे जयति निजतनुस्वच्छलावण्यवापी-
सम्भूताम्भोजशोभां विदधदभिनवो दण्डपादो भवान्याः (१२)॥

अत्र दधदित्यर्थे विदधदिति (१३)।

त्रिधेति व्रीडाजुगुप्सामङ्गलव्यञ्जकत्वात् । यथा,—
साधनं सुमहत् यस्य यन्नान्यस्य विलोक्यते ।
तस्य धीशालिनः कोऽन्यः सहेतारालितां भ्रुवम् ॥[१]

---

(१०) पूर्व्वार्द्धे आपद्विघातकतया दातृत्वमुक्तमिति द्वितीये तद्वैपरीत्य-प्रदर्शकं जन्तुपदमदातरि प्रयुक्तमिति प्रदीप ।

(११) 'तामसी'-इत्यनेन लब्धस्य तमोमयत्वस्य वैपरीत्येन, दिनपदेन प्रकाशमयत्वम् अवश्यमेव बोधनीयम् ।

(१२) "नृत्य पदार्थाभिनयो नृत्तं ताललयाश्रितम् ।" इति, "प्रसृत्योर्द्ध्वीकृतः पादो दण्डपादोऽभिधीयते" इति च चन्द्रिकाधृतम् ।

(१३) दधातेर्धारणे शक्तिरूपसामर्थ्यसत्त्वेऽपि उपसर्गेण करणएव शक्ते-र्नियमितत्वेन विदधातिर्धारणेऽर्थेऽसाधकः न त्वसमर्थ इति ।

लीलातामरसाहतोऽन्यवनितानिःशङ्कदष्टाधरः
कश्चित्केसरदूषितेक्षण इव व्यामील्य नेत्रे स्थितः ।
मुग्धा कुड्मलिताननेन दधती वायुं स्थिता तत्र सा
भ्रान्त्या धूर्त्ततयाऽथ वा नतिमृते तेनानिशं चुम्बिता ॥ [२]

मृदुपवनविभिन्नो मत्प्रियाया विनाशात्
घनरुचिरकलापो निःसपत्नोऽद्य जातः ।
रतिविगलितबन्धे केशपाशे सुकेश्याः
सति कुसुमसनाथे कं हरेदेष बर्हः ॥ [३]

एषु साधन-वायु-विनाशशब्दा व्रीडादिव्यञ्जकाः (१४) ।
सन्दिग्धं यथा,-

आलिङ्गितस्तत्रभवान् संपराये जयश्रिया ।
आशीःपरम्परां वन्द्यां कर्णे कृत्वा कृपां कुरु ॥

अत्र 'वन्द्यां' किं हठहृतमहिलायां, किं वा नमस्यामिति सन्देहः। अप्रतीतं यत्केवले शास्त्रे प्रसिद्धं । यथा,—

सम्यग्ज्ञानमहाज्योतिर्दलिताशयताजुषः ।
विधीयमानमप्येतन्न भवेत्कर्मबन्धनम् ॥

अत्राशयशब्दो वासनापर्यायो योगशास्त्रादावेव प्रयुक्तः (१५) ।
ग्राम्यं यत्केवले लोके स्थितं । यथा,—

राकाविभावरीकान्त-संक्रान्तद्युति ते मुखम् ।
तपनीयशिलाशोभा कटिश्च हरते मनः ॥

---

(१४) अश्लीलार्थोपस्थिता श्रोतृवैमुख्यं दूषणबीजं । येषां पुनः शिवलिङ्गभगिनीवत्साप्रकाशादिशब्दाना विवक्षितार्थस्य प्रसिद्धतयाऽश्लीलार्थो नोपतिष्ठते, न तेषु दुष्टत्वम् ।

(१५) वासना चात्र संसारनिदानभूतो मिथ्याज्ञानजन्यः संस्कारविशेषः ।

अत्र कटिरिति (१६)।

नेयार्थं ("निरूढ़ा लक्षणाः काश्चित्सामर्थ्यादभिधानवत्।
क्रियन्ते साम्प्रतं (१७) काश्चित्काश्चिन्नैव त्वशक्तितः॥"-इति)
यन्निषिद्धं लाक्षणिकं। यथा,-

> शरत्कालसमुल्लासिपूर्णिमाशर्वरीप्रियम्।
> करोति ते मुखं तन्वि, चपेटापातनातिथिम्॥

अत्र चपेटापातनेन निर्जितत्वं लक्ष्यते।

'अथ' (१८) 'समासगतमेव' 'दुष्टम्' इति सम्बन्धः। अन्यत् केवलं, समासगतञ्च। क्लिष्टं यतार्थप्रतिपत्तिर्व्यवहिता। यथा,-

> अत्रिलोचनसंभूतज्योतिरुद्गमभासिभिः।
> सदृशं शोभतेऽत्यर्थं भूपाल, तव चेष्टितम्॥

अत्र अत्रिलोचनसंभूतस्य चन्द्रस्य ज्योतिरुद्गमेन भासिभिः कुमुदैरित्यर्थः।

---

(१६) सामाजिकैर्नितम्बादिकमेव प्रयुज्यते न तु कटिरिति ग्राम्यत्वं। ग्राम्यपदश्रवणादकुरंगदम्भोद्भयनात् श्रोतुर्वैमुख्यं दूषणबीजम्।

(१७) प्रयोजनेनेति शेषः। रूढ़िप्रयोजनविशेषयोरभावेऽपि स्वपरविधलक्षणाया असामर्थ्यनिबन्धनं लक्षणाश्रयणमिति समुदायार्थः, तथाहि अस्योदाहरणे न रूढ़ि, नापि च कश्चिमयविशेषनिर्जितत्वबकपदसमुदायपरित्यागेन चपेटापातनपदोक्तौ प्रयोजनविशेष।

(१८) 'अथ भवेत् क्लिष्टम्' इति कारिकांशं व्याचष्टे,-अथेति। क्लिष्टादित्रयाणां विवक्षितविशिष्टार्थप्रतिपत्तिव्याघातो दूषकताबीजम्, केवलपदस्य विशिष्टार्थ एव न सम्भवतीति नासमासे एतेषां सम्भवः।

अविमृष्टः प्राधान्येन अनिर्दिष्टो(१९)विधेयांशो यत्र तत् । यथा,-

मूर्ध्नामुद्वृत्तकृत्ताविरलगलगलद्रक्तसंसक्तधारा-
धौतेशाङ्घ्रिप्रसादोपनतजयजगज्जातमिथ्यामहिम्नाम् ।
कैलासोल्लासनेच्छाव्यतिकरपिशुनोत्सर्पिदर्पोद्धुराणाम्
दोष्णां चैषां किमेतत् फलमिह नगरीरक्षणे यत्प्रयासः ?॥

अत्र मिथ्यामहिमत्वं (२०) नानुवाद्यं, अपि तु विधेयम् । यथा वा,—

स्रस्ता नितम्बादवरोपयन्ती पुनःपुनः केशरपुष्पकाञ्चीम् ।
न्यासीकृतां स्थानविदा स्मरेण द्वितीयमौर्वीमिव कार्मुकस्य ॥

अत्र द्वितीयत्वमात्रमुत्प्रेक्षितं । (मौर्वीं द्वितीयामिति युक्तः पाठः) । यथा वा,-

वपुर्विरूपाक्षमलक्ष्यजन्मता
दिगम्बरत्वेन निवेदितं वसु ।

---

(१९) प्राधान्यञ्च विधिप्रतीतियोग्यता, सा च कुत्रास्ति कुत्र वा नेत्यस्य विद्वदनुभव एव प्रमाणं, केवलमुदाहरणैरेतत्प्रदर्शितं,-विधेयस्य, समासान्तर्गतत्वेन, इतरविशेषणतयोपस्थितौ, (एकस्मिन् वाक्ये) 'अनुवाद्यमनुक्त्वैव न विधेयमुदीरयेत्' इति नियमविपरीतनिर्द्देशे, उद्देश्यगत-विशेषणान्तरमहिम्ना विधानात् पूर्व्वमेव सिद्धौ, यच्छब्दसान्निध्येन प्रसिद्धार्थ एव नियमितशक्तिकेन तदादिपदेन निर्द्देशे च विधेयताभङ्गम इति । एतच्च वाक्यदोषोदाहरणेषु स्पष्टम् ।

(२०) मिथ्यामहिमत्वं 'महिमा मिथ्या' इतिरीत्या महिम्नो मिथ्यात्वम्, अनुवाद्यम् उद्देश्यं, प्राप्तस्य धर्म्मान्तरप्राप्तये कथनमुद्देशः ; विधेयं साध्यम्, अप्राप्तस्य प्राप्तये कथनं विधानम् । उद्देश्यविधेययोः पृथगुद्देशे एवोद्देश्यविधेयभावप्रतीति ।

यदेषु यद्दालम्बगान्धि, रम्यते
तदस्ति किं व्यस्तमपि त्रिलोचने ?॥

अत्रालक्षिता जनिरिति वाच्यम्। यथा वा,

आनन्दसिन्धुरतिचापलशालिचित्त-
संदाननैकसदनं क्षणमप्यमुक्ता।
या सर्व्वदैव भवता, तदुदन्तचिन्ता
तान्तिं तनोति तव सम्प्रति, धिग्धिगस्मान्॥

अत्र न मुक्तेति निषेधो विधेयः; (यथा,

नवजलधरः सन्नद्धोऽयं, न दृप्तनिशाचरः;
सुरधनुरिदं दूराकृष्टं, न तस्य शरासनम्।
अयमपि पटुर्धारासारः, न वाणपरम्परा;
कनकनिकषस्निग्धा विद्युत्, प्रिया न ममोर्व्वशी॥

इत्यत्र) नत्रमुक्ततानुवादेनान्यत् अत्र किञ्चिद्विहितं। (यथा,

जुगोपात्मानमत्रस्तो भेजे धर्म्ममनातुरः।
अगृध्नुराददे सोऽर्थानसक्तः सुखमन्वभूत्॥

इत्यत्र चत्रस्तत्वाद्यनुवादेनात्मनो गोपनादि)।

विरुद्धमतिकृत् यथा,--

सुधाकरकराकारविशारदविचेष्टितः।
अकार्य्यमित्रमेकोऽसौ तस्य किं वर्णयामहे॥

अत्र कार्य्यं विना मित्रमिति विवक्षितम्, अकार्य्येषु मित्रमिति प्रतीतिः। यथा वा,

चिरकालपरिप्राप्तिलोचनानन्ददायिनः।
कान्ता कान्तस्य सहसा विदधाति गलग्रहम्॥

अत्र कण्ठग्रहमिति वाच्यम् (२१)। यथा वा,

न त्रस्तं यदि नाम भूतकरुणासन्तानशान्तात्मन:
तेन व्यारुजता धनुर्भगवतो देवाद्भवानीपतेः।
तत्पुत्रस्तु मदान्धतारकवधाद्विश्वस्य दत्तोत्सवः
स्कन्दः, स्कन्द इव प्रियोऽहमथवा शिष्यः कथं विस्मृतः?॥

अत्र भवानीपतिशब्दो भवान्याः पत्यन्तरे प्रतीतिं करोति। यथा वा,-

गौरपि यद्वाहनतां प्राप्तवतः सोऽपि गिरिसुतासिंहः।
सविधे निरहङ्कारः पायाद्वः सोऽम्बिकारमणः॥

अत्राम्बिकारमण इति विरुद्धां धियमुत्पादयति (२२)।

श्रुतिकटु समासगतं (२३) यथा,

सा दूरे च सुधासान्द्रतरङ्गितविलोचना।
बर्हिनिर्ह्रादनार्होऽयं कालश्च समुपागतः॥

एवमन्यदपि ज्ञेयम्॥

अपास्य च्युतसंस्कारमसमर्थं निरर्थकम्।
वाक्येऽपि दोषाः(२४)सन्त्येते, पदस्यांशेऽपि केचन॥४॥

---

(२१) रोगविशेषोऽर्द्धचन्द्रदान वा प्रतीयते।

(२२) अम्बिकापदस्य गौरीव मातार्ऽथे, एवं रमणपदस्य प्रीतिकर वाहकयोऽप्यर्थोऽस्तीति।

(२३) क्लिष्टत्वादीनां समासगतत्वनियमनादन्येषामनियम सूचनाय इति स्व्यनु असमासगतमुक्त्वा समासगतमाह श्रुतीति।

(२४) विशिष्टैकार्थतात्पर्यकपदसमूहो वाक्यम्, तद्गतदोषत्वमेव वाक्यदोषत्वं, तद्गतत्वञ्च केषाञ्चित् व्याप्यवृत्त्या केषाञ्चिच्चैकदेश,

केचन, न पुनः सर्व्वे । क्रमेणोदाहरणम्,—

सोऽध्यैष्ट वेदांस्त्रिदशानयष्ट पितॄनतार्प्सीत्सममंस्त बन्धून् ।
व्यजेष्ट षड्वर्गमरंस्त नीतौ समूलघातं न्यवधीदरींश्च ॥ (श्रुति०)

स रातु वो दुश्च्यवनो भावुकानां परम्पराम् ।
अनेडमूकतादैश्च द्यतु दोषैरसंमतान् ॥ (अप्र०)

अत्र दुश्च्यवन इन्द्रः, अनेडमूको मूकबधिरः (२५) ।

सायकसहायबाहो, मकरध्वजनियमितक्षमाधिपते ।
अब्जरुचिभास्वरस्ते भातितरामवनिप, श्लोकः ॥ (निह०)

अत्र सायकादयः शब्दाः खड्गाब्धि-भू-चन्द्र-यशः-पर्य्याया: शरादर्थतया प्रसिद्धाः ।

कुविन्दस्त्वं तावत्पटयसि गुणग्राममभितः
यशो गायन्त्येते दिशि-दिशि च नग्नास्तव विभो ।
शरज्ज्योत्स्नागौरस्फुटविकटसर्व्वाङ्गसुभगा
तथापि त्वत्कीर्त्तिर्भ्रमति विगताच्छादनमिह ॥

तथाहि ये केवला वाक्यदोषाः, येऽपि च विधेयाविमर्षादयो वाक्यगतास्ते वाक्य एव सम्भवन्तीत्यात्मलाभाय वाक्यमपेक्षन्ते ; ये पुनः श्रुतिकट्वादयः पददोषा अपि वाक्यघटकपदद्वयत्वयादिगतत्वेन अतिशयदोषतामापद्यन्ते, ते स्वोत्कर्षलाभायैव वाक्यसापेक्षा इति । च्युतसंस्कारासमर्थत्वयोः स्वतएवातिशयदोषयोर्न वाक्यघटकपदद्वयादिगतत्वेन कोऽपि विशेषः, निरर्थकपदत्वस्य वाक्यघटकत्वमेव नाप्नोतीति नैषां वाक्यदोषत्वम् । एकस्य विवक्षितार्थावाचकपदस्य प्रसिद्धार्थमादायापि कथञ्चित् वाक्यार्थबोधोपपत्तिः सम्भवतीति नावाचकत्वदोषस्य स्वतएवातिशय इति पदद्वयादिगतत्वेनातिशयितो वाक्यदोषोऽयम् इति यथाकथञ्चित् विभजनीयम् ।

(२५) "अनेडमूकस्तु जड़ः शठे वाक्श्रुतिवर्ज्जिते" इति मेदिनी ।

अत्र कुविन्दादिशब्दोऽर्थान्तरं प्रतिपादयन् उपश्लोक्यमानस्य तिरस्कारं व्यनक्तीत्यनुचितार्थः (२६)।

प्राभ्रभ्राड्विष्णुधामाप्य विषमाश्वः करोत्ययम्।
निद्रां सहस्रपर्णानां पलायनपरायणाम्॥

अत्र प्राभ्रभ्राड्विष्णुधामविषमाश्वनिद्रापर्णशब्दाः प्रकटजलद-गगन-सप्ताश्व-सङ्कोच-दलानामवाचकाः (२७)।

भूपतेरुपसर्पन्ती कम्पना वामलोचना।
तत्तत्प्रहरणोत्साहवती मोहनमादधौ॥

अत्रोपसर्पणप्रहरणमोहनशब्दा व्रीड़ादायित्वादश्लीलाः।

तेऽन्यैर्वान्तं समश्नन्ति परोत्सर्गञ्च भुञ्जते।
इतरार्थग्रहे येषां कवीनां स्यात्प्रवर्त्तनम्॥

अत्र वान्तोत्सर्गप्रवर्त्तनशब्दा जुगुप्सादायिनः।

पितृवसतिमहं व्रजामि तां, सह परिवारजनेन, यत्र मे।
भवति सपदि पावकान्वये (२८) हृदयमशेषितशोकशल्यकम्॥

अत्र पितृगृहमित्यादौ विवक्षिते श्मशानादिप्रतीतौ अमङ्गलार्थत्वम्।

---

(२६) अत्र कुविन्द क्ष्माधिपतिश, पटयसि पटूकरोषि (प्रख्यापयसि)। भट्टाः स्तुतिपाठकाः इति विवक्षितार्थः। अन्यार्थस्तु कुविन्दः तन्तुवायः। पटयसि पटं (वस्त्र) करोषि, गुणग्राम तन्तुसमूहम्। अमितः सख्यापदस्य शरीरपालनेन।

(२७) अभ्रभ्राट्शब्दस्य समासपदत्वेन तेन सह प्रशब्दस्याप्ययोग, विष्णुपदपदस्यैव गगनवाचकत्वं न तु हरिपदविष्णुधामादीनाम्, एकत्रि-पञ्चाश्वानामपि विषमाश्वतया न सप्ताश्व एव विषमाश्वपदवाच्य इति।

(२८) पावकान्वये पवित्रवंशे, अन्यत्र वह्निसम्बन्धे इति व्यज्यते।

सुरालयोल्लासपरः प्राप्तपर्य्याप्तकम्पनः ।
मार्गणप्रवणो भास्वद्भूतिरेष विलोक्यते ॥

अत्र किं सुरादियब्दा देव-सेना-शर-विभूत्यर्थाः, किं वा मदिराद्यर्थाः ? इति सन्देहः ।

तस्याधिमात्रोपायस्य तीव्रसंवेगताजुषः ।
दृढ़भूमिः प्रियप्राप्तौ यत्नः स फलितः प्रभो । (२९) ॥

अत्राधिमात्रोपायादयः शब्दाः योगशास्त्रमात्रप्रयुक्तत्वात् अप्रतीताः ।

ताम्बूलभृतगल्लोऽयं भल्लं जल्पति मानुषः ।
करोति खादनं पानं सदैव तु यथा तथा ॥

अत्र गल्लादयः शब्दा ग्राम्याः ।

वस्त्रवैदूर्य्यचरणैः क्षततत्वरजःपरा ।
निष्कम्पा रचिता, नेत्रयुद्धं वेदय साम्प्रतम् ॥

अत्राम्बररत्नपादैः क्षततमाः अचला (भूः) कृता, नेत्रद्वन्द्वं बोधयेति नेयार्थता (३०) ।

---

(२९) अधिमात्रस्तद्वात्मकः (उत्कटः) उपायः श्रद्धादिर्यस्य, तथाभूतस्य ; दृढा व्युत्थानसंस्काराद्यैरनभिभूता भूमिः चित्तैकाग्रतारूपविषयो यस्य सः । अत्र "उपायाः श्रद्धादयः मृदुमध्याधिमात्राः, संवेगो वैराग्यं, तस्य मृदुमध्यतीव्रता" इति पातञ्जलभाष्यव्याख्यायां वाचस्पत्युक्तं "तीव्रसंवेगानामासन्नः" इति सूत्रव्याख्यानमनुसन्धेयम् ।

(३०) अत्र वस्त्र-वैदूर्य्य-चरण-क्षतरजःपर-निष्कम्पा-युद्ध-वेदयेति-पदैः स्वशाब्दस्वादिशाब्दकत्वसम्बन्धेन यथाक्रमं अम्बर-रत्न-पाद-तमोऽचला-द्वन्द्व-बोधयेति पदानि लभ्यन्ते । तैश्च क्रमेण आकाश-मणि-(सूर्य्य)-किरण-अन्धकार-पृथिवी-युगल-सम्बोधयेत्यर्था उपस्थाप्यन्ते इति केचित् । अपरे तु

अत्र कुविन्दादिशब्दोऽर्थान्तरं प्रतिपादयन् उपश्लोक्यमानस्य तिरस्कारं व्यनक्तीत्यनुचितार्थः (२६) ।

प्राम्भसाङ्घ्रिविष्णुधामाप्य विषमाश्वः करोत्ययम् ।
निद्रां सहस्रपर्णानां पलायनपरायणाम् ॥

अत्र प्राम्भसाङ्घ्रिविष्णुधामविषमाश्वनिद्रापर्णशब्दाः प्रकटजलद-गगन-सप्ताश्व-सङ्कोच-दलानामवाचकाः (२७) ।

तृपतेरुपसर्पन्ती कम्पना वामलोचना ।
तत्तत्प्रहरणोत्साहवती मोहनमादधौ ॥

अत्रोपसर्पणप्रहरणमोहनशब्दा व्रीडादायित्वादश्लीलाः ।

तेऽन्यैर्वान्तं समश्नन्ति परोत्सर्गञ्च भुञ्जते ।
इतरार्थग्रहे येषां कवीनां स्यात्प्रवर्त्तनम् ॥

अत्र वान्तोत्सर्गप्रवर्त्तनशब्दा जुगुप्सादायिनः ।

पितृवसतिमहं व्रजामि तां, सह परिवारजनेन, यत्र मे ।
भवति सपदि पावकान्वये (२८) हृदयमशेषितशोकशल्यकम् ॥

अत्र पितृगृहमित्यादौ विवचिते श्मशानादिप्रतीतौ अमङ्गलार्थत्वम् ।

---

(२६) अत्र कुविन्द इत्यस्यक्रिया, पटयसि पटूकरोषि (प्रख्यापयसि)। मन्ये स्तुतिपाठकाः इति विवक्षितार्थः । अन्यार्थस्तु कुविन्दः तन्तुवाय । पटयसि पट (वस्त्र) करोषि, गुणग्राम तन्तुसमूहम् । अभित सव्यापसव्य तरीचालनेन ।

(२७) आम्भसाङ्घ्रिशब्दस्य समासान्तर्गतत्वेन तेन सह मकरन्दशास्वादयोग, विष्णुपदपदस्यैव गगनवाचकत्वं न तु हरिपदविष्णुधामादीनाम्, एवमि-षुद्वाराणामपि विषमास्त्रतया न कामस्य एव विषमास्त्रपदशाख्य इति ।

(२८) पावकान्वये पवित्रवंशे, अन्य वह्निवंश्ये इति व्यज्यते ।

अत्र योऽसावितिपदद्वयमनुवादमात्रप्रतीतिकृत्।

[तथाहि, (२२) प्रक्रान्तप्रसिद्धानुभूतार्थविषयस्तच्छब्दो यच्छब्दोपादानं नापेक्षते ; क्रमेणोदाहरणम्,—

कातर्यं केवला नीतिः, शौर्यं श्वापदचेष्टितम् ।
अतः सिद्धिं समेताभ्यामुभाभ्यामन्वियेष सः ॥ (प्रका०)

इयं गतं सम्प्रति शोचनीयताम्
समागमप्रार्थनया कपालिनः ।
कला च सा कान्तिमती कलावत-
स्त्वमस्य लोकस्य च नेत्रकौमुदी ॥ (प्रसि०)

उत्कम्पिनी भयपरिस्खलितांशुकान्ता
ते लोचने प्रतिदिशं विधुरे क्षिपन्ती ।
क्रूरेण दारुणतया सहसैव दग्धा
धूमान्धितेन दहनेन, न वीक्षिताऽसि ! ॥ (अनु०)

यच्छब्दस्तु उत्तरवाक्यानुगतत्वेनोपात्तः सामर्थ्यात् पूर्ववाक्यानुगतस्य यच्छब्दस्योपादानं नापेक्षते, यथा,

साधु चन्द्रमसि पुष्करैः कृतं मीलितं यदभिरामताधिके ।
उद्यता जयिनि कामिनीमुखे तेन साहसमनुष्ठितं पुनः ॥

---

(२२) 'यत्तदर्थयोर्नित्योऽभिसम्बन्धः' इति नियमेन पूर्वनिर्दिष्टोद्देश्यवाक्यगतो यच्छब्दो नियतमेव विधेयवाक्यगतं तच्छब्दं तच्छब्दसमानार्थं वा एतद्'अदस्'आदिकमपेक्षते। अत्र च विधेयवाक्ये तच्छब्दो नोपात्तः, यच 'असौ' इति उक्त, सोऽपि यच्छब्दसान्निध्यात् यदर्थविशेषणतया प्रसिद्धार्थमभिदधत् उद्देश्यवाक्यस्यान्तर्भवति न तु विधेयवाक्ये,—इति विधेयवाक्यस्यासंपूर्णतया उद्देश्यविधेयभावानगम इति। इममेवार्थं यत्तदर्थयोः साकाङ्क्षत्वप्रतिपादनपूर्वकं प्रदर्शयति तथाहीत्यादिना। 'तथाभूतमेव तच्छब्देन परामृश्यते' इत्यन्तेन।

धम्मिल्लस्य न कस्य प्रेक्ष्य निकामं कुरङ्गशावाक्ष्याः ।
रज्यत्यपूर्व्वबन्धव्युत्पत्तेर्मानसं शोभाम् ॥

अत्र धम्मिल्लस्य शोभा प्रेक्ष्य कस्य मानसं न रज्यतीति सम्बन्धे क्लिष्टत्वम् ।

न्यक्कारो ह्ययमेव मे, यदरयस्तत्राप्यसौ तापसः,
सोऽप्यत्रैव निहन्ति राक्षसकुलं ! जीवत्यहो रावणः ।
धिक् धिक् शक्रजितं, प्रबोधितवता किं कुम्भकर्णेन वा,
स्वर्गग्रामटिकाविलुण्ठनवृथोच्छूनैः किमेभिर्भुजैः ॥

अत्रायमेव न्यक्कार इति वाच्यम्, उच्छूनत्वमात्रञ्च अनुवाद्यं, न वृथात्वविशेषितम् (२१)। अत्र च शब्दरचना विपरीता कृतेति वाक्यस्यैव दोषो न वाक्यार्थस्य । यथा वा,

अपाङ्गसंसर्गि तरङ्गितं दृशो-
र्भ्रुवोररालान्तविलासि वेल्लनम् ।
विसारि रोमाञ्चितकञ्चुकं तनो-
स्तनोति योऽसौ सुभगे, तवागतः ॥

मञ्चादिपदैरेव स्ववाच्यमञ्चादिवाचकाभ्यस्तादिपदवाच्यत्वसम्बन्धेन आक्रोशादय एव लक्ष्यन्ते इति वदन्ति । उभयमतेऽपि ईदृशलक्षणाङ्गीकारे रूढिप्रयोजनविशेषयोरभावाच्चेयार्थता ।

(२१) अयं भावः, 'किमेभिः' इत्यनेन वृथात्वविधाने मौलपदस्य मौलत्वविधिवत् वृथोच्छूनस्य वृथात्वविधानमसङ्गतं स्यात्; वैफल्यविधाने च वृथोच्छूनस्य वैफल्यम् औचित्येन सिद्धमेवेति तद्विधानमनर्थकमिति वृथात्वविशेषणस्य विधेयत्वप्रतीतिव्याघात इतीत्थमपि विधेयाविमर्शदोषः ।

यथा,-

यत्तदूर्जितमत्युग्रं क्षात्रं तेजोऽस्य भूपतेः।
दीव्यताऽक्षैस्तदानेन नूनं तदपि हारितम्॥

इत्यत्र तच्छब्दः। ननु कथं,

कल्याणानां त्वमसि महसां भाजनं विश्वमूर्त्ते,
धुर्य्यां लक्ष्मीमथ मयि भृशं धेहि, देव, प्रसीद।
यद्यद्पापं प्रतिजहि जगन्नाथ, नम्रस्य तन्मे
भद्रं भद्रं वितर भगवन्, भूयसे मङ्गलाय॥

अत्र 'यद्यद्'इत्युक्ता 'तन्मे' इत्युक्तम् (२४)। उच्यते,-'यद्यद्'-इति येनकेनचिद्रूपेण स्थितं सर्व्वात्मकं वस्तु आक्षिप्तं, तथाभूतमेव तच्छब्देन परामृश्यते (२५)। यथा वा,-

किं लोभेन विलङ्घितः स भरतो येनैतदेवं कृतं
माता ? स्त्रीलघुतां गता किमथवा मातैव मे मध्यमा।
मिथ्यैतन्मम चिन्तितं द्वितयमप्यार्य्यानुजोऽसौ गुरु-
र्माता तातकलत्रमित्यनुचितं मन्ये विधात्रा कृतम्॥

---

(२४) यदि यच्छब्दस्य नियतमेव तच्छब्दसाकाङ्क्षता, तदा कथमत्र श्लोके निराकाङ्क्षतानिर्वाहः, अत्र हि एकेन तत्पदेन एकस्य यत्पदस्य निराकाङ्क्षत्वेऽपि द्वितीयस्य साकाङ्क्षत्वमस्त्येवेति पूर्व्वपक्षः।

(२५) पूर्व्वोपस्थितार्थपरामर्शकेन तत्पदेन पूर्व्वोक्तानां सर्व्वेषामेवाविशेषेण परामर्शसम्भवादन्वयेन तत्पदेन एकेनापि यत्पदद्वयोक्तं ज्ञाताज्ञातरूपं सर्व्वप्रकारमेव पापरूपं वस्तु परामृशता यत्तत्पदद्वयमेव निराकाङ्क्षीक्रियते-इति भावः। प्रदीपकृतस्तु यद्यदिति न पदद्वयं किन्तु "नित्यवीप्सयोः"(८।१।४) इति सूत्रेण वीप्सायां यदो द्वित्वापन्नोऽयमादेशः, तथाचादेशिना यत्पदेन तत्पदेन च द्वाभ्यामप्येकेनैव रूपेण पापपरामर्शः, आदेशस्तु साकल्येन सम्बन्धपरतापादकः, एकत्वेन तदुपपत्तौ न तच्छब्देऽपि तदपेक्षा-इत्याहुः।

प्रागुपात्तस्तु यच्छब्दस्तच्छब्दोपादानं विना साकाङ्क्षः, यथा, अत्रैव श्लोके आद्यपादयोर्व्यत्यासे । द्वयोरुपादाने तु निराकाङ्क्षत्वं प्रसिद्धम् । अनुपादानेऽपि सामर्थ्यात्क्वचित् द्वयमपि गम्यते । यथा,-

ये नाम केचिदिह नः प्रथयन्त्यवज्ञां,
जानन्ति ते किमपि, तान् प्रति नैष यत्नः ।
उत्पत्स्यतेऽस्ति मम कोऽपि समानधर्मा
कालो ह्ययं निरवधिर्विपुला च पृथ्वी ॥

अत्र य उत्पत्स्यते तं प्रतीति । एवञ्च] तच्छब्दानुपादानेऽत्र (३३) साकाङ्क्षत्वम् । नच,असाविति तच्छब्दार्थमाह,

असौ मरुच्चुम्बितचारुकेसरः प्रसन्नताराधिपमण्डलाग्रणीः ।
वियुक्तरामातुरदृष्टिवीक्षितो वसन्तकालो हनुमानिवागतः ॥

अत्र हि न तच्छब्दार्थप्रतीतिः, प्रतीतौ वा,

करवालकरालदोःसहायो युधि योऽसौ विजयार्जुनैकमल्लः ।
यदि भूपतिना स तत्र कार्ये विनियुज्येत ततः कृतं कृतं स्यात् ॥

अत्र स इत्यस्यानर्थक्यं स्यात् । अथ,

योऽविकल्पमिदमर्थमण्डलं पश्यतीश, निखिलं भवद्वपुः ।
आत्मपक्षपरिपूरिते जगत्यस्य नित्यसुखिनः कुतो भयम् ॥

-इतीदंशब्दवददःशब्दस्तच्छब्दार्थमभिधत्ते इति । उच्यते, तद्यत्रैव वाक्यान्तरे उपादानमर्हति न तत्रैव, यच्छब्दस्य हि निकटे स्थितः प्रसिद्धिं परामृशति ।

---

(३३) अत्र अपाङ्गसंसर्गीति श्लोके ।

अत्र भल्लाशब्दः स्त्रीवाचे निहतार्थः ।

आदावञ्जनपुञ्जलिप्तवपुषां श्वासानिलोल्लासित-
प्रोत्सर्पद्विरहानलेन च ततः सन्तापितानां दृशाम् ।
सम्प्रत्येव निषेकमश्रुपयसा देवस्य चेतोभुवो
भल्लीनामिव पानकर्म (३९) कुरुते कामं कुरङ्गेक्षणा ॥

अत्र 'दृशाम्' इति बहुवचनं निरर्थकं, कुरङ्गेक्षणाया एकस्या एवोपादानात् । नच, 'अलसवलित'-इत्यादिवत् (४०) व्यापारभेदाद्बहुत्वं, व्यापाराणामनुपात्तत्वात्, न च, व्यापारेऽत्र दृक्शब्दो वर्त्तते । अत्रैव, 'कुरुते'-इत्यात्मनेपदमप्यनर्थकम्, प्रधानक्रियाफलस्य कर्त्तृसम्बन्धे कर्त्रभिप्रायक्रियाफलाभावात् (४१)।

---

(३९) धारया तैक्ष्ण्यार्थं शस्त्रं पङ्केन लिप्ताऽग्नौ सन्ताप्य पयसि निक्षिप्यते इति, एतदेव पानकर्मेत्युच्यते इति नागेशभट्टाः ।

(४०) "अलसवलितैः प्रेमार्द्रार्द्रैर्मुहुर्मुकुलीकृतैः
क्षणमभिमुखैर्लज्जालोलैर्निमेषपराङ्मुखैः ।
हृदयनिहितं भावाकूतं वमद्भिरिवेक्षणैः
कथय सुकृती कोऽयं मुग्धे, त्वयाद्य विलोक्यते" इत्यत्रैवत्यर्थः ।

(४१) 'प्रधानस्य' मुख्यस्य 'क्रियाफलस्य' (प्रकृते) सकलविलासिजनविजयरूपस्य, 'कर्त्तरि' कुरङ्गेक्षणारूपे 'असम्बन्धे' अविद्यमानत्वे । ननु 'दीनं त्वामनुनाथते' इत्यत्रेव च्युतसंस्कृतिरेवात्र दोष आस्तामिति चेत् । न, वैषम्यात्, तथाहि, "आशिषि नाथ" (२।१।५५) इति सूत्रेण आशिषि आत्मनेपदं नियमयता तद्भिन्ने याचनाद्यर्थे विवक्षिते आत्मनेपदं व्यवच्छिद्यते इति याचनार्थे प्रयुक्तमात्मनेपदं च्युतसंस्कृतमस्तु, प्रकृते तु एकत्वादिसंख्याविशेषाविवक्षाया क्रियाफलस्य पराभिप्रेतत्वाद्यविवक्षायाश्च प्रयुक्तं बहुवचनं

अतार्य्यस्येति तातस्येति च वाच्यं, नत्वनयोः समासे गुणीभावः कार्य्यः। एवं समासान्तरेष्वप्युदाहार्य्यम्।

विरुद्धमतिकृद् यथा,-

श्रितक्षमा रक्तभुवः शिवालिङ्गितमूर्त्तयः।
विग्रहक्षपणेनाद्य शेरते ते गतासुखाः (२६)॥

अत्र क्षमादिगुणयुक्ताः सुखमासते इति विवक्षिते हता इति विरुद्धा प्रतीतिः (२७)।

पदैकदेशे यथासम्भवं क्रमेणोदाहरणम्,-

चलमतिचपलत्वात् स्वप्नमायोपमत्वात्
परिणतिविरसत्वात्सङ्गमेनाङ्गनायाः।
इति यदि शतकृत्वस्तत्त्वमालोचयाम-
स्तदपि न हरिणाक्षीं विस्मरत्यन्तरात्मा॥

अत्र 'त्वात्' इति। यथा वा,-

तद्गच्छ सिद्ध्यै कुरु देवकार्य्यमर्थोऽयमर्थान्तरलभ्य एव।
अपेक्षते प्रत्ययमङ्ग लब्ध्यै बीजाङ्कुरः प्रागुदयादिवाम्भः॥

अत्र, 'द्ध्यै' 'ब्ध्यै' इति कटु (२८)।

यश्चाप्सरोविभ्रममण्डनानां
सम्पादयित्रीं शिखरैर्बिभर्ति।
बलाहकच्छेदविभक्तरागाम्
अकालसन्ध्यामिव धातुमत्ताम्॥

(२६) [illegible]

(२७) [illegible]

(२८) [illegible]

सौजन्यमान्यजनिरूर्जितमूर्जितानां
सोऽयं दृशोः पतति कस्यचिदेव पुंसः ॥ (जगु०)

अत्र पूयशब्दः।

विनयप्रणयैककेतनं सततं योऽभवदङ्ग तादृशः।
कथमद्य स तद्वदीक्ष्यतां तदभिप्रेतपदं समागतः ॥ (अम०)

अत्र प्रेतशब्दः।

कस्मिन् कर्म्मणि सामर्थ्यमस्य नोत्तपतेतराम्।
अयं साधुचरस्तस्मादञ्जलिर्बध्यतामिह ॥

अत्र किं पूर्व्वं साधुः उत साधुषु चरतीति सन्देहः (४४)।

किमुच्यतेऽस्य भूपालमौलिमालामहामणेः।
सुदुर्लभं वचोवाणैस्तेजो यस्य विभाव्यते ॥ (नेया०)

अत्र वचःशब्देन गीःशब्दो लक्ष्यते। अत्र खलु न केवलं पूर्व्वपदं, यावदुत्तरपदमपि पर्य्यायपरिवर्त्तनं न क्षमते। जलध्यादावुत्तरपदमेव, वडवानलादौ पूर्वपदमेव।

यद्यप्यसमर्थत्वस्यैवाप्रयुक्तत्वादयः केचन भेदाः, तथाप्यन्यैः अलङ्कारकारैर्विभागेन दर्शिता इति, भेदप्रदर्शनेनोदाहृत्त्व्या इति च विभज्योक्ताः (४५)।

---

(४४) अत्र चरभागो "भूतपूर्व्वे चरट्"(५।३।५३) इति चरट्प्रत्यय. किंवा "चरेष्टः" (३।२।१६) इति टान्तचरधातु ? इति सन्देहात् उक्तार्थसन्देहः।

(४५) सामान्यतो विवक्षितार्थप्रतीतिसामर्थ्यविरह एवाऽसामर्थ्यपदेनोच्यते, स च अप्रयुक्तत्वावाचकत्वनिहतार्थत्वसाधारण इति किमुक्तस्वतन्त्रप्रभेदकरणेनेति पूर्व्वपक्षयित्वा, प्राचीनमतावलम्बनेन, शिष्याणां प्रभेदप्रदर्शनद्वारा उदाहरणज्ञापनानुरोधेन च एवं कृतमिति सिद्धान्तयति यद्यपीति।

चापाचार्य्यस्त्रिपुरविजयी, कार्त्तिकेयो विजेयः,
शस्त्रव्यस्तः सदनमुदधिर्भूरियं हन्तकारः ।
अस्त्येवैतत्, किमु कृतवता रेणुकाकण्ठबाधाम्
बद्धस्पर्द्धस्तव परशुना लज्जते चन्द्रहासः (४२) ॥

अत्र 'विजेयः'-इति कृत्यप्रत्ययः क्तप्रत्ययार्थेऽवाचकः (४३) ॥

अतिपेलवमतिपरिमितवर्णं लघुतरमुदाहरति शठः ।
परमार्थतः स हृदयं वहति पुनः कालकूटघटितमिव ॥ (व्रीडा०)

अत्र पेलवशब्दः ।

यः पूयते सुरसरिन्मुखतीर्थसार्थ-
स्नानेन शास्त्रपरिशीलनकीलनेन ।

आत्मनेपदं च न च्युतसंस्कृतं, "बहुषु बहुवचनम्" (१।४।२१) इत्यनेन "स्वरितञित कर्त्रभिप्राये क्रियाफले"(१।३।७२) इत्यनेन च सूत्रेण यथाक्रमं बहुषु बहुवचनं कर्त्रभिप्रेतक्रियाफले विवक्षिते आत्मनेपदञ्च नियम्यता एकत्वादिविवक्षायां बहुवचनं, पराभिप्रेतक्रियाफलविवक्षायामात्मनेपदञ्च व्यवच्छिद्यते, न तु तदविवक्षास्थलेऽपि तस्य तस्य व्यवच्छेदः, परन्तु तत्तदर्थाविवक्षाया तेषां प्रयोगो निरर्थक इति यथोक्तमेव सम्यक् । एवमेव प्रदीपः ।

(४२) हन्तकारः षोडशग्रासात्मिका भिक्षा,-

'ग्रासप्रमाणा भिक्षा स्यादग्रं ग्रासचतुष्टयम् ।
अग्रं, चतुर्गुणं प्राहुर्हन्तकारं द्विजोत्तमाः ' ॥ इति मार्कण्डेयात् ।

पुरा किल परशुरामः कार्त्तिकं विजितवान्, कश्यपाय पृथिवीं दत्वा यज्ञेन धन्द्रसुत्वाप्यं तदाभोगे उवास, परशुणा रेणुकानाम्नीं स्वमातरं जघान चेति पौराणिकी गाथा ।

(४३) अत्रार्थे विहितेन क्तप्रत्ययेनातीतकालोपस्थापनाक्षमात् । क्तप्रत्ययमात्रगतत्वेनात्र पदैकदेशदोषोऽयम् । 'विद्धद्भिनर' इत्यादौ तु धातूपसर्गयोः सम्बन्धात् सम्बन्धोऽयं दोषस्तदुभयगतत्वात् पददोषः ।

यत्र हि विकटवर्णत्वं दीर्घसमासत्वञ्च उचितम्। (यथा,-

प्रागप्राप्तनिशुम्भशाम्भवधनुर्द्वैधाविधाविर्भवत्-
क्रोधप्रेरितभीमभार्गवभुजस्तम्भापविद्धः क्षणात्।
उज्ज्वालः परशुर्भवत्वशिथिलत्वक्कण्ठपीठातिथि-
र्येनानेन जगत्सु खण्डपरशुर्देवो हरः ख्याप्यते (४७)॥

यत्र तु न क्रोधस्तत्र चतुर्थपादाभिधाने तथैव शब्दप्रयोगः।)

उपहत उत्वं प्राप्तो लुप्तो वा विसर्गो(४८)यत्र तत्। यथा,-

धीरो विनीतो निपुणो वराकारो नृपोऽत्र सः।
यस्य भृत्या बलोत्सिक्ता भक्ता बुद्धिप्रभाविताः (४९)॥

विसन्धिः सन्धेर्वैरूप्यं-विश्लेषः(५०)[१] अश्लीलत्वं [२]

---

(४७) निशुम्भो नमन। हरेण स्वपरयोरैक्य खण्ड. परशुरामाय दत्त इति चन्द्रिका।

(४८) "अतो रोरप्लुतादप्लुते" (६।१।११३ पा०) इति सूत्रेण उत्वप्राप्ति।

(४९) बुद्धिप्रभावयुक्ता, (इतच्प्रत्यय)। पूर्वार्द्धे उपहतविसर्गत्वं, उत्तरार्द्धे तु लुप्तविसर्गत्वमिति। उपहतविसर्गाणां लुप्तविसर्गाणाञ्च बहूनां मिलने एव दोष।

(५०) विश्लेष अभाव। सन्ध्यभाव पुनर्द्विविध, 'वाक्ये तु सा विवक्षामपेक्षते' इत्यनुसारेण ऐच्छिक, आनुशासनिकश्चेति, तत्रान्त्योऽपि प्रगृह्यहेतुको ऽसिद्धिहेतुकश्चेति द्विविध, तत्रोदाहृतपूर्वश्लोकस्य पूर्वार्द्धे 'तानि इन्दो' इत्यत्रैच्छिको सन्ध्यभाव। उत्तरार्द्धे तु "ईदूदेद् द्विवचनं प्रगृह्यम्" (१।१।११ पा०) इत्यनेन द्विवचनस्य प्रगृह्यसंज्ञकस्य "प्लुत प्रगृह्या अचि" (६।१।१२५ पा०) इति सूत्रेण प्रकृतिभावविधानात् प्रगृह्यहेतुक आनुशासनिक सन्ध्यभाव। अपरश्लोके तु "लोप शाकल्यस्य" (८।३।१९) इति सूत्रेण विहितस्यापि लोपस्य "आद्गुण" (६।१।

प्रतिकूलवर्णमुपहत-
लुप्तविसर्गं विसन्धि हतवृत्तम् ।
न्यूनाधिककथितपदम्
पतत्प्रकर्षं समाप्तपुनरात्तम् ॥ ५ ॥
अर्द्धान्तरैकवाचकम्
अभवन्मतयोगमनभिहितवाच्यम् ।
अपदस्थपदसमासं
सङ्कीर्णं गर्भितं प्रसिद्धिहतम् ॥ ६ ॥
भग्नप्रक्रममक्रमम्
अमतपरार्थं च वाक्यमेव तथा (४६) ।

रसानुगुणत्वं वर्णानां वक्ष्यते (८ म०), तद्विपरीतं प्रतिकूलवर्णं।
यथा शृङ्गारे,-

अकुण्ठोत्कण्ठया पूर्णमाकण्ठङ्कलकण्ठि, माम् ।
कम्बुकण्ठ्याः क्षणं कण्ठे कुरु कण्ठार्त्तिमुद्धर ॥

रौद्रे यथा,-

देशः सोऽयमरातिशोणितजलैर्यस्मिन् ह्रदाः पूरिताः,
क्षत्रादेव तथाविधः परिभवस्तातस्य केशग्रहः ।
तान्येवाहितशस्त्रघस्मरगुरूण्यस्त्राणि भास्वन्ति मे,
यद्रामेण कृतं, तदेव कुरुते द्रोणात्मजः क्रोधनः ॥

---

(४६) इदमत्राभिप्रेतम्, क्लिष्टत्वमिव प्रतिकूलवर्णत्वादीनामपि केषाञ्चित् समासगतत्वेन पददोषत्वं सम्भवतीति प्रदीपः ।

अमृतममृतं कः सन्देहो, मधून्यपि, नान्यथा,
मधुरमधिकं, चूतस्यापि प्रसन्नरसम्फलम् ।
सकृदपि पुनर्मध्यस्थः सन् रसान्तरविज्ञानो
वदतु, यदिहान्यत् स्वादु स्यात्प्रियारदनच्छदात् ॥

अत्र 'यदिहान्यत् स्वादु स्यात्'-इत्यश्रव्यम् (५३)। यथा वा,

जो परिहरिउं तीरइ मणम्पि ण सुन्दरत्तणगुणेण ।
अह णवर जस्स दोसो पडिवक्खेहिं पि पड़िवणो (५४) ॥ [१]

अत्र द्वितीयतृतीयगणौ सकारभकारौ ।

विकसितसहकारभारहारि-
परिमलगुञ्जितगुञ्जितद्विरेफः ।
नवकिसलयचारुचामरश्री-
र्हरति मुनेरपि मानसं वसन्तः ॥

अत्र हारिशब्दः। (हारि-प्रमुदितसौरभेति पाठो युक्तः।) यथा वा,-

धन्यास्ता गुणरत्नरोहणभुवो धन्या मृदन्यैव सा,
सम्भाराः खलु तेऽन्य एव, विधिना यैरेष सृष्टो युवा ।

(५३) अत्र हि हरिणीच्छन्दसि 'वदतु यदिहा' इति षष्ठाक्षर-स्थाने उचिताऽपि यतिर्भग्ना, षष्ठाक्षरस्य 'हा'-इत्यस्य परपदसम्भागमेयत्वात् । "न स म र स ला गः षड्वेदैर्हयैर्हरिणी मता", इति हरिणीलक्षणम् ।

(५४) यः परिहर्त्तुं तीर्यते मनागपि न सुन्दरत्वगुणेन ।
अथ केवलं यस्य दोषः प्रतिपक्षैरपि प्रतिपन्न इति सं० ॥

नवरशब्दो केवलार्थो, अपिरेवार्थे. । अत्र आर्यायां द्वितीयस्य 'रिहरिउं' इत्यन्तगुरोः सगणस्य, तृतीयस्य च 'तीरइ' इत्यादिगुरोर्भगणस्य अव्यवधानादश्रव्यत्वमात्रमभिकम् ।

कष्टत्वञ्च [३] । आद्यं यथा,-

राजन् विभान्ति भवतश्चरितानि तानि,
इन्दोर्द्युतिं दधति यानि रसातलेऽन्तः ।
धीदोर्बले अतितते उचितानुवृत्ती
आतन्वती विजयसम्पदमेत्य भातः ॥

यथा वा,-

तत उदित उदारहारहारि-द्युतिरुच्चैरुदयाचलादिवेन्दुः ।
निजवंश उदात्तकान्तकान्तिर्वत मुक्तामणिवच्चकास्त्यनर्घः ॥ [१]

संहितां न करोमीति स्वेच्छया सकृदपि दोषः । प्रगृह्यादि-हेतुकत्वे तु असकृत् ।

वेगादुड्डीय गगने चलण्डामरचेष्टितः ।
अयमुत्पतते पत्री ततोऽत्रैव रुचिङ्कुरु (५१) ॥ [२]

अत्र सन्धावश्लीलता ।

उर्व्यसावत्र तर्वाली मर्वन्ते चार्ववस्थितिः ।
नात्रर्जु युज्यते गन्तुं शिरो नमय तन्मनाक् ॥ [३]

इतं लक्षणानुसरणेऽप्यश्रव्यं(५२)[१],अप्राप्तगुरुभावान्तलघु[२], रसाननुगुणञ्च[३]वृत्तं यत्र, तत् हतवृत्तं । क्रमेणोदाहरणम्,-

८७ पा०) इत्यनेन विहितं गुणं प्रति "पूर्वत्रासिद्धम्" (८ । २ । १) इत्यनेनासिद्धविधानादसिद्धिहेतुकः सन्धेरभाव ।

(५१) नायकाधिष्ठितं सङ्केतस्थानं बोधयन्त्या दूत्या इयमुक्तिः । 'चलण्डा-'इति जुगुप्साव्यञ्जकः । 'रुचिङ्कु'-इति व्रीडाव्यञ्जकः ।

(५२) 'लक्षणं' गुर्वादिनियामकम्, अपिशब्दात् तदननुसरणं सङ्गृह्यते । इतस्य अश्रव्यत्वञ्च छन्दोभङ्गात् यतिभङ्गात् स्थानविशेषे गणविशेषयोगाच्च । तत्राद्यं प्रसिद्धत्वादुपेक्ष्यान्त्ये उदाहृते ।

अमृतममृतं कः सन्देहो, मधून्यपि, नान्यथा,
मधुरमधिकं, चूतस्यापि प्रसन्नरसं फलम् ।
सकृदपि पुनर्मध्यस्थः सन् रसान्तरविज्जनो
वदतु, यदिहान्यत् स्वादु स्यात्प्रियादशनच्छदात् ॥

अत्र 'यदिहान्यत् स्वादु स्यात्'-इत्यश्रव्यम् (५३) । यथा वा,

जो परिहरिउं तीरइ मणाम्मि ण सुन्दरत्तणगुणेण ।
अह णवर जस्स दोसो पडिवक्खेहिं पि पडिवण्णो (५४) ॥ [१]

अत्र द्वितीयतृतीयगणौ सकारभकारौ ।

विकसितसहकारभारहारि-
परिमलपुञ्जितगुञ्जितद्विरेफः ।
नवकिसलयचारुचामरश्री-
र्हरति मुनेरपि मानसं वसन्तः ॥

अत्र हारिशब्दः । (हारि-प्रमुदितसौरभेति पाठो युक्तः ।)
यथा वा,-

धन्यास्ता गुणरत्नरोहणभुवो धन्या मृदन्यैव सा,
सम्भाराः खलु तेऽन्य एव, विधिना यैरेष सृष्टो युवा ।

---

(५३) अत्र हि हरिणीच्छन्दसि 'वदतु यदिहा' इति षष्ठाक्षर-स्थाने उचिताऽपि यतिर्भग्ना, षष्ठाक्षरस्य 'हा'-इत्यस्य परपदसम्बन्धापेक्षत्वात् । "न स म र स ला गः षड्वेदैर्हयैर्हरिणी मता", इति हरिणी-लक्षणम् ।

(५४) यः परिहर्तुं तीर्यते मनागपि न सुन्दरत्वगुणेन ।
अथ केवलं यस्य दोषः प्रतिपक्षैरपि प्रतिपन्न इति सं० ॥

णवरशब्दो केवलवाची, अपिरेवार्थः । अत्र आर्यायां द्वितीयस्य 'हरिउं' इत्यन्तगुरोः सगणस्य, तृतीयस्य च 'तीरइ' इत्यादिगुरोर्भगणस्य अव्यवधानादश्रव्यत्वमानुभविकम् ।

श्रीमत्कान्तिजुषां द्विषां करतलात्, स्त्रीणां नितम्बस्थलात्
दृष्टे यत्र पतन्ति मूढमनसामस्त्राणि वस्त्राणि च॥
अत्र वस्त्राण्यपीति पाठे लघुरपि गुरुतां भजते (५५)। [२]
हा नृप! हा बुध! हा कविबन्धो! विप्रसहस्रसमाश्रय, देव।
मुग्धविदग्धसभान्तररत्न, क्वासि गतः, क्व वयञ्च तवैते॥ [३]
हास्यरसव्यञ्जकमेतद्वृत्तम् (५६)। न्यूनपदं यथा,-

तथाभूतां दृष्ट्वा नृपसदसि पाञ्चालतनयां,
वने व्याधैः सार्द्धं सुचिरमुषितं वल्कलधरैः।
विराटस्यावासे स्थितमनुचितारम्भनिभृतम्,
गुरुः खेदं खिन्ने मयि भजति नाद्यापि कुरुषु!॥

अत्र, अस्माभिरिति, 'खिन्ने'-इत्यस्मात् पूर्व्वम् 'इत्थम्' इति (५७) च।

---

(५५) प्रथमे पुष्पिताग्रावृत्तं, "अयुजि नयुग-रेफतो यकारो युजि च नजौ जरगाश्च पुष्पिताग्रा" इति तल्लक्षणम्। उत्तरे तु शार्दूलविक्रीडितं वृत्तं, "सूर्याश्वैर्यदि मः सजौ सततगाः शार्दूलविक्रीडितम्" इति तल्लक्षणम्। अत्र "तथा पादान्तगोऽपि वा" इति गुरुत्वनियामक-लक्षणानुसरणेऽपि बन्धशैथिल्यात् गुरुकार्य्यकरणाक्षमत्वेन दोषः, 'वस्त्राण्यपि' इति पाठे तु बन्धदार्ढ्येन गुरुभावप्राप्तिरिति न दोषः। तथाच पादान्तलघोर्गुरुत्वे बन्धदार्ढ्यमेव हेतुः।

(५६) करुणे पुष्पिताग्रादीनां, शृङ्गारादौ द्रुतविलम्बितादीनां, वीरे शिखरिणीमन्दाक्रान्तादीनां, हास्ये च दोधकादेः प्रायशुद्धत्वमिति नागेशः।

(५७) येन विना वाक्यलक्षणानिः क्रियाकारकाद्यन्यतमरूपस्य तस्य पदस्य, तत् पदस्य यत्पदमाकाङ्क्षति, तस्य च अकथने एव न्यूनपदत्वं, यथोदाहरणे,-'अस्माभिः'-इति कारकपदस्य, 'खिन्ने'-इति कारकपदेन आकाङ्क्षितस्य 'इत्थम्' इति पदस्य च अनभिधानम्। एतदतिरिक्तपदान-भिधानं वाच्यानभिधानस्य विषयः। उभयत्रैव प्रकरणादितो विवक्षितार्थप्रतीति-र्भवति। साकाङ्क्षत्वे तु नैरपेक्षितिभेदः।

अधिकपदं यथा,-

स्फटिकाकृतिनिर्मलः प्रकामं
प्रतिसंक्रान्तनिशातशास्त्रतत्त्वः ।
अविरुद्धसमन्वितोक्तियुक्तः
प्रतिमल्लास्तमयोदयः स कोऽपि (५८) ॥

अत्र, आकृतिशब्दः । यथा वा,-

इदमनुचितमक्रमश्च पुंसां,
यदिह जरास्वपि मान्मथा विकाराः ।
यदपि च न कृतं नितम्बिनीनां
स्तनपतनावधि जीवितं रतं वा ॥

अत्र कृतमिति कृतं (५९), प्रत्युत प्रक्रमभङ्गमावहति । (तथाच, यदपि च न कुरङ्गलोचनानामिति पाठे निराकाङ्क्षैव प्रतीतिः ।) कथितपदं यथा,-

अधि-करतलतल्पं कल्पितस्वापलीला-
परिमिलननिमीलत्पाण्डिमा गण्डपाली ।

---

(५८) प्रतिमल्लानामस्तमयस्य (पराभवस्य) उदयः प्रारम्भो यस्मात्, सः । पूर्व्वं केनाप्यपराभूतानामपि ततः पराभवारम्भ इत्यर्थः, स च उदयपदादेव लभ्यत इति नोदयपदव्यर्थता ।

(५९) 'कृतं' अधिकं कृतं व्यर्थं वा, पूर्व्वार्द्धे पुंसां धर्म्मिणां विकारस्य-धर्म्मस्यानौचित्यमुक्तम्; उत्तरार्द्धे तु जीवितरतयोर्धर्म्मयोः स्तनपतनावधित्वा-करणस्येति प्रक्रमभङ्गः । एवं 'यदपि च' इति समुच्चयार्थकेन चकारेण समुच्चितमन्यत् किमपि, 'न कृतम्' इत्यनेनान्वेतुमाकाङ्क्षितमस्तीति ।

सुतनु, कथय कस्य व्यञ्जयत्यञ्जसैव
स्मरनरपतिलीलायौवराज्याभिषेकम् (६०)॥

अत्र लीलेति। पतत्प्रकर्षं यथा,-

कस्कः कुत्र न घुर्घुरायितघुरी घोरो घुरेत्सूकरः,
कस्कः कं कमलाकरं विकमलं कर्त्तुं करी नोद्यतः।
के के कानि वनान्यरण्यमहिषा नोन्मूलयेयुर्यतः
सिंहीस्नेहविलासबद्धवसतिः पञ्चाननो वर्त्तते॥

समाप्तपुनरात्तं (६१) यथा,-

क्रेङ्कारः स्मरकार्मुकस्य, सुरतक्रीडापिकीनां रवः,
झङ्कारो रतिमञ्जरीमधुलिहां, लीलाचकोरीध्वनिः।
तन्व्याः कञ्चुलिकापसारणभुजाक्षेपस्खलत्कङ्कण-
क्वाणः प्रेम तनोतु वो नववयोलास्याय वेणुस्वनः॥

द्वितीयार्द्धगतैकवाचकशेषप्रथमार्द्धं (६२) यथा,-

---

(६०) वृद्धः स्मरः स्वेनाभ्यर्थितां त्वां वशीकुर्वन्तं तं जनमवलोक्य अवश्यमेव रमणीजयलक्षणे स्वराज्येऽभिषेक्ष्यतीति भावः।

(६१) क्रियाकारकान्वयेन समाप्तेऽपि वाक्ये विशेषाभिधित्सां विना पुनस्तद्वाक्यान्वयिपदाभिधानं यत्र, तत्। तथाहि अत्रोदाहरणे 'क्वाणः प्रेम तनोतु वः'-इत्यनेन वाक्यसमाप्तावपि श्लोकपूरणाय पुनः क्वाणस्य कर्त्तुः नवेत्यादिविशेषणाभिधानं, न च तत्र विशेषणदानस्यान्यत् प्रयोजनमस्ति।

(६२) द्वितीयार्द्धगतम् 'एकं' वाचकं 'शेषम्' (अवशिष्टम्) यस्य, तादृशं प्रथमार्द्धं यत्र, तत्, यत्र प्रथमार्द्धगतं वाक्यं, द्वितीयार्द्धगतेन एकेन पदेन परिपूर्य्यते; तत् अर्द्धान्तरैकवाचकमिति फलितम्। यथोदाहरणे भूः सदर्भा; तत् (तस्मात्) मसृणचरणपातं गम्यतामिति प्रथमार्द्धगतं वाक्यं, द्वितीयार्द्धगतेन तदित्यनेन परिपूर्य्यते इति।

मस्त्याचरणपातं गम्यतां, भूः सदर्भा,
विरचय सिचयान्तं मूर्ध्नि, घर्मः कठोरः।
तदिति जनकपुत्री लोचनैरश्रुपूर्णैः
पथि पथिकवधूभिः शिक्षिता वीक्षिता च॥

अभवन् मतः (इष्टः) योगः (सम्बन्धः) यत्र, तत् (६३)। यथा,-

येषान्तास्त्रिदशेभदानसरितः पीताः प्रतापोष्मभि-
र्लीलापानभुवश्च नन्दनतरुच्छायासु यैः कल्पिताः।
येषां हुङ्कृतयः कृतामरपतिक्षोभाः क्षपाचारिणां,
किन्तैस्त्वत्परितोषकारि विहितं किञ्चित्प्रवादोचितम्॥

अत्र "गुणानाञ्च परार्थत्वादसम्बन्धः समत्वात्स्यात्"(३।१।२२ जै०सू०) इत्युक्तनयेन यच्छब्दनिर्दिष्टानामर्थानां परस्परम् असमन्वयेन 'यैः'-इत्यत्र विशेष्यस्याप्रतीतिरिति। (क्षपाचारिभिरिति पाठे युज्यते समन्वयः (६४)। यथा वा,-

(६३) अत्र पदार्थयोरन्वयस्यैवासम्भवः; विधेयाविमर्शस्थले तु अन्वयसम्भवेऽपि उद्देश्यविधेयभावानवगम इति भेदः।

(६४) 'गुणानाम्' अप्रधानानां, 'परार्थत्वात्' प्रधानान्वयापेक्षित्वात्, 'असम्बन्धः' परस्परमनन्वयः, 'समत्वात्' प्रधानापेक्षित्वतौल्यात्। गुणानां परस्परमनाकाङ्क्षतया न परस्परमन्वयः, किन्तु प्रधानेनैव गुणानामिति सिद्धान्तः। प्रकृते तु 'यैः' इति यदर्थस्य विशेष्यतया क्षपाचारिसम्बन्धो विवक्षितः, स च न घटते, विभिन्नविभक्तिकत्वात्। यदपि 'यो गुणवान् तस्य यशः' इत्यादौ यत्तदर्थयोरिव यदर्थयोरपि भिन्नविभक्तिकतया उपस्थितयोरभेदान्वयः स्वीक्रियताम् इति,—येषां प्रतापोष्मभिः पीताः, यैः पानभुव कल्पिताः, येषां हुङ्कृतय इति रीत्या प्रकारेण यदर्थानामभेदान्वये सति तस्य क्षपाचारिपदार्थस्य विशेष्यत्वे सर्वत्रैव तस्य विशेष्यताप्रतीतिर्भवतीति। तदपि न, यदर्थानाम् उद्देश्यतया अप्रधानानां परस्परमन्वयासम्भवादिति। क्षपाचारिभि-

त्वमेवं सौन्दर्य्या, स च रुचिरतायाः परिचितः,
कलानां सीमानं परमिह युवामेव भजथः ।
अपि द्वन्द्वं दिष्ट्या तदिति सुभगे, संवदति वाम्,
अतः शेषं यत् स्याज्जितमिह तदानीं गुणितया (६५) ॥

अत्र, 'यत्'-इत्यत्र तत्-इति, 'तदानीम्'-इत्यत्र यदा-इति वचनं नास्ति । (चेत्स्यादिति युक्तः पाठः) । यथा वा,-

संग्रामाङ्गणमागतेन भवता चापे समारोपिते
देवाकर्णय येन येन सहसा यद्यत् समासादितम् ।
कोदण्डेन शराः, शरैररिशिरस्तेनापि भूमण्डलं,
तेन त्वं, भवता च कीर्त्तिरतुला, कीर्त्त्या च लोकत्रयम् ॥

अत्र, आकर्णनक्रियाकर्म्मत्वे कोदण्डं शरानित्यादि (६६),

रिति पाठे तु अपाचारिपदार्थस्य तैरिति तत्पदार्थविशेष्यतया प्रतीतौ तत्पदोपस्थितानां सर्व्वेषामेव यदर्थानां विशेष्यतया अपाचारिपदार्थस्य प्रतीतिः सम्भवति ।

(६५) 'तदिति' तस्मात्, 'वां' युवयोः,'द्वन्द्वं' मिथुनं,'दिष्ट्या' भाग्येन,'संवदति''अपि' योग्यमेव भवति, 'अतः' पूर्व्वोक्तात् 'शेषं' अवशिष्टं समागमरूपं, 'यत्' यदि 'स्यात्,' 'तदानीम्' 'इह' द्वन्द्वे 'गुणितया' सौन्दर्य्यादिना, 'जितम्' उत्कृष्टतया सफलत्वेन वा वृत्तं, अन्यथा योग्य-समागमाभावे विफलमेव तदित्यर्थः । अत्र यत् शेषं, तत् यदा स्यादित्यर्थो न भवति, तत्पदयदापदयोरभावादतो यत्पदस्य तदानीं-पदेनैवान्वयोऽभिधित्सितः, स च न सम्भवति यत्पदेन तदानींपदस्यान्वये आकाङ्क्षाया अभावादिति ।

(६६) अस्य प्राप्तमित्यनेनान्वयः । अत्र हि प्रथमार्द्धवाक्यार्थे उत्तरार्द्धस्य सम्बन्धो विवक्षितः, स च न सम्पद्यते, तथाहि आकर्णनक्रियायां कोदण्डादिप्रातिपदिकार्थानां प्रत्येकं कर्म्मतयाऽन्वये कोदण्डं शरानिति

वाक्यार्थस्य कर्म्मत्वे,कोदण्डः शराः-इति मास्तम्। न च,यच्छब्दार्थः तद्विशेषणं वा कोदण्डादि। न च, केन केन?-इत्यादिप्रश्नः।

यथा वा,-"चापाचार्य्यस्त्रिपुरविजयी"(१२४पृ०)-इत्यादौ भार्गवस्य निन्दायां तात्पर्य्यं, क्षतवतेति परशौ सा प्रतीयते (६७)। (क्षतवत इति तु पाठे मतयोगो भवति।)

द्वितीया स्यात्। अथ कोदण्डादीनां सर्व्वेषाम् परस्परमनन्वितानामपि एकदैव वाक्यार्थविधया कर्म्मत्वमिति न द्वितीयाप्रसङ्गः, प्रातिपदिकादेव द्वितीयाविधानेन वाक्यात्तदसम्भवादिति चेत्। न,-

"यो यो वीरः समायातस्तांस्तान् शृणु महीपते।

भीष्मो द्रोणो कृपः कर्णः सोमदत्तिर्धनञ्जयः।"-इत्यादिवत् परस्परमनन्वितार्थकत्वात्, कोदण्डादिशब्देभ्यः, कोदण्डः शराः इति प्रथमा स्यात्। यद्यपि यच्छब्दस्य बुद्धिस्थवाचकतया कोदण्डादिपदार्थ एव यच्छब्दार्थ इति यच्छब्दार्थस्य क्रियान्वये कोदण्डादीनामप्यन्वयो लभ्यते एवेति। तन्न, एवं सति कोदण्डादीनां पुनरुपादानं व्यर्थं स्यात्, यच्छब्दस्य साकाङ्क्षत्वप्रसङ्गश्च। अथ यदर्थयोः कर्त्तृकर्म्मणोर्विशेषणानि कोदण्डादीनीति चेत्। न, तथा सति येन कोदण्डेन येन् शराः समासादितं तदाकर्णयेति वाक्यार्थपर्य्यवसानेन पुनर्विशेषाकाङ्क्षाया अनिवृत्तेः, भिन्नविभक्तिकतया यत् शराः समासादितमित्यन्वयासम्भवाच्च। ननु येन यदिति सामान्यतोऽवगमेन, केन केन किं किं?-इति विशेषप्रश्ने सति तदुत्तरतया कोदण्डेन शरा इत्यादि उक्तमिति चेत्। न, प्रश्नवाचकपदाभावात्, येन येन यद्-यद् आसादितं तदाकर्णयेतिप्रतिपत्त्यैव कोदण्डादीनामुक्तत्वादिति।

(६७) अत्र परशुनिन्दामुखेन भार्गवनिन्दायां वैदग्ध्यातिशय इति तदेवाभिप्रेतमिति न वाच्यं, यथा सर्व्वायोग्यत्वोपपत्तये परशुरामस्य शिवशिष्यत्वादीनि विशेषणानि, तथा तदयोग्यत्वप्रतिपादनाय तस्यैव कश्चिद् धर्म्मो वक्तुमुचितः, अन्यथा प्रक्रमभङ्गः स्यादिति, यथोक्तमेव सम्यक्।

यथा वा,-

चत्वारो वयमृत्विजः, स भगवान् कर्मोपदेष्टा हरिः,
संग्रामाध्वरदीक्षितो नरपतिः, पत्नी गृहीतव्रता ।
कौरव्याः पशवः, प्रियापरिभवक्लेशोपशान्तिः फलं,
राजन्योपनिमन्त्रणाय रसति स्फीतं यशोदुन्दुभिः ॥

अत्र, अध्वरशब्दः समासे गुणीभूत इति न तदर्थः सर्वैः संयुज्यते ।

यथा वा,-

जङ्घाकाण्डोरुनालो नखकिरणलसत्केसरालीकरालः
प्रत्यग्रालक्तकाभाप्रसरकिसलयो मञ्जुमञ्जीरभृङ्गः ।
भर्त्तुर्नृत्तानुकारे जयति निजतनुस्वच्छलावण्यवापी-
सम्भूताम्भोजशोभां विदधदभिनवो दण्डपादो भवान्याः ॥

अत्र, दण्डपादगता निजतनुः प्रतीयते, भवान्याः सम्बन्धिनी तु विवक्षिता (६८) ।

अवश्यंवक्तव्यमनुक्तं यत्र । यथा,-

अप्राकृतस्य चरितातिशयैश्च दृष्टै-
रत्यद्भुतैरपहृतस्य तथापि नास्था ।
कोऽप्येष वीरशिशुकाकृतिरप्रमेय-
माहात्म्यसारसमुदायमयः पदार्थः ॥

अत्र, अपहृतोऽस्मीत्यपहृतत्वस्य विधिर्वाच्यः । 'तथापि'इत्यस्य द्वितीयवाक्यगतत्वेनैवोपपत्तेः (६९) ।

---

(६८) 'सम्बन्धिकानां निजादिपदार्थानां क्रियान्वयिकारकपदार्थं एवान्वय' इतिनियमेन निजपदार्थस्य दण्डपादे एवान्वयः स्यादिति ।

(६९) तथापीति तच्छब्दार्थः पूर्ववाक्योक्तं किमप्यर्थमपेक्षते इति पृथक्वाक्यसम्पादयित्री प्रथमा विभक्तिरत्रावश्यंभाव्या । अत्र विधेयाविमर्षीभवन्मतयोगावपि स्तः ।

यथा वा,-

एषोऽहमद्रितनयामुखपद्मजन्मा
प्राप्तः सुरासुरमनोरथदूरवर्त्ती ।
स्वप्नेऽनिरुद्धघटनाधिगताभिरूप-
लक्ष्मीफलामसुरराजसुतां विधाय ॥

अत्र, मनोरथानामपि दूरवर्त्तीत्यप्यर्थो वाच्यः । यथा वा,
त्वयि निबद्धरतेः प्रियवादिनः प्रणयभङ्गपराङ्मुखचेतसः ।
कमपराधलवं मम पश्यसि? त्यजसि मानिनि, दासजनं यतः ॥
अत्र, अपराधस्य लवमपीति वाच्यम् । अस्थानस्थपदं यथा,-

प्रियेण संग्रथ्य विपक्षसन्निधौ
उपाहितां वक्षसि पीवरस्तने ।
स्रजं न काचिद्विजहौ जलाविलां,
वसन्ति हि प्रेम्णि गुणा न वस्तुनि ॥

अत्र, काचिन्न विजहाविति वाच्यम् (७०) । यथा वा,-

लग्नः केलिकचग्रहश्लथजटालम्बेन निद्रान्तरे
मुद्राङ्कः शितिकन्धरेन्दुशकलेनान्तःकपोलस्थलम् ।
पार्वत्या नखलक्ष्मशङ्कितसखीनर्मस्मितव्रीड़या
प्रोन्मृष्टः करपल्लवेन कुटिलाताम्रच्छविः पातु वः ॥

अत्र, नखलक्ष्मेत्यतः पूर्व्वं कुटिलाताम्रेति वाच्यम् ।
अस्थानस्थसमासं यथा,-

---

(७०) यथाश्रुते, न काचित् विजहौ, अपि तु सर्व्वा एव विजहुरिति प्रतीयेत ।

यद्यपि स्तनशैलदुर्गविषमे सीमन्तिनीनां हृदि
स्थातुं वाञ्छति मान एष धिगिति क्रोधादिवालोहितः ।
प्रोद्यद्दूरतरप्रसारितकरः कर्षत्यसौ तत्क्षणात्
फुल्लत्कैरवकोशनिःसरदलिश्रेणीकृपाणं शशी ॥

अत्र, कर्त्तुरुक्तौ समासो न कृतः ; कवेरुक्तौ तु कृतः ।

संकीर्णं यत्र वाक्यान्तरस्य पदानि वाक्यान्तरमनुप्रविशन्ति ।
यथा,-

किमिति न पश्यसि कोपं पादगतं बहुगुणं गृहाणेमम् ।
ननु मुञ्च हृदयनाथं कण्ठे मनसस्तमोरूपम् ॥

अत्र, पादगतं बहुगुणं हृदयनाथं किमिति न पश्यसि, इमं कण्ठे गृहाण, मनसस्तमोरूपं कोपं मुञ्चेति । (एकवाक्यतायान्तु क्लिष्टमिति भेदः ।)

गर्भितं, यत्र वाक्यस्य (७१) मध्ये वाक्यान्तरमनुप्रविशति ।
यथा,-

परापकारनिरतैर्दुर्जनैः सह सङ्गतिः ।
'वदामि भवतस्तत्त्वं' न विधेया कदाचन ॥

अत्र तृतीयपादो वाक्यान्तरमध्ये प्रविष्टः । यथा वा,-

लग्नं रागावृताङ्ग्या सुदृढमिह ययैवासियष्टयारिकण्ठे,
मातङ्गानामपीहोपरि परपुरुषैर्या च दृष्टा पतन्ती ।
तत्सक्तोऽयं न किञ्चिद्गणयति, विदितं तेऽस्तु, तेनास्मि दत्ता
भृत्येभ्यः, श्रीनियोगाद्गदितुमिव गतेत्यम्बुधिं यस्य कीर्त्तिः ॥

---

(७१)'वाक्यस्य' इत्यत्र एकवाक्यस्य, वाक्यैकवाक्यताक्रमेण एकवाक्यतापन्नस्य वा वाक्यसमुदायस्य । द्विविधस्य अस्य यथाक्रममुदाहरणद्वयम् ।

अत्र, 'विदितं तेऽस्तु' इत्येतत्कृतं (७२), प्रत्युत लक्ष्मीस्ततोऽपसरतीति विरुद्धमतिकृत्।

"मञ्जीरादिषु रणितप्रायं, पक्षिषु च कूजितप्रभृति।
स्तनितमणितादि सुरते, मेघादिषु गर्जितप्रमुखम्॥"-इति प्रसिद्धिमतिक्रान्तं यथा,-

महाप्रलयमारुतक्षुभितपुष्करावर्त्तक-
प्रचण्डघनगर्ज्जितप्रतिरुतानुकारी मुहुः।
रवः श्रवणभैरवः स्थगितरोदसीकन्दरः
कुतोऽद्य समरोदधेरयमभूतपूर्व्वः पुरः॥

अत्र, रवो मण्डूकादिषु प्रसिद्धो नतु उक्तविशेषणके सिंहनादे।

भग्नः प्रक्रमः प्रस्तावः (७३) यत्र। यथा,-

नाथे निशायाः नियतेर्नियोगात्
अस्तं गते हन्त निशाऽपि याता।
कुलाङ्गनानां हि दशानुरूपं
नातः-परं भद्रतरं समस्ति॥

अत्र 'गता-'इति प्रक्रान्ते 'याता'-इति प्रकृतेः (७४)। (गता

---

(७२) 'कृतं' प्रयोजनं विनैव गर्भितं कृतं, निष्प्रयोजनं वा। 'विदितं तेऽस्तु'-इत्यनेन अर्थशक्तिमहिम्ना, 'उत्तरकालं पतिपरित्यागोत्थमपराधं त्वं माऽभिदध्याः-इति पूर्व्वमेव मया पञ्चषड्वारं ज्ञापितस्त्वम्' इत्यर्थाभिव्यक्तिद्वारा लक्ष्मीः ततोऽपसरतीति व्यज्यते इति भावः।

(७३) प्रस्तावः उपक्रमः, येन रूपेणोपक्रमः तेनैवोपसंहार इति नियमस्य भङ्ग इत्यर्थः।

(७४) अत्र हि विभिन्नशब्दाभ्यां गम-या-प्रकृतिभ्यामुपस्थित एकोऽप्यर्थो भिन्नवदापाततो भातीति। अत्र 'न कोऽपि प्रतापो लोके यत्र शब्दो

निशाऽमीति तु युक्तम् ।) ननु "नैकं पदं द्विःप्रयोज्यं प्रायेण"-इत्यन्यत्र (७५), कथितपदं दुष्टमिति चेद्वैवोक्तं, तत्कथमेकस्य पदस्य द्विःप्रयोगः। उच्यते, उद्देश्यप्रतिनिर्देश्यव्यतिरिक्तो विषय एकपदप्रयोगनिषेधस्य (७६), तद्वति विषये प्रत्युत तस्यैव पदस्य सर्वनाम्नो वा प्रयोगं विना दोषः। तथाहि,

उदेति सविता ताम्रस्ताम्र एवास्तमेति च।
सम्पत्तौ च विपत्तौ च महतामेकरूपता ॥

अत्र, रक्त एवास्तमेतीति यदि क्रियेत, तदा पदान्तरप्रतिपादितः स एवार्थोऽर्थान्तरतयेव प्रतिभासमानः प्रतीतिं स्थगयति। यथा वा.-

---

न भाषते' इति हरिवाक्यानुसारेण, स्थाने मन्दस्यापि भावमङ्गीकुर्वन्तः केचन यथाश्रुतमेव पद्यं सङ्गमयन्ति।

(७५) अन्यत्र वामनसूत्रे।

(७६) प्रतिनिर्देश्येति आवश्यके ण्यप्रत्ययः। 'उद्देश्यः' वक्तव्योऽर्थं, 'प्रतिनिर्देश्यः' पुनरवश्यं वक्तव्यो यत्र, तस्माद्व्यतिरिक्तः; पूर्वापरयोरैकरूप्यरक्षार्थं यत्र पूर्वनिर्दिष्टस्यार्थस्य तेनैव शब्देन तेनैव च रूपेण पुनर्निर्देशावश्यकत्वं तदन्यत्र दोष इति फलितोऽर्थः। तथाव्याकरणस्य तुल्ये भवति कुत्र वा नेत्यत्र विद्वदनुभव एव प्रमाणम्। तथापि किञ्चित् सविशेषोच्यते, वाक्यद्वये यदि एकस्य उद्देश्यत्वं विधेयत्वं वा स्यात्, यदि वा पूर्वस्मिन् विधेयस्य उद्देश्यस्य वा परस्मिन् उद्देश्यत्वं विधेयत्वं वा भवेत्, तदा पुनर्निर्देश आवश्यकः। यथा 'उदेति सविता'-इत्यादौ उभयत्रैव सवितुरुद्देश्यत्वं ताम्रत्वस्य विधेयत्वं। 'कोदण्डेन शराः' इत्यादौ पूर्वत्र विधेयस्य शरादेः परस्मिन् वाक्ये उद्देश्यत्वम्। एवं 'चन्द्रायते शुक्लरुचापि हंस, हंसायते चारुगतेन कान्ता।' इत्यादौ पूर्ववाक्ये उद्देश्यस्य हंसस्य परस्मिन् विधेयतेति। उद्देश्यविधेयान्तर्गततामपि उद्देश्यविधेयत्वम् नाप्यम्।

यशोऽधिगन्तुं, सुखलिप्सया वा,
मनुष्यसङ्ख्यामतिवर्त्तितुं वा ।
निरुत्सुकानामभियोगभाजां
समुत्सुकेवाङ्कमुपैति सिद्धिः ॥

अत्र प्रत्ययस्य । (सुखमीहितुं वेति युक्तः पाठः ।)

ते हिमालयमामन्त्र्य पुनः प्रेक्ष्य च शूलिनम् ।
सिद्धं चास्मै निवेद्यार्थं तद्विसृष्टाः खमुद्ययुः ॥

अत्र सर्वनाम्नः । (अनेन विसृष्टा इति तु वाच्यम् ।)

महीभृतः पुत्त्रवतोऽपि दृष्टिस्तस्मिन्नपत्ये न जगाम तृप्तिम् ।
अनन्तपुष्पस्य मधोर्हि चूते द्विरेफमाला सविशेषसङ्गा (७७)॥

अत्र पर्य्यायस्य । (महीभृतोऽपत्यवतोऽपीति युक्तम् ।) अत्र सत्यपि पुत्त्रे कन्यारूपेऽप्यपत्ये स्नेहोऽभूदिति केचित् समर्थयन्ते (७८) ।

विमदोऽभिभवत्यविक्रमं रहयत्यापदुपेतमायतिः ।
नियता लघुता निरायतेरगरीयान्न पदं नृपश्रियः ॥

अत्रोपसर्गस्य पर्य्यायस्य च । (तदभिभवः कुरुते निरायतिं । लघुतां भजते निरायतिः, लघुतावान्न पदं नृपश्रियः इति युक्तम् (७९)।)

---

(७७) अत्र पुत्त्रापत्यशब्दौ पुत्त्रकन्योभयसाधारणौ । पुत्त्रा अस्य सन्तीति बहुत्वविवक्षायां मतुप् ।

(७८) केचिदित्यारभ्य, दृष्टान्ते प्रदर्शितस्य सामान्यविशेषभावस्य दार्ष्टान्तिकेऽपि प्रदर्शयितुमुचितत्वादिति ।

(७९) एतद्दोषजिहीर्षया कल्पितेऽस्मिन् पाठे छन्दोभङ्गो न दोषाय, निर्दोषशब्दमात्रसमर्पणपरत्वादस्य । वस्तुतः अत्र, 'अभिभूतिः कुरुते निरायतिम् ।' इत्येव पाठः कल्पयितुं योग्यः ।

काचित्कीर्णा रजोभिर्दिवमनुविदधौ मन्दवक्त्रेन्दुलक्ष्मी-
रश्रीकाः काश्चिदन्तर्दिश इव दधिरे दाहमुद्भ्रान्तसत्त्वाः ।
भ्रेमुर्वात्या इवान्याः, प्रतिपदमपरा भूमिवत्कम्पमानाः
प्रस्थाने पार्थिवानामशिवमिति पुरो भावि नार्यः शशंसुः ॥

अत्र वचनस्य । (काश्चित्कीर्णा रजोभिर्दिवमनुविदधुर्मन्दवक्त्रेन्दुशोभा निःश्रीका इति, 'कम्पमाना' इत्यत्र कम्पमापुरिति च (८०) पठनीयम् ।)

गाहन्तां महिषा निपानसलिलं शृङ्गैर्मुहुस्ताडितम्,
छायाबद्धकदम्बकं मृगकुलं रोमन्थमभ्यस्यतु ।
विश्रब्धैः क्रियतां वराहपतिभिर्मुस्ताक्षतिः पल्वले,
विश्रान्तिं लभतामिदञ्च शिथिलज्याबन्धमस्मद्धनुः ॥

अत्र कारकस्य । (विश्रब्धा रचयन्तु शूकरवरा मुस्ताक्षतिमित्यदुष्टम् ।)

अकलिततपस्तेजोवीर्यप्रथिम्नि यशोनिधा-
ववितथमदाध्माते रोषान्मुनावभिधावति ।
अभिनवधनुर्विद्यादर्पक्षमाय च कर्मणे
स्फुरति रभसात्पाणिः पादोपसंग्रहणाय च (८१) ॥

अत्र क्रमस्य; 'पादोपसंग्रहणाय' इति पूर्वं वाच्यम् । एवमन्यत्राप्यनुसर्त्तव्यम् । अविद्यमानः क्रमो यत्र (८२) । यथा,

---

(८०) अन्यथा आख्यातप्रक्रमभङ्गः स्यादिति प्रसङ्गादुक्तम् ।

(८१) अकलितः अपरिमितः । प्रथमद्वितीयपादार्थौ यथाक्रमं पादग्रहणधनुराकर्षणयोर्हेतू इति तन्निर्देशक्रमेणैव निर्देशो युक्तः ।

(८२) पदार्थविशेषरचनायाः प्रस्तुतार्थस्याप्रत्यायकत्वे अक्रमत्वं,

द्वयं गतं सम्प्रति शोचनीयतां
समागमप्रार्थनया कपालिनः ।
कला च सा कान्तिमती कलावतः,
त्वमस्य लोकस्य च नेत्रकौमुदी ॥

अत्र 'त्वं'-शब्दानन्तरं चकारो युक्तः । यथा वा,-
शक्तिर्निस्त्रिंशजेयं तव भुजयुगले, नाथ, दोषाकरश्री-
र्वक्त्रे, पार्श्वे तथैषा प्रतिवसति महाकुट्टिनी खड्गयष्टिः ।
आर्येयं सर्वगा ते विलसति च पुनः, किं मया दृष्टया ते,
प्रोच्येवेत्थं, प्रकोपाच्छशिकरसितया यस्य कीर्त्त्या प्रयातम्(८३)॥
अत्र, इत्थं प्रोच्येवेति न्याय्यम् । तथा, 'लग्नं रागावृताङ्ग्या'
(१३८ पृ०) इत्यादौ इति शब्दनियोगादिति वाच्यम् ।

'अमतः' प्रकृतविरुद्धः (८४) परार्थो यत्र । यथा,—
राममन्मथशरेण ताड़िता दुःसहेन हृदये निशाचरी ।
गन्धवद्रुधिरचन्दनोक्षिता जीवितेशवसतिं जगाम सा ॥
अत्र, प्रकृते रसे विरुद्धस्य शृङ्गारस्य व्यञ्जकोऽपरोऽर्थः ।

प्रत्यायकत्वेऽप्यनौचित्येऽस्थानस्थपदता, अर्थक्रमस्यानौचित्ये तु दुष्क्रमत्वम्, उपक्रमोपक्रमस्योपसंहारे भङ्गे प्रक्रमभङ्ग इत्येषां भेदः ।

(८३) निस्त्रिंश-दोषाकर-कुट्टिनी-सर्वगा-दृष्टा-प्रयातशब्दाः यथाक्रमं खड्ग-चन्द्र-च्छेदिका-सर्वविख्याता-महती-प्रकटगमनार्थका अपि शब्दशक्तिमहिम्ना त्रिंशाधिक-दोषनिधान-आरोपयित्री-कुलटा-जरती-पलायनरूपानप्यर्थानुपस्थापयन्ति ।

(८४) 'प्रकृतविरुद्धः' प्रकरणविरसादिप्रतिकूलः, 'परार्थः' रसादिरूपो व्यङ्ग्यार्थो यत्र तदिति । (परार्थे नतु वाच्यार्थे इति प्रतिकूलविभावादिग्रहादेः ।) 'ज्ञेयौ शृङ्गारबीभत्सौ, तथा वीरभयानकौ ।
रौद्राद्भुतौ, तथा हास्यकरुणौ वैरिणौ मिथः' इति ॥

अर्थदोषानाह,-

अर्थोऽपुष्टः कष्टो
व्याहतपुनरुक्तदुष्क्रमग्राम्याः ॥ ७ ॥
सन्दिग्धो निर्हेतुः
प्रसिद्धिविद्याविरुद्धश्च ।
अनवीकृतः सनियमा-
नियमविशेषाविशेषपरिवृत्ताः ॥ ८ ॥
साकाङ्क्षोऽपदयुक्तः
सहचरभिन्नः प्रकाशितविरुद्धः ।
विध्यनुवादायुक्त-
स्त्यक्तपुनःस्वीकृतोऽश्लीलः ॥ ९ ॥

'दुष्टः' इति सम्बध्यते । क्रमेणोदाहरणम् -

अतिविततगगनसरणि-प्रसरणपरिमुक्तविश्रमानन्दः ।
मरुदुल्लासितसौरभ-कमलाकरहासकृद्रविर्जयति ॥

अत्र अतिविततत्वादयोऽनुपादानेऽपि प्रतिपाद्यमानमर्थं न बाधन्ते इत्यपुष्टाः, न त्वसङ्गताः पुनरुक्ता वा (८५) ।

---

(८५) अत्र अतिविततत्वमतिविस्तीर्णत्वं बृहदाकारत्वमिति यावत्, (नतु दीर्घत्वम्) । गगनस्वरूप एव समवेतत्वं तथातिविततत्वं सदपि न उपयुज्यते । एवं मरुदुल्लासितेत्यादावपि । नन्वेवं चेत्, अतिविततत्वादि हेतुगर्भविशेषणतया स्वरूपविशेषणतया वाऽभिप्रेतम् ? आद्ये अनुपपत्तिः, द्वितीये गगनस्यातिविततत्वम् चन्द्रस्याधिकरत्वमिव अतिप्रसिद्धत्वात् प्राप्तमेवेति तत्कथने पुनरुक्तिदोष इति । न, पूर्वोक्तस्य पुनरुक्तिरेव पुनरुक्तिर्न तु पूर्वमप्राप्तस्यार्थस्यापीति भावः । प्रयोजनाभावात्तदर्थाविवक्षायामपि तत्पदाभिधानेऽधिकपदत्वम्, स्वरूपकथनाच्च प्रस्तुतानुपयोगित्वेऽपि विवक्षायामपुष्टार्थत्वमित्यनयोर्भेदः ।

सदा मध्ये यासामियममृतनिष्यन्दसरसा
सरस्वत्युद्दामा वहति बहुमार्गा परिमलम्।
प्रसादं ता एता घनपरिचिता: केन महता
महाकाव्यव्योम्नि स्फुरितमधुरा यान्तु रुचयः (८६)॥

अत्र यासां कविरुचीनां मध्ये सुकुमार-विचित्र-मध्यमात्मक-त्रिमार्गा (८७) भारती चमत्कारं वहति, ता: गम्भीरकाव्यपरिचिताः कथमितरकाव्यवत्प्रसन्ना भवन्तु, यासामादित्यप्रभाणां मध्ये त्रिपथगा वहति, ता मेघपरिचिताः कथं प्रसन्ना भवन्तीति सङ्क्षेपार्थः (८८)।

जगति जयिनस्ते ते भावा नवेन्दुकलादयः,
प्रकृतिमधुराः सन्त्येवान्ये मनो मदयन्ति ये।
मम तु यदियं याता लोके विलोचनचन्द्रिका
नयनविषयं, जन्मन्येकः स एव महोत्सवः॥

---

(८६) श्लोकस्य गम्भीरार्थकतयाऽस्फुटार्थत्वमपदूष्यमिति समर्थयितुं कस्याश्चिदुक्तिरियम्। प्रस्तुतपक्षे 'रुचयः' अभिप्रायाः, 'प्रसादं' स्फुटतां 'यान्तु'-इत्यन्वयः। अप्रस्तुतपक्षे 'सरस्वती' नदी, 'परिमलं' सम्यक्, (परिगतो मलो यस्यां क्रियायामिति व्युत्पत्त्या परिमलं सकलुषं वा क्रियाविशेषणम्) 'प्रसादं' स्वच्छकान्तिताम्।

(८७) वैदर्भी-गौडी-पाञ्चाल्याख्यरीतित्रयवती।

(८८) आदित्यप्रभारूपो द्वितीयोऽर्थः उपमानं, तेन सह वाच्यार्थस्य साम्यम्. [illegible] श्लेषेणैव प्रतीयते ; श्लिष्टतादौ मन्त्रान्तरेण अन्यथान्तरेण वा विवक्षितार्थः शब्देनैव प्रतीयते इति भेदः।

अत्र, इन्दुकलादयो यं प्रति दस्यप्रायाः स एव चन्द्रिकात्वम् उत्कर्षार्थमारोपयतीति व्याहतत्वम् (८९) ।

"कृतमनुमतम्"(४३१०)-इत्यादि, अत्र, 'अर्जुन अर्जुन-' इति (९०)'भवद्भिः'-इति चोक्ते 'सभीमकिरीटिनाम्'-इति किरीटिपदार्थः पुनरुक्तः । यथा वा,—

अस्त्रज्वालावलीढप्रतिबलजलधेरन्तरौर्वायमाणे
सेनानाथे स्थितेऽस्मिन्मम पितरि, गुरौ सर्वधन्वीश्वराणाम् ।
कर्णालं सम्भ्रमेण, व्रज कृप, समरं, मुञ्च हार्दिक्य, शङ्काम्,
ताते चापद्वितीये वहति रणधुरं को भयस्यावकाशः ॥

अत्र, चतुर्थपादवाक्यार्थः पुनरुक्तः ।

भूपालरत्न, निर्दैन्यप्रदानप्रथितोत्सव ।
विश्राणय तुरङ्गं मे, मातङ्गं वा मदालसम् ॥ (कुष्क०)

अत्र, मातङ्गस्य प्राङ्‌निर्देशो युक्तः ।

स्वपिति यावदयं निकटे जनः,
स्वपिमि तावदहं, किमपैति ते ।
तदपि साम्प्रतमाहर कूर्परं
त्वरितमूरुमुदञ्चय कुञ्चितम् ॥ (ग्रा०)

एषोऽविदग्धः ।

---

(८९) दस्युप्रायाः तुच्छप्रायाः ।
'उत्कर्षो वाऽपकर्षो वा प्राच्यस्यैव निगद्यते ।
तस्यैवाथ तदन्यस्य व्याहतोऽर्थस्तदा भवेत्' इति ।
(९०) अर्जुनं सम्बोध्य भवद्भिः, तेषामिवान्येन किरीटिना अर्जुनस्योक्तिः ।

"आतृसर्व्वसुतसार्व्वे"-(२७पृ०)-इत्यादि। अत, प्रकरणाद्यभावे सन्देहः। (शान्तश्रङ्गार्य्यन्यतराभिधाने तु निश्चयः।)

गृहीतं येनासीः परिभवभयान्नोचितमपि,
प्रभावाद्यस्याभून्न खलु तव कश्चिन्न विषयः।
परित्यक्तं तेन त्वमसि सुतशोकान्न तु भयात्,
विमोक्ष्ये शस्त्र, त्वामहमपि, यतः स्वस्ति भवते॥

अत शस्त्रमोचने हेतुर्नोपात्तः।

इदन्ते केनोक्तं कथय कमलातङ्कवदने,
यदेतस्मिन् हेम्नः कटकमिति धत्से खलु धियम्।
इदं तद्दुःसाधाक्रमणपरमास्त्रं स्मृतिभुवा
तव प्रीत्या चक्रं करकमलमूले विनिहितम्॥

अत, कामस्य चक्रं लोकेऽप्रसिद्धम्। यथा वा,-
उपपरिसरं गोदावर्य्याः परित्यजताध्वगाः,
सरणिमपरो मार्गस्तावद्भवद्भिरिहेष्यताम्।
इह हि विहितो रक्ताशोकः कयापि हताशया
चरणनलिनन्यासोदञ्चन्नवाङ्कुरकञ्चुकः॥

पादाघातेनाशोकस्य पुष्पोद्गमः कविषु प्रसिद्धो न पुनः अङ्कुरोद्गमः।

सुसितवसनालङ्कारायां कदाचन कौमुदी-
महसि सुदृशि स्वैरं यान्त्यां गतोऽस्तमभूद्विधुः।
तदनु भवतः कीर्त्तिः केनाप्यगीयत येन सा
प्रियगृहमगान्मुक्ताशङ्का, क नासि शुभप्रदः॥

अत्रामूर्त्तोऽपि कीर्त्तिः ज्योत्स्नावत्प्रकाशरूपा कथितेति लोकविरुद्धमपि कविप्रसिद्धेर्न दुष्टम् (८१)।

सदा स्नात्वा निशीथिन्यां सकलं वासरं बुधः।
नानाविधानि शास्त्राणि व्याचष्टे च शृणोति च ॥ (वि०वि०)

ग्रहोपरागादिकं विना रात्रौ स्नानं धर्मशास्त्रेण विरुद्धम्।

अनन्यसदृशं यस्य बलं बाह्वोः समीक्ष्यते।
षाड्गुण्यानुसृतिस्तस्य (८२) सत्यं सा निष्प्रयोजना ॥

एतत् अर्थशास्त्रेण।

विधाय दूरे केयूरमनङ्गाङ्गनमङ्गना।
बभार कान्तेन कृतां करजोल्लेखमालिकाम् ॥

अत्र, केयूरपदे नखक्षतं न विहितमिति, एतत् कामशास्त्रेण।

अष्टाङ्गयोगपरिशीलनकीलनेन
दुःसाधसिद्धिसविधं विदधद्विदूरे।
आसादयन्नभिमतामधुना विवेक-
ख्यातिं समाधिधनमौलिमणिर्विमुक्तः (८३) ॥

अत्र, विवेकख्यातिस्ततः सम्प्रज्ञातसमाधिः, पश्चादसंप्रज्ञातस्ततो मुक्तिर्न तु विवेकख्यातौ, एतत् योगशास्त्रेण।

एवं विद्यान्तरैरपि विरुद्धमुदाहार्य्यम्।

---

(८१) एतस्य लोकविरुद्धत्वेऽपि कविसमयप्रसिद्धिविरोध एव दोषः।

(८२) सन्धिविग्रहयानासनद्वैधसंश्रयाः षट् षाड्गुण्यम्, स्वार्थे ष्यञ्।

(८३) यमनियमासनप्राणायामप्रत्याहारधारणाध्यानसमाधयोऽष्टौ अङ्गानि। 'दुःसाधाया' दुष्प्राप्यायाः 'सिद्धेः' समग्रैश्वर्यस्य 'सविधं' निकटस्थितं पुरुषम् अविद्यान्मनोवृत्तिविशेषरूपसम्प्रज्ञातसमाधिम्। 'विवेकख्याति' प्रकृतिपुरुषयोर्भेदज्ञानम्।

प्राप्ताः श्रियः सकलकामदुघास्ततः किम्,
दत्तं पदं शिरसि विद्विषतां ततः किम्।
सन्तर्पिताः प्रणयिनो विभवैस्ततः किम्,
कल्पं स्थितं तनुभृतां तनुभिस्ततः किम्॥

अत्र 'ततः किम्'-इति न नवीकृतम् (९४)। (तत्तु यथा,-
यदि दहत्यनलोऽत्र किमद्भुतं, यदि च गौरवमद्रिषु किं ततः।
लवणमम्बु सदैव महोदधेः, प्रकृतिरेव सतामविषादिता॥)

यत्रानुल्लिखिताख्यमेव निखिलं निर्माणमेतद्विधेः,
उत्कर्षप्रतियोगिकल्पनमपि न्यक्कारकोटिः परा।
याताः प्राणभृतां मनोरथगतीरुल्लङ्घ्य यत्सम्पदः,
तस्याभासमणीकृताश्मसु मणेरश्मत्वमेवोचितम्(९५)॥

अत्र, छायामात्रमणीकृताश्मसु मणेस्तस्याश्मतैवोचितेति सनियमत्वं वाच्यम् (९६)।

---

(९४) भङ्ग्यन्तरेण निर्दिष्टत्वं नवीकृतत्वम्। 'किं ततः' इत्यस्य, किं तस्मात्-इत्यादिरूपेण शब्दपरिवर्त्तनेऽपि उत्कर्षान्तराभावात् अनवीकृतत्वमिति कथितपदत्वात् भेदः।

(९५) चिन्तामणेराभासैर्मणीकृते पाषाणे सह चिन्तामणेर्गणने चिन्तामणेरेव परं पाषाणत्वमस्तु, तेषान्तु मणित्वमिति सोपहासोक्तिः।

(९६) सनियमोक्तौ हि छायामात्रव्यवच्छेदेन पाषाणानां निन्दातिशयः प्रतीयते। अर्थविशेषस्य विवक्षितत्वेऽपि तत्प्रतिपादकपदानभिधाने न्यूनपदत्वानभिहितवाच्यत्व दोषौ, अनयोः तौ स्फुटतौ, अर्थविशेषाविवक्षायान्तु अपुष्टार्थतेति भेदः।

अत, एकेन किं न विहितो भयतः स नामेति सामान्यं वाच्यम् (९९)।

> अर्थित्वे प्रकटीकृतेऽपि न फलप्राप्तिः प्रभोः, प्रत्युत
> द्रुह्यन्दाशरथिर्विरुद्धचरितो युक्तस्तया कन्यया।
> उत्कर्षश्च परस्य, मानयशसोर्विस्रंसनं चात्मनः,
> स्त्रीरत्नञ्च जगत्पतिर्दशमुखो देवः कथं मृष्यते ?॥

अत, 'स्त्रीरत्नम्' उपेक्षितुम्-इत्याकाङ्क्षति। नहि 'परस्य'-इत्यनेन सम्बन्धो योग्यः (१००)।

> अस्त्रा शक्तिशिखामणिप्रणयिनी, शास्त्राणि चक्षुर्नवं,
> भक्तिर्भूतपतौ पिनाकिनि, पदं लङ्केति दिव्या पुरी।
> उत्पत्तिर्द्रुहिणान्वये च, तदहो ! नेदृग्वरो लभ्यते,
> स्याच्चेदेष न रावणः, क्व नु पुनः सर्व्वत्र सर्व्वे गुणाः॥(अप०)

अत, 'स्याच्चेदेष न रावणः' इत्यत एव समाप्यम् (१०१)।

---

(९९) यथाश्रुते कौस्तुभकालकूटोपकारकत्वेनान्यादृशमनन्विषेधहेतुत्वद-गमः। एकेनेति पाठे तु भेदानवगमाद्दोषः।

(१००) नहि उपादेये स्त्रीरत्नेऽमर्षसम्भवः, किन्तु तदुपेक्षायामिति। यदप्युच्यते,-परस्येत्यनेनान्वयात् परस्त्रीत्वमर्षो युज्यत एवेति। तन्न, 'परस्य'-इत्यस्य जनितान्वयतया, 'आत्मनः'-इत्यनेन व्यवहिततया च पुनरन्वयायोगात्। अत 'परस्य'-इति पदं वा 'उपेक्षितुम्'-इति वा अन्यद्वा किमपि पदं कल्पनीयमिति नियमाभावात् विवक्षितप्रतीतिविरहो दुष्टताबीजम्।

(१०१) यत्र यदभिधानं विवक्षितप्रतीतिविघटकं तादृशेऽनुपयुक्ते स्थाने तदभिधानम् अपदयुक्तता, यथोदाहरणे, 'स्याच्चेदेष न रावण' इत्यनन्तरं 'क्व नु पुनः'-इत्याद्यभिधानं समाधाने पर्य्यवसत् रावणस्य त्याज्यत्वप्रतीतिं स्थगयति। प्रकाशितविरुद्धेऽर्थस्य नाभिधानं यथा विवक्षितप्रतीतिप्रतिरोधः,-इत्यनयोर्भेदः। केचित्तु अपदयुक्तताभावाऽयं दोष इति वदन्ति।

श्रुतेन बुद्धिर्व्यसनेन मूर्खता,
मदेन नारी, सलिलेन निम्नगा ।
निशा शशाङ्केन, धृतिः समाधिना,
नयेन चालङ्क्रियते नरेन्द्रता ॥

अत्र, श्रुतादिभिरुत्कृष्टैः सहचरितैर्व्यसनमूर्खतयोर्निकृष्टयोर्भिन्नत्वम् (१०२) ।

"लग्नं रागावृताङ्ग्या" (१२८)-इत्यत्र 'विदितं तेऽस्तु' इत्यनेन श्रीस्त्वत्तोऽपसरतीति विरुद्धं प्रकाश्यते(१०३) ।

प्रयत्नपरिबोधितः स्तुतिभिरद्य शेषे निशा-
मकेशवमपाण्डवं भुवनमद्य निःसोमकम् ।
इयं परिसमाप्यते रणकथाऽद्य दोःशालिनाम्,
अपैतु रिपुकाननातिगुरुरद्य भारो भुव (१०४) ॥

अत्र शयितः प्रयत्नेन बोध्यसे इति विधेयम् । यथा वा,-

वाताहारतया जगद्विषधरैराश्वास्य निःशेषितं,
ते ग्रस्ताः पुनरभ्रतोयकणिकातीव्रव्रतैर्बर्हिभिः ।

---

(१०२) सहचरितानां हि साम्ये ऐकरूप्येण सर्वेषाम् उपादेयत्वं हेयत्वं वा प्रतीयेत, एतदेव दूषकताबीजम् ।

(१०३) यथा च विरुद्धं प्रकाश्यते, तथोक्तं प्राक् (१२८०) ।

(१०४) 'शेषे' इति क्रियापदम् । यच्छयितोऽपि बोध्यते, न तु बोधित शेते । विधेयाविमर्शे विधेयतया विवक्षितस्य विधेयत्वेनानवगमः, अत्र तु विधायकस्य विधानविरुद्धत्वेऽपि भेदः ।

तेऽपि क्रूरचमूरुचर्म्मवसनैर्नीताः चयं लुब्धकैः,
दम्भस्य स्फुरितं विदन्नपि जनो जाल्मो गुणानीहते (१०५) ॥

अत्र, वाताहारादित्वयं व्युत्क्रमेण वाच्यम् ।

अरे रामाहस्ताभरण, भसलश्रेणिशरण,
स्मरक्रीड़ाव्रीडाशमन, विरहिप्राणदमन ।
सरोहंसोत्तंस, प्रचलदल, नीलोत्पल, सखे,
सखेदोऽहं, मोहं श्लथय, कथय, क्वेन्दुवदना ? ॥

अत्र, 'विरहिप्राणदमन'-इति नानुवाद्यम्) ।

"लग्नं रागावृताङ्ग्या" (१३८पृ०) इत्यादि । अत्र, 'विदितं तेऽस्तु'-इत्युपसंहृतोऽपि 'तेन'-इत्यादिना पुनरुपात्तः(१०६) ।

---

(१०५) 'दम्भस्य' प्रकृते कापट्यस्य परापकाराद्यसत्फलाभिसन्धान-पूर्व्वकधर्म्माचरणरूपस्य 'स्फुरितं' दीप्तिं प्रचलद्रूपतां । 'गुणान्' धार्म्मिकत्वादीन् 'ईहते' प्रार्थयते, सम्भावयति वा, अर्थात् जनेषु । सर्व्व एव दुरभिसन्धिपूर्व्वकमेव धर्म्मां कर्म्म अनुतिष्ठन्ति, न तु धर्म्मबुद्धा, इत्यधार्म्मिका एव सर्व्वे इति चतुर्थपादतात्पर्य्यार्थः, एष एवार्थः पादत्रयेण समर्थितः । एवञ्च जगत् निःशेषयितुं वाताहाराः स्तोकतः, तान् पश्चिमम् अम्बुकणिकामत-मल्पीकृतं, तान् अयं नेतुं चर्म्मवसनं गृहीतमितिरीत्या असदभिसन्धिपूर्व्वक-धर्म्माचरणमेव विधातुमुचितं, नतु तस्य, 'वाताहारतया' इतिरीत्या अनुवादो युक्तः । यथाम्बुतदत्यनुसारिणस्तु मृगचर्म्मवसनं मेघतोयकणिकापानं वायुभक्षणञ्च यथोत्तरं तीव्रमिति तत्क्रमेण विधिर्युक्तः न तु अन्यथेति, एतदेव व्युत्क्रमविधानमित्याहुः ।

(१०६) क्रियाकारकान्वयेन निराकाङ्क्षतया समाप्तेऽपि वाक्ये पुनः कारकान्तराभिधानं यत्पुन'स्तोकतत्व', यथोदाहरणे, न किञ्चिद्गणयतीत्यन्तेन कर्म्मकारकेण विदिक्रियाया अन्वये समाप्तेऽपि पुनः 'भक्तेभ्यः' इत्यादिना कर्म्मकारकाभिधानम् । समाप्तपुनरात्तत्वे तु पूर्व्वोक्तस्यैव कारकस्य विशेषण-दानमिति भेदः ।

हन्तुमेव प्रवृत्तस्य स्तब्धस्य विवरैषिणः ।
यथाऽस्य जायते पातो न तथा पुनरुन्नतिः ॥

अत्र, पुंव्यञ्जनस्यापि प्रतीतिः ।

यत्रैको दोषः प्रदर्शितः, तत्र दोषान्तराण्यपि सन्ति, तथापि तेषां तत्राप्रकृतत्वात्प्रकाशनं न कृतम् ॥

कर्णावतंसादिपदे कर्णादिध्वनिनिर्मितिः (१०७) ।

सन्निधानादिबोधार्थम् ;

अवतंसादीनि कर्णाद्याभरणान्येवोच्यन्ते, तत्र कर्णादिशब्दाः कर्णादिस्थितिप्रतिपत्तये, यथा,-

अस्याः कर्णावतंसेन जितं सर्वं विभूषणम् ।
तथैव शोभतेऽत्यर्थमस्याः श्रवणकुण्डलम् ॥

अपूर्वमधुरामोदप्रमोदितदिशस्ततः ।
आययुर्भृङ्गमुखराः शिरःशेखरशालिनः ॥

अत्र, कर्ण-श्रवण-शिरः-शब्दाः सन्निधानप्रतीत्यर्थाः (१०८) ।

विदीर्णाभिमुखारातिकराले सङ्गरान्तरे ।
धनुर्ज्याकिणचिह्नेन दोष्णा विस्फुरितं तव ॥

अत्र, धनुःशब्द आरूढत्वावगतये । (अन्यत्र तु,

जगावन्धनिस्पन्दभुजेन यस्य विनिश्वसद्वक्त्रपरम्परेण ।
कारागृहे निर्जितवासवेन लङ्केश्वरेणोषितमा प्रसादात् ॥

---

(१०७) ध्वनि शब्द । निर्मिति प्रयोग ।

(१०८) तथा च प्रतीत्या अवतंसादेः स्वरूपतो न उत्कर्षः, किन्तु अस्याः कर्णादिस्थित्या इति अवगम्यते, तदवगमे च वर्णनीयाया उत्कर्षः ।

-इत्यत्र, केवलो जराशब्दः ।)

प्राणेश्वरपरिष्वङ्गविभ्रमप्रतिपत्तिभिः ।
मुक्ताहारेण लसता हसतीव स्तनद्वयम् (१०९) ॥

अत्र, मुक्तानाम् अन्यरत्नामिश्रितत्वबोधनाय मुक्ताशब्दः ।

सौन्दर्य्यसम्पत्, तारुण्यं यस्यास्ते, ते च विभ्रमाः ।
षट्पदान् पुष्पमालेव, कान् नाकर्षति सा सखे ॥

अत्र, उत्कृष्टपुष्पविषये पुष्पशब्दः, निरुपपदो (११०) हि मालाशब्दः पुष्पस्रजमेवाभिधत्ते ।

स्थितेष्वेतत्समर्थनम् ॥ १० ॥

न खलु, कर्णावतंसादिवत् जघनकाञ्चीत्यादि क्रियते ।

जगाद मधुरां वाचं विशदाक्षरशालिनीम् ।

-इत्यादौ क्रियाविशेषणत्वेऽपि विवक्षितार्थप्रतीतिसिद्धौ, "गतार्थस्यापि विशेष्यस्य विशेषणदानार्थं क्वचित्प्रयोगः कार्य्यः"-इति न युक्तम् (१११) । युक्तत्वे वा,

चरणत्र-परित्राणरहिताभ्यामपि द्रुतम् ।
पादाभ्यां दूरमध्वानं व्रजन्नेष न खिद्यते (११२) ॥

-इत्युदाहार्य्यम् ।

---

(१०९) हारो मुक्तामयाविति विश्व. । हार एव स्तनद्वयस्य हास' ।

(११०) निरुपपदः विशेषणरहितः ।

(१११) सिद्धाविति हेतौ सप्तमी, यथा 'न युक्तम्'-इत्यनेनान्वय. । 'गतार्थस्य'पदान्तरेणोक्तार्थस्य । अयं निष्कर्षः,-जगादेतिक्रियया उक्तार्थस्यापि 'वाचम्' इत्यस्य नानर्थक्यं, 'मधुराम्' इत्यादिविशेषणदानार्थं तदुपादानादिति वामनमतम् । मधुरं विशदाक्षरं जगादेतिरीत्या क्रियाविशेषणतया विवक्षितार्थप्रतीतिसम्भवात् 'वाचम्'-इत्यनर्थकमेवेतिप्रकाशकृन्मतम् ।

(११२) अत्र चरणत्रादीति विशेषणं न क्रियाविशेषणार्हमिति उत्तरदेशसंयोगानुकूलपादविहरणार्थकेन व्रजधातुना उक्तार्थस्यापि

ख्यातेऽर्थे निर्हेतोरदुष्टता-

यथा,-

चन्द्रं गता पद्मगुणान्न भुङ्क्ते, पद्माश्रिता चान्द्रमसीमभिख्याम्।
उमामुखन्तु प्रतिपद्य लोला द्विसंश्रयां प्रीतिमवाप लक्ष्मीः ।

अत्र, रात्रौ पद्मस्य सङ्कोचः, दिवा चन्द्रमसश्च निष्प्रभत्वं लोकप्रसिद्धमिति 'न भुङ्क्ते'-इति हेतुं नापेक्षते ।

ऽनुकरणे तु सर्व्वेषाम् ।

सर्व्वेषां श्रुतिकटुप्रभृतीनां दोषाणाम् । यथा,-

मृगचक्षुषमद्राक्षमित्यादि कथयत्ययम् ।
पश्यैष च गवित्याह सुत्रामाणं यजेति च (११३) ॥

वक्त्राद्यौचित्यवशाद्
दोषोऽपि गुणः क्वचित् क्वचिन्नोभौ ॥११॥

वक्तृ-प्रतिपाद्य-व्यङ्ग्य-वाच्य-प्रकरणादीनां महिम्ना दोषोऽपि क्वचिद्गुणः (११४), क्वचिन्न दोषो न गुणः। तत्र वैयाकरणादौ वक्तरि प्रतिपाद्ये च, रौद्रादौ च रसे व्यङ्ग्ये कष्टत्वं गुणः। क्रमेणोदाहरणम्,-

---

'पादाभ्याम्'-इत्यस्य नानर्थक्यम्, उक्तविशेषणपदानर्थक्यपादात्त्वादिति । तथाचायं सिद्धान्तः, यत्र यदुपादानं विना (विशेषणपदाभावेन) विवक्षितप्रतीतिविघातस्तस्यैव गतार्थस्यापि तस्योपादानं युक्तं, नान्यत्रेति ।

(११३) अद्राक्षमिति श्रुतिकटु, (गौरिति वक्तव्ये) गविति च्युतसंस्कृति, सुत्रामाणमिति अप्रयुक्तम् ।

(११४) गुण रसोत्कर्षक ।

दीधीवेवीट्समः कश्चिद्गुणवृद्ध्योरभाजनम्।
क्विप्प्रत्ययनिभः कश्चिद्यत्र सन्निहिते न ते (११५)॥

यदा त्वामहमद्राक्षं शब्दविद्याविशारदम्।
उपाध्यायं तदास्मार्षं समस्प्राक्षञ्च सम्मदम्॥

अन्त्रप्रोतबृहत्कपालनलककूरक्वणत्कङ्कण-
प्रायप्रेङ्खित भूरिभूषण-रवैराघोषयन्त्यम्बरम्।
पीतच्छर्दितरक्तकर्दमघनप्राग्भारघोरोल्लसद्-
व्यालोलस्तनभारभैरववपुर्दर्पोद्धतं धावति (११६)॥

वाच्यवशाद्यथा,-

मातङ्गाः किमु वल्गितैः, किमफलैराडम्बरैर्जम्बुकाः,
सारङ्गाः महिषा, मदं व्रजत किं, शून्येषु शूरा न के।
कोपाटोप—समुद्भटोत्कट—सटा—कोटेरिभारेः पुनः
सिन्धुध्वानिनि हुङ्कृते स्फुरति यत् तद्गर्जितं गर्जितम्॥

---

(११५) "दीधीवेवीटाम्" (१।१।६) इति, "क्ङिति च" (१।१।५ इति सूत्रे च तन्निषेधः।

(११६) 'अन्त्रैः' आँतुड़ि Entrail इति नाम्ना प्रसिद्धैः, 'प्रोतानि' ग्रथितानि बृहन्ति 'कपालानि' शिरसः खर्पराः (खुली Skull इति भाषा), 'नलकानि' देहान्तर्वर्त्तीन्यपि नलो Tube नाम्ना प्रसिद्धानि च यानि, तान्येव क्रूरं क्वणन्ति, शब्दयन्ति कङ्कणानि, 'तत्प्रायाणि' तत्तुल्यानि 'प्रेङ्खितानि' चलितानि यानि भूरीण्यपि भूषणानि तेषां रवैः। पूर्वं 'पीतं' पश्चात् 'छर्द्दितं' वान्तं रक्तमेव कर्द्दमस्तेन 'घनः' व्याप्तः, किंवा तस्य 'घन' काठिन्यं (जमाट् Congeal इति भाषा) यत्र, एवंभूतः 'प्राग्भार' अग्रभागो ययोः, तौ। अतएव घोरं विकटम् 'उल्लसन्तौ' प्रकाशमानौ 'व्यालोलौ' चञ्चलौ च यौ स्तनौ तावेव भारः गुरुस्तु, तेन 'भैरवं' 'भीषणं' वपुर्यस्याः सा। अत्र बीभत्सो रसः।

अत्र, सिंहे वाच्ये परुषाः शब्दाः। प्रकरणवशाद् यथा,-

रक्ताशोक, कृशोदरी क्व नु गता त्यक्त्वाऽनुरक्तं जनम् ?
नो दृष्टेति मुधैव चालयसि किं वातावधूतं शिरः ।
उत्कण्ठा-घटमान-षट्पद-घटा-संघट्ट-दष्ट-च्छद-
स्तत्पादाहतिमन्तरेण भवतः पुष्पोद्गमोऽयं कुतः ? ॥

अत्र, शिरोधूननेन कुपितस्य वचसि ।

क्वचिन्नीरसे न गुणो न दोषः । यथा,-

शीर्णघ्राणाङ्घ्रिपाणीन् व्रणिभिरपघनैर्घर्घराव्यक्तघोषान्
दीर्घाघ्रातानघौघैः, पुनरपि घटयत्येक उल्लाघयन् यः ।
घर्मांशोस्तस्य वोऽन्तर्द्विगुण-घन-घृणा-निघ्न-निर्विघ्न-वृत्ते-
र्दत्तार्घाः सिद्धसङ्घैर्विदधतु घृणयः शीघ्रमंहोविघातम्(११७) ॥

अप्रयुक्तनिहतार्थौ श्लेषादावदुष्टौ । यथा,-

येन ध्वस्तमनोभवेन बलिजित्कायः पुरास्त्रीकृतो
यश्चोद्वृत्त भुजङ्गहारवलयो गङ्गां च योऽधारयत् ।
यस्याहुः शशिमच्छिरोहर इति स्तुत्यं च नामामराः,
पायात् स्वयमन्धकक्षयकरस्त्वां सर्वदोमाधवः (११८) ॥

---

(११७) 'व्रणिभिः' व्रणयुक्तैः । 'अपघनैः' अङ्गैः अर्थादवयवैरुप-लक्षितानि, 'घटयति' नूतनावयवैः संयुनक्ति, 'उल्लाघयन्' नीरोगीकुर्वन्, 'अन्तः' हृदये द्विगुणा 'घना' निविड़ा अभीष्टदा वा 'घृणा' कृपा, तया 'निघ्ना' तदायत्ता, 'निर्विघ्ना' विघ्नविनाशिनी 'वृत्तिः' व्यवहारो यस्य । 'घृणयः' किरणाः, 'अंहो' दुरितम् । यद्यप्यस्मिन् काव्ये सतोऽपि भक्तिभावस्य न प्राधान्यमिति नीरसत्वव्यपदेशः ।

(११८) माधवपक्षे, 'अभवेन' अजन्मना । 'अन' शकटं । तत्र 'बलिजित्कायः' 'स्त्रीकृतः' मोहिनीरूपतां प्रापितः । 'उद्वृत्तभुजङ्गस्य'

अत्र, माधवपक्षे शशिमदन्धकक्षयशब्दौ अप्रयुक्तनिहतार्थौ ।

अश्लीलं क्वचिद्गुणः । यथा, सुरतारम्भगोष्ठ्याम्,

("द्व्यर्थैः पदैः पिशुनयेच्च रहस्यवस्तु"-इतिकामशास्त्रस्थितौ

करिहस्तेन संबाधे प्रविश्यान्तर्विलोडिते ।

उपसर्पन् ध्वजः पुंसः साधनान्तर्विराजते (११९) ॥ (व्री०)

शमकथासु,-

उत्तानोच्छूनमण्डूकपाटितोदरसन्निभे (१२०) ।

क्लेदिनि स्त्रीव्रणे सक्तिरक्रमेः कस्य जायते ॥ (जु०)

निर्वाणवैरदहनाः प्रशमादरीणाम्,

नन्दन्तु पाण्डुतनयाः सह माधवेन ।

रक्तप्रसाधितभुवः क्षतविग्रहाश्च

स्वस्था भवन्तु कुरुराजसुताः सभृत्याः (१२१) ॥

कालियसर्पस्य हन्ता । 'रवाणां' शब्दानां (नाम्नां) लयो यत्र सः, नामरूपात्मकजगतो ब्रह्मणि लय इति वेदान्तविदुमतम् । 'अगं' गोवर्द्धनं, 'गां' पृथिवीं । शशिनं मथ्नातीति व्युत्पत्त्या शशिमथो राहुः. शिरोहर इति 'अन्धकानां' यादवानां क्षयस्य निवासस्य कर्तेत्यर्थः । शिवपक्षे 'बलिजित्काय' विष्णुशरीरं, 'पुरा' त्रिपुरासुरवधकाले, 'अस्त्रीकृतः' बाणरूपतां प्रापितः । 'अन्धकक्षयः' अन्धकासुरस्य नाश इत्यर्थः । सर्व्वदा उमाधवः इति पदविभागः ।

(११९) प्रस्तुतपक्षे पुंसो ध्वजः केतुः । साधनं सेना ।

(१२०) उत्तान. वैपरीत्येन स्थितः । उच्छूनः शोथवान् ।

(१२१) प्रकृतपक्षे, 'प्रशमात्' शान्त्यवलम्बनात् । 'रक्ता' अनुरक्ता प्रकर्षेण साधिता वशीकृता च भूर्यैः । 'क्षतविग्रहाः' 'क्षतो' निहतो 'विग्रह.' युद्धकलहो येषाम् । 'स्वस्था.' निश्चिन्ता इत्यर्थः । अथ च

यत्र, भाव्यमङ्गलसूचकम् । सन्दिग्धमपि वाच्यमहिम्ना क्वचिन्नियतार्थप्रतीतिकृत्त्वेन व्याजस्तुतिपर्य्यवसायित्वे गुणः ।

यथा,-

पृथुकार्त्तस्वरपात्रं भूषितनिःशेषपरिजनं देव ।
विलसत्करेणुगहनं संप्रति सममावयोः सदनम् (१२२) ॥

प्रतिपाद्यप्रतिपादकयोर्ज्ञत्वे सति अप्रतीतं गुणः । यथा,-

आत्मारामा विहितरतयो निर्व्विकल्पे समाधौ,
ज्ञानोद्रेकाद्विघटितमनोग्रन्थयः सत्त्वनिष्ठाः ।
यं वीक्षन्ते कमपि तमसां ज्योतिषां वा परस्तात्,
तं मोहान्धः कथमयममुं वेत्ति देवं पुराणम् ॥

स्वयं वा परामर्शे । यथा,-

षडधिकदशनाडीचक्रमध्यस्थितात्मा (१२३)
हृदि विनिहितरूपः सिद्धिदस्तद्विदां यः ।
अविचलितमनोभिः साधकैर्मृग्यमाणः
स जयति परिणद्धः शक्तिभिः शक्तिनाथः ॥

'प्रयमात्' नाशात्, रुधिरेण मलिनवसुर शतयष्टीराव स्वर्गस्य भान्तु इत्यर्थो व्यज्यते ।

(१२२) कविपक्षे पृथुकानां बालानामार्त्तस्वरस्य पात्र, भुवि उषिता शयिता भूषिताः, विलसत्कायां रेणुभिरित्यर्थः । राजपक्षे पृथूनि कार्त्तस्वरस्य सुवर्णस्य पात्राणि यत्र, करेणु हस्ती हस्तिशावको वा यत्र ।

(१२३) षडधिका दश षोड़श या नाड्य इडा-पिङ्गलादयस्तासां चक्रं मणिपूराख्य (हृदयस्थित) तन्मध्ये स्थित आत्मा स्वरूपं यस्य ।

अधमप्रकृत्युक्तिषु ग्राम्यो गुणः। यथा,-

फुल्लुक्करं कलमकूरणिहं वहन्ति
जे सिन्धुवारविडवा मह वल्लहा दे।
जे गालिदस्स महिसीदहिणो सरिच्छाः,
दे किंच मुद्धविअइल्लपसूणपुञ्जाः (१२४)॥

अत्र, कलम कूर महिसी दहि शब्दा ग्राम्या अपि विदूषकोक्तौ।

न्यूनपदं क्वचिद्गुणः। यथा,-

गाढालिङ्गन वामनीकृत कुच प्रोद्भूत-रोमोद्गमा
सान्द्र-स्नेह-रसातिरेक-विगलच्छ्रीमन्नितम्बाम्बरा।
मा मा मानद, माति मामलमिति क्षामाक्षरोल्लापिनी,
सुप्ता किं नु! मृता नु किं! मनसि मे लीना। विलीना नु किम्!॥

क्वचित् न गुणो न दोषः।। यथा,-

तिष्ठेत् कोपवशात् प्रभावपिहिता! दीर्घं न सा कुप्यति,
स्वर्गायोत्पतिता भवेत् मयि पुनर्भावार्द्रमस्या मनः।
तां हर्त्तुं विबुधद्विषोऽपि न च मे शक्ताः पुरोवर्त्तिनीं,
सा चात्यन्तमगोचरं नयनयोर्यातेति कोऽयं विधिः॥

अत्र,'पिहिता'-इत्यतोऽनन्तरं, नैतद्यतः-इति, एतैर्न्यूनैः पदैः विशेषविधेरकरणान्न गुणः, उत्तरा प्रतिपत्तिः पूर्वां प्रतिपत्तिं बाधते इति न दोषः (१२५)।

---

(१२४) पुष्पोत्करं कलमभक्तनिभं वहन्ति ये सिन्धुवारविटपा मम वल्लभास्ते। ये गालितस्य महिषीदध्नः सदृक्षाः, ते किंच मुग्धविकचमल्लिकापुष्पपुञ्जाः॥ -इति सं०। कलम धान्यविशेषः, कूर भक्तमिति देशी। विचकिल मल्लिका।

(१२५)'उत्तरा' 'दीर्घं न सा कुप्यति' इत्यादिरूपा परा, 'प्रतिपत्तिः' ज्ञान,

अधिकपदं क्वचिद्गुणः । यथा,-

यद्वञ्चनाहितमतिर्बहुचाटुगर्भं
कार्य्योन्मुखः खलजनः कृतकं ब्रवीति ।
तत्साधवो न, न विदन्ति, विदन्ति किन्तु,
कर्त्तुं वृथा प्रणयमस्य न पारयन्ति ॥

अत्र, 'विदन्ति'-इति द्वितीयम् अन्ययोगव्यवच्छेदपरम् (१२६)।

यथा वा,

वद वद ! जितः स शत्रुः ? न हतो जल्पंश्च तव तवास्मीति ।
चित्रं चित्रम् ! अरोदीद्धा हेति परं हते पुत्रे ॥

-इत्येवमादौ हर्षभयादियुक्ते वक्तरि (१२७) ।

कथितपदं क्वचिद्गुणः(लाटानुप्रासे,अर्थान्तरसंक्रमितवाच्ये, विहितस्यानुवादत्वे च) । क्रमेणोदाहरणम्,-

सितकरकररुचिरविभा
विभाकराकार, धरणिधर, कीर्त्तिः ।
पौरुषकमला, कमला (१२८)
सापि तवैवास्ति नान्यस्य ॥ (ला०)

'पूर्व्वो' 'तिष्ठेत् कोपवशात् !' इत्यादिरूपां प्रथमां । अयं भावः, नैतदित्यादेरनुपादानेऽपि निषेधहेतुभूतस्य 'दीर्घं न सा कुप्यति'इत्यादेरर्थेन निषेधो वाच्यवत् प्रतीयते, अतस्तदनुपादानं न दोषाय ।

(१२६) साधव एव विदन्ति नान्ये इत्यर्थपरम् ।

(१२७) "विस्मये च विषादे च तथा दैन्येऽवधारणे ।
प्रसादने तथा हर्षे वाक्यमेकं द्विरुच्यते ॥" इति ।

(१२८) पराक्रमसम्पत्तिः लक्ष्मीश्चेत्यर्थे ।

ताला जाअन्ति गुणा,
जाला दे सहिअएहिं घेप्पन्ति ।
रइकिरणाणुग्गहिआइं होन्ति
कमलाइं कमलाइं (१२९) ॥ (अ०)
जितेन्द्रियत्वं विनयस्य कारणं,
गुणप्रकर्षो विनयादवाप्यते ।
गुणप्रकर्षेण जनोऽनुरज्यते,
जनानुरागप्रभवा हि सम्पदः ॥ (वि०)

पतत्प्रकर्षमपि क्वचिद्गुणः। यथा,उदाहृते[१२७पृ०]"माग-मात्र"-इत्यादौ (१३०)। समाप्तपुनरात्तं क्वचिन्न गुणो न दोषः, यत्र न विशेषणमात्रदानार्थं पुनर्ग्रहणम्, अपि तु वाक्यान्तर-मेव क्रियते । यथाऽत्रैव "मागमात्र"-इत्यादौ (१३१) । अपदस्थसमासः क्वचिद्गुणः । यथा,-उदाहृते [१५८] "रक्ताशोक"-इत्यादौ (१३२) ।

---

(१२९) तदा जायन्ते गुणाः, यदा ते सहृदयैर्गृह्यन्ते ।
रविकिरणानुगृहीतानि भवन्ति कमलानि कमलानीति सं० ॥
द्वितीयकमलपदं विकाससौरभसौन्दर्य्यादिमत्कमलपरम् ।

(१३०) अत्र हि चतुर्थे पादे क्रोधाभावात् मसृणमेव पदं युक्तम् ।

(१३१) अस्य दूषकताबीजं हि जनितान्वयस्य पुनरन्वये निराकाङ्क्षता, सा च वाक्यान्तरकरणे न भवति, तत्र जनितान्वयेन केनाप्यनन्वयात् ; विशेषणदाने तु तेन विशेषणेन पुनरन्वये, जनितान्वयस्य विशेष्यस्य साकाङ्क्षेति ।

(१३२) अत्र हि शृङ्गारे दीर्घसमासस्याभौचित्यमित्यपदस्थोऽपि समास उद्दीपकं मति कोपसत्कर्षयन् विप्रलम्भमेव पुष्णातीति गुणः ।

गर्भितं तथैव । यथा,-

होमि अवहत्थिअरेहो
णिरङ्कुसो अह विवेअरहिओ वि ।
सिविणे वि तुमम्मि पुणो
पत्तिहि भत्तिं ण पसुमरामि (१२३) ॥

अत्र, 'पत्तिहि'-इति मध्ये, दृढप्रत्ययोत्पादनाय । एवमन्यदपि लक्ष्यात्लक्ष्यम् (१२४) ॥

व्यभिचारिरसस्थायिभावानां(१२५)शब्दवाच्यता ।
कष्टकल्पनया व्यक्तिरनुभावविभावयोः ॥१२ ॥
प्रतिकूलविभावादिग्रहो दीप्तिः पुनः-पुनः ।
अकाण्डे प्रथनच्छेदौ(१२६),अङ्गस्याप्यतिविस्तृतिः॥१३॥
अङ्गिनोऽननुसन्धानं, प्रकृतीनां विपर्य्ययः ।
अनङ्गस्याभिधानञ्च रसे(१२७)दोषाः स्युरीदृशाः॥१४॥

---

(१२३) भवाम्यपहस्तितरेखो निरङ्कुशोऽथ विवेकरहितोऽपि । स्वप्नेऽपि त्वयि पुनः प्रतीहि भक्तिं न प्रस्मरामीति सं० ॥ अपहस्तिता अतिक्रान्ता रेखा मर्यादा येन सः । 'निरङ्कुश' यथेच्छाचारी ।

(१२४) 'अन्यत्' अदोषत्वादि, 'लक्ष्यात्' उदाहरणात्, 'लक्ष्यम्' निश्चेयम् ।

(१२५) सिद्धान्ते रसस्य आस्वादात्मकस्य सामाजिकनिष्ठतया अशाब्दतया च रसशब्देनात्र आस्वाद्यमानो विभावादिसंवलित स्थायिभाव उच्यते, रसादिशब्दस्य तत्रैव शक्तेः, केवलस्य स्थायिभावस्य स्वशब्दवाच्यतायां तृतीयो दोषः, रत्यादिपदानां केवलरत्यादावेव शक्तेः इति नाभेदः ।

(१२६) प्रथमच्छेदौ रसस्यैव ।

(१२७) 'रस' रस्यते-इति व्युत्पत्त्या आस्वाद्यमाने रसभावादौ ।

स्वशब्दोपादानं व्यभिचारिणो (१२८) यथा,

सव्रीड़ा दयितानने, सकरुणा मातङ्गचर्म्माम्बरे,

सत्रासा भुजगे, सविस्मयरसा चन्द्रेऽमृतस्यन्दिनि।

सेर्षा जह्नुसुतावलोकनविधौ, दीना कपालोदरे,

पार्व्वत्या नवसङ्गमप्रणयिनी दृष्टिः शिवायास्तु वः॥

अत्र व्रीड़ादीनाम्।

(व्यानम्रा दयितानने, मुकुलिता मातङ्गचर्म्माम्बरे,

सोत्कम्पा भुजगे, निमेषरहिता चन्द्रेऽमृतस्यन्दिनि।

मीलद्भ्रूः सुरसिन्धुदर्शनविधौ, म्लाना कपालोदरे

-इत्यादि तु युक्तम्)।

रसस्य स्वशब्देन शृङ्गारादिशब्देन वा वाच्यत्वम्।

क्रमेणोदाहरणम्,-

तामनङ्गजयमङ्गलश्रियं किञ्चिदुच्चभुजमूललोकिताम्।

नेत्रयोः कृतवतोऽस्य गोचरे कोऽप्यजायत रसो निरन्तरः॥

आलोक्य कोमलकपोलतलाभिषिक्त-

व्यक्तानुरागसुभगामभिरामरूपाम्।

पश्यैष बाल्यमतिवृत्य विवर्त्तमानः

शृङ्गारसीमनि तरङ्गितमातनोति॥

---

(१२८) अत्रेदं दूषणबीजम्-इति प्रभवे, विभावादिनाऽभिव्यक्तावेव चमत्कारास्वादयोरुत्कर्षः, वाच्यत्वे तु अमूढ़तापत्तेस्तयोरपकर्ष इति। यत्र तु यत्र यस्य विभावादिना स्फुटतरं नाभिव्यक्तिसम्भवः, तत्र तस्य वाच्यत्वेऽपि न तयोरपकर्ष इति अपदोक्तिर्न दोष इति [१७१] वक्ष्यति। एवं रसादीनामनास्वाद्यत्व एव दोषो भणितः कृतयाऽनास्वाद्यत्वेऽपीति। एवं परत्रापि आस्वादाभावो दूषणबीजम् बोध्यम्।

स्थायिनो यथा,

संप्रहारे प्रहरणैः प्रहाराणां परस्परम्।
ठणत्कारैः श्रुतिगतैरुत्साहस्तस्य कोऽप्यभूत्॥

अत्रोत्साहस्य।

कर्पूरधूलिधवलद्युतिपूरधौत-
दिङ्मण्डले शिशिररोचिषि तस्य यूनः।
लीलाशिरोंऽशुकनिवेशविशेषक्लृप्ति-
व्यक्तस्तनोन्नतिरभून्नयनावनौ सा॥

अत्र, उद्दीपनालम्बनरूपाः शृङ्गारयोग्या विभावा अनुभाव-पर्यवसायिनः स्थिता इति कष्टकल्पना (१३८)।

परिहरति रतिं, मतिं लुनीते,
स्खलति भृशं, परिवर्त्तते च भूयः।
इति बत विषमा दशाऽस्य देहं
परिभवति प्रसभं, किमत्र कुर्म्मः॥

अत्र, रतिपरिहारादीनामनुभावानां करुणादावपि सम्भवात् कामिनीरूपो विभावो यत्नतः प्रतिपाद्यः।

---

(१३८) अनुभावे पर्यवसायिनः प्रकरणादनुपलभ्यमानविभावा विभावेन, व्यज्यमाना इति। अयं भावः, मालत-चन्द्र-नायिकयोरन्योन्यरति तत्र इन्दोरुद्दीपकत्वे रतेरुद्दीपकत्वापि कष्टेन प्रत्ययं तत्र उद्दीपनविभावत्वेन, ततो रसस्यास्य प्रतीतिरिति विवक्षा। प्रदीपकृतस्तु 'अनुभावपर्यवसायिन' इति पाठं मत्वा 'अनुभावानुभावाः कायाद्यनुभावपर्यवसायिनः' इत्यर्थमाह।

प्रसादे वर्त्तस्व, प्रकटय मुदं, सन्त्यज रुषं
प्रिये! शुष्यन्त्यङ्गान्यमृतमिव ते सिञ्चतु वचः।
निधानं सौख्यानां क्षणमभिमुखं स्थापय मुखं
न मुग्धे! प्रत्येतुं प्रभवति गतः कालहरिणः॥

अत्र, शृङ्गारे प्रतिकूलस्य शान्तस्यानित्यताप्रकाशनरूपो विभावस्तत्प्रकाशितो निर्वेदश्च व्यभिचारी (१४०) उपात्तः।
णिहुअ-रमणम्मि लोअणपहम्मि पडिए गुरुअणमज्झम्मि।
सअलपरिहारहिअआ वणगमणं एव्व इच्छदि बहू (१४१)॥
अत्र सकलपरिहारवनगमने शान्तानुभावौ। (इन्धनाद्यानयनव्याजेनोपभोगार्थं वनगमनं (१४२) चेत्, न दोषः॥

दीप्तिः पुनः-पुनर्यथा (१४३), कुमारसम्भवे रतिविलापे।
अकाण्डे प्रथनं यथा, वेणीसंहारे द्वितीयेऽङ्केऽनेकवीर-

---

(१४०) शृङ्गारे उपात्तत्वेन अस्य अस्थायितया व्यभिचारित्वम्। तेन विभावादिना प्रतिकूलरसस्याप्युपस्थित्या विरोधेन प्रकृतरसास्वादभङ्गः।

(१४१) निभृतरमणे लोचनपथं पतिते गुरुजनमध्ये।
सकलपरिहारहृदया वनगमनमेवेच्छति वधूरिति सं०।

(१४२) निबध्यते इति शेषः। तदानीं हि शृङ्गारे एव पर्यवसानं न तु शान्ते इति न दोषः। अत्र, गुरुजनसन्निधौ निभृतरमणदर्शने प्रकाशभङ्गया वैराग्यस्यापि सम्भवात् न निभृतेत्यादिपद्यादेव शृङ्गारप्रतीतिः।

(१४३) पुनःपुनर्दीप्तिर्दीपितस्यान्तरा अविच्छिन्न दीपनं अविच्छेदेन मध्यः प्रकाशनं। ननु अङ्गरसादीनामेव दूषणं मतद्वितीयम् इति केचित्। कुमारसम्भवे, "अथ, मोहपरायणा सती"-इत्यादिना दीपितोऽपि करुणः "अय वा पुनरेव" इत्यादिना पुनर्दीपितः। एवञ्च पुनःपुनरासारे वैरस्यमिति दूषणीयम्।

संचये प्रवृत्ते, भानुमत्या सह दुर्योधनस्य शृङ्गारवर्णनम्(१४४)।

अकाण्डे छेदो यथा, वीरचरिते द्वितीयेऽङ्के 'कङ्कण-मोचनाय गच्छामि'-इति राघवस्योक्तौ (१४५)।

अङ्गस्य अप्रधानस्य अतिविस्तरेण वर्णनं (१४६), यथा, हयग्रीववधे हयग्रीवस्य। अङ्गिनोऽननुसन्धानं (१४७) यथा, रत्नावल्यां चतुर्थेऽङ्के बाभ्रव्यागमने सागरिकाया विस्मृतिः।

प्रकृतयो दिव्या अदिव्या दिव्यादिव्याश्च, वीर-रौद्र-शृङ्गार-शान्त-रसप्रधाना धीरोद्धत-धीरललित-धीरप्रशान्ताः, उत्तमाधम-मध्यमाश्च (१४८); तत्र रति-हास-शोकाद्भुतानि अदिव्योत्तमप्रकृतिवत् दिव्येष्वपि (१४९), किन्तु रतिः

---

(१४४) तदानीं करुणवीरादिरसप्रवाहमेव मनो न शृङ्गारास्वादे प्रवर्त्तेत, इति दोषः।

(१४५) तदुक्तिर्हि परशुरामभयात् व्याजेन निर्गमं प्रतिपादयन्ती रामस्याधीरत्वे पर्यवस्यतीति नायके रामे धीररसो नास्वाद्येत। इति दोषः। कङ्कणमोचनं विवाहद्वयमदिनोत्सवभेदः। मुद्रितवीरचरितेषु सर्वेषु कङ्कणमोचनाय गच्छामीति पाठो नास्ति।

(१४६) 'अप्रधानस्य' प्रतिनायकादेरङ्गस्य वर्णने हि तद्गत एव अप्रकृतो रसादिः प्राधान्येनास्वाद्येत, न तु नायकगतः प्रकृतो रसादिरिति।

(१४७) 'अङ्गिनः' प्रधानस्य नायकस्य नायिकाया वा, अननुसन्धाने न तद्गतरसास्वादः।

(१४८) प्रकृतयो नायकादयः। दिव्या देवतैकरूपाः (इन्द्रादयः), अदिव्या मानुषैकरूपाः (वत्सराजादयः), दिव्यादिव्याः मानुषरूपेणावतीर्णा देवाः (रामादयः)। ते पुनः धीरोदात्तादिभेदेन प्रत्येकं चतुर्विधा भूत्वा पुनः (गुणोत्कर्षापकर्षतारतम्यात्) उत्तमादिभेदेन प्रत्येकं त्रिधा भूत्वा षट्त्रिंशद्विधाः सम्पद्यन्ते।

(१४९) वर्णनीयानीति शेषः।

सम्भोगशृङ्गाररूपा उत्तमदेवताविषया न वर्णनीया, तद्वर्णनं हि पित्रोः सम्भोगवर्णनमिवात्यन्तमनुचितम् ।

क्रोधं प्रभो, संहर संहरेति यावद्गिरः खे मरुतां चरन्ति ।
तावत्स वह्निर्भवनेत्रजन्मा भस्मावशेषं मदनं चकार ॥

-इत्युक्तवत् भ्रूकुट्यादिविकारवर्जितः क्रोधः सद्यःफलदः स्वर्ग-पातालगगनसमुद्रोल्लङ्घनाद्युत्साहश्च दिव्येष्वेव । अदिव्येषु तु यावदवदानं (१५०) प्रसिद्धमुचितं वा, तावदेव उपनिबद्धव्यम्, अधिकन्तु निबध्यमानमसत्यप्रतिभासेन, 'नायकवद् वर्त्तितव्यं, न प्रतिनायकवत्'-इत्युपदेशे न पर्य्यवस्येत् । दिव्यादिव्येषु उभयथापि । एवमुक्तस्य औचित्यस्य, दिव्यादीनामिव, धीरोदात्तादीनामप्यन्यथावर्णनं विपर्य्ययः (१५१) । तत्रभवन् भगवन्नित्युत्तमेन, न अधमेन; मुनिप्रभृतौ, न राजादौ ; भट्टारकेति नोत्तमेन राजादौ (१५२), प्रकृतिविपर्य्ययापत्तेर्वाच्यम् ।

---

(१५०) अवदानं इष्टं कर्म्म पूर्व्वं तेनानुचितं भवति यावत् ।

(१५१) एवं दिव्यादीनामुक्तस्यौचित्यस्यान्यथावर्णनमिव धीरोदात्तादीनामप्यौचित्यस्यान्यथावर्णनं विपर्य्यय इत्यन्वयः ।

(१५२) अत्र प्रतिपुस्तकं विभिन्नः पाठः, तथाहि क्वचित् "भट्टारकेति राजादौ परमेश्वरेति न मुनिप्रभृतौ" इति पाठः, क्वचित्तन्यथा। अयन्तु पाठो प्रदीपकृट्टीकानुसारी, "तत्रभवन् भगवन्नित्युत्तमेनैव प्रयोक्तव्यं, नाधमेन ; उत्तमेनापि मुनिप्रभृतावेव, न तु राजादौ ; भट्टारकेति न राजादावुत्तमेन, किन्तु देवादावेव" इति प्रदीपः । "न राजादाविति, अधमेन तु राजादावेव न मुनिदेवादाविति केचित्" इति तट्टीका । यदि 'न मुनिप्रभृतौ' इति प्रक्षिप्तैव स्यात्, तदा 'केचित्'-इत्यनुपपन्नं स्यात्, अत्र तदा प्रदीपेऽपि तट्टीकानुसारेण कोऽपि पाठः, इत्येतदाशङ्कनात् प्रदीपस्य।

एवं देशकालवयोजात्यादीनां वेशव्यवहारादिकमुचितमेवोपनिबद्धव्यम् ।

अनङ्गस्य (रसानुपकारकस्य) वर्णनं यथा, कर्पूरमञ्जर्य्यां नायिकया स्वात्मना च कृतं वसन्तवर्णनमनादृत्य वन्दिवर्णितस्य राज्ञा प्रशंसनम् ।

'ईदृशाः'-इति नायिकापादप्रहारादिना नायककोपादिवर्णनम् (१५३) । उक्तं हि ध्वनिकृता,-

'अनौचित्यादृते नान्यत् रसभङ्गस्य कारणम् ।
औचित्योपनिबन्धस्तु रसस्योपनिषत्परा ॥'-इति (१५४) ॥

इदानीं क्वचिददोषा अप्येते,-इत्युच्यन्ते,-

न दोषः स्वपदेनोक्तावपि सञ्चारिणः क्वचित् ।

यथा,

औत्सुक्येन कृतत्वरा, सहभुवा व्यावर्त्तमाना ह्रिया,
तैस्तैर्बन्धुवधूजनस्य वचनैर्नीताभिमुख्यं पुनः ।
दृष्ट्वाग्रे वरमात्तसाध्वसरसा, गौरी नवे सङ्गमे
संरोहत्पुलका हरेण हसता श्लिष्टा, शिवायास्तु वः ॥

अत्र, औत्सुक्यशब्द इव तदनुभावो न तथा प्रतीतिकृत्(१५५) ।

---

(१५३) नायिकापादप्रहारेण नायककोपस्य प्रायशोऽसम्भवाद् अनुचितमिति शेषः । अयं भावः,-एवंविधा अनौचित्यहेतवः रसदोषा भवन्तीत्यर्थपरेण कारिकायां 'ईदृशाः' इति पदेन एतदुक्तं भवति, अनौचित्यहेतवः सर्वे एव दोषा भवन्ति, परिगणितप्रकारस्तु प्रदर्शनार्थमेव इति ।

(१५४) 'उपनिषद्' वेदसारभागः, नित्यरहस्यरूपब्रह्मोपस्थापकवेदभागइव रसोपस्थितिनिदानमिति फलितार्थः ।

(१५५) अनौत्सुक्यस्य नैकोऽपि तादृशोऽसाधारणोऽनुभावादिरस्ति,

अत एव "दूरादुत्सुकम्" (४० पृ०)-इत्यादौ व्रीडा-प्रेमाद्यनुभावानां विवलितत्वादीनामिव, उत्सुकत्वानुभावस्य सहसा-प्रसरणादिरूपस्य तथा प्रतिपत्तिकारित्वाभावादुत्सुकमिति क्तम्।

सञ्चार्य्यादेर्विरुद्धस्य बाध्यस्योक्तिर्गुणावहा ॥१५॥

बाध्यस्योक्तिः न, न परं दोषः,यावत्प्रकृतरसपरिपोषकृत्। यथा,-

काकार्य्यं शशलक्ष्मणः क्व च कुलम्-(६४पृ०)-इत्यादौ,

अत्र, वितर्कादिषु उद्गतेष्वपि चिन्तायामेव विश्रान्तिरिति प्रकृतरसपरिपोषः (१५६)।

येन उपायेन औत्सुक्यमसंशयं प्रतीयेत, येऽपि च त्वरादयः, ते साधारणाः, गुरुजनशङ्काभयादिनापि तेषां सम्भवात्, इति औत्सुक्यं स्वपदेनोपादीयते, व्रीड़ादीनान्तु असाधारणानुभाववत्त्वात् अनुभावमुखेनैव उपादानं युक्तम्, अतएव अमरुकविर्दूरादुत्सुकमित्यत्रोक्ते औत्सुक्यमेव केवलं स्वपदेनाभिदधत् व्रीड़ादीन् अनुभावमुखेन प्रतिपादयति स्म। तेनायं सिद्धान्तः, येषां व्यभिचारिणां साधारणानुभावादिसम्भवस्त एव स्वपदेनोपादीयन्ते न त्वन्येऽपीति।

(१५६) अत्र हि प्रतिचरणं पूर्व्वभागोक्तानां शमाङ्गसञ्चारिणां वितर्कादीनाम्, उत्तरभागप्रतिपादितानाञ्च शृङ्गाराङ्गसञ्चारिणाम् औत्सुक्यादीनां यथोत्तरं बाधकतया चरमोक्तायां चिन्तायामेव बाधकत्वं पर्य्यवसन्नमिति (विपक्षजयात् सैनिकोत्कर्षद्वारा राज्ञ इव) चिन्तोत्कर्षद्वारा शृङ्गारस्यैव उत्कर्ष इति। स चोत्कर्षः, वितर्कादीनां बाध्यतयोक्तावेव भवतीति गुणत्वं। तेन बाध्यमाने शान्तस्य प्रतीत्युदयात् प्रकृतशृङ्गाररसास्वादविघातो नास्तीति न दोषत्वमिति।

(पाण्डु क्षामं वदनं, हृदयं सरसं, तवालसञ्च वपुः ।
आवेदयति नितान्तं क्षेत्रियरोगं सखि, हृदन्तः (१५७) ॥
-इत्यादौ साधारणत्वं पाण्डुतादीनामिति न विरुद्धम् ।
सत्यं मनोरमा रामाः, सत्यं रम्या विभूतयः ।
किन्तु मत्ताङ्गनापाङ्ग भङ्गलोलं हि जीवितम् ॥ वि०वि०)
-इत्यत्र, आद्यमर्द्धं बाध्यत्वेनैवोक्तम् । जीवितादपि अधिकमपाङ्गभङ्गस्यास्थिरत्वमिति प्रसिद्धभङ्गुरोपमानतया उपात्तं शान्तमेव पुष्णाति (१५८), न पुनः शृङ्गारस्यात्र प्रतीतिः,

---

(१५७) सरसं' अनुरसयुक्तं सानुरागञ्च ।

'क्षेत्रियं क्षेत्रजत्वे परदाररतेऽपि च ।

अन्यदेहचिकित्सार्हेऽसाध्यरोगे च स्मायते' इति विश्वः । अत्र, 'पाण्डुत्वाद्यनुभावपोषितस्य रोगस्य करुणाङ्गतया विरुद्धत्वेऽपि विप्रलम्भे समावेशात् अङ्गभावप्राप्त्या दोषत्वाभावः'-इति ध्वनिकृन्मतम् । एतदयुक्तं, पाण्डुत्वादीनां ('व्याध्युन्मादाद्यपस्मारजाड्यमरणादिभिर्विप्रलम्भोऽभिनेतव्य'-इति भरतोक्त्या) रोगस्य विप्रलम्भसाधारणतया विरोधसंशयासिद्धेः, इति प्रकाशकृन्मतम् ।

(१५८) मत्ताङ्गनापाङ्गेत्यनेन शृङ्गारप्रतीत्या विरोधमाशङ्क्य परिहरति जीवितादिति, अयं परिहारः, शृङ्गारस्यानुभावाद्यप्रतीत्या न एतन्मात्रेण शृङ्गारप्रतीतिरिति न विरोधः, प्रत्युत उपमानतया उपात्तं तत् स्वस्य प्रसिद्धभङ्गुरत्वं तदातिशय्यञ्च उपस्थापयत् शान्तमेवोपकरोति, तथाहि, भङ्गुरोपमायां प्रसिद्धभङ्गुरस्यैव उपमानतानियमेन, उपमानस्य चातिशयनियमेन च तस्य उपमानतया उपादानादेव प्रसिद्धभङ्गुरत्वतदातिशय्ये उपस्थीयेते इति । प्रसिद्धेति प्रसिद्धभङ्गुरस्य तत् उपमानञ्चेति तस्य भाव इति विग्रहः ।

तदङ्गाप्रतिपत्तेः । न तु, विनेयोन्मुखीकरणमत्र परिहारः, शान्तशृङ्गारयोर्नैरन्तर्यस्याभावात्, नापि काव्यशोभाकरणम्, रसान्तरादनुप्रासमात्राद्वा तथाभावात् (१५६) ।

आश्रयैक्ये विरुद्धो यः, स कार्य्यो भिन्नसंश्रयः(१६०)।
रसान्तरेणान्तरितः, नैरन्तर्य्येण यो रसः ॥६॥

वीरभयानकयोरेकाश्रयत्वेन विरोध इति प्रतिपक्षगतत्वेन भयानको निवेशयितव्यः । शान्तशृङ्गारयोस्तु नैरन्तर्य्येण विरोध इति रसान्तरमन्तरे कार्य्यं । यथा नागानन्दे, शान्तस्य जीमूतवाहनस्य, अहो गीतम् ! अहो वादितम् ! -इत्यद्भुतमन्तर्निवेश्य मलयवतीं प्रति शृङ्गारो निबद्धः । न परं प्रबन्धे, यावदेकस्मिन्नपि वाक्ये रसान्तरव्यवधिना विरोधो निवर्त्तते । यथा,-

भूरेणुदिग्धान्, नवपारिजात-
मालारजोवासितबाहुमध्याः ।
गाढं शिवाभिः परिरभ्यमाणान्,
सुराङ्गनाश्लिष्टभुजान्तरालाः ॥

(१५६) 'मध्यपाताल शृङ्गारप्रतीतिः, परन्तु तया गुडजिह्विकान्यायेन विमनसोऽपि अभिमुखीकृतस्य शान्ते निवेशनं इति अदोषता । यद्वा काव्यशोभानिमित्तमेव तदुपादानमतोऽदोषता'-इति ध्वनिकारसमाधानं दूषयति न त्विति । अभावादिति विरोधेनेति शेषः । 'तथाभावात्' काव्यशोभासत्त्वात् ।

(१६०) आश्रयशब्दोऽत्र आलम्बनाधारोभयपरो, तेनालम्बनैक्येन विरोधे भिन्नालम्बनतया निवेशः, आधारैक्येन ...

सशोणितैः क्रव्यभुजां स्फुरद्भिः
पक्षैः खगानामुपवीज्यमानान् ।
संवीजिताश्चन्दनवारिसेकैः
सुगन्धिभिः कल्पलतादुकूलैः ॥
विमानपर्य्यङ्कतले निषण्णाः
कुतूहलाविष्टतया तदानीम् ।
निर्दिश्यमानान् ललनाङ्गुलीभि-
र्वीराः स्वदेहान् पतितानपश्यन् ॥

अत्र, बीभत्सशृङ्गारयोरन्तर्वीररसो निवेशितः (१६१) ॥

स्मर्य्यमाणो विरुद्धोऽपि, साम्येनाथ विवक्षितः ।
अङ्गिन्यङ्गत्वमाप्तौ यौ, तौ न दुष्टौ परस्परम् ॥१७॥

अयं स रसनोत्कर्षी पीनस्तनविमर्द्दनः ।
नाभ्यूरुजघनस्पर्शी नीवीविस्रंसनः करः ॥

एतत् भूरिश्रवसः समरभुवि पतितं हस्तमालोक्य तद्वधूरभिदधौ । अत्र पूर्व्वावस्थास्मरणं शृङ्गाराङ्गमपि करुणं

---

(१६१) भूरेणुदिग्धेत्यादिना कर्म्मविशेषणेन बीभत्सः, नवपारिजाते-त्यादिना कर्त्तृविशेषणेन शृङ्गारः, अनयोश्च निर्द्देशक्रमेण प्रतीतिः । एवं भूरेणुदिग्धत्वादेः, नवपारिजातमालारजोवासितत्वादेश्च रणोत्साहव्यञ्जकतया रणोत्साहप्रतीत्या वीररसः । एवञ्च प्रथमतो बीभत्सः, ततो वीरः, ततश्च शृङ्गारः, ततः पुनर्वीर इति व्यवधानम् । तेनानन्तर्य्याभावात् बीभत्स-शृङ्गारयोरविरोधः । वीरस्य आलम्बनम् प्रतियोद्धा, शृङ्गारस्य तु अङ्गना इति आलम्बनभेदादनयोरप्यविरोधः । "यद्यपि अत्र वीर एव प्रधानं, अन्यौ च तद्व्यभिचारिणाविति न विरोधस्तथाप्येवमप्यविरोधः सम्भवतीति उदाहृतम्" इति प्रदीपः ।

परिपोषयति (१६२)।

दन्तैः क्षतानि, करजैश्च विपाटितानि,
प्रोद्भिन्नसान्द्रपुलके भवतः शरीरे।
दत्तानि रक्तमनसा मृगराजवध्वा
जातस्पृहैर्मुनिभिरप्यवलोकितानि॥ (१६३)

अत्र, कामुकस्य दन्तक्षतादीनि यथा चमत्कारकारीणि तथा जिनस्य। यथा वा, परः शृङ्गारी तदवलोकनात् सस्पृहः तद्वत् एतद्द्रष्टारो मुनय इति साम्यविवक्षा (१६४)।

---

(१६२) मोक्षावस्थायां पूर्व्वावस्थास्मरणस्य करुणोद्दीपकत्वात्। शृङ्गाराङ्गभूता शृङ्गारोऽपि कृतः। स्तुतस्य तस्य प्राधान्येनास्वाद्यत्वाभावाद्विरोधः।

(१६३) मृगराजवध्वा बुभुक्षया स्वापत्यं जिघांसवे सिंह्यै स्वशरीरं दत्तवन्तं जिनदेवं प्रतीयन्ति। एतच्च परपरित्राणप्रवृत्तेः स्वपरत्वाद्रागात् पुलकः।

(१६४) अनयोः साम्यविवक्षया अङ्गिनोरपि रसयोः साम्यं विवक्षितमित्यायाति। अत्र हि प्रकरणेन जिनस्य दयावीररस इव मदुपक्रमभङ्गिम्ना शृङ्गारोऽपि उपस्थीयते, उभयोरेव सिंही आलम्बनं, न च विरोधिनोरनयोरेकालम्बनतया प्रतीतिविरुद्धा इति, एवं मुनिभिरित्यनेन मुनिषु शान्त इव जातस्पृहैरित्यादिना वक्तृप्रतिभङ्गिम्ना शृङ्गारोऽपि प्रतीयते, न चानयोः एककालिकं प्रतीतिविरुद्ध इति विरोधसम्भावना। साम्यविवक्षायान्तु शृङ्गारस्य उपमानत्वेन नायिकालम्बनतया, नायकनिष्ठतया, पूर्व्वसिद्धतया च प्रतीतिः, वीरस्य सिंह्यालम्बनतया जिननिष्ठतया च प्रतीतिः, शान्तस्य च मुनिगतत्वेन तत्कालीनत्वेन च प्रतीतिरिति न विरोधः। जिनस्य देहं कामं विकारजनकमिति प्रतीयमानोऽपि विभावो दयावीरस्यैव पुष्टिं नातु शृङ्गारस्य, नापि च मुनिनिष्ठतया रतिरभावितेति वीर एव प्रधानः।

क्रामन्त्यः क्षतकोमलाङ्गुलिगलद्रक्तैः सदर्भाः स्थलीः
पादैः, पातितयावकैरिव, पतद्बाष्पाम्बुधौताननाः।
भीता भर्त्तृकरावलम्बितकरास्त्वच्छत्रुनार्य्योऽधुना
दावाग्निं परितो भ्रमन्ति पुनरप्युद्यद्विवाहा इव (१६५) ॥[१]

अत्र, चाटुके राजविषया रतिः प्रतीयते, तत्र करुण इव शृङ्गारोऽप्यङ्गमिति तयोर्न विरोधः (१६६)। (यथा (१६७),

एहि, गच्छ ; पतोत्तिष्ठ, वद, मौनं समाचर।
एवमाशाग्रहग्रस्तैः क्रीडन्ति धनिनोऽर्थिभिः ॥

अत्र, एहीति क्रीडति, गच्छेति क्रीडतीति क्रीडनापेक्षयोः आगमनगमनयोर्न विरोधः।

क्षिप्तो हस्तावलग्नः, प्रसभमभिहतोऽप्याददानोंऽशुकान्तं,
गृह्णन् केशेष्वपास्तश्चरणनिपतितो नेक्षितः संभ्रमेण।
आलिङ्गन् योऽवधूतस्त्रिपुरयुवतिभिः साश्रुनेत्रोत्पलाभिः,
कामीवार्द्रापराधः स दहतु दुरितं शाम्भवो वः शराग्निः ॥[२]

इत्यत्र त्रिपुररिपुप्रभावातिशयस्य करुणोऽङ्गम् (१६८),

---

(१६५) विवाहाङ्गलाजहोमे प्रायो वधूनामेतादृशी अवस्था भवति।

(१६६) शोच्यावस्थातः करुणः विवाहावस्थातश्च शृङ्गारः, द्वयोरपि अनयोर्नृपविषयकरतिभावेऽङ्गता, 'एतादृशो हि अस्य राज्ञः प्रताप', येनैषाम् एतादृशी अवस्था जाता, येन चैषां पुनर्विवाह उत्प्रेक्ष्यते' इति प्रत्ययात्। एवञ्चैककार्य्यव्यापृतयोर्द्वयोरप्यनयोः (स्वभावतो विरोधिनोरपि) नात्र विरोधः प्रसरति।

(१६७) प्रधानाङ्गभूतयोर्विरोधिनोरप्यविरोधं दृष्टान्तेन द्रढयति यथेति

(१६८)। करुणोऽङ्गमिति करुणोद्दीपनविभावस्य त्रिपुरपुरस्त्रीवैक्लव्यस्य त्रिपुररिपुप्रभावातिशयाधीनत्वात्। एवञ्च त्रिपुरप्रभावातिशयस्य त्रिपुररिपुविषयकरतिभावोद्दीपनविभावत्वात् अङ्गिनि त्रिपुररिपुविषयकरति-

तस्य तु शृङ्गारः ; तथापि न करुणे विश्रान्तिरिति तस्य अङ्गतैव । अथ वा (१६८), प्राक् यथा कामुक आचरति स्म, तथा शराग्निरिति शृङ्गारपोषितेन करुणेन मुख्य एवार्थ उपोद्बलयते । उक्तं हि,-

'गुणः कृतात्मसंस्कारः प्रधानं प्रतिपद्यते ।
प्रधानस्योपकारे हि तथा भूयसि वर्त्तते ॥' (१७०) इति ।

प्राक् (४३०) प्रतिपादितरूपस्य रसस्य रसान्तरेण न विरोधः, नाप्यङ्गाङ्गिभावो भवति (१७१) इति रसग्रहणेन स्थायिभाव उपलक्ष्यते ॥

इति काव्यप्रकाशे दोषदर्शनो नाम सप्तम उल्लासः ॥

भावे करुणोऽङ्गमिति पर्य्यवस्यति । यः पूर्वं मयायौ यया कराकम्पनादिकम् अकार्षीत्, तयैदानीं शराग्निरित्युपमानभावेन, पूर्वावस्थाप्रतीति-सहोपकारेण च शृङ्गारः करुणस्याङ्गं, स च परम्परया प्रधानस्य भावस्याङ्गमिति विरोधिनोरुभयोः प्रधानेऽङ्गभावेनाविरोधः । यद्यपि शृङ्गारापेक्षया करुणोऽङ्गी, तथापि तस्य प्रकर्षपर्य्यवसानं नास्ति, तेनापि भावप्रकर्षणात् रस्याङ्गमेव तदिति तात्पर्य्यम् ।

(१६८) ननु यथा क्वेदे औदासीन्येन यद्गुणनिस्तीर्णा तदुत्कर्षयन् वा मिलो नाङ्गं, तथा करुणोत्कर्षेऽपि शृङ्गारो नाङ्गमिति भावरूपमिति विरुद्धकरुणयोः भावाङ्गतया तत्र शृङ्गारस्य औदासीन्यादित्याशङ्क्य पक्षान्तरम् उपन्यस्यति अथ वेति । यथा केवलं खड्गेन छेदेऽङ्गं किन्तु निपातितः स इति निपातयितुः उत्कर्षात्, तथा केवलः करुणो नाङ्गतया विवक्षितः, किन्तु शृङ्गारेणोत्कर्षं नीतः स इति तदुत्कर्षविशिष्टशृङ्गारस्याङ्ग-भावोऽस्त्येव इति सिद्धान्तः । उदाहरणद्वयेनैतत् प्रतिपादितम्,-यत्, अङ्गित्वं साक्षात् परम्परया वा अङ्गत्वमात्रप्रयोगे विरोध इति ।

(१७०) 'गुण' अङ्गं, 'संस्कार' उत्कर्षः, 'तथा' प्रधानस्योपकारेण ।

(१७१) रसस्य वेद्यान्तरसम्पर्कशून्यतया रसान्तरेणासम्बन्धात् ।

॥ अष्टम उल्लासः ॥

एवं दोषानुक्त्वा गुणालङ्कारविवेकमाह,-

ये रसस्याङ्गिनो धर्माः शौर्य्यादय इवात्मनः ।
उत्कर्षहेतवस्ते स्युरचलस्थितयो गुणाः(१)॥१॥

आत्मन एव हि यथा शौर्य्यादयः, न आकारस्य ; तथा, रसस्यैव माधुर्य्यादयो गुणाः, न वर्णानाम् । क्वचित्तु शौर्य्यादिसमुचितस्य आकारमहत्त्वादेर्दर्शनात् 'आकार एवास्य शूरः'-इत्यादेर्व्यवहारादन्यत्र अशूरेऽपि विततार्कृतित्वमात्रेण 'शूरः' इति (२), क्वापि शूरेऽपि मूर्त्तिलाघवमात्रेण 'अशूरः'-इति अविश्रान्तप्रतीतयो(३)यथा व्यवहरन्ति, तद्वत् मधुरादि-व्यञ्जक-सुकुमारादिवर्णानां मधुरादिव्यवहारप्रवृत्तेःअमधुरादि-रसाङ्गानां वर्णानां सौकुमार्य्यादिमात्रेण माधुर्य्यादि, मधुरादिरसोपकरणानां तेषामसौकुमार्य्यादेरमाधुर्य्यादि रस-

---

(१) 'अचलस्थितय' नियतावस्थानाः, भेदत्वञ्च रसेन तदुपकारेण च सह बोध्यम्, तेन रसं विना ये न तिष्ठन्ति, तिष्ठन्तश्चावश्यं रसमुपकुर्वन्तीत्यर्थः । इदञ्च स्वरूपकथनम्, लक्षणन्तु रसोत्कर्षकत्वे सति रसधर्मत्वम्, तथात्वे सति रसनियतस्थितिकत्वं, नियमेन रसोपकारकत्वं वेति त्रितयं बोध्यमिति प्रदीप ।

(२) अत्र व्यवहरन्तीत्यग्रिमेणान्वयः', एवं परत्र, माधुर्यादि-इत्यत्रापि ।

(३) न विश्रान्ता याथार्थ्ये पर्यवसन्ना प्रतीतिर्येषां ते, अदूरदर्शिन इति ।

पर्य्यन्तविश्रान्तप्रतीतिबन्ध्या व्यवहरन्ति (४)। अत एव माधुर्य्यादयो रसधर्म्माः समुचितैर्वर्णैर्व्यज्यन्ते, नतु वर्णमात्राश्रयाः (५)। यथैषां व्यञ्जकत्वं, तथोदाहरिष्यते।

उपकुर्व्वन्ति तं सन्तं येऽङ्गद्वारेण जातुचित्।
हारादिवदलङ्कारास्तेऽनुप्रासोपमादयः(६)॥२॥

ये वाचकवाच्यलक्षणाङ्गातिशयमुखेन मुख्यं रसं सम्भविनम् उपकुर्वन्ति, ते कण्ठाद्यङ्गानामुत्कर्षाधानद्वारेण शरीरिणोऽपि उपकारका हारादय इव, अलङ्काराः; यत्र तु नास्ति रसः, तत्रोक्तिवैचित्र्यमात्रपर्य्यवसायिनः। क्वचित्तु सन्तमपि न उपकुर्व्वन्ति।

---

(४) अयं भावः,-विततकारस्य सुकुमारवर्णादीनाञ्चाभ्यौचित्यवशेन व्यञ्जकत्वप्रतिपत्तये उपचारेण 'अस्य आयमाकार एव शूरः, एते वर्णा एव मधुराः' इत्यादि कश्चित् अभियुक्ता व्यवहरन्ति, तमनयोरन्यतोऽनभिज्ञा विततकारस्यैव शूरत्वं, सुकुमारवर्णादीनामेव माधुर्य्यादि मन्यमाना तथैव व्यवहरन्ति, नैतावता गुणस्य वर्णधर्म्मत्वसिद्धिरिति।

(५) अभ्युपगन्तुं शक्या इति शेषः। 'मधुरा रचना' इत्यादिव्यवहारात् अविशेषेण रचनायामपि तदभ्युपगमप्रसङ्गादिति भावः। तथाच गुणस्य रसैकधर्म्मत्वे लाघवं, वर्णरचनोभयवृत्तित्वे गौरवमिति सूचितम्। एतदर्थमेव 'वर्णमात्राश्रयाः' इत्युक्तम्।

(६) 'सन्त' स्फुटतयाऽवस्थितम्। परं परम। अङ्गद्वारेणेति, अनेन रसधर्म्मत्वं निरस्तम्। इदमपि सम्भवकथनम्, वस्तुतः, रसोपकारकत्वेऽपि तद्वृत्तित्वम्, तथात्वे वति रसानियताऽवस्थितिकत्वम् अनियमेन रसोपकारकत्वं वा इति प्रदीपः।

यथाक्रममुदाहरणानि,-

अपसारय घनसारं, कुरु हारं दूर एव, किं कमलैः ।
अलमलमालि, मृणालैः, इति वदति दिवानिशं बाला ॥

-इत्यादौ वाचकमुखेन,

मनोरागस्तीव्रं विषमिव विसर्पत्यविरतं,
प्रमाथी निर्धूमं ज्वलति विधुतः पावक इव ।
हिनस्ति प्रत्यङ्गं ज्वर इव गरीयानित-इतः,
न मां त्रातुं तातः प्रभवति, न चाम्बा, न भवती ॥

-इत्यादौ वाच्यमुखेन अलङ्कारौ रसमुपकुरुतः (७) ॥

चित्ते विहट्टदि, ण टुट्टदि सा गुणेसु,
सेज्जासु लोटदि, विसट्टदि दिम्मुहेसुं ।
बोलम्मि वट्टदि, पवट्टदि कव्वबन्धे,
झाणे ण तुट्टदि चिरं, तरुणी तरट्टी (८) ॥

-इत्यादौ वाचकमेव (९),

---

(७) पूर्वत्र, शृङ्गारव्यञ्जक-रेफानुप्रास शब्दमलङ्कुर्वन् शृङ्गारमुपकरोति । उत्तरत्र तु, 'विषमिव'-इत्युपमार्थेन विप्रलम्भातिशयप्रतीत्या विप्रलम्भोत्कर्ष इति प्रदीप । 'स्वच्छन्दोच्छलद्'-इत्यादौ चित्रकाव्ये न कश्चित् स्फुटो रस इति नात्र तदुदाहृतम् ।

(८) चित्ते विघटते, न त्रुट्यति सा गुणेषु,
शय्यासु लुठति विसर्पति दिङ्मुखेषु ।
वचने वर्त्तते, प्रवर्त्तते काव्यारम्भे,
ध्याने न त्रुट्यति चिरं तरुणी प्रगल्भा ॥-इति सं० ।

विघटते चमत्करोति, चित्तानुरूप कर्म्म करोतीत्यर्थ इति उद्योतकृत्, विघटते छिद्यति विवेकहीना भवतीति तु वय । तरट्टी प्रगल्भेति देशीति महेश्वर ।

(९) उपकरोतीति शेषः । न तु रसमिति पदेयाभाव । अत्र हि शृङ्गारो रस, तस्य तदनुकूल टवर्णानुप्रासोऽलङ्कार इति ।

मिते क्वापि गते, सरोरुहवने बद्धानने ताम्यति,
क्रन्दत्सु भ्रमरेषु, वीक्ष्य दयितासन्नं पुरः सारसम् ।
चक्राह्वेन वियोगिना बिसलता नास्वादिता नोज्झिता,
कण्ठे केवलमर्गलेव निहिता जीवस्य निर्गच्छतः ॥

-इत्यादौ वाच्यमेव, नतु रसम्। अत्र बिसलता न जीवं रोद्धुं क्षमेति प्रकृताननुगुणोपमा (१०) ।

एष एव (११) च गुणालङ्कारप्रविभागः। एवञ्च (१२) 'समवायवृत्त्या शौर्यादयः, संयोगवृत्त्या तु हारादय इत्यस्तु गुणालङ्काराणां भेदः, ओजःप्रभृतीनामनुप्रासोपमादीनाञ्च उभयेषामपि समवायवृत्त्या स्थितिरिति गड्डलिकाप्रवाहेणैषां

---

(१०) 'अत्र' एतादृशविप्रलम्भावस्थायां, 'जीवं रोद्धुं' जीवनिरोधाय, 'न क्षमा' नार्पयितुं योग्या। जीवनिरोधनिमित्तं कण्ठे बिसलतार्पणमनुचितम्-इत्यर्थः ; विप्रलम्भोत्कर्षे हि जीवनिर्गमोपाय एवावलम्ब्यते, न तु तन्निरोधोपाय इति इयमुपमा 'प्रकृतं' विप्रलम्भं रसमपकर्षयतीति भावः ।

(११) 'एष एव' पूर्वोक्त एव, न अन्यप्रकारः, नापि च विभागाभावः ।

(१२) एवञ्च (गुणालङ्कारयोरुक्तरीत्या प्रविभागसत्त्वे च) इत्यभिधानमसदित्यन्वयः । तदभिधानमिदम्,-लौकिका गुणालङ्काराः सम्बन्धभेदेन तिष्ठन्तीति तेषां भेदोऽस्तु, काव्ये पुनरलौकिकानां गुणालङ्काराणामेकेनैव समवायसम्बन्धेनावस्थितिरिति भेदोऽनुपपन्नः । योऽपि च भेदव्यवहारः, स गड्डलिकाप्रवाहन्यायेन, यथा हि, केनापि कारणेन पुरोऽनुसरन्तीं कामपि गड्डलिकां (मेषीं), विनैव निमित्तविचारम्, इतरा अप्यनुगच्छन्ति, श्वभ्रे पतितामपि च तामनुपतन्ति, तथा, कश्चन प्राक्तनः केनचिदप्यभिप्रायेण गुणालङ्कारयोर्भेदमाह स्म, तदनुसारेण, विनैव निमित्तविचारं, केचनाधुनिकास्तथैव व्यवहरन्तीति । समवायवृत्तिश्च अयुत-(अपृथक्)-सिद्धाश्रितः, तच्चानियतदेशावस्थानरूपो वा कश्चन सम्बन्धः, न पुनर्यौगिकवत्स्थितिः समवाय इति ।

भेदः'-इत्यभिधानमसत् । यदप्युक्तं, 'काव्यशोभायाः कर्त्तारो धर्मा गुणास्तदतिशयहेतवस्तु अलङ्काराः(१३)'-इति ; तदपि न युक्तं, यतः, किं समस्तैर्गुणैः काव्यव्यवहारः, उत कतिपयैः, यदि समस्तैः, तत्कथमसमस्तगुणा गौड़ी पाञ्चाली च रीतिः काव्यस्यात्मा ? (१४) । अथ कतिपयैः, ततः,

'अद्रावत्र प्रज्वलत्यग्निरुच्चैः, प्राज्यः प्रोद्यन्नुल्लसत्येष धूमः ।'

-इत्यादावोजःप्रभृतिषु(१५)गुणेषु सत्सु काव्यव्यवहारप्राप्तिः ।

स्वर्गप्राप्तिरनेनैव देहेन वरवर्णिनी ।
अस्या रदच्छदरसो न्यक्करोतितरां सुधाम् ॥

-इत्यादौ विशेषोक्तिव्यतिरेकौ गुणनिरपेक्षौ काव्यव्यवहारस्य प्रवर्त्तकौ (१६) ।

---

(१३) उक्तं वामनेन । 'काव्यशोभा' काव्यव्यवहारनिदानमुत्कर्षः । 'तदतिशयः' तस्या गुणकृतशोभाया अतिशयः आधिक्यम् ।

(१४) वामनेन हि, 'रीतिरात्मा काव्यस्य, सा च पदसङ्घटनात्मिका त्रिविधा, वैदर्भी गौड़ी पाञ्चाली च ; समस्तगुणा वैदर्भी, प्रसादौजोगुणा गौड़ी ; माधुर्यप्रसादगुणा तु पाञ्चाली'-इत्युक्तम् । एतन्मते गुणा न रसधर्माः, नापि च त्रय एव, किन्तु दश इत्यनुपदं व्यक्तीभविष्यति ।

(१५) वामनोक्तौजःप्रसादार्थव्यक्तिषु । एषां स्वरूपं वक्ष्यते ।

(१६) पूर्वार्द्धे विशेषोक्तिरुत्तरार्द्धे व्यतिरेकः । 'एकगुणहानिकल्पनया शेषगुणदार्ढ्यकल्पना विशेषोक्ति'-इति, 'उपमेयस्य गुणातिरेकत्वं व्यतिरेकः'-इति च वामनेनैवोक्तम् । अयमभिसन्धिः,—अत्र हि काव्यव्यवहारनिदानशोभाजनका न केऽपि गुणाः सन्ति, येऽपि च वामनमतसिद्धाः प्रसादादयः सन्ति, ते हि रौद्रादिरसव्यञ्जका नास्मिन् शृङ्गारप्रधाने श्लोके काव्यव्यवहारप्रवर्त्तनाय प्रभवन्तीति एतावेवालङ्कारौ काव्यव्यवहारं प्रवर्त्तयत इत्यवश्यं भवताङ्गीकार्यम्, एवञ्च अस्मिन् अलङ्कारद्वये गुणलक्षणातिव्याप्तिः',

माधुर्य्यौजः-प्रसादाख्यास्त्रयस्ते न पुनर्दश (१७)।

एषां क्रमेण लक्षणमाह,-

आह्लादकत्वं(१८)माधुर्य्यं शृङ्गारे द्रुतिकारणम् ॥३॥

शृङ्गारे (अर्थात्) सम्भोगे, द्रुतिर्गलितत्वमिव (१९) अव्यत्वं (२०) पुनरोजःप्रसादयोरपि।

करुणे विप्रलम्भे तच्छान्ते चातिशयान्वितम् (२१)।

अत्यन्तद्रुतिहेतुत्वात्।

दीप्त्यात्मविस्तृतेर्हेतुरोजो वीररसस्थिति ॥४॥

अस्याप्यिव अलङ्कारलक्षणस्य, आभ्यां गुणकृतशोभाया अनतिशयत्वादिति। ग्रन्थकृता यत् काव्यस्वरूपनिरुक्तौ 'सगुणौ'-इति विशेषणं दत्तं, तत् न वामनाद्युक्तगुणयोगाभिप्रायेण, किन्तु स्वोक्तरसधर्मगुणानां परम्परया सम्बन्धतात्पर्येण, रसवत्त्वे तद्‌गतमिति। वस्तुतः ग्रन्थकृता 'तददोषौ सगुणौ' इत्यनेन काव्यस्य स्वरूपत्वं न तु लक्षणमिति क्वचित् गुणाभावेऽपि न दोषः।

(१७) 'श्लेषः प्रसादः समता माधुर्य्यं सुकुमारता।
अर्थव्यक्तिरुदारत्वमोजःकान्तिसमाधयः' ॥
इति वामनाद्युक्ता दश शब्दगुणा अर्थगुणाश्च।

(१८) 'आह्लादकत्वम्' (स्वार्थे ष्यञ्प्रत्ययात्) आनन्दस्वरूपता इति प्रदीपः। आस्वाद्यमानत्वादेरेव रसरूपतया आनन्दात्मकत्वाद्धेतुः रत्यादिगतः कश्चन धर्म्म इति महेश्वरः। द्रुतिकारणं आह्लादकत्वं माधुर्य्यं, तच्च शृङ्गारे रसान्तर, एवं परत्र।

(१९) सामाजिकानुभवसिद्धं सुकुमारचित्तसावस्थाविशेषः द्रुतिः, सा च मधुररसास्वादादेः(मन् काठिन्याद्यपगमे)जायते, न तु माधुर्य्यमेव द्रुतिः।

(२०) तेन 'श्रव्यत्वं(श्रवणानुकूलत्वं)माधुर्य्यम्'इति भामहोक्तं दुष्टम्।

(२१) क्रमादिति शेषः।

चित्तस्य विस्ताररूपदीप्तत्वजनकमोजः (२२) ।

बीभत्सरौद्ररसयोस्तस्याधिक्यं क्रमेण च ।

वीरात् बीभत्से, ततो रौद्रे सातिशयमोजः (२३) ।

शुष्केन्धनाग्निवत् स्वच्छजलवत्सहसैव यः (२४)॥५॥

व्याप्नोत्यन्यत्प्रसादोऽसौ सर्व्वत्र विहितस्थितिः ।

'अन्यत्' इति व्याप्यमिह चित्तम् ।

'सर्व्वत्र' इति सर्व्वेषु रसेषु, सर्व्वासु रचनासु च ।

गुणवृत्त्या पुनस्तेषां वृत्तिः शब्दार्थयोर्मता ॥६॥

गुणवृत्त्या उपचारेण (२५), तेषां गुणानाम्, (आकारे शौर्य्यस्येव) ।

---

(२२) स्निग्धस्यापि सामाजिकमनसो द्रुत्याद्यात्मकविषयविशेषसम्पर्केण (सूर्य्यकान्तस्यार्ककिरणसम्पर्केण ज्वलनमिव) तेजस्यावस्थाविशेषो विस्तारः ।

(२३) पारिशेष्यात् उक्तेतरेषु हास्यभयानकाद्भुतेषु उभयादेव माधुर्य्यौजसो स्थितिरिति बोध्यम् । तत्र हास्यादीनां शृङ्गाराङ्गविभावादिप्रभवत्वे माधुर्य्यं प्रधानं, वीराद्यङ्गविभावादिप्रभवत्वे तु ओजः प्रधानमिति उद्योतकृत् । एवञ्च तत्र तत्र रचनापि तादृशी कार्य्या । 'हास्ये सर्व्वदैव प्रकृष्टं माधुर्य्यं, स्वल्पं ओजः, भयानकेऽद्भुते च ओजः प्रधानं स्वल्पं माधुर्य्यम्' इति तु निदर्शनकृत् ।

(२४) ओजसि शुष्केन्धनाग्निवत्, माधुर्य्ये स्वच्छजलवदिति । आश्रयतया रसे, व्यञ्जकतया च रचनायामिति च विभागः । येन गुणेन रसाः सहसैव चित्तं व्याप्नुवन्ति, स प्रसाद इति फलितोऽर्थः । 'व्याप्नोति यः' इति कर्त्तृतया निर्देशोऽस्यातिशयत्वेन करणत्वापगतये ।

(२५) 'उपचारेण' स्वव्यञ्जकतादिसम्बन्धेन लक्षणया, मधुरः शब्दः मधुरोऽर्थः इति व्यवहार इति भावः ।

कुतस्त्रय एव, न दश ? इत्याह,-

केचिदन्तर्भवन्त्येषु, दोषत्यागात्परे श्रिताः ।
अन्ये भजन्ति दोषत्वं कुत्रचित्, न ततो दश ॥७॥

बहूनामपि पदानामेकपदवद्भासनात्मा यः श्लेषः, यश्च आरोहावरोहक्रमरूपः (२६) समाधिः, या च विकटत्वलक्षणा (२७) उदारता, यश्चोजोमिश्रितशैथिल्यात्मा प्रसादः ; तेषामोजसि अन्तर्भावः (२८) । पृथक्पदत्वरूपं माधुर्य्यं भङ्ग्या(२९)साक्षाद् उपात्तम् । प्रसादेन अर्थव्यक्तिर्गृहीता (३०) । मार्गाभेदरूपा समता क्वचिद्दोषः, तथाहि, "मातङ्गाः किमु वल्गितैः"-[१५७ पृ०]-इत्यादौ, सिंहाभिधाने मसृणमार्गत्यागो गुणः । कष्टत्वग्राम्यत्वयोर्दुष्टताभिधानात् तन्निराकरणेन अपारुष्यरूपं सौकुमार्य्यम्, औज्ज्वल्यरूपा (३१) कान्तिश्च स्वीकृता । एवं न दश शब्दगुणाः ।

---

(२६) आरोहो गाढता, अवरोहः शैथिल्यं, तयोः क्रम वैरस्यजनको विन्यासः, स च आरोहपूर्व्वकोऽवरोह, अवरोहपूर्व्वको वा आरोह ।

(२७) विकटत्वं विच्छेदात् पदानां नृत्यत्प्रायत्वम् ।

(२८) वामनाद्युक्तस्य ओजस इव एषामपि गाढबन्धत्वेन ओजोगुणव्यञ्जकवर्णसाहाय्येन ओजोगुणेऽन्तर्भावः । एवमन्यत्रापि ।

(२९) 'भङ्ग्या' माधुर्य्यव्यञ्जकमध्येऽसमासार्थकाद्वृत्तिपदोपादानरूपं प्रकारान्तरं भङ्गिः, तया ।

(३०) अर्थव्यक्तिर्झटित्यर्थोपस्थापनसामर्थ्यम् ।

(३१) कष्टत्वं श्रुतिकटुत्वम्, अपारुष्यं श्रुतिसुखावहत्वम्, औज्ज्वल्यं ग्राम्यिकादिसाधारणपदविन्यासवैलक्षण्येन अलौकिकचमत्कारयायित्वम् ।

'पदार्थे वाक्यरचनं, वाक्यार्थे च पदाभिधा ।
प्रौढिर्व्याससमासौ च, साभिप्रायत्वमस्य च (३२) ॥'

-इति या प्रौढिः, ओज इत्युक्तम् (३३) तत् वैचित्र्यमात्रं न गुणः, तदभावेऽपि काव्यव्यवहारप्रवृत्तेः(३४) । अपुष्टार्थत्वाधिकपदत्वानवीकृतत्वामङ्गलरूपाश्लीलग्राम्याणां निराकरणेन च साभिप्रायत्वरूपमोजः (३५), अर्थवैमल्यात्मा (३६)

---

(३२) उक्तश्लेषादिनामकान् दश अर्थगुणानपि दूषयति 'पदार्थे' इति । 'अस्य' पदस्य विशेषणादेरिति यावत् । उक्तपञ्चप्रकारा प्रौढिरित्यर्थः । तत्राद्या यथा, चन्द्रे वक्तव्ये अत्रिलोचनसमुत्थं ज्योतिरिति वाक्यरचनं । द्वितीया यथा, कान्तार्थिनी सङ्केतस्थानं गच्छतीति वक्तव्ये 'अभिसारिका' इति पदाभिधानम् । तृतीया यथा, परस्वं नापहर्त्तव्यमिति एकस्मिन् वाक्यार्थे वक्तव्ये, परार्थं नापहर्तव्य, परस्वापहारो अनुचितः, परापहरणम् इहामुत्रानिष्टकरमित्यादिना नानावाक्येन प्रतिपादनं व्यासः । चतुर्थी यथा, 'ते हिमालयमामन्त्र्य' इत्यादिना एकेनैव वाक्येन नानावाक्यार्थीभूतस्यामन्त्रणस्य उक्तिः समासः । पञ्चमी यथा, 'कुर्यां हरस्यापि पिनाकपाणेः' इत्यादौ पिनाकपाणेरिति विशेषणस्य सार्थकत्वम् । महेश्वरानुयायिनस्तु 'साभिप्रायत्वमस्य च' इति पाठं नाङ्गीकुर्वन्ति, तन्मते चतुर्विधैव प्रौढिः ।

(३३) 'इति' उक्तपञ्चविधा या प्रौढिः 'ओजः-इत्युक्तं' (ओजः-इति नाम्ना अर्थगुणतया वामनादिभिरुक्तं) 'तत्' वैचित्र्यमात्रमित्यन्वयः ।

(३४) अत्र, तत्सत्त्वेऽपि रसाद्यभावे काव्यव्यवहाराप्रवृत्तेः-इत्यपि हेतुः । अयमभिप्रायः, गुणानामेव काव्यव्यवहारहेतुत्वमङ्गीकुर्वतां वामनादीनामेतादृशे ओजसि गुणत्वेनाभिमतेऽपि काव्यव्यवहारो न स्यादिति ।

(३५) एतच्च साभिप्रायत्वरूपमोजः न केवलं वैचित्र्यमात्रं किन्तु अपुष्टार्थत्वदोषाभावरूपमपीति बोध्यम् ।

(३६) अर्थवैमल्यम् अधिकपदानुपादानेन अपेक्षितार्थमात्रपरिग्रहात् वाक्यार्थस्य विशदप्रतीतियोग्यत्वम् ।

प्रसादः, उक्तिवैचित्र्यरूपं माधुर्य्यम्, अपारुष्यरूपं (३७) सौकुमार्य्यम्, अग्राम्यत्वरूपा उदारता च स्वीकृता। अभिधास्यमानस्वभावोक्त्यलङ्कारेण रसध्वनिगुणीभूतव्यङ्ग्याभ्यां (३८) च वस्तुस्वभावस्फुटत्वरूपा अर्थव्यक्तिः, दीप्तरसत्वरूपा कान्तिश्च स्वीकृता। क्रमकौटिल्यानुल्वणत्वोपपत्तियोगरूपघटनात्मा (३९) श्लेषोऽपि विचित्रत्वमात्रम्। अवैषम्यस्वरूपा (४०) समता दोषाभावमात्रं न पुनर्गुणः, कः खलु

---

(३७) अपारुष्यं निष्ठुरार्थानभिधानं। परुषेऽप्यर्थे वाच्येऽपरुषरूपेण अभिधानं, यथा 'मृत.' इति वक्तव्ये 'कीर्त्तिशेषं गत' इत्युक्तिरिति प्रदीपः।

(३८) रसस्य प्राधान्ये रसध्वनिना, अप्राधान्ये रसगुणीभूतव्यङ्ग्येन रसवदलङ्कारेणेति विशेषः।

(३९) क्रमकौटिल्यं व्यतिक्रमः, तस्य अनुल्वणत्वम् अस्फुटत्वं, तत्रोपपत्तिर्युक्तिस्तस्या योग इति, यथा,—

दृष्ट्वैकासनसंस्थिते प्रियतमे पश्चादुपेत्यादराद्
एकस्या नयने पिधाय विहितक्रीडानुबन्धच्छलः।
ईषद्वक्रितकन्धरः सपुलकः प्रेमोल्लसन्मानसाम्
अन्तर्हासलसत्कपोलफलकां धूर्त्तोऽपरां चुम्बति॥

—इत्यत्र पिहितनयनामतिक्रम्यान्याचुम्बनाद् व्यतिक्रमः, अस्य अस्फुटत्वम्, अनया तदज्ञानात्; तत्रोपपत्ति', एवमनया तु न ज्ञातव्यमिति युक्तिरिति प्रदीपतदुद्योतकृतः। दर्पण-निदर्शनकृतस्तु, क्रमः क्रियापरम्परा; कौटिल्यं विदग्धचेष्टितम्; अनुल्वणत्वं प्रसिद्धिः; उपपत्तिः उपपादकयुक्तिविन्यासः; तेषां योगो मेलनं, स एव रूपं यस्याः सा घटना आत्मा यस्य सः। तथाहि उक्तश्लोके द्वयोर्दर्शनादिः क्रियापरम्परा; पश्चादुपेत्य नयनपिधानादि विदग्धचेष्टितम्; अयमर्थो लोकप्रसिद्धः, एकासनसंस्थिते, पश्चादुपेत्य, नयने पिधाय, ईषद्वक्रितकन्धर इति चोपपादकानि, एषामत्र योग इत्याहुः।

(४०) उपक्रान्तस्य उपसंहारे परित्यागः (प्रक्रमभङ्गदोषस्वरूपः) वैषम्यम्;

अनुमक्तोऽन्यस्य प्रस्तावेऽन्यदभिदध्यात् । अर्थस्य अयोनेरन्यच्छायायोनेर्व्वा यदि न भवति दर्शनं तत्कथं काव्यम् (४१), -इत्यर्थदृष्टिरूपः समाधिरपि न गणः ।

तेन नार्थगुणाः वाच्याः,

वाच्या वक्तव्याः ।

प्रोक्ताः शब्दगुणाश्च ये (४२) ।

वर्णाः समासो रचना तेषां व्यञ्जकतामिताः ॥८८॥

के कस्य ? इत्याह,-

मूर्ध्नि वर्गान्त्यगाः स्पर्शा अटवर्गाः, रणौ लघू,

अवृत्तिर्मध्यवृत्तिर्वा माधुर्ये घटना तथा ॥८९॥

---

(४१) अयोनिः केनाप्यनुल्लिखितपूर्वः, यथा,-

'सद्योमुण्डितमत्तहूणचिबुकप्रस्पर्द्धि नारङ्गकम्' इत्यादि ।

अन्यच्छायायोनिः अन्यैरुल्लिखितमूलको रचनानैपुण्येन अभिनव इव प्रतीयमानोऽर्थः, यथा,-

निजनयनप्रतिबिम्बैरम्बुनि बहुशः प्रतारिता कापि ।

नीलोत्पलेऽपि विमृशति करमर्पयितुं कुसुमलावी ॥

अत्र हि नयननीलोत्पलयोः प्रसिद्धामेवोपमामवलम्ब्यायमर्थ उद्भावितः । अयमभावः, लोकशास्त्रकाव्यादिदर्शनजन्यनिपुणतया काव्येऽस्तया अर्थदर्शनाभावे काव्यशरीरमेव न निष्पद्यत इत्यर्थदृष्टेः काव्यशरीरनिर्वाहकत्वमेव न तु गुणत्वमिति ।

(४२) ये च माधुर्यौजःप्रसादाख्याः (गुणत्रयाः) 'शब्दगुणाः' 'प्रोक्ताः', 'तेषाम्'-इत्यन्वयः । 'शब्दगुणाः' इत्युक्तिस्तु शब्दात्मना वर्णादीनां व्यञ्जकत्वप्रदर्शनाय ।

टठडढवर्ज्जिताः कादयो मान्ताः, शिरसि निजवर्गान्त्ययुक्ताः, तथा रेफणकारौ ह्रस्वान्तरिताविति वर्णाः ; समासाभावो मध्यमः समासो वेति समासः ; 'तथा' माधुर्य्यवती पदान्तरयोगेन(४३), रचना माधुर्य्यस्य व्यञ्जिका । उदाहरणम्,

अनङ्गरङ्गप्रतिमन्तदङ्गभङ्गीभिरङ्गीकृतमानताङ्ग्याः ।
कुर्व्वन्ति यूनां सहसा यथैताः स्वान्तानि शान्तापरचिन्तनानि॥

योग आद्यतृतीयाभ्यामन्त्यरयोः, रेण, तुल्ययोः ।
टादिः, शषौ, वृत्तिदैर्घ्यं, गुम्फ उद्धत ओजसि॥१०॥

वर्गप्रथमतृतीयाभ्यामन्त्ययोः (द्वितीयचतुर्थयोः), रेफेण अध उपरि उभयत्र वा यस्य कस्यचित्, तुल्ययोः (तेन तस्यैव) सम्बन्धः, टवर्गो (अर्थात्) णकारवर्ज्जः, शकारषकारौ ; दीर्घसमासः ; विकटा सङ्घटना ओजसः (४४) । उदाहरणम्,-मूर्द्ध्नामुद्वृत्तकृत्तेत्यादि [११२ पृ०] ।

---

(४३) पदान्तरयोग' सन्धि, 'यथा प्रतिमं तदङ्गम्'-इति पदयोः सन्धौ 'न्त'-इति मधुरवर्णोत्पत्तिरिति महेश्वरः। वस्तुत सन्धिं विनापि पौर्व्वापर्य्यविशेषेणापि रचना मधुरा भवतीति पदान्तरयोग. पदान्तरेण सम्बन्ध इत्यर्थ. ।

(४४) व्यञ्जिका इति शेष. । द्वितीयचतुर्थयोर्व्विजातीययोरपि सम्बन्ध, (तेन तस्येत्यस्य प्रथमेन प्रथमस्य द्वितीयेन द्वितीयस्येत्याद्यर्थं कल्पयित्वा) विजातीयेन प्रथमादिना विजातीयप्रथमादेरपि योगोऽस्य व्यञ्जकः, षकारस्य षयोरेव वर्ज्जनमिति महेश्वरः। दीर्घसमासोऽपि विकट एवास्य व्यञ्जक इत्युद्योतकृत् ।

श्रुतिमात्रेण शब्दात्तु येनार्थप्रत्ययो भवेत् (४५) ।
साधारणः समग्राणां, स प्रसादो गुणो मतः ॥११॥

समग्राणां रसानां सङ्घटनानाञ्च । उदाहरणम्,-

परिम्लानं पीनस्तनजघनसङ्गादुभयतः,
तनोर्मध्यस्यान्तःपरिमिलनमप्राप्य हरितम् ।
इदं व्यस्तन्यासं श्लथभुजलताक्षेपवलनैः,
कृशाङ्ग्याः सन्तापं वदति बिसिनीपत्रशयनम् ॥

यद्यपि गुणपरतन्त्राः सङ्घटनादयः, तथापि,

वक्तृवाच्यप्रबन्धानामौचित्येन क्वचित् क्वचित् ।
रचना वृत्तिवर्णानामन्यथात्वमपीष्यते ॥१२॥

क्वचिद्वाच्यप्रबन्धानपेक्षया वक्त्रौचित्यादेव रचनादयः । यथा,-

मन्थायस्तार्णवाम्भःप्लुतिकुहरचलन्मन्दरध्वानधीरः,
कोणाघातेषु (४६) गर्जत्प्रलयघनघटान्योन्यसंघट्टचण्डः ।
कृष्णाक्रोधाग्रदूतः कुरुकुलनिधनोत्पातनिर्घातवातः,
केनास्मिन् सिंहनादप्रतिरसितसखो दुन्दुभिस्ताड़ितोऽसौ ? ॥

अत्र हि न वाच्यं क्रोधादिव्यञ्जकम्(४७), अभिनेयार्थञ्च काव्य-

---

(४५) तथाच श्रुतिमात्रेणार्थबोधकाः सर्व्व एव (सुकुमारा वा विकटा वा) वर्णादयः प्रसादगुणस्य व्यञ्जका इत्यर्थाल्लभ्यते ।

(४६) कोणः वादनदण्डः । केचित्तु,-
'ढक्काशतसहस्राणि भेरीशतशतानि च ।
एकदा यत्र वाद्यन्ते कोणाघातः स उच्यते' ॥
-इति पारिभाषिकेषु शब्देषु सत्स्वपीत्यर्थमाहुः ।

(४७) प्रत्यक्षवत् तस्येति शेषः । 'अभिनेयः' अभिनयबोधनीय',

मिति तत्प्रतिकूला उद्धता रचनादयः, वक्ता चात्र भीमसेनः । क्वचिद्वक्तृप्रबन्धानपेक्षया वाच्यौचित्यादेव रचनादयः । यथा,-

प्रौढच्छेदानुरूपोच्छलनरयभवत्सैंहिकेयोपघात-
त्रासाकृष्टाश्वतिर्य्यग्वलितरविरथेनारुणेनेक्ष्यमाणम् ।
कुर्व्वत्काकुत्स्थवीर्य्यस्तुतिमिव मरुतां कन्धरारन्ध्रभाजाम्
भाङ्कारैर्भीममेतन्निपतति वियतः कुम्भकर्णोत्तमाङ्गम् ॥

क्वचिद्वक्तृवाच्यानपेक्षाः प्रबन्धोचिता एव ते, तथाहि, आख्यायिकायां शृङ्गारेऽपि न मसृणवर्णादयः, कथायां रौद्रेऽपि नात्यन्तमुद्धताः, नाटकादौ रौद्रेऽपि न दीर्घसमासादयः (४८) । एवमन्यदप्यौचित्यमनुसर्त्तव्यम् ॥

इति काव्यप्रकाशे गुणालङ्कारभेदनियतगुण-
निर्णयो नाम अष्टम उल्लासः ॥

'अर्थ.' प्रतिपाद्यो यस्य तत् नाटकादीत्यर्थं । अभिनयस्थले हि झटिति अर्थप्रत्यायनमेवोचितं, दीर्घसमासादिना तु न तद्विलम्ब कार्य्यमिति ।

(४८) आख्यायिकायां गद्यस्य प्राधान्यम् गद्ये च विकटवर्णस्यैव अभ्यर्हितत्वात् न मसृणवर्णादयः, किन्तु विप्रलम्भकरुणयोः सत्यामपि न दीर्घसमासादि, तयोरतिसौकुमार्य्यात् । कथायान्तु वर्णनीयस्य सुखप्रतिपत्तेरेवोद्देश्यत्वात् न उद्धता वर्णादय । नाटकादौ विच्छेदेन अभिनयसौकर्यात् न दीर्घसमासादय इति प्रदीप. ।

॥ नवम उल्लासः ॥

गुणविवेचने कतेऽलङ्काराः प्राप्तावसरा', इति संप्रति शब्दालङ्कारान् आह-, (१)

यदुक्तमन्यथा वाक्यमन्यथाऽन्येन योज्यते (२)।
श्लेषेण काक्वा वा, ज्ञेया सा वक्रोक्तिस्तथा द्विधा॥१॥

'तथा' इति श्लेषवक्रोक्तिः, काकुवक्रोक्तिश्च। तत्र पदभङ्गश्लेषेण यथा,-

नारीणामनुकूलमाचरसि चेज्जानासि, कश्चेतनो
वामानां प्रियमादधाति, हितकृन्नैवाबलानां भवान् ?।
युक्तं किं हितकर्त्तनं ननु बलाभावप्रसिद्धात्मनः,
सामर्थ्यं भवतः पुरन्दरमतच्छेदं विधातुं कुतः (३)॥

---

(१) वक्रोक्त्यनुप्रासौ यमकं श्लेषचित्रके।
पुनरुक्तवदाभास शब्दालङ्कृतयस्तु षट्॥

(२) एकेनान्याभिप्रायेणोक्तम् वाक्यम् अन्येन यदि अन्याभिप्रायकतया कल्प्यते, तदा वक्रोक्तिः। 'अन्येन' इति स्वयमन्यथाकरणरूपात् अपह्नुतेर्व्यवच्छेद। अत्र च तत्तत्पदानां परिवृत्त्यसहत्वेन, शब्दस्यैव चमत्काराधायकत्वेन च शब्दालङ्कारत्वमस्य।

(३) 'जानासि' अभिज्ञोऽसि। 'मतम्' इष्टम्। अत्र नारीणामिति पदं कामिनीपरतया वक्त्रा उक्तम्, प्रतिवक्त्रा तु, न अरीणामित्यर्थपरतया योजितम्, ततश्च शत्रुपरतयोक्तम् वामानामिति पदम् वक्त्रा नारीपरतया परिकल्प्य, हितकृदितिपदं,हितकारिपरतया अबलानामिति च नारीपरतया

अभङ्गश्लेषेण यथा,-

अहो ! केनेदृशी बुद्धिर्दारुणा तव निर्मिता ? ।
त्रिगुणा श्रूयते बुद्धिर्न तु दारुमयी क्वचित् (४) ॥

काका यथा,-

गुरुजनपरतन्त्रतया दूरतरं देशमुद्यतो गन्तुम् ।
अलिकुलकोकिलललिते नैष्यति सखि, सुरभिसमयेऽसौ(५) ॥

वर्णसाम्यमनुप्रासः,

स्वरवैसादृश्येऽपि व्यञ्जनसदृशत्वं वर्णसाम्यम् । रसाद्यनुगतः प्रकृष्टो न्यासोऽनुप्रासः (६) ।

उक्तम् । प्रतिपक्षा पुनः ते पदे यथाक्रमं हितच्छेदपरतया दुर्बलपरतया च व्याख्याय, दुर्बलाभिप्रायेण 'बलाभावप्रसिद्धात्मनः' इति पदं प्रयुक्तं । वक्त्रा पुनः तत् पदं बलासुरनायक-(इन्द्र)-परतया योजितम् । अत्र, नारीणामित्यत्र अबलानामित्यत्र च सभङ्गः श्लेषः । यद्यपि अत्रैव वामानामित्यादिषु अभङ्गः श्लेषोऽपि सम्भवति, तथापि केवलाभङ्गश्लेषप्रदर्शनार्थमुत्तरोदाहरणम् ।

(४) त्रिगुणा सत्त्वरजस्तमोगुणात्मिका । अत्र 'दारुणा' क्रूरा, काष्ठेन वा-इत्युभयार्थपक्षेऽपि दारुणेति पदस्य न भङ्गः ।

(५) अत्र नैष्यतीति निषेधाभिप्रायेण, नायिकयोक्तम्, सख्या तु, काका न एष्यति, अपि तु एष्यत्येवेत्यर्थकतया योज्यते इति प्रदीपः ।

(६) 'रसाद्यनुगतः' प्रकृतरसव्यञ्जकवर्णसम्बन्धित्वेन प्रकृतरसानुकूलः । 'प्रकृष्टः' अनतिव्यवहिततया चमत्कृत्याधायकः 'न्यासः' विन्यासः, निवेशनं वाऽऽवृत्तिः । तथा चानतिव्यवहितत्वेन चमत्कृत्याधायिका प्रकृतरसव्यञ्जकवर्णावृत्तिरनुप्रास इति फलितम् । अत्रैव वर्णसाम्यपदस्य तात्पर्यम् । अन्यथा साम्ये तद्गतवर्णस्य साम्यमप्रकृतमिति लाटानुप्रासप्रसङ्गः । प्रकृतरसप्रतिकूलेऽपि अनुप्रासव्यवहारो भाक्त इति ।

छेकवृत्तिगतो द्विधा (७) ।

छेकाः विदग्धाः । वृत्तिर्नियतवर्णगतो रसविषयो व्यापारः ।
'गतः' इति छेकानुप्रासो वृत्त्यनुप्रासश्च ।
किं तयोः स्वरूपम् ? इत्याह,-

सोऽनेकस्य सकृत्पूर्वः,

अनेकस्य (अर्थात्) व्यञ्जनस्य 'सकृद्' (एकवारं) सादृश्यं छेकानुप्रासः । उदाहरणम्,-

ततोऽरुणपरिस्पन्दमन्दीकृतवपुः शशी ।
दध्रे कामपरिक्षामकामिनीगण्डपाण्डुताम् (८) ॥

एकस्याप्यसकृत्परः ॥ २ ॥

एकस्य, अपिशब्दादनेकस्य व्यञ्जनस्य द्विर्बहुकृत्वो वा सादृश्यम् वृत्त्यनुप्रासः (९) । तत्र (१०),

---

(७) अनुप्रासो हि द्विविध वर्णानुप्रास शब्दानुप्रासश्चेति, निरर्थकवर्णानामनुप्रास प्रथम , द्वितीयस्तु पदात्मकाना सार्थकवर्णानामनुप्रासस्वरूप । तत्र प्रथम वर्णानुप्रास विभजति छेक इति। छेकगत छेकानां प्रचुरप्रयोज्यः, वृत्तिगत वृत्त्यन्तर्निविष्ट । वृत्तिश्च माधुर्यादिव्यञ्जकसुकुमारादिवर्णगतत्वेन मधुरादिरसोपकारक शब्दस्य सङ्घटनाख्य कश्चन व्यापारविशेष ।

(८) 'स्पन्द' 'मन्द' इत्यत्र, 'गण्ड' 'पाण्डु'-इत्यत्र चानेकव्यञ्जनस्य साम्यम्

(९) "वस्तुतस्तु छेकानुप्रासभिन्न साम्यम्, अन्यथा एकस्य सकृदावृत्तेरप्यापत्ति , एवञ्च एकस्यैव सकृदसकृत्, अनेकस्य तु असकृत् साम्यम् वृत्त्यनुप्रास इति पर्यवसन्नम्" इति प्रदीप । एकस्य सकृत्साम्यं न चमत्कारजनकमिति नास्यानुप्रासत्व अन्यकृदनुमतमिति यथाश्रुतमेव सम्यगिति तु वय ।

(१०) वृत्त्यनुप्रासघटकतयोपयुक्तां वृत्तिं प्रसङ्गात् विभजति तत्रेति ।

माधुर्य्यव्यञ्जकैर्वर्णैरुपनागरिकोच्यते ।
ओजःप्रकाशकैस्तैस्तु परुषा,

उभत्रापि प्रागुदाहृतम् [२२२ पृ० । २ एवं ११ म०] ।

कोमला परैः ॥ ३ ॥

'परैः' शेषैः । तामेव केचित् ग्राम्येति वदन्ति । उदाहरणम्,-
अपसारय घनसारं, कुरु हारं दूर एव, किं कमलैः ।
अलमलमालि, मृणालैरिति वदति दिवानिशं बाला (११) ॥

केषाञ्चिदेता वैदर्भीप्रमुखा रीतयो मताः ।

'एताः' तिस्रो वृत्तयः, वामनादीनां मते वैदर्भीगौडीपाञ्चाल्याख्या रीतयो मताः ।

शाब्दस्तु लाटानुप्रासो भेदे तात्पर्य्यमात्रतः (१२)॥४॥

---

(११) अत्र न कोऽपि वर्णो माधुर्य्यव्यञ्जकाः, येऽपि च लयो लघु-रकाराः, ते तु गुरुरकारेण व्यवहिता न माधुर्य्यं व्यञ्जयितुमीशाः ।

(१२) शाब्दः सार्थकवर्णगतः । उद्देश्यविधेयभावादि, कर्तृत्वकर्मत्वादि-रूपश्च पदार्थयोः सम्बन्धोऽन्वयः, स एवात्र तात्पर्य्यशब्देनाभिहित ; तन्मात्रस्यैव भेदे (न तु स्वरूपतोऽर्थतः क्रमतश्च भेदेऽपि) । अत्रापि वर्णसाम्य-मित्यनुषज्यते । तेन विभिन्नान्वयपराणां समानानुपूर्वीकाणां तुल्यस्वरूपाणा-मेकार्थानां वर्णानां (वर्णयोर्वा) अनतिव्यवधानेनावृत्तिः शाब्दानुप्रासः, स च 'लाटानुप्रास' इत्युच्यते । शाब्दानुप्रासस्तु प्रथमतो द्विविध, पदगतो नामगतश्चेति । तत्राद्योऽपि एकानेकपदगतत्वेन द्विविध, अन्त्यश्च असमास-गतत्वेन, एकसमासगतत्वेन विभिन्नसमासगतत्वेन च त्रिविध इति मिलित्वा शाब्दानुप्रासः पञ्चविधः । एतदेव 'पदानां स' इत्यादिना 'तदेवं पञ्चधा मतः' इत्यन्तेन दर्शयिष्यते ।

शब्दगतोऽनुप्रासः, शब्दार्थयोरभेदेऽप्यन्वयमात्रभेदात्, लाटजन-वल्लभत्वाच्च लाटानुप्रासः । एष पदानुप्रास इत्यन्ये ।

पदानां सः,

'सः'-इति लाटानुप्रासः । उदाहरणम्,-

यस्य न सविधे दयिता, दवदहनस्तुहिनदीधितिस्तस्य ।
यस्य च सविधे दयिता, दवदहनस्तुहिनदीधितिस्तस्य (१३) ॥

८ **पदस्यापि,**

अपिशब्देन 'सः' इति समुच्चीयते । उदाहरणम्,-

वदनं वरवर्णिन्यास्तस्याः सत्यं सुधाकरः ।
सुधाकरः क्व नु पुनः कलङ्कविकलो भवेत् ॥

वृत्तावन्यत्र, तत्र वा ।

नाम्नः स वृत्त्यवृत्त्योश्च,

एकस्मिन् समासे, भिन्ने वा समासे, समासासमासयोर्वा 'नाम्न.' प्रातिपदिकस्य, (न तु पदस्य), सारूप्यम् (१४)।

---

(१३) अत्र 'सविधे दयिता' इत्यादीनां बहूनां पदानां तात्पर्य्यमात्रभेदेनावृत्तिः । पूर्व्वार्द्धे दवदहनस्यैव, उत्तरार्द्धे तुहिनदीधितेरेव च विधेयतया आरोपण, न तु तत्तया यथाक्रमं तापकरत्वस्य शीतलत्वस्य च विधेयत्व विवक्षित, तथात्वे भिन्नार्थकत्वापत्त्या लाटानुप्रासो न स्यात् । लाटानुप्रासादौ उद्देश्यविधेययोर्विपरीत्येन निर्द्देशो न दोषाय ।

(१४) "अत्र 'समासे' इत्युपलक्षणम्, पदस्त्रिधावृत्तेरपि ग्रहण । तेन, "हंसायते चारुगतेन कान्ता, कान्तायते स्पर्शसुखेन वायु"-इत्यादि संग्रह' इति ।" इति, एवं "नाम्न -इत्युपलक्षणम्,
जित्वा विश्वं भवानत्र विहरत्यवरोधनैः ।
विहरत्यप्सरोभिस्ते रिपुवर्गो दिवं गत ॥ इति केचित्" इति च उद्योतकृत् ।

उदाहरणम्,-

सितकरकररुचिरविभा विभाकराकार, धरणिधर, कीर्त्तिः ।
पौरुषकमला कमला सापि तवैवास्ति नान्यस्य ॥

तदेवं पञ्चधा मतः ॥ ५ ॥

अर्थे सत्यर्थभिन्नानां वर्णानां सा पुनःश्रुतिः ।
यमकम् (१५);

'समर-समरसोऽयम्'-इत्यादावेकेषामर्थवत्त्वे अन्येषामनर्थकत्वे भिन्नार्थानामिति न युज्यते वक्तुम्,-इति 'अर्थे सति'इत्युक्तम्। 'सा'-इति सरो रस इत्यादिवैलक्षण्येन तेनैव क्रमेण स्थिता ।

पादतद्भागवृत्ति तद्यात्यनेकताम् ॥ ६ ॥

प्रथमो द्वितीयादौ [३] द्वितीयस्तृतीयादौ [२], तृतीयश्चतुर्थे [१], प्रथमस्त्रिषु [१], अपीति (१६) सप्त। प्रथमो

---

(१५) 'अर्थभिन्नानां' विभिन्नार्थानां (तेन लाटानुप्रासाद्भेदः)। सा तत्क्रमिका। एकेन क्रमेण असमानार्थानां समानवर्णानां (वर्णयोर्वा) आवृत्तिः यमकमिति फलितोऽर्थः।

'यमकादौ भवेदैक्यम् डलयोः रलयो. वयोः ।
नयोर्णनयोश्चान्ते सविसर्गाविसर्गयोः ॥
सबिन्दुकाबिन्दुकयो ....' इत्युद्योतकृत्।

(१६)'द्वितीयादौ' द्वितीये, तृतीये, चतुर्थे वा। 'तृतीयादौ' तृतीये चतुर्थे वा (न तु प्रथमेऽपि, तस्य 'प्रथमो द्वितीयादौ'-इत्यनेन गतार्थत्वात्)। त्रिष्वपि द्वितीये तृतीये चतुर्थेऽपि।

'यमकन्तु विधातव्यं न कदाचिदपि त्रिपात्' इति नियमात् एकस्य अपरपादद्वयगतत्वेन भेदो न कृतः. इति. एवमपरस्मात्तदन्मित्युपसंक्षेपं, पादगतं यमकं सप्तविधमेव। अनेकपादावृत्तिरूपं संकीर्णन्तु पादगतं यमनन्तरोक्तम् चतुर्विधम्।

द्वितीये, तृतीयचतुर्थे ; प्रथमचतुर्थे, द्वितीयतृतीये इति द्वे । तदेवं पादजं नवभेदम् (१७) । अर्द्धावृत्तिः, श्लोकावृत्तिश्चेति द्वे (१८) । द्विधा विभक्ते पादे प्रथमपादादिभागः पूर्ववत्(१९)द्वितीयादिपादादिभागेषु, अन्तभागोऽन्तभागेष्विति विंशतिभेदाः, (श्लोकान्तरे हि नासौ भागावृत्तिः (२०) । त्रिखण्डे त्रिंशत्, चतुःखण्डे चत्वारिंशत्(२१) । प्रथमपादादिगतान्त्यार्द्धादिभागो द्वितीयपादादिगते आद्यार्द्धादिभागे 'यस्यते'-इत्याद्यन्वर्थतानुसरणेनानेकभेदम्(२२),-अन्तादिकम्

(१७) यथाक्रमं पादद्वयस्यावृत्ति , पृथकतया च पादद्वयस्यावृत्तिरिति संकीर्णमपि पादगतं यमकं द्विविधमेव । तत्र यथाक्रमं पादद्वयस्यावृत्तौ अर्द्धावृत्ति श्लोकावृत्तिर्वा भवतीति विशेषनामानौ तौ भेदावपहाय नवभेदमित्युक्तम् ।

(१८) एतेषां विशेषनामानि प्रदीपादवगन्तव्यानि ।

(१९) पूर्ववत् पादावृत्तिरीत्या । प्रथमपादस्य आदिभागोऽन्तभागश्च यथाक्रम द्वितीयादिपादाना आदौ अन्ते च भागे आवर्त्यते, एवं द्वितीयस्य आद्यन्तभागौ तृतीयादीनापाद्यान्तभागयोरपाति बोध्यम् । इदश्च आद्यभागोऽपरस्याद्यएव भागेऽन्त्यभागोऽन्त्ये एव भागे इति सजातीयभागावृत्तिरूपम् बोध्यम् ।

(२०) तेन न प्रत्येकमेकादशविधत्वेन द्वाविंशत्यापत्तिः ।

(२१) प्रतिभागमावृत्तेर्दशविधत्वात् ।

(२२) विजातीयभागावृत्तिमाह प्रथमेति । 'अन्वर्थता' योगार्थता । प्रथमादिपादानामन्तादिभागयोर्द्वितीयादिपादानामादावन्ते च यथाक्रममावृत्तौ अन्तादिकम् आद्यान्तिकञ्च यमकम्, एतयोरेकत्र समावेशे समुद्गय । एवं मध्यादिकाद्यपि ऊह्यम् । आद्यादिकादि तु न विजातीयमिति अत्र नोक्तम् ।

आद्यान्तिकम्, तत्समुच्चयः ; मध्यादिकम्, आदिमध्यम्, अन्तमध्यं, मध्यान्तिकं, तेषां समुच्चयः । तथा तस्मिन्नेव पादे आद्यादिभागानां मध्यादिभागेषु, अनियते च स्थाने आवृत्तिरिति प्रभूततमभेदम् । तदेतत्काव्यान्तर्गडुभूतम् (२३),-इति नास्य भेदलक्षणम् कृतम् । दिङ्मात्रमुदाह्रियते,-

सन्नारीभरणोमायमाराध्य विधुशेखरम् ।
सन्नारीभ-रणोऽमायस्ततस्त्वं पृथिवीं जय (२४) ॥ [प्र०तृ०]

विनाऽयमेनो नयताऽसु-खादिना
विना यमेनोनयता सुखादिना ।
महाजनोऽदीयत मानसादरम्
महाजनोदी यतमानसादरम्(२५)॥ [प्र० द्वि० एवं तृ० च०]

---

(२३) 'अन्तर्गडुभूत' रसास्वादविघ्नकतया इक्षोर्पन्थिभूतमिव ।

(२४) 'सन्नारीभरणोमाय'-सतीनां नारीणां भरणमाभरणस्वरूपाम् उमां याति शरीरार्द्धरूपेण प्राप्नोति यस्तमर्द्धनारीस्वरूपम् । 'आराध्य' आराधय । 'ततः' आराधनात्, 'सन्नारीभरण' सन्ना अवसन्ना अरीणाम् इभा यस्य, तादृशो रणो यस्य स सन् । 'अमाय' अकपटः ।

(२५) विना अयम् एनः नयता असु-खादिना विना यमेन ऊनयता सुखादिना । महाजन. अदीयत मानसात् अरम्, महाजनोदी यतमानसादरम् इति पदपाठ । 'अयं' 'विना' (पक्षिस्वरूप पुरुष) 'यमेन' 'यतमानसादर' (यतमानाभा रक्षितुमुद्युक्तानां सादं विषाद राति ददातीति तत्) यथा स्यात् तथा 'अरं' (शीघ्रं) 'मानसात्' (मानसं चित्तमेव मानस मानससरस्तस्मात्) 'अदीयत' (अपसड्डीन) । अयं किम्भूत ?-'महाजन' (महात्मा), 'महाजनोदी' च (महम् उत्सवम् अजन्ति क्षिपन्ति ये दुर्जनास्तन्नोदी तदपसारक) । यमेन किम्भूतेन ? 'एनो' 'विना' (अपराधमृते) 'नयता' (स्वपुरं प्रापयता) 'असु-खादिना' (प्राणभक्षकेण), 'सुखादिना' 'ऊनयता' च (हीनं कुर्वता च)।

स त्वारम्भरतोऽवश्यमबलम् विततारवम् ।
सर्व्वदा रणमानैषीदवानलसमस्थितः ॥
सत्वारम्भरतोऽवश्यमवलम्बित-तारवम् ।
सर्व्वदारण-मानैषी दवानलसमस्थितः (२६) ॥ [श्लो०आ०]
अनन्तमहिमव्याप्तविश्वाम् वेधा न वेद याम् ।
या च मातेव भजते प्रणते मानवे दयाम् ॥[भा०आ०।एवंपरत्र]
यदानतोऽयदानतो नयात्ययं न यात्ययम् ।
शिवे हिता शिवेहितां स्मरामितां स्मरामि ताम्(२७)॥[युग्मम्]

---

(२६) स तु आरम् भरतः अ-वश्यम् अबलं विततारवम् । सर्व्वदा रणम् आनैषीत् अयान् अनलसम् अ-स्थितः । सत्वारम्भरतः अवश्यम् अवलम्बिततारवम् । सर्व्वदारण-मानैषी दवानलसमस्थितः इति पदपाठः । 'स तु' 'आरं' (अरिसमूहम्) 'अबलं' (सैन्यशून्यं), 'विततारवं' (विस्तृतार्त्तनादम्), 'अवलम्बित-तारवं' च (अवलम्बितं तारवं तरुसमूहो वनं येन तत्) यथा स्यात् तथा 'सर्व्वदा' 'रणं' 'आनैषीत्' (प्रापयामास) । आरं कीदृशम्?-'भरतः' (अतिशयेन) 'अ-वश्यम्' अवशीभूतम् अनायत्तं । स किम्भूतः?-'अनलसः' यथा तथा, 'अ-यान्' (अ-गच्छन्, शीघ्रगामी), 'अ-स्थितः' (अ विष्णौ स्थितः, विष्णुपरायणः), 'अवश्यं' (नियतम्) 'सत्वारम्भरतः' (सात्त्विककर्म्मानुष्ठाननिरतः), 'सर्व्वदारण मानैषी' (सकलजनहृदयविदारकमानेच्छुः), 'दवानलसमस्थितः' (दावाग्नितुल्यः) चेत्यर्थः ।

(२७) यस्याम् आनतोऽयं जनः 'नयात्ययं' (नीतिविरुद्धं) 'न याति', कुतः?-'अयदानतः' (अर्थात् तस्याः शुभावहविधिदानात्) । 'शिवे' (मङ्गले) 'हिताम्' (अनुकूलाम्), 'शिवेन' (महादेवेन) 'ईहिताम्' (प्रार्थनीयाम्), 'स्मरेण' (कन्दर्पेण) 'अमिताम्' मातुमयोग्याम् अनभिभूतां वा । अत्र एकस्मिन्नेव पादे आद्यन्तिक भागावृत्तियमकम् ।

सर स्मृतिप्रसादं मे, स्थितिं चित्तसरस्वति ।
सरस्वति, कुरु क्षेत्र कुरुक्षेत्र-सरस्वति, (२८) ॥

ससार साकन्दर्पेण कन्दर्पेण स सारसा ।
शरन्नवाना बिभ्राणा नाविभ्राणा शरन्नवा (२९)॥

मधुपराजि पराजित-मानिनी-
जनमन सुमनः सुरभिश्रियम् ।
अभृत वारित-वारिजविप्लवं
स्फुटित ताम्र तताम्रवनं जगत् (३०) ॥

एवं वैचित्र्यसहस्रैः स्थितमन्यदुन्नेयम् ।

वाच्यभेदेन भिन्ना यत् युगपद्भाषणस्पृशः ।

---

(२८) हे 'सरस्वति,' 'मे' (मम) 'स्मृतिप्रसादम्'(शोभनातिप्रसन्नताम्) 'सर'(प्राप्नुहि) । 'क्षेत्र'(शरीरमेव)'कुरुक्षेत्र', तत्र हे सरस्वत्याख्यनदीरूपे, 'चित्तसरस्वति' (चित्तसमुद्रे), मया समुद्रस्थितेरौचित्येन मम चित्तसमुद्रे 'स्थितिं' कुरु इत्यर्थः । अत्र प्रथमार्द्धे आद्यान्तिकमेव केवलं, उत्तरार्द्धे तु आद्यन्तिकम् अन्तादिकञ्चोभयमिति तथा सङ्करः ।

(२९)'मया' 'शरत्' कन्दर्परूपेण 'दर्पेण' 'साकं' 'ससार' । किम्भूता ?-'स-सारसा' (सारसेन पक्षिविशेषेण पद्मेन वा सहिता), 'शर' (काण्ड) 'बिभ्राणा (पोषयन्ती, परिपाकं प्रापयन्तीत्यर्थः), 'नवाना'(नवम् अन यकट कर्द्दमाभावेन पथि यस्यां सा),'न अविभ्राणा'(शीर्णं पतितं आप शस्य, न तेन रहिता) च । अत्र द्वयोरर्द्धयोराद्यान्तिकम् अन्तादिकञ्चोभयमिति तत्सङ्करः ।

(३०) 'सुमन' पुष्पं 'सुरभि' वसन्तकाल' । 'ताम्र' ताम्रवत् मलिनरक्तवर्णं । 'तत' विस्तृतम् । अत्रानियतभागे मध्यमध्य-यमकसङ्करः ।

श्लिष्यन्ति शब्दाः, श्लेषोऽसावक्षरादिभिरष्टधा॥७॥

'अर्थभेदेन शब्दभेदः'(२१)-इति दर्शने, 'काव्यमार्गे स्वरो न गण्यते' इति च नये वाच्यभेदेन भिन्ना अपि शब्दा यत् युगपदुच्चारणेन श्लिष्यन्ति (भिन्नं स्वरूपमपह्नुवते), स श्लेषः। स च, वर्ण-पद-लिङ्ग-भाषा प्रकृति-प्रत्यय-विभक्ति-वचनानां भेदादष्टधा (२२)। क्रमेणोदाहरणम्,-

अलङ्कारः शङ्काकर-नरकपालं परिजनो
विशीर्णाङ्गो भृङ्गी, वसु च वृष एको बहुवयाः।

---

(२१) 'सकृदुच्चरितः शब्दः सकृदर्थं गमयति' इति नियमेन एकेन शब्देनार्थद्वयप्रतीत्यसम्भवात् अर्थद्वयप्रतीत्यर्थं (श्लेषस्थले) एकाकारौ द्वौ शब्दौ स-त्वरप्रसङ्गोच्चार्य्येण, तौ च एकेन प्रयत्नेनैकदोच्चार्य्यतया पृथक्तया नानुभूयेते, तथाच एकप्रयत्नोच्चार्य्यतया भेदेन अननुभूयमानत्वात् यः श्लेष इव (मिश्रणमिव), स श्लेषः-इति फलितम्। विभिन्नसमासादीनामुदात्तादिस्वरभेदनियमात् तदनुसारेण उच्चारणे श्लेषाभावप्रसङ्गस्तु, 'काव्ये उदात्तादिस्वरविशेषमनादृत्य सर्वत्रैव समासादिष्वेकविधमेवोच्चारणम्' इत्यङ्गीकारेण निरस्तः। "यत्रानेकस्मिन् अर्थे प्रकरणादिकं युगपदवतरति, तत्र श्लेषः; ...... यत्र तु एकत्रैव, तत्र व्यञ्जना" इति उद्योतकृत्। यत्र एकस्मिन्नपि अर्थे न प्रकरणादिनियमस्तत्रापि श्लेष इति तु वयम्। अत एव "यत्र प्रकरणादिनियमाभावात् द्वावप्यर्थौ वाच्यौ" इत्यनुपदं ग्रन्थकृदाह च।

(२२) विजातीयत्वेऽपि विभिन्नस्वरूपापह्नवो हि चमत्कारातिशयं पुष्णातीति वर्णादीनां मध्ये यस्य वैजात्येऽपि (विभक्तिविशेषयोग-समासादिभिरैकरूप्येण) श्लिष्टत्वम्, तत्र तच्छ्लेषनाम्नैव व्यपदेशः। यथोदाहरणे विधुविधिपदयोः उकारेकारवर्णयोः विजातीययोरपि (सप्तमीविभक्तियोगेन औकारतापत्त्यैकरूप्यात्) श्लेषः, स एव चमत्कारातिशयजनकतया व्यपदेश्यः। एवं परत्रापि।

अवस्थेयं स्थाणोरपि भवति सर्वामरगुरोर्,
विधौ वक्रे मूर्ध्नि स्थितवति वयं के पुनरमी ॥ [व०]
पृथुकार्त्तस्वरपात्रं भूषितनिःशेषपरिजनं देव ।
विलसत्करेणुगहनं संप्रति सममावयोः सदनम् ॥ [प्र०]
भक्तिप्रह्वविलोकनप्रणयिनी नीलोत्पलस्पर्द्धिनी
ध्यानालम्बनता समाधिनिरतैर्नीतेहितप्राप्तये ।
लावण्यैकमहानिधी-रसिकतां लक्ष्मीदृशोस्तन्वती
युष्माकं कुरुतां भवार्त्तिशमनं नेत्रे तनुर्वा हरेः (२३)॥ [लि०]
एष वचनश्लेषोऽपि ।

प्रकृत्यादिघटकानां एकस्य वर्णस्य विजातीयत्वे वर्णश्लेषः, प्रकृत्यादिरूपस्य समुदायस्य तथात्वे प्रकृत्यादिश्लेषः । विभक्त्यन्तसमुदायस्य विभिन्नरूपत्वे पदश्लेषः, तदन्तर्गतायाः केवलायाः प्रकृतेः प्रत्ययस्य वा तथात्वे तु यथायोग्यं प्रकृत्यादिश्लेषः । विभक्तिर्द्विविधा सुप्तिङ्प्रत्ययभेदात्, एवञ्च सामान्य-विशेषन्यायेन विभक्तिरूपयोः सुप्तिङ्प्रत्यययोः श्लिष्टत्वे विभक्तिश्लेषः, तदन्यत्र प्रत्ययश्लेष इति विशेषः ।

(२३) भक्तिप्रह्वं भक्तिनम्रम्, तच्च नेत्रपक्षे विलोकनस्य कर्म, तनुपक्षे कर्त्तृ । ध्यानालम्बनता ध्यानविषयता, नेत्रपक्षे ईप्सितप्राप्तये प्रीते (सर्वा-ङ्गस्य ध्येयत्वेन नेत्रयोरपि ध्येयत्वादिति महेश्वरः । 'नेत्रमवलम्ब्य ध्यान परम्परावलोकनप्रतिनिधितया तारामैत्रकापरनाम-चक्षूरागजनकमिति नेत्रमपि स्वत एव ध्येयमिति तु वयम्)। तनुपक्षे ईप्सितप्राप्तये प्रीता । एवं तनुपक्षे 'महानिधी' इत्यत्र 'ढ्लोपे पूर्वस्य दीर्घोऽणः' [६।३।१११ पा०] इति सूत्रेण ढकारे परे दीर्घ इति विशेषः । अत्र 'प्रणयिनी'-इत्यादिषु स्त्रीनपुंसकलिङ्गयोर्द्विवचनयोश्च श्लेषः, एवञ्च तयोरत्र सङ्करः । महानिधी-इत्यत्र प्रथमैकवचनद्विवचनयोः । कुरुतामित्यत्र आत्मनेपदैक-वचनपरस्मैपदद्विवचनयोश्च लिङ्गविशेषरहितयोः श्लेषः । एवं 'ह्रादयताम कामतनु' इत्यत्र वचनश्लेषोऽनपेक्षयोर्लिङ्गाभेद इति अनयोः प्रयुक्तिः ।

महदे सुरसन्धम्मे तमव समासङ्गमागमाहरणे ।
हर बहुसरणं तं चित्तमोहमवसर उमे सहसा (३४) ॥ [भा०]
अयं सर्व्वाणि शास्त्राणि हृदि ज्ञेषु च वक्ष्यति ।
सामर्थ्यकृदमित्राणां मित्राणाञ्च नृपात्मजः (३५) ॥ [प्रकृ०]
रजनिरमणमौलेः पादपद्मावलोक-
क्षणसमयपराप्तापूर्व्वसम्पत्सहस्रम् ।
प्रमथनिवहमध्ये जातुचित् त्वत्प्रसादात्
अहमुचितरुचिः स्यान्नन्दिता सा तया मे (३६) ॥ [प्रत्य०]

---

(३४) अत्र 'संस्कृतप्राकृतयोः श्लेषः' इति प्रदीपादयः, 'संस्कृतमहाराष्ट्रयोः' इति तु दर्पणादयः । वयन्तु प्राकृतमहाराष्ट्रभाषा-स्थलानामनुसरणानतुसरणदर्शनादुदासीना एवास्म । तत्र संस्कृतपक्षे महदे, सुर-सन्धं मे तम् अव समासङ्गम् आगमाहरणे । हर बहु-सरणम् तम् चित्तमोहम् अवसरे उमे सहसा इति च्छेदः । 'महः' उत्सवः । 'सुरसन्धं' सुरैः सन्धा मिलनं यस्मात् तम्, सुराणां सन्धा सन्धानं यस्मै तत्, सुराणामभ्यभिलषणीयमिति वा । 'अव' रक्ष । 'आगमाहरणे' विद्योपार्ज्जने । 'बहु' अनेकं वारंवारं 'सरणं' संसारो यस्मात् तं ।

पक्षान्तरे, मह देसु रसं धम्मे तमवसम् आसं गमागमा हर णे । हरवहु सरणं तं चित्तमोहम् अवसरउ मे सहसा इति च्छेदः । मम देहि रसम् धर्म्मे तमोवशामाशाम् गमागमात् हर नः । हरवधु, शरणं त्वं चित्तमोहोऽपसरतु मे सहसा इति सं० । रसं प्रीतिं । गमागमात् संसारात् । अत्र सहसेति पदादन्यत्र सर्व्वत्रैव भाषाश्लेषः ।

(३५) 'वक्ष्यति' धारयिष्यति कथयिष्यति च । 'सामर्थ्यकृत्' सामर्थ्यच्छेत्ता सामर्थ्यकारकश्च यथाक्रममर्थः । अत्र वक्षिवच्योः, कृन्ततिकरोत्योश्च प्रकृत्योरेव विभिन्नस्वरूपता, न तु प्रत्ययस्यापीति प्रकृतिश्लेषः ।

(३६) अयः उत्सवः । अहमुचितमित्यन्तं पदं क्रियाविशेषणम् । अत्र 'नन्दिता' (आनन्दक) आसम्, तथा 'नन्दिता' (नन्दिकस्थाप्रकरणाधिपस्य·

सर्व्वस्वं हर सर्व्वस्य, त्वं भवच्छेदतत्परः ।
नयोपकारसांमुख्यमायासि तनुवर्त्तनम् (३७) ॥ [वि०]

भेदाभावात्प्रकृत्यादेर्भेदोऽपि नवमो भवेत् (३८) ।

नवमोऽपीत्यपिभिन्नक्रमः । उदाहरणम्,-

योऽसकृत्परगोत्राणां पक्षच्छेदक्षणक्षमः ।
शतकोटिदतां बिभ्रद्विबुधेन्द्रः स राजते (३९) ॥

भावः भन्दिता) स्यादित्यर्थः । एवञ्च 'स्याम्' 'स्यात्' इति उत्तमपुरुष-प्रथमपुरुषयोः श्लेषः (तस्य च पृथगनुक्तेः प्रत्ययश्लेषान्तर्भावः) । तथा भन्दितेत्यत्र तृच्तलयोः कृत्तद्धितप्रत्यययोश्च श्लेषः ।

(३७) शिवं प्रति भक्तस्य, पुत्रं प्रति दस्योश्चोक्तिरियम् । तत्र प्रथमपक्षे, 'हर' शिव । 'भवच्छेदतत्परः' संसारनिवर्त्तकः । 'नयोपकारसांमुख्यं' (नीतेरुपकारस्य च सांमुख्यमानुकूल्यं यस्मात् तत्) 'तनुवर्त्तनं' (शरीरावस्थितिम्) 'आयासि'(प्राप्नोषि) इति । पक्षान्तरे च 'हर' इति 'भव' इति च क्रियापदम् । 'उपकारसांमुख्यं' (प्रत्युपकारकरणं) 'नय' (अपनय), 'वर्त्तनम्' (जीविकाम्) 'आयासि' (परेषाम् आयास-[क्लेश]-दायकम्) 'तनु' (विस्तारय) इत्यर्थः । अत्र 'हर' इत्यादिपदम् एकत्र सुबन्तम्, अपरत्र तु तिङन्तमिति विभक्तिश्लेषः । एवम् 'आयासि' 'तनु'-इत्यादावपि बोध्यम् ।

(३८) पूर्व्वम् "अक्षरादिभिरष्टधा" इत्युक्तेः, अत्र, भेदाभावादक्षरादेरिति पाठो भवितुमुचितः ।

(३९) 'क्षणक्षमः' क्षणमात्रेणैव समर्थः । राजपक्षे 'परगोत्राणां' शत्रुकुलानां 'पक्षस्य' सहायस्य । 'शतकोटिदतां' शतकोटिना वज्रतुल्येन अस्त्रेण दतां (दाति खण्डयति यः तस्य भावस्ताम्) छेदकतामिति, 'विबुधेन्द्रः' पण्डितराज इति, चार्थः । इन्द्रपक्षे 'परगोत्राणां' श्रेष्ठपर्व्वतानां 'पक्षस्य' पतत्रस्य इति 'विबुधेन्द्रः' देवराज इति चार्थः । राजपक्षे शतकोटिदता-

अत्र, प्रकरणादिनियमाभावात् द्वावप्यर्थौ वाच्यौ ।

ननु (४०) स्वरितादिगुणभेदात् भिन्नप्रयत्नोच्चार्य्याणां,

मित्यस्य मतकोटेर्दोलतामित्यर्थकत्वेऽपनु अग्रे नायं प्रभेदः, किन्तु पूर्व्वोक्तावेव प्रत्ययश्लेषप्रकृतिश्लेषौ ।

(४०) श्लेषो हि प्रथमतो द्विविधः, सभङ्गोऽभङ्गश्चेति । तत्राद्यः पृथु-कार्त्तस्वर-पात्रमित्यादौ, अत्र हि पृथु कार्त्तस्वरस्य पात्रमिति, पृथुकानाम् आर्त्तस्वरस्य पात्रमिति च पदभङ्गः । अन्त्यस्तु योऽसकृत्पर-गोत्राणी'त्यादौ, अत्र हि उभयस्मिन् पक्षे एकरूपाण्येव पदानि ।

तत्र सभङ्गश्लेषो विजातीयशब्दयोः श्लिष्टत्वेन शब्दश्लेषः, तत्र हि उदात्तानुदात्तस्वरितानामन्यतमः नैक एव स्वरः, किन्तु भिन्नौ द्वौ, न च, स्वरभेदे उच्चारणप्रयत्नस्य ऐक्यम्, अपि तु विभिन्नत्वमेव, विभिन्नप्रयत्नो-च्चार्य्ययोश्चानयोश्च विजातीयत्वमेव नियतम्, तथापि 'काव्यमार्गे स्वरो न गण्यते'-इति नियममाश्रित्य स्वरविशेषमननुसन्धायोच्चारणात् श्लिष्टत्वं संभवतीति ।

अभङ्गस्तु अर्थश्लेष एव, तत्र स्वराभेदेन उच्चारणप्रयत्नैक्यात् न शब्दानामपि वैजात्यम्, किन्त्वर्थयोरेव । तथा, श्लेषश्च उपमाद्यलङ्कारान्तर-संकीर्ण एव नियतः, उपमादयश्च श्लेषासंकीर्णा अपि सम्भवन्तीति सामान्यविशेषन्यायेन, श्लेषः उपमाद्यलङ्कारान्तरबाधक इति उपमाद्य-लङ्कारान्तराणां प्रतिभायाः (छायायाः आपाततः प्रतीतेः) उत्पत्तौ चेत्, श्लेषेणैव हि अर्थद्वयस्योपस्थित्या उपमादयः प्रतीयन्ते, तथापि श्लेषो विशेषतया अलङ्कारपदवीमधिकुर्व्वन् उपमादीन् बाध्यमानानपि प्रति-भासयतीति तेषां प्रतिभानमात्रं न तु तेषां प्ररोह -वस्तुतः स्थितिरिति । द्विविधोऽपि श्लेषोऽर्थश्लेषतया वस्तुतोऽर्थालङ्कार एवेति केचिदर्थालङ्कारमध्ये संगृह्णीतः इति अस्य शब्दालङ्कारत्वकथनमनौचित्यमिति पूर्व्वपक्षः ।

अस्य पूर्व्वपक्षस्य चायमाशयः,-अभङ्गश्लेषस्यार्थालङ्कारत्वमित्येव, श्लेष-स्थले उपमादीनां प्रतिभानमेव भवति, श्लेष एव उपमादिबाधकतया अलङ्कारः स्यात्परः, उभयरूपश्चार्थालङ्कार इति चाख्य इति ।

तदभावादभिन्नप्रयत्नोच्चार्य्यत्वाच्च शब्दानां "अन्योऽलङ्कारा-
न्तरप्रतिभोत्पत्तिहेतुः (४१) शब्दश्लेषोऽर्थश्लेषश्चेति द्विविधोऽपि
अर्थालङ्कारमध्ये गणितोऽन्यैरिति कथमयं शब्दालङ्कारः ?।
उच्यते,-इह (४२) दोषगुणालङ्काराणां शब्दार्थगतत्वेन यो

---

(४१) अत्र अलङ्कारान्तरस्य प्रतिभाया उत्पत्तिहेतुरिति षष्ठीसमासः कार्य्यः, 'एकप्रयत्नोच्चार्य्याणां तच्छायाञ्चैव बिभ्रताम्।
स्वरितादिगुणैर्भिन्नैर्बन्धः श्लिष्ट इहोच्यते।
अलङ्कारान्तरगतां प्रतीतिं जनयत् पदैः।
द्विविधैरर्थशब्दोक्तिविशिष्टं तत्प्रतीयताम्'
-इत्युद्भटे, "श्लेषप्रतिभोत्पत्तिहेतुरलङ्कारान्तरमेव" इति विभिन्नविभक्तिक-तया ग्रन्थकृतैव (२११।४ प०) निर्द्दिश्यमानत्वाच्च। एतच्च महेश्वराचार्याद-सम्मादितोऽपि बहुव्रीहिर्नास्मभ्यं रोचते।

(४२) तत्र प्रथमतः पूर्व्वपक्षप्रथमाय दूषयितुं दोषगुणालङ्काराणां शब्दार्थगतत्वे नियामकं दर्शयति इहेति। अयमत्र सिद्धान्तः,-शब्दार्थयोर्मध्ये यस्मिन् (शब्दे अर्थे वा) सति ये दोषगुणालङ्काराः सन्ति, असति च न सन्ति, ते तदधीनस्वरूपतया तदीया इति व्यवस्थाप्यन्ते। एतन्मूलक एव 'शब्दपरिवृत्तिसहत्वासहत्वाभ्यां (तच्छब्दमनुपादाय तच्छब्दसमानार्थकशब्दा-न्तरोपादानं शब्दपरिवृत्तिः, तत्सहत्वासहत्वाभ्यां शब्दपरिवर्त्तनेऽपि तत्सत्ता-सत्ताभ्याम) शब्दार्थगतत्वव्यवस्थिति' इति प्राचां प्रवादः। एवञ्च यथा, श्रुतिकटुत्वादयो दोषाः, ओजआद्यपरनामानो (वामनाद्युक्ताः) गाढत्वादयो गुणाः, अनुप्रासादयश्चालङ्काराः तस्मिन् तस्मिन् शब्दे सति सन्ति, असति न सन्ति चेति शब्दगता इत्युच्यन्ते, यथा च, अपुष्टार्थत्वादयो दोषाः, ओज-आद्यपरनामानो (वामनाद्युक्ताः) प्रौढिप्रभृतयो गुणाः, उपमादयश्चालङ्काराः सति तस्मिन् तस्मिन्नर्थे सन्ति, असति च न सन्ति च, तत्तच्छब्दस्य परिवर्त्तनमपि सहन्ते च इत्यर्थगता इति नियम्यन्ते, तथा उभयश्लेषोदाहरणतया निर्णीतेऽपि 'स्वयञ्च पल्लव'-इत्यादौ, पदार्द्ध इव प्रथमार्द्धेऽपि तस्मिन् तस्मिन् शब्दे सति असति च श्लेषस्य सत्त्वासत्त्वञ्चेति शब्दाधीनस्वरूपत्वा-विशेषेण शब्दालङ्कारत्वमवश्यं वाच्यम्। न चैतावता अर्थश्लेषस्य निर्विषयत्वं शङ्क्यम्, 'सोऽयम्'-इत्यादौ सोमादिपदपरिवर्त्तनेनास्मादिपदोपादानेऽपि श्लेषस्यानुगततया तस्यार्थश्लेषविषयत्वादिति। अयञ्च सिद्धान्तः, 'इह'-इत्यादि-'अवश्यञ्च'-इत्यन्त-प्रतीकप्रतिपाद्यः।

विभागः, स अन्वयव्यतिरेकाभ्यामेव व्यवतिष्ठते, तथाहि, कष्टत्वादि-गाढत्वाद्यनुप्रासादयः, अर्थत्वादि-प्रौढ्याद्युपमादय-स्तद्भावतदभावानुविधायित्वादेव शब्दार्थगतत्वेन व्यवस्थाप्यन्ते।

स्वयञ्च पल्लवाताम्रभास्वत्करविराजिता। (इत्यभङ्ग)
प्रभातसन्ध्येवास्वापफललुब्धेहितप्रदा(४२)॥ (इति सभङ्ग)

-इति द्वावपि शब्दैकसमाश्रयाविति द्वयोरपि शब्दश्लेषत्वमुपपन्नं, न तु आद्यस्यार्थश्लेषत्वम्। अर्थश्लेषस्य तु स विषयः, यत्र शब्दपरिवर्त्तनेऽपि न श्लेषत्वखण्डना। यथा,-

स्तोकेनोन्नतिमायाति स्तोकेनायात्यधोगतिम्।
अहो सुसदृशी वृत्तिस्तुलाकोटेः खलस्य च॥

न च (४४), अयमुपमाप्रतिभोत्पत्तिहेतुः श्लेषः, अपि तु श्लेषप्रतिभोत्पत्तिहेतुरुपमा। तथाहि (४५) यथा,

'कमलमिव मुखं मनोज्ञमेतत्कचतितराम्'। इत्यादौ

---

(४२) पार्वतीपक्षे अस्वाप (न सुखेन आप्यत इति व्युत्पत्त्या) दुर्लभं यत् फलं मोक्षादि, तल्लुब्धानामीहितस्य वाञ्छितस्य प्रदात्रीत्यर्थः। प्रभातसन्ध्यापक्षे अस्वापस्य निद्राभावः, अन्यत् समानम्।

(४४) पूर्वपक्षस्य द्वितीयमंशं निराकरोति न चेति। उपमाया या प्रतिभा छाया आपाततः प्रतीतिः, तस्या उत्पत्तिहेतुः सम्पादकः, एवमेवार्थं परत्रापि सर्वत्र। श्लेषवशात् आपाततः उपमादीनां 'प्रतीतावपि न तथामलङ्कारत्वं किन्तु श्लेषस्यैवालङ्कारत्वमिति पूर्वपक्षस्य सारः। यथा चात्र उपमाया एवालङ्कारत्वं, श्लेषस्य प्रतिभानमात्रं तथा 'उपपत्तिपर्यालोचने तु'-इति (२१०। २५०) वक्ष्यमाणग्रन्थावसरे एव प्रतिपादयिष्यते। पद्मरागाद्येत्यादिग्रन्थस्येयमुपमा।

(४५) ननु गुणक्रियासाम्यस्यैवोपमाप्रयोजकत्वेन शब्दसाम्यमकिञ्चित्कर-मिति यत्रोपमैव नास्तीत्याशङ्कां निराकरोति 'तथाहि' इत्यादिना, 'यथा' इति ग्रन्थेन। अतितरां शोभतेतराम्। कचकलमिवास्य सुधांशुबिम्बपक्षे कला कला यस्य तत्, इत्यर्थे कचकलेतिपदेन श्लिष्टं ननु तदिति भावः।

गुणसाम्ये, क्रियासाम्य, उभयसाम्ये वा उपमा; तथा, 'सकलकलं पुरमेतज्जातं सम्प्रति सुधांशुविम्बमिव'।

-इत्यादिशब्दमात्रसाम्येऽपि सा युक्तैव (४६)। तथाहि उक्तम् रुद्रटेन,-'स्फुटमर्थालङ्कारावेतावुपमा-समुच्चयौ, किन्तु आश्रित्य शब्दमात्रं सामान्यम्, इहापि (४७) सम्भवतः' इति। न च (४८), 'कमलमिव मुखम्'-इत्यादिः साधारणधर्म्म-प्रयोगशून्य उपमाविषय इति वक्तुं युक्तम्, पूर्णोपमाया निर्विषयत्वापत्तेः (४६)।

देव त्वमेव पातालमाशानां त्वं निवन्धनम्।
त्वं चामरमरुद्भूमिरेको लोकत्रयात्मकः (५०)॥

---

(४६) गुणक्रिययोरिव वाचकतासम्बन्धेन समानशब्दस्य, समानशब्द-वाच्यत्वस्य वा साधारणधर्म्मत्वस्य सम्भवेन गुणक्रिययोरेव उपमाप्रयोजकत्वे मानाभावादिति शेषः।

(४७) इहापि शब्दालङ्कारमध्येऽपीत्युदीरितम्।

(४८) ननु उपमाद्यसंकीर्णस्य श्लेषस्यासम्भवात्, उपमादीनाञ्च श्लेषं विनापि सम्भवात् सामान्यविशेषन्यायेन श्लेषस्यैवोपमादिवाधकत्वमिति, 'कमल-मिव मुखं मनोज्ञम्'-इत्यादावपि अर्थश्लेष एवालङ्कारः, मनोज्ञत्वस्य, उपमानो-पमेययोश्चन्द्रमुखयोर्भेदेन भिन्नतया श्लिष्टत्वात्। यत्र तु न साधारणधर्म्मो-पादानं, तत्र श्लेषाभावादुपमैवालङ्कार इत्याक्षेपं समाधत्ते नचेति।

(४९) तस्याः साधारणधर्म्मोपादाननियतत्वादिति शेषः।

(५०) उपमाद्यलङ्काराणां श्लेषस्य च सामान्यविशेषभावं, श्लेषस्य निर्विषयत्वप्रसङ्गापनेदं श्लेषस्यासंकीर्णोदाहरणं दर्शयति देवेति। एक-स्मिन् पक्षे, 'आशानां' दिशां, 'निवन्धनं' नियमनस्थानं, भूलोक इति यावत्, भूलोके एव सूर्य्यगत्या दिगवधारणात्। 'अमरमरुद्भूमि' 'च' 'अमराणां' देवानां, 'मरुतां' मरुद्गणानाञ्च 'भूमिः', आवासस्थानम्, स्वर्लोक इति यावत्।

-इत्यादिः श्लेषस्य च उपमाद्यलङ्कारविविक्तोऽस्ति विषय इति; द्वयोर्योगे (५१) सङ्कर एव। उपपत्तिपर्य्यालोचने (५२) तु उपमाया एवायं युक्तो विषयः, अन्यथा विषयापहार एव पूर्णोपमायाः स्यात्।

न च, अविन्दुसुन्दरी नित्यं गलल्लावण्यबिन्दुका।

-इत्यादौ (५३) विरोधप्रतिभोत्पत्तिहेतुः श्लेषः, अपितु

प्रकारान्तरे च 'अलं' (अत्यर्थं) 'पाता', 'आयामानाम्' (अभिलाषाणां) 'निबन्धन' (कारणं), 'धामरमरताश्च भूमिः' (पात्रम्) इति। अत्र उपमाया असंकीर्णोदाहरणप्रदर्शनस्यैव प्रकृतोपयोगितया सदपि रूपकं न दोषाय। तेनाप्यसंकीर्णोदाहरणन्तु 'येन ध्वस्तम्' इत्यादि; अतएव 'इत्यादिः'-इत्यत्रादिपदम् प्रयुक्तं।

(५१) एवञ्च श्लेषस्य उपमाद्यसंकीर्णविषयसत्त्वात् सामान्यविशेषभावो नास्तीति नोपमाबाधकत्वं श्लेषस्य, परमलङ्कारान्तरयोर्द्वयोरप्येकत्रोपनिपातेन सङ्कर एव युक्त इत्याह द्वयोरिति।

(५२) नन्वेवं चेत् 'स्वयञ्च पल्लव'-इत्यादावपि श्लेषस्योपमायाश्च सत्त्वात् सङ्कर एवास्तां नतूपमा,-इत्याक्षेपे आह उपपत्तीति। इयमत्रोपपत्तिः, प्रधानयोर्द्वयोरेकत्र समावेशो हि सङ्करः, न चात्र द्वयोरेव प्राधान्यं, येन सङ्करः स्यात्, प्राधान्यञ्चात्र उपमायाः, श्लेषस्य तन्निर्वाहकतया तदङ्गत्वमप्राधान्यमेव, न हि श्लेषं विना साधारणधर्मसम्भवः, न च तं विना उपमा सम्भवति; यच्च यन्निर्वाहकं, तत्तदङ्गम्, अङ्गञ्चाप्रधानमेव; न चाप्रधानेन व्यपदेशः, 'प्रधानेन हि व्यपदेशा भवन्ति'-इति नियमात्, अत उपमैव प्रधानभूता व्यपदेशयोग्येति। 'अन्यथा' उपपत्तिसत्त्वेऽपि सङ्करस्वीकारे। 'स्यात्'-इति, अविशेषेण 'कमलमिव मुखं मनोज्ञम्'-इत्याद्यंशेऽपि पूर्णोपमास्थलेऽपि सङ्करस्वीकारप्रसङ्गः, सङ्करस्यालङ्कारान्तरत्वम्, इति सङ्करेणैव तत्र तत्रापि व्यपदेशः स्यात्, न तु पूर्णोपमयेति भावः।

(५३) परमलङ्कारान्तराणामपि श्लेषबाधकत्वं दर्शयति न चेति। अविन्दुरपि लावण्यबिन्दुकेति विरोधः, अवयवप्रतिबिम्बित इन्दुरिति विरोधभङ्गः।

श्लेषप्रतिभोत्पत्तिहेतुर्विरोधः, न हि अत्र अर्थद्वयप्रतिपादकः (५४) शब्दश्लेषः, द्वितीयार्थस्य प्रतिभातमात्रस्य प्ररोहाभावात्। न च (५५), विरोधाभास इव विरोधः, श्लेषाभासः श्लेषः, तदेवमादिषु वाक्येषु श्लेषप्रतिभोत्पत्तिहेतुरलङ्कारान्तरमेव।

तथा च, सद्वंशमुक्तामणिः (५६)। [१]

नाल्पः कविरिव स्वल्पश्लोको देव, महान् भवान् (५७)। [२]

---

(५४) 'अर्थद्वयप्रतिपादकः' उभयविधार्थस्यान्वयबोधकतया अभिप्रेतः। 'द्वितीयार्थस्य' बिन्दुरहितबिन्दुसहितरूपार्थस्य। 'प्रतिभातमात्रस्य' शब्दशक्तिमहिम्ना आपाततः उपस्थितमात्रस्य। 'प्ररोहाभावात्' प्रस्फुटत्वाभावात् प्रकृतान्वयाप्रवेशात्। अयं भावः, उभयविधार्थस्य विवक्षितत्वे एव 'अर्थभेदेन शब्दभेदः'-इति नियमात् शब्दयोः श्लेषः स्वीक्रियते, न चात्र, उभयविधार्थान्वयो विवक्षितः, द्वितीयार्थस्यापि अन्वये प्रवेशे वास्तविकविरोधप्रसङ्गादिति तात्त्विकः श्लेष एवात्र नास्ति, दूरे चास्तामस्य विरोधितेति।

(५५) ननु विरोधाभासस्य विरोधालङ्कारत्वमिव श्लेषाभासस्यापि श्लेषालङ्कारत्वमस्तु इत्याक्षेपे समादधाति न चेति। अयं भावः, वास्तविकविरोधस्य दोषतया विरोधाभासस्यैव विरोधालङ्कारत्वं स्वीक्रियते, श्लेषस्य तु वास्तविकस्य सद्भावेन तस्यैवालङ्कारत्वं युक्तम् न तु तदाभासस्यापीति।

(५६) 'सद्वंश' सत्कुलमेव सद्वेणुस्तत्र 'मुक्तामणिः', एवञ्चात्र वंशशब्दे श्लेषप्रयुक्ते वेणुकुलयोः रूपकमेव राजनि मुक्तामणित्वारोपे हेतुरिति श्लिष्टपरम्परितरूपकम्, इदमेव एकदेशविवर्त्तिरूपकमित्युच्यते। श्लेषस्तु अविशदत्वतया तदङ्गत्वेन न प्रधानमिति।

(५७) 'श्लोक' पद्यं यशश्च। 'महान् भवान्', अस्य कविरिव न स्वल्पश्लोक इत्यर्थः। अत्र व्यतिरेकः श्लोकशब्दश्लेषप्रयुक्त इति श्लेषव्यतिरेकोऽयम्। श्लेषस्तु तदङ्गतया अप्रधानमेव।

अनुरागवती सन्ध्या दिवसस्तत्पुरःसरः ।
अहो दैवगतिश्चित्रा तथापि न समागमः (५८) ॥ [३]
आदाय चापमचलं, कृत्वाऽहीनं गुणं, विषमदृष्टि ।
यश्चित्रमच्युतशरो लक्ष्यमभाङ्क्षीन्नमस्तस्मै (५९) ॥ [४]

-इत्यादौ एकदेशविवर्त्तिरूपक-श्लेषव्यतिरेक समासोक्ति-विरोधत्वमुचितम्, न तु श्लेषत्वम् (६०) ।

शब्दश्लेषः-(६१)इति च उच्यते, अर्थालङ्कारमध्ये च लक्ष्यते इति कोऽयं नयः । किञ्च (६२) वैचित्र्यमलङ्कार इति, य

---

(५८)'अनुरागः' प्रणयविशेषः, लौहित्यानुगतिश्च । 'पुरःसरो'ऽग्रगामी सम्मुखश्च । 'समागमो' मिलनं स्त्रीपुंसङ्गमश्च । अत्राभिधया नियतनैकार्थ-द्वयान्वयबोधस्याभावात् न श्लेषः, किन्तु श्लिष्टविशेषणमहिम्ना नायक-वृत्तान्तप्रतीतिमात्रमिति समासोक्तिरेवालङ्कारः ।

(५९) त्रिलोचनः, हिमाचलं धनुः, वासुकिं ज्यां, विष्णुं शरञ्च विधाय त्रिपुरासुरं जघानेति प्रस्तुतोऽर्थः । चलनशून्यं धनुः, हीनो जीर्णः, अथवा अहीनो धनुर्दण्डादन्यूनो गुणः, विषमा लक्ष्यादन्यत्र निक्षिप्ता दृष्टिः, तथापि लक्ष्यभङ्ग इति विरोधाभासः, स एव प्रधानं श्लेषस्य प्ररोहाभावादित्युक्तमेव ।

(६०) अलङ्कारस्येति शेषः ।

(६१) पूर्वपक्षस्य तृतीयगतं दूषयति शब्दश्लेष इति ।

(६२) ननु शब्दालङ्कारतया न शब्दश्लेषव्यपदेशः, किन्तु विजातीययोः शब्दयोः श्लेषरूपतया तथा व्यपदेशः, अर्थालङ्काररूपतया च अर्थालङ्कार-मध्ये गण्यते इति को दोषः इत्यत आह किञ्चेति । स एव (शब्दो वा अर्थो वा) 'कविप्रतिभायाः' कवित्वशक्तेः 'संरम्भः' स्फुरणं, तस्य 'गोचरो' विषयः, तत्रैव (शब्दे वा अर्थे वा) विचित्रता, इति हेतोः, सैव (शब्दो वा अर्थो वा) 'अलङ्कारभूमिः' अलङ्कारस्याश्रयः । विचित्रताया एवालङ्कारतया यत्र विचित्रता, तत्रैव पुनरयमलङ्कार इति फलितार्थः । एतञ्च अलौकिकविच-

एव कविप्रतिभासंरम्भगोचरस्तत्रैव विचित्रता इति सैवा-लङ्कारभूमिः।

अर्थमुखप्रेक्षितत्वमेतेषां शब्दानामिति चेत् (६३), अनुप्रासादीनामपि तथैवेति तेऽपि अर्थालङ्काराः किं नोच्यन्ते? रसादिव्यञ्जकस्वरूपवाच्यविशेषसव्यपेक्षत्वेऽपि हि अनुप्रासादीनामलङ्कारता (६४)। शब्दगुणदोषाणामपि अर्थापेक्षयैव गुणदोषता। अर्थगुणदोषालङ्काराणां शब्दापेक्षयैव(६५)व्यवस्थितिरिति तेऽपि शब्दगतत्वेनोच्यन्ताम्। 'विधौ (६६) वक्रे मूर्ध्नि'-इत्यादौ च वर्णादिश्लेषे एकप्रयत्नोच्चार्यत्वेऽर्थश्लेषत्वं शब्दभेदेऽपि प्रसज्यतामित्येवमादि स्वयं विचार्यम्।

तच्चित्रं यत्र वर्णानां खड्गाद्याकृतिहेतुता ॥८॥

श्लेषस्यैव कविप्रतिभासंरम्भविषयतया श्लेषस्यैव वैचित्र्यमिति तद्गत एव तत्र श्लेष इति भावः। अलङ्कारभूमिरिति विधेयापेक्षया सैवेत्यस्य स्त्रीलिङ्गतेति।

(६३) ननु निरर्थकशब्दानां श्लेषासम्भवेन श्लेषस्यार्थसापेक्षतया अर्थालङ्कारत्वमित्युक्तमेवेति पूर्वपक्षयति अर्थमुखेति।

(६४) रसादिव्यञ्जकं यत् स्वरूपं अनुकूलवर्णादिरूपं, यच्च वाच्यविशेषः अर्थविशेष, तयोः सव्यपेक्षत्वे अधीनत्वे, सतीति शेषः। अपिर्भिन्नक्रमेणान्वेति, अनुप्रासादीनामपि रसादिव्यञ्जकस्वरूपवाच्यविशेषसव्यपेक्षत्वे सति हि अलङ्कारतेत्यन्वयः। अनुप्रासो हि रसादिव्यञ्जकस्वरूपमपेक्षते, अनुप्रासशब्दस्य तथैव ('अनु' रसाद्यनुगतत्वेन "प्रकर्षेण न्यासः" विन्यास इति) व्युत्पत्तेः। रसादयश्च अर्थमपेक्ष्य न सम्भवन्तीति अनुप्रासस्यार्थापेक्षा। लाटानुप्रासश्लेषादयश्च वाच्यविशेषं साक्षादेवापेक्षन्ते इति।

(६५) शब्देनार्थबोधं विना तदसम्भवात्।

(६६) एकप्रयत्नोच्चार्यत्वमेवार्थश्लेषत्वे न नियामकमित्याह विधाविति।

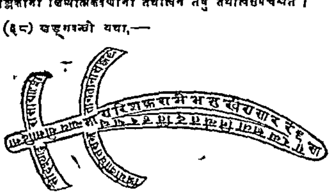
सन्निवेशविशेषेण यत्र न्यस्ता वर्णाः खड्ग-मुरज-पद्माद्या-कारमुल्लासयन्ति, तच्चित्रं काव्यम् (६७) । कष्टं काव्यमेतदिति दिङ्मात्रं प्रदर्श्यते । उदाहरणम्,-

मारारिशक्ररामेभमुखैरासाररंहसा ।
सारारब्धस्तवा, नित्यं तदर्त्तिहरणक्षमा ॥
माता नताना, सङ्घट्टः श्रियां, बाधितसम्भ्रमा ।
मान्याथ, सीमा रामाणां, शं मे दिश्यादुमादिमा (६८) ॥

(खड्गबन्ध)

(६७) चित्रं चित्रालङ्कारयुक्तम् ; क्वचित् 'चित्रमलङ्कार'-इत्येव पाठः । यद्यपि शब्दात्मकानां वर्णानां खड्गाद्याकाररेखता नास्ति, तथापि तद्व्यञ्जकानां लिप्यात्मकवर्णानां तथात्वेन तेषु तथात्वमुपचर्यते ।

(६८) खड्गबन्धो यथा,—

खड्गबन्धनप्रकारो यथा, शरीरोपरि अधश्च यथाऽऽदर्शनम् खड्गो लेख्यः, तत्र उपरिभागस्थितमध्ये 'मा' इति मातृकिकं वर्णं विन्यस्य, तदूर्ध्व-भागोत्क्रमेण (उपरि अधो वा) एकस्यां धारायां 'रा'-इत्यादीन् 'ह'-इत्यन्तान् षडष्ट वर्णान् न्यसेत्, खड्गस्याग्रे च 'शा'-इति वर्णो विन्यस्य, (तत्र च अपर 'शा'-इति वर्णं प्रविष्ट) । ततोऽपरधारायामधरोत्क्रमेण 'रा'-इत्यादीन् 'म'-इत्यन्तान् षडष्टैव वर्णान् विन्यसेत् (मा-वर्णः 'मध्ये मातवर्णे प्रविष्ट) ततश्च खड्गस्य एकस्यां उपरिभागादौ

सरला बहलारम्भतरलालिबलारवा ।
वारलाबहलामन्दकरलाबहलामला (६८) ॥

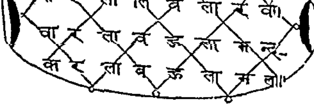
(मुरजबन्धः)

निष्क्रमणक्रमेण 'स'-इत्यादीन् 'म्भ'-इत्यन्तान् अष्ट वर्णान् विन्यस्य, अपरस्यां परिखायां प्रवेशक्रमेण 'त'-इत्यादीन् 'वा'-इत्यन्तान् अष्ट वर्णान् न्यसेत्। (वाकारः प्राथमिके वाकारे प्रविष्टः)। ततश्च खड्गपट्टी 'वा'-मध्यादधः क्रमेण 'वा'-इत्यादि 'न्द'-इत्यन्तं वर्णाष्टकं विन्यस्य तदधस्तनमध्ये वाकारो विन्यास्यः। ततश्च तदूर्ध्वशाखायां निष्क्रमणक्रमेण 'क'-इत्यादीन् 'मम्'-इत्यन्तान् चतुरो वर्णान् विन्यस्य अपरशाखायां प्रवेशक्रमेण 'ले'-इत्यादि 'ड'-इत्यन्तं वर्णचतुष्टयं विन्यसेत्। (वाकारोऽधस्तनमध्यस्थवाकारे प्रविष्टः)।

ततश्च छटेर्मूलभागे वाकारस्याध क्रमेण 'दिशा'-इति वर्णद्वयं न्यसेत्।

गेलोत्सवोरवमर्थः, मारस्य कन्दर्पस्य अरिः शिवः, मघ इन्द्रः, रामो रघुनन्दनः परशुरामो वा इभमुखो गणेशः, एतैराधाररङ्गसा भारासम्पात-मङ्गवेगेन सारमतिमयम् सफलं वा आरब्धः यस्यां यस्याः सा। तेषां भारादिवक्रादीनां नित्यं पीडाहरणसमर्था। श्रियां संघट्टः समेषामस्थानम्। बाधितो निरस्तः संभ्रम उद्वेगो यस्याः सा। रामाणां रमणीयानां नारीणां शोभा यया काशा मैथुन्यमूर्तिः रमणीयतमेति यावत्। आदिमा शिवा। अन्यत् सुगमम्।

(६८) मुरजबन्धो यथा,—

अस्य न्यासप्रकारस्त्वयम्, पङ्क्तिक्रमेण प्रथमपादवर्णान् लिखित्वा, तेषामधोऽधस्तथैवापरपादत्रयवर्णान् लिखेत्, ततस्तेषु रेखाविशेषदानेन श्लोकोद्धारो मुरजोत्पादनञ्च कार्य्यम्, यथा, प्रथमादिपादचतुष्टयस्य यथाक्रम प्रथम-द्वितीय-तृतीय-चतुर्थवर्णेषु अधोगत्या एका रेखा देया, ततश्च तद्रेखाग्रतः चतुर्थादिपादचतुष्टयस्य व्युत्क्रमेण पञ्चम-षष्ठ-सप्तमाष्टमेषु ऊर्द्धगत्या एका रेखा देया ; एव रेखाद्वयेन प्रथमपादोत्पत्तिः । ततश्च द्वितीयपाद-प्रथमवर्ण-प्रथमपादद्वितीयवर्णयोरेका रेखा, तदग्रतः प्रथमपादतृतीयवर्ण-द्वितीयपादचतुर्थवर्णयोरेका, तदग्रतः द्वितीयपादपञ्चमवर्ण-प्रथमपादषष्ठ-वर्णयोरेका, तदग्रतः प्रथमपादसप्तमवर्ण-द्वितीयपादाष्टमवर्णयोश्चैका-इत्येवं-रेखाचतुष्टयेन द्वितीयपादोद्धारः । यथैव प्रथम-द्वितीयपादयोर्येषु येषु वर्णेषु रेखाचतुष्टयदानेन द्वितीयपादोद्धार, तथैव तृतीय-चतुर्थपादयोस्तेषु तेषु वर्णेषु रेखाचतुष्टयेन तृतीयपादोद्धारः कार्य्यः । एवं चतुर्थादिपादचतुष्टयस्य व्युत्क्रमेण प्रथम-द्वितीय-तृतीय-चतुर्थवर्णेषु ऊर्द्धगत्या एका रेखा, एका च रेखा तदग्रतः प्रथमादिपादचतुष्टयस्य क्रमेणाधोगत्या पञ्चम-षष्ठ-सप्तमाष्टम-वर्णेषु देया, एव रेखाद्वयेन चतुर्थपादोत्पत्तिः ।

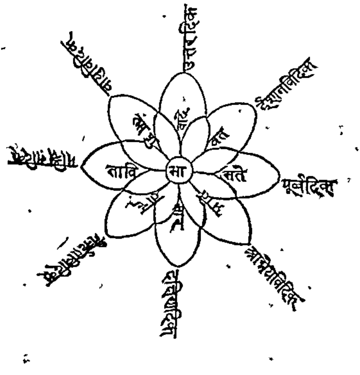
श्लोकस्यायमर्थः, मुरजबन्धगम्या शरत् विधेया। सरला मेघादिकौटिल्य-रहिता । बहुलैरनेकैरारम्भैश्चेष्टाभिस्तरलानाम् चञ्चलानाम् अलिबलानां भ्रमरसमूहानाम् आरवः कोलाहलो यस्यां, सा । वारला हंसः बहुला यस्याम्, सा । अमन्दा उद्योगिनः (अर्थात् रणाय) करला (करं राजग्राह्यभागं लाति गृह्णातीति) राजानः यस्यां सा, शरदेव युद्धा-रम्भोपयोगी ऋतुरिति । अबहुले शुक्लपक्षे अमला निर्मला, (बहुले कृष्णपक्षेऽपि अमला इति वार्थः)। सरलेत्यत्र शरलेतिपाठे (शरं शरकाण्डं लाति आदत्ते इति व्युत्पत्त्या) शरकाण्डोद्गमशालीति महेश्वरः ।

भासते प्रतिभासार ! रसाभाताहताविभा ।
भावितात्मा, शुभा वादे, देवाभा वत' ते सभा (६८) ॥

(पद्मबन्धः)

---

(६८) पद्मबन्धो यथा,—

अस्य न्यासप्रकारो यथा, अष्टदलपद्मं लेख्यम्, तत्र कर्णिकायाम् षोडश आदिमो वर्णः न्यास्य, स च अन्यथा स्थितः। प्रतिदलं द्वौ द्वौ वर्णौ लेख्यौ, तत्र दिग्दलेषु निर्गमप्रवेशाभ्यां स्थितौ वर्णौ, विदिग्दलेषु तु न स्थितौ। तत्र प्राच्यदले आदौ निर्गमः कोणाभ्ये च प्रवेश', दक्षिणोत्तरदलयोर्निर्गमे

रसासार, रसा सारसायताक्ष, क्षतायसा।
सातावात, तवातासा रक्षतस्त्वस्वतक्षर, (७०)॥

(सर्व्वतोभद्रम्)

प्रवेशः, पश्चिमदले तु प्रविश्यैव निर्गमः, आग्नेयवायव्यदलयोः प्रवेश एव, नैर्ऋतेशानयोस्तु निर्गम एव। तथाहि प्रकृते कर्णिकाया भा-इति, पूर्व्वदले निर्गमक्रमेण सते-इति, आग्नेयदले प्रवेशक्रमेण प्रति-इति चैते वर्णा लेख्याः, भा-इति वर्णः कर्णिकास्थ श्लिष्टः, ततो दक्षिणदले निष्क्रमणक्रमेण सार-इति वर्णद्वयम् लेख्यम्, तस्मिन् वर्णद्वये च प्रवेशक्रमेण रसा-इति वर्णद्वयं श्लिष्टम्, कर्णिकायाश्च भावर्णः श्लिष्टः। एवमन्येऽपि चक्रादियाऽवसेयम्।

श्लोकस्यायमर्थः, हे 'प्रतिभासार', उद्भावनयाविमतिमत्, 'ते सभा' 'भासते'। किंभूता सा, 'रसाभाता' रसैराभाता शोभिता। 'अहताविभा' अहता अक्षता, आविभा सम्यग्दीप्तिर्यस्याः सा। 'भावितात्मा' भावितः निर्णीतः ध्यातो वा आत्मा यस्यां सा। 'वादे' तत्त्वकथायां 'शुभा'। 'देवाभा' देवसभातुल्या इत्यर्थः।

(७०) सर्व्वतोभद्रस्य न्यासप्रकारविशेषप्रदर्शनं निरर्थकं, पादचतुष्टयस्य क्रमेणाधोऽधोलिखनमेव पर्य्याप्तम्; तथा कृते एव हि "तदिदं सर्व्वतोभद्रं भ्रमणं यदि सर्व्वतः"-इति दण्ड्युक्तस्य सर्व्वतोभ्रमणस्य प्रतीतिसम्भवात्। सर्व्वतोभ्रमणञ्च अनुलोमेन, प्रतिलोमेन, अनुलोमप्रतिलोमाभ्यां, प्रतिलोमानुलोमाभ्याञ्च; अधःक्रमेण, उपरिक्रमेण, अधउपरिक्रमेण, उपर्य्यधः-क्रमेण च उच्चारणे स एव श्लोक आयातीत्येवंरूपम्।

यथा—

र	सा	सा	र	र	सा	सा	र
सा	य	ता	क्ष	क्ष	ता	य	सा
सा	ता	वा	त	त	वा	ता	सा
र	क्ष	त	स्व	स्व	त	क्ष	र

अत्र हि प्रथमादिपादानामनुलोमेन प्रतिलोमेनोच्चारणेऽपि स एव पादाः

सम्भविनोऽप्यन्ये प्रभेदाः शक्तिमात्रप्रकाशका न तु काव्यरूपतां दधतीति न प्रदर्श्यन्ते ।

पुनरुक्तवदाभासो विभिन्नाकारशब्दगा ।

एकार्थतेव,

भिन्नरूपसार्थकानर्थकशब्दनिष्ठमेकार्थत्वेन मुखे भासनं (७१) पुनरुक्तवदाभासः । स च,

शब्दस्य,

भासन्ते । अत्र प्रतिपादं प्रथमादिवर्णचतुष्टयस्य पञ्चमादिवर्णचतुष्टयस्य वा अनुलोमप्रतिलोमाभ्याम्, प्रतिलोमानुलोमाभ्यां वा त एव पादाः । एवं, पादचतुष्टयस्य प्रथमानाम् अष्टमानाञ्च वर्णानाम् अधःक्रमेण उपरिक्रमेण वा उच्चारणे प्रथमपादः, अथवा प्रथमवर्णचतुष्टयस्य अष्टमवर्णचतुष्टयस्य वा शेषस्य उपर्यधःक्रमेण, अधउपरिक्रमेण वा उच्चारणे प्रथमः पादः । एवरीत्या प्रत्येकपादानां द्वितीयवर्णचतुष्टयेन सप्तमवर्णचतुष्टयेन च द्वितीयपादस्य, तृतीयवर्णचतुष्टयेन षष्ठवर्णचतुष्टयेन च तृतीयपादस्य, एवं चतुर्थवर्णचतुष्टयेन पञ्चमवर्णचतुष्टयेन च चतुर्थपादस्य च उत्पत्तिरित्येवं बहुविधं भ्रमणमूलम् ।

रक्षत तु अस्तु अतक्षर इति शुद्धपदच्छेदः । श्लोकस्यायमर्थः, हे रसासार (पृथ्वीश), रसातलस्य रसा (पृथ्वी) क्षतायसा (क्षत नाशित अयः शुभावहविधिर्यैः, तान् स्यति अन्तं प्रापयति या, सा, सोऽन्तकर्मणि इत्यस्य रूपम्), अतासा (अनुपक्षया, तसु उपक्षये-इत्यस्य रूपम्) त्वं (च) अस्तु रक्षन्ती । हे सारसायताक्ष, (सारसवत् पद्मवत् आयते अक्षिणी यस्य सः) हे सातावात, (साते सुखे अवात अपन्नग, अनन्यग), हे अतक्षर, (अतक्षर, तक्ष तनूकरणे, रा दाने इत्यनयो रूपम्) ।

(७१) मुखे आपाततः । भासनम् प्रतीतिः, तथा च वाक्यिकाणाम्

सभङ्गाभङ्गरूपकेवलशब्दनिष्ठः। उदाहरणम्,-

अरिवधदेहशरीरः, सहसा रथिसूततुरगपादातः।
भाति सदानत्यागः स्थिरतायामवनितजतिलकः (७२)॥
चकासत्यङ्गनारामाः कौतुकानन्दहेतवः।
तस्य राज्ञः सुमनसो विबुधाः पार्श्ववर्त्तिनः (७३)॥

तथा शब्दार्थयोरयम् ॥ ९ ॥

एकार्थतेवेतिपदम् एकार्थतया आपाततो भासमपरमितिबोध्यम्। विभिन्नरूपयोर्वस्तुतो भिन्नार्थयोरपि शब्दयोरापातत एकार्थतया प्रतीतिः पुनरुक्तवदाभासः।

(७२) 'अरिवधदेहशरीरः' अरिवधदा ईहा (चेष्टा) येषाम्, तान् अरिणः (प्रयुक्तान् योधान्) ईरयति (प्रेरयति) यः सः। 'सहसारथिसूततुरगपादातः' सहसा रथिभिः सूताः (सुष्ठु जाताः सम्बद्धाः) तुरगाः पादाताः (पदातिकाः) यस्य, सः। 'स्थिरतायाम्' 'अगः' (पर्वत इव) 'अवनितजतिलकः', 'सदानत्या' सताम् विषये आनत्या (अतिनम्रभावेन सन्तोषजननेन वा), 'भाति' शोभते इत्यर्थः।

(७३) 'अङ्गनारामाः' अङ्गने एव आ (सम्यक्) रमन्ते इति अङ्गनारामाः (अपवासिनः)। 'कौतुकानन्दहेतवः,' कौतुकेन (उत्कण्ठया अभिलाषेण नृत्यगीतादिना वा) आनन्द (विष्णो) नन्दस्य सन्तोषस्य, हेतवः। (कौतुकेन आनन्दहेतवः-इति यथाश्रुतार्थकरणे आनन्दशब्दस्य परिवर्त्तितसहत्वेन अत्र शब्दमात्रालङ्कारोदाहरणत्वापत्तिः)। 'सुमनसः' 'सु' (शोभनानि) मनांसि येषां ते। 'विबुधाः' पण्डिताः।

अत्र श्लोकद्वये शब्दगत एवायमलङ्कारः, तथाहि देहशरीर-इति द्वावेव शब्दौ सार्थकौ सभङ्गौ च। सारथि-सूत-इति द्वयोराद्यो निरर्थकः, अन्त्यश्च सार्थकः, उभावेव सभङ्गौ। दान-त्याग-इति उभावपि निरर्थकौ सभङ्गौ च। अङ्गनारामाशब्दयोः पूर्वः सभङ्गः निरर्थकश्च, उत्तरस्तु अभङ्गः सार्थकश्च।

उदाहरणम्,—

तनुवपुरजघन्योऽसौ करिकुञ्जररुधिररक्तखरनखरः ।
तेजोधाम महःपृथुमनसामिन्द्रो हरिर्जिष्णु (७४) ॥

अत्रैकस्मिन् पदे परिवर्त्तिते नालङ्कार इति शब्दाश्रयः, अपरस्मिंस्तु परिवर्त्तितेऽपि स न हीयते-इत्यर्थनिष्ठ इत्युभयालङ्कारोऽयम् ॥

॥ इति काव्यप्रकाशे शब्दालङ्कारनिर्णयो नाम नवम उल्लासः ॥

कौतुकानन्दशब्दयोः पूर्वोऽभङ्ग, उत्तरस्तु सभङ्ग, उभावपि सार्थकौ । सुमनसो विबुधा इति द्वावेव अभङ्गौ सार्थकौ चेति शब्दगतस्यास्य षड्विधत्वम । एतेषां शब्दानां परिवृत्त्यसहत्वात शब्दालङ्कारत्वम ।

(७४) असौ हरिः (सिंह), तनुवपुरपि (क्षीणशरीरोऽपि) अजघन्य (श्रेष्ठ) इति विधेयम । स किम्भूत ?—करिकुञ्जराणाम (गजश्रेष्ठानाम्) रुधिरेण रक्ता (लोहिता) खरा (तीक्ष्णा) च नखरा यस्य स, तेजसाम् धाम (आश्रय), महसा (तेजसा) पृथुमनसाम (विपुलान्तःकरणानाम्) इन्द्र (प्रभु), जिष्णुश्च (जयशीलश्च) इति । अत्र तनु-कुञ्जर-रक्त-धाम हरि-पदानि परिवृत्त्यसहानि, वपुरादिपदानि तु तत्सहानीत्युभयालङ्कारत्वम् । धाम मह इत्यत्र हरिर्जिष्णु -इत्यत्र च शब्दगतत्वमेव, उभयोरेव शब्दयोः परिवृत्त्यसहत्वादिति । एवं करिवाचका सर्व्वे एव शब्दा उत्तरत्र स्थिताः श्रवार्थवाचका इति मते 'करिकुञ्जर' इत्यत्र अर्थगतोऽयमलङ्कार उभयपदयोरेव परिवृत्तिसहत्वादिति तु विभावनीयम् ।

॥ दशम उल्लासः ॥

अर्थालङ्कारानाह (१),-

साधर्म्यमुपमा भेदे,

उपमानोपमेययोरेव (२), (न कार्य्यकारणादिकयोः)

(१) "उपमाऽनन्वयस्तद्वदुपमेयोपमा तथा। उत्प्रेक्षाऽथ ससन्देहो रूपकापह्नुती तथा। श्लेषस्तथा समासोक्तिः प्रोक्ता चैव निदर्शना। अप्रस्तुतप्रशंसातिशयोक्ती परिकीर्त्तिते। प्रतिवस्तूपमा तद्वद् दृष्टान्तो दीपकं तथा। तुल्ययोगितया चैव व्यतिरेकः प्रकीर्त्तितः। आक्षेपो विभावना च विशेषोक्तिस्तथैव च। यथासङ्ख्यमथार्थान्तरन्यासः स्यात् विरोधवत्। स्वभावोक्तिस्तथा व्याजस्तुतिः प्रोक्ता सहोक्तिवत्। विनोक्तिः परिवृत्तिश्च भाविकं काव्यलिङ्गकम्। पर्यायोक्तमुदात्तञ्च समुच्चय उदीरितः। पर्यायश्चानुमानञ्च प्रोक्तः परिकरस्तथा। व्याजोक्तिः परिसङ्ख्या च विशेष उत्तमा तथा। अन्योन्यमुत्तरं सूक्ष्मसारौ तद्वदसङ्गतिः। समाधिश्च समं तद्वद्विषमञ्चाधिकेन च। प्रत्यनीकं मीलितञ्च एकावली स्मृतिः। भ्रान्तिमांश्च प्रतीपञ्च सामान्यञ्च विशेषकम्। तद्गुणातद्गुणौ चैव व्याघात एव च। संसृष्टिसङ्करौ चैवमेकषष्टिरुदीरिताः" इति प्रदीपः।

(२) नहु साधर्म्यं हि सादृश्यपर्य्यायः सम्बन्धश्च, एकधर्मसम्बन्धिनोऽपरानुयोगिक एव नियम, (यथा, यत्र च उपमा, यथाक्रमं ते तयोः उपमानोपमेययोः प्रतियोगित्वानुयोगित्वे, यथा, चन्द्रवत् मुखं [illegible] [illegible] यथाक्रमं तौ चन्द्रमुखौ प्रतियोगिनौ नाऽनु [illegible]

यथेववादिशब्दा (६) यत्परास्तस्यैवोपमानताप्रतीतिरिति यद्यप्युपमानविशेषणान्येते; तथापि शब्दशक्तिमहिम्ना श्रुत्यैव षष्ठीवत्सम्बन्धं प्रतिपादयन्तीति तत्सद्भावे श्रौती उपमा। तथैव, "तत्र तस्येव"-[५।१।११६ पा० सू०]-इत्यनेनेवार्थे विहितस्य वतेरुपादाने।

---

(६) यथादिशब्दानां साधर्म्यसम्बन्धवाचकत्वं प्रतिपादयन् तत्सद्भावे श्रौतत्वं प्रतिपादयति यथेवेति। 'यत्पराः' यदनन्तरमुपात्ताः। 'तस्यैव' तदव्यवहितस्यैव। 'श्रुत्यैव' श्रवणमात्रेणैव। 'सम्बन्धं' प्रकृते उपमानोपमेययोरेकधर्मसम्बन्धरूपं साधर्म्यम्। अयमत्र पूर्वपक्षः यदि यदर्थे धर्मविशेषं प्रतिपादयति तत् तद्विशेषणं, 'एकविशेषणस्य नापरत्र स्वार्थं प्रत्यायकत्वमिति' नियमः, यथा, नीलमुत्पलमित्यादौ नीलपदम् उत्पलपदार्थे स्वार्थं प्रत्याययत् उत्पलपदस्य विशेषणं भवति, ततश्च नान्यत्र स्वार्थम् प्रत्याययति, तथा, 'मुखं मनोज्ञं कमलं यथैतत्' इत्यादौ यथाशब्दः कमलपदोत्तरमुपात्तत्वेन कमलपदार्थे उपमानतां प्रत्याययतीति कमलपदस्य विशेषणमिति उपमानभूते कमले एव साधर्म्यधर्मसम्बन्धं बोधयन्, तदन्यस्मिन् उपमेये मुखे कथं तद्गमयेत्? इति उपमानोपमेययोः साधर्म्यस्य शब्दाप्रत्ययात् कथं श्रौतत्वमिति। सिद्धान्तस्तु यथा, राज्ञो राज्यमित्यादौ राजशब्दानन्तरमुपात्ता षष्ठीविभक्तिः स्वामित्वार्थे राजनि स्वामित्वं प्रत्याययन्ती तद्विशेषणं भवन्त्यपि यथा राजराज्ययोः स्वस्वामिभावं सम्बन्धं प्रत्याययति, तथा उपमाने उपमानतां प्रत्याययन्तोऽपि यथादिशब्दा उपमानोपमेययोः साधर्म्यसम्बन्धं श्रवणमात्रेण उपस्थापयन्त्येवेति, अतः न दोषः शब्दशक्तेर्विचित्रत्वात्। विशेषणत्वमभ्युपेत्यायं सिद्धान्तः, वस्तुतः यथादयः शब्दा नोपमानविशेषणानि। न हि, 'यत् यदर्थे धर्मविशेषं प्रत्याययति, तत् तद्विशेषणम्,-इति नियमः, किन्तु यदर्थस्य यदर्थेऽन्वयबोधः, तत् तद्विशेषणमित्येव सिद्धान्तः, यथादयश्च शब्दा उपमानसापेक्षाः, येन उपमाने सदृशबोधं जनयन्ति उपमानविशेषणानि तु, यथादिशब्दैरुपमानताप्रतीतिस्तु सामान्यबोधरूपविषयत्वमात्रेणेति न इवादय उपमानविशेषणम्।

‘तेन तुल्यम्(७)मुखम्’ इत्यादावुपमेये एव, ‘तत्तुल्यमस्य-’ इत्यादौ चोपमाने एव, ‘इदञ्च तच्च तुल्यम्’ इत्युभयत्रापि तुल्यादिशब्दानां विश्रान्तिरिति साम्यपर्य्यालोचनया तुल्यताप्रतीतिरिति साधर्म्यस्यार्थत्वात्तुल्यादिपदोपादाने चार्थी। तद्वत्, “तेन तुल्यम् क्रिया चेद् वतिः-” [५।१।११५ पा० सू०]-इत्यनेन विहितस्य वतेः स्थितौ ।

‘इवेन नित्यसमासो (८) विभक्त्यलोपः पूर्व्वपदप्रकृतिस्वरत्वञ्च’ इति नित्यसमासे इवशब्दयोगे समासगा ।

(७) तुल्यादिशब्दानां धर्म्मिवाचकत्वं प्रतिपादयन् तत्सद्भावे आर्थत्वं व्यवस्थापयति तेन तुल्यमिति। अत्र प्रथमे तत्पदार्थः कमलम्, इदम्पदार्थश्च मुखम्। उपमेये इति, उपमाने इति च विश्रान्तिरित्यनेनान्वेति। उभयत्र उपमाने उपमेये च। विश्रान्तिः पर्य्यवसानम्, तात्पर्य्यमिति फलितार्थः। साम्यस्य साधर्म्यस्य। पर्य्यालोचना अनुसन्धानम्। तुल्यता साधर्म्यसम्बन्ध-सम्भिन्ना, सा च तेन तुल्यं मुखमित्यादौ उपमेयतारूपा, तत्तुल्यमस्ये-त्यादौ उपमानतारूपा, इदञ्च तच्च तुल्यमित्यादौ उभयरूपं पर्य्यवस्यतीति न साधर्म्यमेव तुल्यता। अयं भावः, तुल्यादिशब्दानां उक्तरूपधर्म्मिवाचकतया यद्यपि तत्सद्भावे साधर्म्यं शब्दात् न प्रतीयते, तथापि अर्थादाक्षिप्यत एव तदिति आर्थत्वम्, तथाहि कमलेन तुल्यं मुखमित्यत्र प्रथमत एव, शब्दात् मुखकमलयोरभेदान्वयबोधः, ततश्च मुखस्य कमलतुल्यताप्रतीतिरिति निर्व्वि-वा तु प्रतीतिः कमलमुखयोः साधर्म्यानुसन्धानं विनाऽनुपपन्ना, इतरयोः साधर्म्यं विना कमलेन मुखस्य तुल्यतायाः (साधर्म्यसम्बन्ध-सम्भिन्नतारूपायाः) एवाभिन्नत्वेनेति तुल्यताप्रतीत्यन्यथानुपपत्त्या अर्था-दाक्षिप्यते एव साधर्म्यमिति ।

(८) अत्र “सुपो धातुप्रातिपदिकयोः” (२।४।७१) पा०) इति व्याख्यानावसरे “इवेन समासः विभक्त्यलोपः पूर्व्वपदप्रकृतिस्वरत्वञ्च”

क्रमेण उदाहरणम्,-

स्वप्नेऽपि समरेषु त्वां विजयश्रीर्न मुञ्चति।
प्रभावप्रभवं कान्तं स्वाधीनपतिका यथा॥ [वा०श्रौ०]

चकितहरिणलोललोचनायाः
क्रुधि तरुणारुणतारहारकान्ति।
सरसिजमिदमाननञ्च तस्याः
सममिति चेतसि संमदं विधत्ते॥ [वा०आ०]

अत्यायतैर्नियमकारिभिरुद्धतानाम्,
दिव्यैः प्रभाभिरनपायमयैरुपायैः।
शौरिर्भुजैरिव चतुर्भिरदः सदा यो
लक्ष्मीविलासभवनैर्भुवनं बभार॥ [स०श्रौ०]

अवितथमनोरथपथप्रथनेषु
प्रगुणगरिमगीतश्रीः।
सुरतरुसदृशः स भवान्
अभिलषणीयः क्षितीश्वरो न कस्य॥ [स०आ०]

गाम्भीर्यगरिमा तस्य सत्यं गङ्गाभुजङ्गवत्। [त०श्रौ]
दुरालोकः स समरे निदाघाम्बररत्नवत्॥ [त०आ०]

स्वाधीनपतिका (९) कान्तं भजमाना यथा लोकोत्तर-

इति वार्त्तिकदर्शनेन, "व्याकरणे वैकल्पिकत्वाङ्गीकारात् वार्त्तिके तथोपादानाच्च नित्यपदप्रयोगोऽप्रामाणिक" इत्युद्योतकृत् प्राह च, एवमेवाङ्गीकुर्वन् रसगङ्गाधरकृदपि 'मानिचेतस इव वारिधरो मे चेदर्वां हरन् प्रविशन्नदेतस्य' इत्यादौ (प्राचुर्येणो वारिधर इव इत्येकान्वयस्य कर्त्तव्यत्वात्) वाक्यमेव इत्युदाजहार।

(८)। तत्र षष्ठोल्लासे "कत्म च मध्याभिसारभेदात् बहवो भेदाः"

चमत्कारभूः, तथा, जयश्रीस्वदासेवनेनेत्यादिना प्रतीयमानेन विना यद्यपि नोक्तिवैचित्र्यं, वैचित्र्यञ्चालङ्कारः, तथापि (१०) न ध्वनिगुणीभूतव्यङ्ग्यव्यवहारः, न खलु व्यङ्ग्यसंस्पर्शपरामर्शादत्र चारुताप्रतीतिः, अपि तु वाच्यवैचित्र्यप्रतिभासादेव। रसादिस्तु (११) व्यङ्ग्योऽर्थोऽलङ्कारान्तरञ्च सर्वत्र

अत्र तु यानि स्वर्गेऽपीत्यादीनि उपमोदाहरणतयाऽभिहितानि, तान्येतानि चित्रकाव्योदाहरणानि भवितुं नार्हन्ति, एतेषु राजविषयकभावादिरूपस्य व्यङ्ग्यस्य सत्त्वेनाव्यङ्ग्यत्वलक्षणस्य चित्रकाव्यलक्षणस्यासम्भवादित्येकं पूर्व्वापरविरुद्धाभिधानम् । तथा अलङ्कारद्वयस्य एकत्र उपनिपाते,-

> “एषा संसृष्टिरेतेषां भेदेन यदिह स्थितिः ॥१३॥
> अविश्रान्तिजुषामात्मन्यङ्गाङ्गित्वन्तु सङ्करः” । (१०७०)

-इत्यनेन संसृष्टिसङ्कररूपं स्वतन्त्रमलङ्कारद्वयं वक्ष्यते, तदनुसारेण स्वर्गेऽपीत्यादौ प्रभावप्रभवेत्याद्यनुप्रासस्यापि सत्त्वेन उपमानुप्रासयोः संसृष्टिसङ्करयोरन्यतर एवास्तु अलङ्कारो न तु उपमेति अस्योपमोदाहरणत्वाभिधानमसङ्गतमित्यपरं पूर्व्वापरविरुद्धाभिधानमिति । [पूर्व्वपक्षद्वयममतोऽङ्गीकृत्य समाधानमाह रसादिरिति । 'अव्यभिचारि' नियतावस्थितिकम् । 'अगणयित्वा' (अनावश्यकतया) अनालोच्य । 'तदलङ्काराः' काव्यालङ्काराः । अत्रेदं समाधानम्, इहालङ्कारस्यैव प्रकृततया तस्यैव विवेचनमपेक्षितम्, रसादिरूपस्तु व्यङ्ग्योऽर्थः (अन्ततः) अलङ्कारद्वयस्य सर्व्वत्रैव काव्ये सम्भवति, तत्र स्वर्गेऽपीत्यादौ राजविषयकभावादेर्यदि स्फुटत्वमङ्गीकरोषि, तदा ध्वनित्वं, गुणीभूतव्यङ्ग्यत्वं वा अस्तु, अथास्फुटत्वं चेत्, तदा चित्रत्वमस्तु (अव्यङ्ग्यं त्ववरं स्मृतमिति चित्रकाव्यलक्षणे अव्यङ्ग्यपदस्य अस्फुटव्यङ्ग्यपरत्वादिति) । एतद्विवेचनमप्रकृततया उपेक्ष्य, प्रस्तुताः काव्यालङ्कारभूता उपमादयः केवलं प्रदर्शिताः, न तु चित्रकाव्यप्रभेदा अपीति । “ते चालङ्कारनिर्णये निर्णेष्यन्ते”-इत्यनेन तु नैवमभिहितम्, 'यान्येवालङ्कारोदाहरणानि, तान्येव चित्रकाव्यप्रभेदोदाहरणानीति, किन्तु यदेवालङ्कारनिरूपणं, तदेव चित्रकाव्यप्रभेदनिरूपणमित्येवोक्तम्, (अत एव, निर्णेष्यन्ते-इत्युक्तम्, न तूदाहरिष्यन्ते-इति), अलङ्कारभेदे हि निरूपिते चित्रकाव्यप्रभेदनिरूपणाय नापरं किञ्चिदपेक्षितं स्यात्, तथाहि अनुप्रासचित्रमुपमाचित्रमित्येवमादयश्चित्रकाव्यप्रभेदाः स्वनिरूपणाय केवलमनुप्रासोपमादिनिरूपणमेवापेक्षन्ते, इतरांशस्य विज्ञातत्वात् ; ततश्च स्वर्गेऽपीत्यादौ चित्रकाव्यत्वाभावेऽपि न प्रागभिहितं पूर्व्वापरविरुद्धाभिधानमिति ।

व्यभिचारीत्यगणयित्वैव तदलङ्कारा उदाहृताः । तद्रहितत्वेन (१२) तु उदाह्रियमाणा विरसतामावहन्तीति पूर्व्वापरविरुद्धाभिधानमिति न चोदनीयम् ॥

तद्वत् धर्मस्य लोपे स्यात्,
न श्रौती तद्धिते पुनः [१३] । [५]

एवं न द्वितीयमपि, यथाहि सत्यामेवोपमायां तया सह यदपरः संसृष्टः सङ्करो वा सम्भवतीति शुद्धोपमास्थल इव संसृष्टादिस्थलेऽपि उपमाया लक्षणसङ्गमकमेव, इयांस्तु विशेषः, चमत्कारितायां यद्यलङ्कारान्तरस्य उपमया तुल्यकक्षत्वं हि, तदा संसृष्टा सङ्कीर्णा वा उपमा भवति, तुल्यकक्षत्वाद्यभावो चेत्, शुद्धैव उपमा भवतीति, एतद्विवेचनन्तु अप्रासङ्गिकतया उपेक्षा, प्रस्तुतत्वात् काव्यालङ्कारभूता उपमैव केवलं प्रदर्शिता इति । ततश्च स्वप्नेऽपीत्यादौ अनुप्रासस्य यद्युपमातुल्यकक्षत्वमङ्गीकरोषि, तदाङ्गीक्रियताम् नाम संसृष्टा सङ्कीर्णा वा उपमा । अथ न तुल्यकक्षत्वं, तदा शुद्धैव उपमेति न पूर्व्वापरविरुद्धाभिधानमिति । वस्तुतस्तु अत्रोपमाकृतचमत्कारेण सातिशयेन अनुप्रासकृतचमत्कारस्य तिरोधानात् शुद्धोपमैवालङ्कार इति अलमधिकेन ।

(१२) ननु चित्रकाव्योदाहरणयोग्यतया रसादिरहितान्येव उपमोदाहरणानि किमिति नोपन्यस्तानीति अत आह तद्रहितत्वेनेति ।

(१३) अत्रायमभिसन्धिः, इवार्थविहितवतिप्रत्यय एव हि तद्धिते श्रौती भवेत्, स च वतिप्रत्ययः "तत्र तस्येव" (५।१।११६।)-इति सूत्रेण षष्ठीसप्तम्यन्तादेवोपमानपदात् विहिततया साधारणधर्म एव साधीनबोधं जनयन् नियतमेव साधारणधर्माकाङ्क्ष इति साधारणधर्मोपादानं विना तादृशतद्धितप्रयोगासम्भवात् न तल्लोपे उपमाभेद इति ।

धर्मः साधारणः, तद्धिते कल्पबादौ (१४) आर्थ्येव । तेन पञ्च (१५)। उदाहरणम् ॥

धन्यस्यानन्यसामान्यसौजन्योत्कर्षशालिनः ।
करणीयं वचश्चेतः, सत्यं तस्यामृतं यथा ॥ [वा० श्रौ०]
आकृष्टकरवालोऽसौ सम्पराये परिभ्रमन् ।
प्रत्यर्थिसेनया दृष्टः कृतान्तेन समः प्रभुः ॥ [वा० आ०]
करवाल इवाचारः [स० श्रौ०]
तस्य वागमृतोपमा (१६)। [स० आ०]
विषकल्पं मनो वेत्सि, [त० आ०]
यदि जीवसि तत् सखे ॥

उपमानानुपादाने
वाक्यगाऽथ समासगा [१७] ॥ २ ॥ [२] ।

---

(१४) तुल्यार्थवतिर्हि, "तेन तुल्यं क्रिया चेद्वतिः"-(५।१।११५) इत्यनेन विहित इति तद्देशे साधारणधर्मरूपायां तुल्यक्रियायामेव प्रत्ययविधानात् साधारणधर्मोपादानं विना नैव तुल्यार्थवतेः प्रचार इति तद्धितान्तरे दर्शयति कल्पबादाविति ।

(१५) वाक्यगा समासगेति द्विविधा श्रौती, वाक्य-समास-तद्धितगेति त्रिविधा आर्थीति मिलित्वा धर्मलोपे लुप्ता पञ्चविधा ।

(१६) अमृतोपमेति अमृतेनोपमीयते या, अमृतमुपमा (उपमानं) यस्या इति वा समासः । विषकल्पमिति अत्र "ईषदसमाप्तौ कल्पब्देश्यदेशीयरः"-(५।३।६७ पा०)-इति सूत्रेण विहितस्य कल्पप्प्रत्ययस्य (विषकल्पं मन इति सामानाधिकरण्येन निर्द्देशात्) ईषदसमाप्तिविशिष्टो धर्मो ऽर्थः, ईषदसमाप्तिश्च किञ्चिन्न्यूनत्वरूपधर्मसम्बन्धरूपा सादृश्यमेवेति कल्पप्प्रत्ययात् (वत्यादिवदव्ययम्) विशेषणतया वाच्यत्वात् आर्थीति ।

(१७) उपमानपदादेः उपमाविधायकस्य अतिप्रसिद्धितया

सअल-करण पर-वीसाम-सिरि-विअरणं ण सरसकव्वस्स ।
दीसइ अह णा णिसम्मइ सरिसं अंसंसमेत्तेण (१८) ।
कव्वस्सेत्यत्र कव्वसममिति, सरिसमित्यत्र गुणमिति पाठे एषैव समासगा ॥

वादेर्लोपे [१९] समासे सा कर्माधारक्यचि क्यङि] कर्मकर्त्रोर्णमुलि [२०], [६]

विधानात् तदनुपादाने तद्धितगाश्रसम्भवेनात न तद्धितगा सम्भवति, नापि श्रौती, इवादीनां उपमानान्वितत्वैव स्वार्थबोधकत्वनियमेन उपमानानुपादाने तेषामुपादानासम्भवात्, अतो द्विविधैव । एवमेव प्रदीपे, अतश्च दर्पणकृदुद्भावितं श्रौत्यार्थीभेदेन चातुर्विध्यं न रुचिरम् ।

(१८) सकलकरणपरविश्रामश्रीवितरणं न सरसकाव्यस्य ।
दृश्यतेऽथ वा निशम्यते सदृशमंशांशमात्रेणेति सं० ।

"अस्मात् दर्पणस्य अविषयत्वेन दुर्लभतया उत्कृष्टगुणम् अपरगोचरं किञ्चित् उपमानं भविष्यतीति साहश्यपर्यवसानादुपमानलुप्तेयमुपमा" इति उद्योतकृत् । "उपमानवाचकात् यत्पदादनन्तरम् इवादेः सम्भवादनुपादानमतोऽपमामानुपादानम्, तेनात्र सदृशपदेन सामान्यत उपमानोक्तावपि न क्षतिः सदृशशब्दादिवाद्यप्रयोगात्" इति तु महेश्वरः ।

(१९) अत्र उपमा वाक्यगा न सम्भवति, अथ चन्द्रवदाचरते इत्येतावन्मात्रेण उपमाया अप्रतीतेः, नापि तद्धितगा श्रौती वा सम्भवति, वत्यादीनां तद्धितानाम्, इवादीनाञ्च औपम्यप्रतिपादकतया तत्प्रयोगे औपम्यप्रतिपादकलोपासम्भवादित्यन्यथा विभजते वादेरिति एवमेव प्रदीपे । उपमानादाचारे'-इति (३।१।१०पा०)-सूत्रेण कर्मपदात्, "अधिकरणाच्च" इति वार्तिकेन च अधिकरणपदात् च क्यच् विहितः । एवं "कर्तुः क्यङ् सलोपश्च" इति(३।१।११पा०) इति सूत्रेण कर्तृपदात् क्यङ् विहितः । तथा "उपमाने कर्मणि च" इति (३।४।४५।पा०) इति सूत्रेण कर्मणि कर्तरि चोपपदे णमुल् विहितः । तत्र यद्यपि क्यच्क्यङ्णमुलां प्रयोगे उपमा प्रतीयते, तथापि नैषां यथा नोपमावाचकत्वं, तथोदाहरणव्याख्यानावसरे एव प्रतिपादयिष्यामः ।

(२०) कर्मकर्त्रोर्णमुलोऽनद्वितीये क्रियाविशेषणत्वात्'-इति पञ्चिकाकारात् नात्र छन्दोभङ्गाशङ्का कार्या ।

वाशब्द उपमाद्योतक इति वादेरुपमाप्रतिपादकस्य लोपे घट,-समासेन, कर्म्मणोऽधिकरणाच्चोत्पन्नेन क्यचा, कर्त्तुः क्यङा, कर्म्मकर्त्रोरुपपदयोर्णमुला च भवेत् । उदाहरणम्,-

ततः कुमुदनाथेन कामिनीगण्डपाण्डुना ।
नेत्रानन्देन चन्द्रेण माहेन्द्री दिगलङ्कृता ॥ [द्वयोः स०]

तथा,

असितभुजगभीषणासिपत्रो
रुहरुहिकाहितचित्ततूर्णचारः ।
पुलकिततनुरुत्कपोलकान्तिः
प्रतिभटविक्रमदर्शनेऽयमासीत् ॥ [बहुव्री० स०]

पौरं सुतीयति जनं, समरान्तरेऽसौ [कर्म्मक्यच्]
अन्तःपुरीयति विचित्रचरित्रचञ्चुः । [अ०क्यच्]
नारीयते समरसीम्नि कृपाणपाणेः [क्यङ्]
आलोक्य तस्य चरितानि सपत्नसेना ॥

मृधे निदाघघर्म्मांशुदर्शं पश्यन्ति तं परे । [कर्म्म०णमुल्]
स पुनः पार्थसञ्चारं सञ्चरत्यवनीपतिः (२१) ॥ [कर्तृ०णमुल्]

---

(२१) क्यच्क्यङ्णमुलामुपमावाचकत्वाभावेन एव उपमाप्रतिपादकस्य लोप, तथाहि क्यच्क्यङो केवल आचारस्तु आधारो वा सामान्यतोऽर्थ, विशेषाचारस्तु तत्तत्पदसान्निध्यात् प्रतीयते, यथा, 'पौरं जनं सुतीयति'-इत्यत्र, सुतकर्म्मकाचारतुल्यपौरजनकर्म्मकाचारकर्त्तृत्वमर्थ, स चाचार स्नेहपालनादि । 'समरान्तरेऽन्तःपुरीयति' इत्यत्र अन्तःपुराधिकरणकाचारतुल्यसमरान्तराधिकरणकाचारकर्त्तृत्वमर्थ, स चाचार स्वच्छन्दविहारादि । एवं 'नारीयते' इत्यत्र नारीकर्त्तृकाचारतुल्याचारकर्त्तृत्वमर्थ, स चाचार सकातर्यविनयादि । ततश्च क्यच्क्यङोराधारगततुल्यताप्रतिपादकस्य-

एतद्-

द्विलोपे क्विप्समासगा [२२] ॥ २ ॥ [२]

एतयोर्धर्मवाद्योः । उदाहरणम्,-

सविता विधवति, विधुरपि
सवितरति, तथा दिनन्ति यामिन्यः ।
यामिनयन्ति दिनानि च
सुखदुःखवशीकृते मनसि (२३) ॥ [क्विप्]

मेवास्ति, न तु प्रकृतोदाहरणतया विवक्षितायाः लतादिना (उपमानेन) गौरजनादेः (उपमेयस्य) उपमायाः प्रतिपादकत्वमिति । सा च उपमा तुल्याचारप्रतीत्यनन्तर (तुल्याचारं साधारणधर्मीकृत्य) प्रतीयते । एवं वतुलोऽपि क्रियागततुल्यत्वमर्थ, तथाहि 'निदाघघर्मांशुदर्शं पश्यन्ति त्वं परे' इत्यस्य निदाघधर्मांशुकर्मकदर्शनक्रियातुल्यात्मकमकदर्शनकर्त्तारः परे इत्येवमर्थः, 'पार्थवच्चरं सञ्चरति' इत्यस्य पार्थकर्तृकसञ्चारक्रियातुल्य-सञ्चरणकर्त्तेत्यर्थः, तत्र च वतुप्' क्रियागततुल्यत्वप्रतिपादकत्वेऽपि प्रकृतायाः (निदाघघर्मांशुपार्थाभ्याम् उपमानाभ्याम् त्वदवनीपतेरुपमेयस्य) उपमायाः प्रतिपादकत्वं नास्ति, उत्तरकालन्तु तुल्यक्रियाप्रतीतिमूला तत्प्रतीतिर्भवति । एवञ्च दर्पणे यदत्र दोषदर्शनम्, तत् स्वच्छेऽपि मुखे मलिनेक्षणमिव, दर्पणमालिन्यविजृम्भितमेवेति प्रतिभाति ।

(२२) 'अत्र द्विलोपे विभजनीया, तत्र धर्मवाद्योर्लोपे वाक्यगा न सम्भवति, विदयोरुपमानोपमेययोर्मुखं चन्द्र इत्येताभ्यामनयोरुपादाने उपमाया अनवगमात् । नापि तद्धितगा, तद्धितस्यैव कल्पबादेरुपमाद्योतकत्वेन तत्पक्षे द्विलोपासम्भवात् । नापि श्रौती, इवाद्यभावादित्यन्यथा विभजते एतदिति' इति प्रदीप ।

(२३) अत्र 'कर्त्तुः क्यङ् सलोपश्च' (३।१।११) इति सूत्रव्याख्यानावसरे "सर्वप्रातिपदिकेभ्यः क्विप् वा वक्तव्यः" इति वार्त्तिकेन विहितः क्विप्-प्रत्यय एव तुल्याचाररूपसाधारणधर्मवाचक इति । तस्य "वेरपृक्तस्य" (६।१।६७) इति सूत्रेण नित्यं लुप्तत्वात् धर्मलोपः ।

परिपन्थिमनोराज्यशतैरपि दुराक्रमः ।
सम्परायप्रवृत्तोऽसौ राजते राजकुञ्जरः (२४) ॥ [स०]

धर्मोपमानयोर्लोपे वृत्तौ वाक्ये च दृश्यते (२५) । [२]

ढुण्ढुण्णन्तो मरिहिसि कण्टअकलिआइँ केअइवणाइँ ।
मालइकुसुमसरिच्छं भमर, भमन्तो वि ण पाविहिसि (२६)॥

कुसुमेण सममिति पाठे वाक्यगा ।

क्वचिदाद्युपमेयासे, [१]

आसे निरासे ।

अरातिविक्रमालोकविकस्वरविलोचनः ।
कृपाणोदग्रदोर्दण्डः स सहस्रायुधीयति (२७) ॥

अत्रात्मा उपमेयः ।

---

(२४) राजा कुञ्जर इवेति "उपमितं व्याघ्रादिभिः सामान्याप्रयोगे"-(२।१।५६। पा०) इति सूत्रेण समासः । दुराधर्षत्वस्य साधारणधर्मस्यातिप्रसिद्धतया तदनुपादानेऽपि नोपमाप्रतीतिव्याघातः ।

(२५) तद्धिते तु नेयं, उपमानलोपे तद्धितस्यैवाभावात् । नापि श्रौती उपमानाप्रयोगे इवादेरप्रयोगादिति प्रदीपः । वृत्तौ समासे ।

(२६) ढुण्ढुणायमानो मरिष्यसि कण्टककलितानि केतकीवनानि ।
मालतीकुसुमसदृशं भ्रमर, भ्रमन्नपि न प्राप्स्यसीति छा० ।

ढुण्ढुणायमान ढुण्ढुणित्याकारशब्देन प्रार्थयमान इति निदर्शनकृत् । अत्र प्रकृतत्वात् मालती उपमेया, कुसुमान्तराणामप्राप्युपदेशेन त्वदप्राप्यस्तत्कृष्टगुणस्योपमानमिति प्रतीतेरस्त्येवोपमितिक्रियानिष्पत्तिरिति उद्योतकृत् ।

(२७) सहस्रमायुधानि यस्य, तमिवात्मानमाचरतीत्यर्थात् कर्मत्वेनोपमेयभूत आत्मा कर्तृत्वेन नोपात्तः । प्रदीपे तु सहस्रारायुधीयतीति पाठः, तत्र, सहस्रारं चक्रमायुधं यस्य (विष्णोः), तमिवाचरतीत्यर्थः ।

त्रिलोपे च समासगा ॥ ४ ॥ [१]

त्रयाणां वादिधर्मोपमानानाम्। उदाहरणम्,-

तरुणिमनि कृतावलोकना ललितविलासविलम्बविग्रहा।
स्मरशरविसराञ्चितान्तरा मृगनयना हरति मुनेर्मनः॥

अत्र सप्तम्युपमानेत्यादिना यदा समासलोपौ भवतः, तदोदाहरणम् (२८)।

क्रूरस्य (२९) आचारस्यायःशूलतयाऽध्यवसयात्, अयःशूलेनान्विच्छति 'आयःशूलिकः'-इत्यतिशयोक्तिर्नतु क्रूराचारोपमेय-तैक्ष्ण्यधर्म-वादीनां लोपे त्रिलोपेयमुपमा।

---

(२८) "अत्र यदि मृगशब्देन लक्षणया तन्नयने विवक्षिते, तदा नेदमुदाहरणं [मृगपदस्यैव उपमानप्रतिपादकस्य सत्त्वप्रसङ्गात्], यदा तु मृगनयने इव (चञ्चले) नयने यस्या इत्यर्थो विवक्षते, तदा सप्तम्युपमानपूर्वपदस्य बहुव्रीहिरुत्तरपदलोपश्च इति (२।२।२४। पा० सू०) वार्त्तिकेन उपमानपूर्वपदस्य नयनशब्देन बहुव्रीहौ उपमानवाचकगलोपनेतिपूर्वपदे उत्तरपदभूतस्य-नयनशब्दस्य लोपे उपमेयभूतस्य नयनमात्रस्योपादानात् इदमुदाहरणम्" इति प्रदीपः। त्रिलोपे चकारान्तरासम्भवात् एव विधेयोक्ता।

(२९) अत्र 'उपमानमात्रोपादानेऽपि त्रिलोपा सम्भवति, यथा 'आयःशूलिकः' इति, अत्र हि क्रूराचार उपमेयं, तीक्ष्णत्वादिरूपः साधारणो धर्मः, इवादिश्च लोपाश्च, केवलमुपमानभूतमयःशूलमेवोपात्तम्' इति केचिदाहु, तन्निराकरोति क्रूरस्येति। अन्विच्छति व्यवहरति। इदमत्र निराकरणम्, नेह उपमानोपमेयभावः प्रतीयते, तद्बोधकाभावात्, किन्तु क्रूराचार एव निगीर्णस्वरूप अयःशूलत्वाद्यारोपेण (आरोपात्) सिद्ध इत्यतिशयोक्तिरलङ्कार इति।

एवमेकोनविंशतिर्लुप्ताः (२०), पूर्णाभिः सह पञ्चविंशतिः ॥

'अनयेनेव (२१) राज्यश्रीर्दैन्येनेव मनस्विता ।
मम्लौ साथ विषादेन, पद्मिनीव हिमाम्भसा ॥

-इत्यभिन्ने साधारणे धर्मे,

ज्योत्स्नेव नयनानन्दः, सुरेव मदकारणम् ।
प्रभुतेव समाकृष्टसर्व्वलोका नितम्बिनी ॥

-इति भिन्ने च तस्मिन्, एकस्यैव बहूपमानोपादाने मालोपमा,
यथोत्तरमुपमेयस्योपमानत्वे, पूर्व्ववदभिन्नभिन्नधर्म्मत्वे,

अनवरतकनकवितरण-
जललवभृतकरतरङ्गितार्थिततेः ।
भणितिरिव मतिर्मतिरिव
चेष्टा, चेष्टेव कीर्त्तिरतिविमला ॥ [अभि० च०]

मतिरिव मूर्त्तिर्मधुरा, मूर्त्तिरिव सभा प्रभावचिता ।
तस्य सभेव जयश्रीः शक्या जेतुं नृपस्य, न परेषाम् ॥ [भि०घ०]
-इत्यादिका रसनोपमा च न लक्षिता, एवंविधवैचित्र्य-सहस्रसम्भवात्, उक्तभेदानतिक्रमाच्च ॥

उपमानोपमेयत्वे एकस्यैवैकवाक्यगे ।

अनन्वयः,

उपमानान्तरसम्बन्धाभावो-(२२)-ऽनन्वयः ।-उदाहरणम्,-

न केवलं भाति नितान्तकान्ति-
र्नितम्बिनी सैव नितम्बिनीव ।
यावद्विलासायुधलास्यवासा-
स्ते तद्विलासा इव तद्विलासाः ॥

विपर्य्यास उपमेयोपमा तयोः ॥ ५ ॥

तयोरुपमानोपमेययोः, (२३) परिवृत्तिः (अर्थात्) वाक्य-द्वये, इतरोपमानव्यवच्छेदपरा (उपमेयेनोपमा इति) उप-मेयोपमा ।

---

(२२) अत्र बहुव्रीहिः समासः । एतच्चानन्वयपदव्युत्पादनं, लक्षणन्तु कारिकोक्तम्-एकस्मिन् वाक्ये एकस्यैव (तद्द्वयसद्भावान्तरराहित्य-प्रतिपादनाय) उपमानोपमेयभावोऽनन्वय इत्येव प्राप्तम् । उपमायां न एकस्यैव उपमानोपमेयभाव, उपमेयोपमायान्तु वाक्यद्वये च इति तयो-र्व्यवच्छेदः । तेन तत्र उपमाऽनन्वय इति तु निरस्तम्ः ।

(२३) परिवृत्तिरिति विपर्य्यासपदस्यार्थः । एकवाक्ये परिवर्त्तना-सम्भवात्, 'अर्थात्' 'वाक्यद्वये' इति उक्तम् । इतरोपमानेति विशेषणम्, एकस्य उभयत्र साधारणधर्मत्वे प्रतीति विशेषणं व्यावर्त्तयति, एकेन हि धर्मेण तस्य साम्येऽपरस्य वर्णिते, तेन धर्मेण अपरस्य तत्र साम्यमर्थप्राप्तमपि

उदाहरणम्,

> कमलेव मतिर्मतिरिव कमला,
> तनुरिव विभा, विभेव तनुः ।
> धरणीव धृतिर्धृतिरिव धरणी
> सततं विभाति बत यस्य ॥

सम्भावनमथोत्प्रेक्षा प्रकृतस्य समेन यत् (३४) ।

पुनः यद्देनोच्यमानं' तेन धर्म्मेण तयोः सदृशं तृतीयं वस्तु व्यवच्छिनत्तीति उद्योतकृत् प्राह स्म । अत एव सविता विधवतीत्यादौ यद्यपि उपमानोपमेययोर्वाक्यद्वये विपर्य्यासे साधारणधर्म्मस्य भिन्नतया नोपमेयोपमा, तत्र हि सविता विधवतीत्यत्र शीतकरत्वादिः साधारणो धर्म्मः, विधुरपि सवितरतीत्यत्र तु उष्णकिरणत्वादिः साधारणो धर्म्मः इति । अयमत्र निष्कर्षः, पूर्व्ववाक्योक्तसाधारणधर्म्मेणैव साधारणधर्म्मीकृत्य पूर्व्ववाक्योक्तेन उपमेयेन पूर्व्ववाक्योक्तस्य उपमानस्य उपमा उपमेयोपमेति ।

(३४) उत्कटैककोटिः संशयः सम्भावनं । संशये हि कोटिद्वयं (पक्षद्वयं) वर्त्तते यथा 'अयं पुरुषो न वा ?' इत्यत्र एका कोटिः पुरुषस्य विधिः अपरा च 'न वा' इति पुरुषस्य निषेधः । यस्मिन् संशये कोटिद्वयमध्ये एकस्याः कोटेः उत्कटत्वं (निश्चितप्रायत्वम्) स एव संशयः सम्भावनमित्युच्यते । यथोदाहरणे पद्मलक्ष्म्याः पादलग्नत्वं निश्चितप्रायमिवोक्तम् । प्रकृतस्य (उपमेयस्य) । समेन समानतया । उपमेयस्य उपमानत्वेन सम्भावना उत्प्रेक्षा इति तु निष्कर्षः, यथोदाहरणे उपमेयभूता पादशोभा उपमानभूत-पद्मोत्कर्षहेतुकपादपतित-पद्मशोभात्वेन सम्भाविता । अलङ्कारत्वे सतीति विशेषणं प्रकरणप्राप्तस्यैव, तेन प्रतिभामात्रापादितायाः वास्तविकसम्भावनायाः, असुन्दरसाधारणधर्म्ममूलायाः सम्भावनायाश्च चमत्कारजनकतया अलङ्कारत्वाभावेन नोत्प्रेक्षात्वप्रसङ्गः, रमणीयधर्म्मनिबन्धना प्रतिभोत्थापितैव हि सम्भावना चमत्करोतीति सैवालङ्कारः । तद्वाचकाश्च ध्रुवम्-प्रायो-नूनम्-मन्ये-शङ्के-अवैमि-ऊहे-तर्कयामि-जाने-उत्प्रेक्षे-इवेत्यादयो बहवः, एवं 'उपमानस्य अवाचकमिवशब्दोऽपि' -इति चक्रवर्त्ती । 'लिम्पनमभिव्याप्त इवशब्दः सर्व्वत्रैवोत्प्रेक्षावाचकः', नातस्तमभिव्याप्तस्य इवशब्दस्यैव उत्प्रेक्षावाचकः, यत्र सम्भावनोऽनुक्तविशेषणार्थं ।

समेन उपमानेन । उदाहरणम्,-

उन्मेषं यो मम न सहते जातिवैरी निशायाम्,
इन्दोरिन्दीवरदलदृशा तस्य सौन्दर्यदर्पः ।
नीतः शान्तिं प्रसभमनया वक्त्रकान्त्येति हर्षात्
लग्ना मन्ये ललिततनु, ते पादयोः पद्मलक्ष्मीः ॥
लिम्पतीव तमोऽङ्गानि, वर्षतीवाञ्जनं नभः (२५) ।

-इत्यादौ व्यापनादि लेपनादिरूपतया सम्भावितम् (२६) ।

यथा,-

बालेन्दुवक्त्राण्यविकासभावात् बभुः पलाशान्यतिलोहितानि ।
सद्योवसन्तेन समागतानां नखक्षतानीव वनस्थलीनाम् ॥

-इत्यादौ यत्र-क्वचित् स्थितैरपि पलाशैर्नखक्षतैश्चातिलोहित्यादिना उपमाया वक्तुं शक्यत्वेऽपि सद्योवसन्तनायकसमागत-वनस्थलीसम्बन्धित्व-रूपविशेषणकल्पनम् उत्प्रेक्षागमकं । तदन्यस्थले इवशब्दः उपमाबोधक' इति तु उद्योतकृत् । दर्पणकारस्तु,-'इवशब्दोऽपि उत्प्रेक्षावाचक इति, एवम् उत्प्रेक्षावाचकानामेषां सम्भावनाबोधकत्वाभावे नायमलङ्कारः, यथा,-

यदेतच्चन्द्रान्तर्जलदलवलीलां वितनुते,
तदाचष्टे लोकः शशक इति नो मां प्रति तथा ।
अहं त्विन्दुं मन्ये त्वदरिविरहाक्रान्ततरुणी-
कटाक्षोल्कापातव्रणकिणकलङ्काङ्किततनुम् ॥

इत्यादौ (निषेधार्थकतया) नायमलङ्कार इति, तथा उत्प्रेक्षाबोधकेव-शब्दस्य क्वचित् प्रतीयमानोऽपि भवति, यथा,

तन्वङ्ग्यास्तनयुग्मेन मुखं न प्रकटीकृतम् ।
हाराय गुणिने स्थानं न दत्तमिति लज्जया ॥

इत्यत्र लज्जयेवेत्युत्प्रेक्षाबोधक इवशब्दो झटिति प्रतीयते, स्तनयोर्लज्जाया असम्भवात्, इवशब्दं विना वाक्यार्थस्याप्रतीतेः'-इति च प्राहुः ।

(२५) असत्पुरुषसेवेव दृष्टिर्निष्फलतां गतेति अन्यमर्द्धम् । अत्रांशे उपमा ।

(२६) न तु, 'तमसो लेपनकर्तृत्वमत्रोत्प्रेक्ष्यम्'-इत्यलङ्कारसर्वस्वकारोक्तम् युक्तम्, व्यापनस्य लेपनतयोत्प्रेक्षणेनैव चमत्कारपर्यवसानात् तत्कर्तृत्वपर्यन्तोत्प्रेक्षणे प्रयोजनविरहेण तथात्वाविवक्षितत्वादिति शेषः ।

ससन्देहस्तु (भेदोक्तौ तदनुक्तौ च) संशयः(३७)॥६॥

भेदोक्तौ यथा,-

अयं मार्त्तण्डः किं? स खलु तुरगैः सप्तभिरितः,
कृशानुः किं? सर्व्वाः प्रसरति दिशो नैष नियतम्।
कृतान्तः किं? साक्षान्महिषवहनोऽसाविति चिरं
समालोक्याजौ त्वां विदधति विकल्पान् प्रतिभटाः॥

---

(३७) अत्र प्रकृतस्य धर्मेणेति पूर्व्वस्मादनुवर्त्तते, तेन, उपमेयस्य उपमानरूपतया संशयः ससन्देहालङ्कार इति लक्षणम्। अत्रापि अलङ्कारत्वे सतीति विशेषणस्य सत्त्वात् प्रतिभामात्रनिवेशिचमत्कारिण्यपि 'स्थाणुर्वा पुरुषो वा' इति संशये न संशयालङ्कारत्वप्रसङ्गः। संशयश्च उभयस्मिन् पक्षे तुल्यरूपो ग्राह्यः, तेन सम्भावनाया अपि संशयविशेषरूपतया नोत्प्रेक्षालङ्कारे ससन्देहालङ्कारत्वप्रसङ्गः, सम्भावनायाम् एकस्मिन् पक्षे आधिक्येन उभयत्र तुल्यरूपत्वाभावादिति। अस्य च ससन्देह इति नाम गहेश्वरं विना प्रायः सर्व्वे एवाङ्गीचक्रुः, अतश्च (बहूनां सन्देहानां प्रायशः सत्त्वात्) सन्देहेन सह वर्त्तमानः सन्देहः ससन्देह इति यथाकथञ्चित् व्युत्पत्तिः कार्य्या। अयमेव सन्देहालङ्कारः संशयालङ्कारशब्दाभ्यां व्यवह्रियते।

स चायं भेदोक्त्यनुक्तिभ्यां द्विविधः। भेदो वैधर्म्यम्, तच्च उपमानोपमेययोरेकस्मिन् अवर्त्तमानमपरत्र वर्त्तमानं धर्मविशेषरूपम् ग्राह्यं, यथोदाहरणद्वये, यथाक्रमं सप्ताश्वसम्बन्ध उपमेये राजनि अवर्त्तमानः उपमाने सूर्य्ये एव वर्त्तते, एवं ललितपविलासवचनं उपमाने चन्द्रादावर्त्तमानं उपमेये मुखे एव वर्त्तते इति तयोरुक्तिरत्र वैधर्म्योक्तिरिति। अयमाद्यः प्रभेदोऽपि द्विविधः, निश्चयगर्भो निश्चयान्तश्चेति। निश्चयः गर्भे (मध्ये) यस्येतिव्युत्पत्त्या आद्यसंशयानन्तरं निश्चये जातेऽपि पुनः संशयः, स निश्चयगर्भः। निश्चयश्चात्र उपमानभिन्नत्वेन उपमेयावधारणरूपो ग्राह्यः, एकोपमानभिन्नत्वेनावधारणेऽपि उपमानान्तररूपेण संशयोदयसम्भवात्, संशयस्य निश्चयगर्भत्वं नामक्षति। यथोदाहरणे, सूर्य्ये सप्ताश्वसम्ब-

भेदोक्तावित्यनेन न केवलमयं निश्चयगर्भा, यावन्निश्चयान्तोऽपि सन्देहः स्वीकृतः । यथा,-

इन्दुः किं ? क्व कलङ्कः, सरसिजमेतत् किमम्बु कुत्र गतम् ।
ललितसविलासवचनैर्मुखमिति, हरिणाक्षि, निश्चितं परतः ॥

किन्तु निश्चयगर्भ इव नात्र निश्चयः प्रतीयमान इति उपेक्षितो भट्टोद्भटेन । तदुक्तौ यथा,-

अस्याः सर्गविधौ प्रजापतिरभूच्चन्द्रो नु कान्तिप्रदः ?
शृङ्गारैकरसः स्वयं नु मदनो? मासो नु पुष्पाकरः ? ।
वेदाभ्यासजडः कथं नु (३८) विषयव्यावृत्तकौतूहलो
निर्म्मातुं प्रभवेन्मनोहरमिदं रूपं पुराणो मुनिः ? ॥

रूपवैधर्म्यादर्शनेन तत्र स्वरूपभिन्नत्वावधारणेऽपि कयाचिद्रूपेणापि पुनः संशयः समभवत्, इत्यमेव निश्चयगर्भत्वमुपपद्यते । निश्चय अन्ते (समाप्तौ) यस्येति व्युत्पत्त्या आद्यसंशयानन्तरं निश्चये जाते (निश्चयस्यैव संशयनिवर्त्तकतया) पुनः संशयानुदयः स निश्चयान्तः । उपमेयस्वरूपेण उपमेयावधारणमेव उपमेये उपमानसंशयनिवर्त्तकमिति तदेवात्र निश्चयपदेनोच्यते, तादृशनिश्चयानन्तरमेव हि संशयानुदयेन निश्चयान्तत्वमुपपद्यते, यथोदाहरणे, ललितसविलासवचनादिरूपवैधर्म्यादर्शनात् मुखत्वरूपेण मुखस्य निश्चये पुनः केनापि उपमानरूपेण न संशयः । परन्तु 'वाच्यस्य संशयस्य वाच्येनैव निश्चयेन निवृत्तिरुचितेति निश्चयान्तस्थले निश्चयस्य वाच्यत्वमावश्यकम्, तथा वाच्यत्वे च न तादृशचमत्कारित्वम्'-इति मन्यमानेन भट्टोद्भटेनायं निश्चयान्तप्रभेद उपेक्षितः, वस्तुतो मम्मटस्याशयस्तु; तत्र निश्चयगर्भस्थले निश्चयपदेन पूर्वोक्तोपमानभिन्नत्वेन निश्चयः वाच्यो वा प्रतीयमानो वा स्यात्' । निश्चयान्तस्थले तु निश्चयपदेन उपमेयरूपेणैव निश्चयो स्यात्, स च वाच्य एव नियतः इति । एतत्सर्वं वृत्तौ स्पष्टम् ।

(३८) कथं नु प्रभवेत, नैव प्रभवेदित्यर्थः, एवञ्चात्र उत्तरार्द्धे सम्बन्धेऽसम्बन्धरूपा अतिशयोक्तिः ।

तद्रूपकमभेदो य उपमानोपमेययोः ।

अतिसाम्यात् (अनपह्नुतभेदयोः) अभेदः (३९) ।

समस्तवस्तुविषयम्, श्रौता आरोपिता यदा ॥७॥

आरोपविषया इव(४०)आरोप्यमाणा यदा शब्दोपात्ताः,

---

(३९) परस्परविरुद्धधर्मवत्त्वेन उपस्थिततया प्रकाशितविभिन्नस्वरूपयोरपि उपमानोपमेययोरतिसाम्यप्रदर्शनाय काल्पनिकोऽभेदारोपो रूपकमिति निष्कर्षः, यथा 'मुखचन्द्रं पश्य'-इत्यादौ मुखत्व-चन्द्रत्वरूपपरस्परविरुद्धधर्मवत्तया उपस्थितयोर्मुखचन्द्रयोरभेदारोप इति । अतिशयोक्तौ उपमेयस्य न उपमेयगतधर्मवत्तया उपस्थितिरिति ततो भेदः, अपह्नुतौ तु उपमेयगोपनेन भेदव्याप्यपह्नवः, अत्र तु न स इति ततोऽपि भेदः । सारोपलक्षणासम्बन्धत्वे रूपकम्, साध्यवसानलक्षणासमाश्रयत्वे तु अतिशयोक्तिः । एवं मुखपद्मेत्यादिसमासस्थले विशेषणस्य प्रस्ततया, उपमानगतत्वे रूपकम्, उपमेयगतत्वे उपमा, उभयत्र तुल्यरूपत्वे त्वनयोः सङ्करः, अत्र यथाक्रममुदाहरणत्रयम्, विकसितं मुखपद्ममिति, सहास्यं मुखपद्ममिति, रमणीयं मुखपद्ममिति चेति ।

तत्र रूपकं तावत् त्रिविधं, साङ्गं, निरङ्गं, परम्परितञ्चेति । तत्रापि साङ्गं समस्तवस्तुविषयम्, एकदेशविवर्त्ति चेति द्विविधम् । निरङ्गञ्च केवलं मालारूपञ्चेति द्विविधम् । परम्परितन्तु श्लिष्टाश्लिष्टशब्दनिबन्धनतया द्विविधं सत् प्रत्येकं केवलं मालारूपञ्चेति चतुर्विधमिति मिलित्वा रूपकस्याष्टौ भेदाः । तत्र प्रथमं सङ्कोचादिना साङ्गमेतदित्यन्तेन साङ्गस्य भेदद्वयं क्रमेण प्रदर्शयता साङ्गं निरूपितम् ।

(४०) आरोपविषयाः आरोपाधिकरणानि उपमेयाः । आरोपविषयस्यानुपादानेऽतिशयोक्तेरेव प्रसङ्गः, अतः रूपके आरोपविषयस्योपादानं नियतमेवेति आरोपविषया इवेति दृष्टान्ततया उक्तम् । आरोप्यमाणा उपमानानि ।

तदा (समस्तानि वस्तूनि (४१) विषयोऽस्येति) समस्तवस्तुविषयम् । आरोपिता इति-बहुवचनमविवक्षितम् । यथा,-

ज्योत्स्नाभस्मच्छुरणधवला बिभ्रती तारकास्थी
न्यन्तर्धानव्यसनरसिका रात्रिकापालिकीयम् ।
द्वीपाद् द्वीपं भ्रमति दधती चन्द्रमुद्राकपाले
न्यस्तं सिद्धाञ्जनपरिमलं लाञ्छनस्य च्छलेन (४२) ॥

अत्र (४३) पादत्रये, अन्तर्धानव्यसनरसिकत्वमारोपितधर्म्म एवेति रूपकपरिग्रहे साधकमस्तीति तत्सङ्कराशङ्का न कार्य्या ।

---

(४१) वस्तूनि आरोप्यमाणानि । विषय. शब्दप्रतिपाद्य । अविवक्षितमिति अन्यथा आरोप्यमाणस्य एकत्वे द्वित्वे वाऽव्याप्तिः स्यादिति शेष ।

(४२) छुरणमङ्गलेप. । व्यसनं कौतुकम् क्रीडा वा । कापालिकी तत्स्वरूपा विशेषयोगिनी । मुद्राकपालं दीक्षाकालगृहीतोपकरणम् । परिमलश्चूर्णम् । अत्र आरोप्याणां भस्मादीनां सर्व्वेषां शब्दोपात्तत्वात् समस्तवस्तुविषयरूपकम्, एवं कापालिक्या आरोप इव तदङ्गानां (तदुपकरणानां तदाद्युपाङ्गकाणां) भस्मादीनामप्यारोपात्तस्य साङ्गत्वम् । 'भस्माभिधा ज्योत्स्ना इत्यादिरीत्या उपमानविशेषणक एव मयूरव्यंसकादित्वात् समास कार्य्यं इति नोपमानपदस्य प्राग्भावनियम, मयूरव्यंसकादिपदेन सर्व्वाण्येव रूपकोदाहरणानि गृह्यन्ते'-इत्युद्योतकृतामाशय । अयन्तु पद्यस्य चतुर्थपादेऽप्यङ्गुति ।

(४३) ननु ज्योत्स्ना भस्मेवेत्यादिरीत्या उपमितसमासस्यापि सम्भवेन अत्र उपमा वा स्यात् रूपकं वेति उभयोदयेन उपमया रूपकस्य सन्देहसङ्कर एव स्यात्, न तु रूपकमित्याशङ्कां निराकरोति अत्रेति । इदमत्र निराकरणम्, अन्तर्धानव्यसनरसिकत्वं हि कापालिक्या एव सम्भवति, न तु रात्रे, उपमापरिकल्पने तु उपमेयभूताया रात्रेरेव प्राधान्येन तत्र नान्तर्धानव्यसनरसिकत्वस्य सम्बन्धोऽन्वय स्यादिति रूपकमेवाभ्युपेतव्यं । अस्य

श्रौता आर्थाश्च ते यस्मिन्नेकदेशविवर्त्ति तत् ।

केचिदारोप्यमाणाः शब्दोपात्ताः, केचिदर्थसामर्थ्या-दवसेयाः-इत्येकदेशविवर्त्तनात् (४४) एकदेशविवर्त्ति । यथा,-

जस्स रणंतउरए करे कुणंतस्स मण्डलग्गलअं ।
रससंमुही वि सहसा परंमुही होइ रिउसेणा (४५) ॥

अत्र रणस्यान्तःपुरत्वमारोप्यमाणं शब्दोपात्तं, मण्डलाग्र-लताया नायिकात्वं, रिपुसेनायाश्च प्रतिनायिकात्वम् अर्थ-सामर्थ्यात् (४६) अवसीयते-इत्येकदेशे विशेषेण वर्त्तनात् एकदेशविवर्त्ति ।

साङ्गमेतत्,

उक्तद्विभेदं सावयवम् (४७) ॥

'न कार्या'-इत्यनन्तरम् "अथ वा न्यस्तं लाञ्छनमञ्जनं कुमुदिनीमोल्लास-मिदिमिदमिति चतुर्थः पादः, एवं रूपकेणैव निर्वाहः."-इति क्वचित् पाठः । स च बहुभिष्टीकाकृद्भिरदृष्टतया अनाकर इवाभाति ।

(४४) 'एकदेशविवर्त्तनात्' एकस्मिन् देशे एकस्मिन् अंशे विवर्त्तनात् विशेषेण वर्त्तनात् । अर्थात् आरोप्यमाणस्य सर्व्वत्र शाब्दत्वे एकांशे प्रतीय-मानत्वरूपस्य विशेषस्य सत्त्वात् एकदेशविवर्त्ति इति नाम सार्थकं ।

(४५) यस्य रणान्तःपुरे करे कुर्व्वतो मण्डलाग्रलताम् ।
रससम्मुख्यपि सहसा पराङ्मुखी भवति रिपुसेनेति सं० ।
मण्डलाग्र खड्गः ।

(४६) पाणिग्रहोचितरपि बोधकं करे-कुर्व्वतः-इति विशेषणं, रससम्मुखी-त्यादिस्त्रीलिङ्गं, रणेऽन्तःपुरत्वारोपश्चेति त्रयमत्र अर्थसामर्थ्यम् ।

(४७) अत एव वर्णनीयतया अङ्गिनः (प्रधानस्य) अवयवाना (तदुपस्कारतया वर्णनीयतया चाप्रधानाना तत्सम्बन्धिनां) रूपणं, सहितं यत् अङ्गिनः

निरङ्गन्तु ।

प्राङ्गम् (४८),

यथा,-

कुरङ्गीवाङ्गानि स्तिमितयति गीतध्वनिषु यत्,
सखीं कान्तोदन्तं श्रुतमपि पुनः प्रश्नयति यत् ।
अनिद्रं यच्चान्तः स्वपिति, तदहो वेद्म्यभिनवां
प्रवृत्तोऽस्याः सेक्तुं हृदि मनसिजः प्रेमलतिकाम् ॥

माला तु पूर्ववत् (४९) ॥ ८ ॥

मालोपमायामिवैकस्मिन् बहव आरोपिताः । यथा, -
सौन्दर्य्यस्य तरङ्गिणी, तरुणिमोत्कर्षस्य हर्षोद्गमः,
कान्तेः कार्म्मणकर्म्म, नर्म्मरहसामुल्लासनावासभूः ।
विद्या वक्रगिरां, विधेरनवधिप्रावीण्यसाक्षात्क्रिया,
बाणाः पञ्चशिलीमुखस्य, ललनाचूडामणिः सा प्रिया(५०)॥

नियतारोपणोपायः स्यादारोपः परस्य यः ।
तत् परम्परितं श्लिष्टे वाचके भेदभाजि वा(५१) ॥९॥

रूपणं, तत् सावयवं रूपकम्, अङ्गरूपकरहितम् अङ्गिनो, रूपणमिति यावत् ।

(४८) निरङ्गम् अङ्गानामारोपरहितं केवलमङ्गिनो यद्रूपणम् ।

(४९) पूर्ववत् पूर्वोक्तमालोपमायामिव । एतेन य एव कारिकाकार स एव वृत्तिकार इत्यायाति, अन्यथा कारिकाकृता, वृत्तिकृत्प्रदर्शितायाः मालोपमाया अलक्षितत्वेन, अत्र कारिकायां पूर्ववदिति तस्या दृष्टान्तयोद्भावनमनुपपन्नं स्यादिति ।

(५०) कार्म्मणकर्म्म वशीकरणक्रिया । नर्म्मरहसाम् रहस्यपरिहासानाम् । उल्लासना विजृम्भणम् ।

(५१) नियतं वर्णनीयतया अवश्यापेक्षणीयं यत् आरोपणम्, तस्य उपायः (साधारणधर्मसम्पादकतया) निमित्तं यः परस्य (अन्यस्य)

यथा,-

विद्वन्मानसहंस, वैरिकमलासङ्कोचदीप्तद्युते,
दुर्गामार्गणनीललोहित, समित्स्वीकारवैश्वानर।
सत्यप्रीतिविधानदक्ष, विजयप्राग्भावभीम, प्रभो,
साम्राज्यं वरवीर, वत्सरशतं वैरिञ्चमुच्चैः क्रियाः (५२)॥

[श्लि॰प॰मा॰]

अत्र, मानसमेव मानसम्, कमलायाः सङ्कोच एव कमलानामसङ्कोचः, दुर्गाणाम् अमार्गणमेव दुर्गाया मार्गणं, समितां स्वीकार एव समिधां स्वीकारः, सत्ये प्रीतिरेव सत्यामप्रीतिः, विजयः (परपराभवः) एव विजयः (अर्जुनः)-एवमारोपण-निमित्तो हंसादेरारोपः।

आरोपं तत् परम्परितम्, (कार्य्यकारणभावतया आरोपपरम्परा जाता यत्रेति व्युत्पत्तेः)। यत्र वर्णनीयारोपणं प्रति अन्यारोपणमेव केवलं कारणतया विवक्षितं, तत् परम्परितमिति तु निष्कर्षः। तच्च द्विविधम्, उपायभूते रूपके आरोप्यारोपविषययोर्वाचकस्य श्लिष्टत्वात् भिन्नस्वरूपत्वाच्चेति। साङ्गरूपके तु वर्णनीयस्य अङ्गिनः रूपणं सुप्रसिद्धसाधर्म्म्यनिमित्तकमेव, न तु तत्र अङ्गरूपणमेव निमित्तं, तस्य तद् विनापि उपपत्तेः, तत्र अङ्गरूपकन्तु सुप्रसिद्धसाधर्म्म्यनिमित्तकस्य अङ्गिरूपकस्य परिपोषकमात्रमिति साङ्गरूपकादस्य भेदः।

(५२) मानसमेव मानसं मानससरः। कमलायाः लक्ष्म्याः। दुर्गाणां कोट्टानां (गड् Fort) अमार्गणं अनन्वेषणम्, समितां युद्धानां। समिधां काष्ठानां। सत्यां दुर्गायां।

यद्यपि शब्दार्थालङ्कारोऽयमित्युक्तं (५३) वक्ष्यते च, तथापि प्रसिद्ध्यनुरोधादत्रोक्तः। एकदेशविवर्त्ति चेदमन्यैरभिधीयते (५४)।

भेदभाजि यथा,

आलानं जयकुञ्जरस्य (५५), दृषदां सेतुर्विपद्वारिधेः,
पूर्व्वाद्रिः करवालचण्डमहसो, लीलोपधानं श्रियः।
संग्राम्मामृत--सागर--प्रमथन--क्रीडा--विधौ मन्दरः,
राजन्, राजति वीरवैरिवनितावैधव्यदस्ते भुजः ॥[अलि॰ प॰ मा॰]

---

(५३) मानसादिपदस्य परिवृत्त्यसहत्वात् हंसादिपदस्य च तत्सहत्वादुभयालङ्कारत्वमिति। 'उक्त'' श्लेषनिरूपणप्रस्तावे (२०७।४ पृ॰)'इह दोषगुणालङ्काराणाम्'इत्यादिना) उक्तप्रायम्। 'वक्ष्यते'शब्दार्थालङ्कारनिरूपणप्रस्तावे 'उक्तमत्र यथा काव्ये'-इत्यादिना, 'एवञ्च यथा पुनरुक्तवदाभासः परम्परितरूपकञ्चोभयोर्भावाभावानुविधायितया उभयालङ्कारौ'-इत्यन्तेन, व्यवस्थाप्यते। प्रसिद्धिरत्र अन्येषामालङ्कारिकाणामर्थालङ्कारमध्ये गणनरूपा ग्राह्या।

(५४) 'यथा रणेऽन्तःपुरत्वारोपे तद्विशिष्टसम्बन्धस्य मदङ्कशयनतादौ अयोग्यतया तद्बलादेव नायिकात्वारोपः, तथा राजनि हंसत्वारोपे तद्विशिष्टस्यान्तःकरणसम्बन्धायोग्यतया तद्बलात् मानसे मानसपरत्वारोप इत्येकदेशविवर्त्ति'-इति परैरुच्यते, यदीदम् अर्थालङ्कार एव न स्यात् तदा अर्थालङ्कारविशेषस्य एकदेशवर्त्तिरूपकस्य इदमुदाहरणमेव न स्यादिति तेषामुक्तिरसङ्गता स्यादिति भावः।

(५५) अत्र जये कुञ्जरत्वारोपे भुजे आलानत्वारोपो निमित्तम्, भुजे च आलानत्वारोपे जये कुञ्जरत्वारोपो निमित्तमिति परस्परसापेक्षसिद्धिरपि परस्परावष्टम्भमात्राधीनस्थितिकाभिरिष्टकाभिर्गेहविशेषनिष्पादनमिव न दोषाय इत्युपेक्षितव्यम्।

अत्र जयादेर्भिन्नशब्दवाच्यस्य कुञ्जरत्वाद्यारोपे भुजस्य आलानत्वाद्यारोपो युज्यते।

अलौकिक-महालोक-प्रकाशित-जगत्त्रयः।
स्तूयते देव सद्वंशमुक्तारत्नं न कैर्भवान् (५८)॥ [श्लि०प०के०]

निरवधि च निराश्रयञ्च यस्य
स्थितमनिवर्त्तितकौतुकप्रपञ्चम्।
प्रथम इह भवान् स कूर्ममूर्त्ति-
र्जयति चतुर्दशलोकवल्लिकन्दः (५९)॥ [श्लि०प०के०]

-इति च असालारूपकमपि (६०) परम्परितं द्रष्टव्यम्॥

---

(५८) अलौकिकया महत्या (उज्ज्वलया) आलोकः (प्रदर्शनम्) एव अलौकिको महान् आलोकस्तेन प्रकाशितं (प्रकृतपक्षे सन्तोषितम्) जगत्त्रयं येन स भवान्। सत्कारत्नप्रभया जगत्त्रयप्रकाशासम्भवात्, नेदं राजनि सत्कारत्नत्वारोपे निमित्ततयोपात्तम्, किन्तु तदपेक्षया उत्कर्षप्रदर्शनायैवोक्तमिति, तत्कुले वेणुत्वारोप एव तन्निमित्तमिति।

(५९) निरवधि कालपरिच्छेदशून्यम्। निराश्रयञ्च सर्वोपरि स्थितत्वाद् आश्रयशून्यञ्च। स्थितम् अवस्थानम्। अतएव अनिवर्त्तित कौतुकस्य आश्चर्यस्य प्रपञ्चो विस्तारो यस्मात् सः। विष्णुं प्रति भक्तस्योक्तिरियमिति चन्द्रिका।

(६०) अत्र मालारूपकमपीति पाठं मन्यमानेन, 'प्रकृतारोपं प्रति यदि बहवोऽप्यारोपाः साक्षात् परम्परया वा निमित्ततया उपात्तास्तदापि मालारूपकम्'-इत्यङ्गीकुर्वाणेन कविराजेन उक्तोदाहरणद्वयमेतादृशमालारूपकविषयमिति प्रतिपादितम्, तच्च तत एवावगन्तव्यम्।

'किसलयकरैर्लतानां, करकमलैः कामिनां मनो जयति ।
नलिनीनां कमलमुखैः, मुखेन्दुभिर्योषितां मदनः (६१)॥'

-इत्यादि रशनारूपकं न वैचित्र्यवदिति(६२) न लक्षितम् ॥

प्रकृतं यन्निषिध्यान्यत्साध्यते सा त्वपह्नुतिः ।

उपमेयम् असत्यं कृत्वा उपमानं सत्यतया यत् स्थाप्यते, सा तु अपह्नुतिः (६३) । उदाहरणम्,-

अवाप्तः प्रागल्भ्यं परिणतरुचः शैलतनये,
कलङ्को नैवायं विलसति शशाङ्कस्य वपुषि ।
अमुष्येयं मन्ये विगलदमृत-स्यन्द-शिशिरे
रतिश्रान्ता शेते रजनिरमणी गाढमुरसि ॥ [शा० अप०]

---

(६१) योषितामित्यस्य व्यस्त्रिलिङ्गस्यापि करकमलैरित्यनेनापि योग्यत्वादन्वयः। अत्र (रशनोपमायामिव) पूर्व्वपूर्व्वेषामारोप्यमाणानां परत्र परत्र आरोपविषयत्वात् रशनारूपकमिदम् । परिणामालङ्कारस्तु रूपके एवान्तर्भवति ।

(६२) उत्कर्षाधायकतया उपमानीभूतानां पुनरुपमेयीकरणे तदुत्कर्षस्यागमनमिति न वैचित्र्यवदिति उद्योतकृत् ।

(६३) निषिध्येति ल्यप्प्रत्ययार्थं आनन्तर्यमविवक्षितम्, तेन पूर्वं पश्चाद् वा उपमेयस्वरूपनिषेधपूर्व्वकमुपमेयस्य उपमानस्वरूपताव्यवस्थापनमपह्नुतिरिति। अस्यालङ्कारत्वे सतीति विशेषणमध्येयम्, तेन प्रतिभानुत्थापिते न दोषः। अपह्नुतिश्च द्विविधा, वाच्या प्रतीयमाना चेति । प्रतीयमाना तु बह्वीभिर्भङ्गिभिर्निबध्यते, तथाहि, क्वचित् कपटार्थकशब्दोपादानात्, क्वचित् परिणामार्थकशब्दोपादानात्, क्वचिच्च अन्यथेति उदाहरणान्यत्र स्वयमूहनीयम् । अत्र, 'उपमेयमिति, इदमुपलक्षणम्, किञ्चिदपह्नुत्य कस्यचित् प्रदर्शनम् अपह्नुतिरित्येव लक्षणम्'-इत्युद्योतकृत् ।

इत्थं वा,-

> बत सखि, कियदेतत्पश्य वैरं स्मरस्य,
> प्रियविरहकृशेऽस्मिन् रागिलोके तथाहि ।
> उपवन-सहकारोद्भासि भृङ्ग-च्छलेन
> प्रतिविशिखमनेनोट्टङ्कितं कालकूटम् ॥ [प्र॰अप॰]

अत्र हि न सभृङ्गाणि सहकाराणि, अपि तु सकालकूटाः शरा इति प्रतीतिः । एवं वा,-

> अमुष्मिँल्लावण्यामृतसरसि नूनं मृगदृशः
> स्मरः शर्वप्लुष्टः पृथुजघनभागे निपतितः ।
> यदङ्गाङ्गाराणां प्रशमपिशुना नाभिकुहरे
> शिखा धूमस्येयं परिणमति रोमावलिवपुः ॥ [प्र॰अप॰]

अत्र न रोमावलिः, धूमशिखेयमिति प्रतिपत्तिः ।

एवमियं भङ्ग्यन्तरैरप्यूह्या ॥

श्लेषः स, वाक्ये एकस्मिन् यत्रानेकार्थता भवेत्॥१०॥

एकार्थप्रतिपादकानामेव शब्दानां यत्रानेकोऽर्थः, स श्लेषः(६४)।

---

(६४) एकार्थप्रतिपादकानाम् 'अर्थभेदेन शब्दभेद'-इति नियमेन 'एकार्थस्यैव अन्वयबोधसमर्थानाम । 'यत्र' यस्मिन् अलङ्कारे विद्यमाने इति शेष । 'अनेकोऽर्थ', प्रकरणादेरनियमेन बुध्यते-इति शेष । 'नन्वेकार्थ-प्रतिपादकानां कथमनेकोऽर्थो वाच्य ?' । तथाविधाकारैरपरै शब्दै सह श्लिष्टतयेति ब्रूम । 'एवं चेत् अस्य शब्दालङ्कारत्वे किं बाधकम् ?' । शब्दपरिवर्त्तिसहत्वमिति स्वहाय । परिवर्त्तितशब्दानां श्लिष्टानां शब्दानां प्रकरणादिनियमाभावादनेकार्थप्रतिपादकत्वेऽर्थश्लेष इति फलितम । केचित्तु 'एकार्थप्रतिपादकानां' सामान्यैकधर्म्मवत्तया सामान्यरूपस्यैकस्य अर्थस्य

उदाहरणम्,-

उदयमयते, दिङ्मालिन्यं निराकुरुतेतराम्,
नयति निधनं निद्रामुद्रां, प्रवर्त्तयति क्रियाः ।
रचयतितरां स्वैराचार-प्रवर्त्तन-कर्त्तनम्
बत बत लसत्तेजःपुञ्जो विभाति विभाकरः (६५) ॥

अत्राभिधाया अनियन्त्रणात् द्वावप्यर्कभूपौ वाच्यौ ।

परोक्तिर्भेदकैः श्लिष्टैः समासोक्तिः॥

प्रस्तुतार्थप्रतिपादकवाक्येन श्लिष्टविशेषणमाहात्म्यात् (६६) (न तु विशेष्यस्य सामर्थ्यादपि) यत् अप्रस्तुतस्य अर्थस्य अभिधानं, सा (समासेन सङ्क्षेपेणार्थद्वयकथनात्) समासोक्तिः ।

वाचकानाम् । अनेकोऽर्थं विशेषरूपो नाना अर्थ । यथोदाहरणे उदयरूपेण सामान्योदयवाचकादुदयपदादर्कोदयराजोदययोरुदयविशेषरूपयोरर्थयो प्रतीतिरिति भाव ।

(६५) राजपक्षे दिङ्मालिन्यं दारिद्र्येन । निद्रामुद्रा निद्रा इव मुद्रा (निरुत्साहता) । स्वैराचारो यथेष्टाचार । विभाकरनामकभूपः । यत्तु विभाकरशब्दस्य परिवृत्त्यसहतया अभिधया शब्दश्लेष एव । अन्यत्र तु सर्वत्रार्थश्लेष इति विभावनीयम् । केचित्तु विभां भीत्या राज्ञस्य प्रताप प्रत्यागतिम्,करोतीति व्युत्पत्तिमवलम्ब्य विभाकरपदमपि परिवृत्तिसह मिथ्यमपमिति सर्वत्रैव अर्थश्लेष इति प्राहु ।

(६६) श्लिष्टम् प्रस्तुताप्रस्तुतार्थोभयसङ्गतम् । प्रस्तुतार्थगतविशेषणमाहात्म्यात् यदप्रस्तुतार्थस्य बोधनं, सा समासोक्तिरिति । विशेष्यस्यापि उभयार्थसङ्गतत्वे तु श्लेष इति । तत्रायं विशेष,-प्रकरणादीनां नियमे श्लेषो व्यङ्ग्य, अनियमे वाच्य इति ।

उदाहरणम्,-

> लद्धिऊण तुम्ह बाहुप्फंसं जीए स को वि उल्लासो ।
> जअलच्छी तुह विरहे ण हुज्जला दुब्बला णं सा (६७) ॥

अत्र जयलक्ष्मीशब्दस्य केवलं कान्तावाचकत्वं नास्ति ।

निदर्शना ।

अभवन् वस्तुसम्बन्ध उपमापरिकल्पकः [६८] ॥११॥

निदर्शनं दृष्टान्तकरणम् । उदाहरणम्,-

> क्व सूर्य्यप्रभवो वंशः, क्व चाल्पविषया मतिः ।
> तितीर्षुर्दुस्तरं मोहादुडुपेनास्मि सागरम् ॥ [वा०नि०]

अत्र उडुपेन सागरतरणमिव मन्मत्या सूर्य्यवंशवर्णन-मित्युपमायां पर्य्यवस्यति । यथा वा,-

> उदयति विततोर्द्ध्वरश्मिरज्जौ
> अहिमरुचौ, हिमधाम्नि याति चास्तम् ।
> वहति गिरिरयं (६९) विलम्बिघण्टा-
> द्वयपरिवारितवारणेन्द्रलीलाम् ॥ [म०नि०]

---

(६७) लब्ध्वा तव बाहुस्पर्शं, यस्याः स कोऽप्युल्लास ।
जयलक्ष्मीस्तव विरहे न खलूज्ज्वला दुर्बलाना चेति स० ।

(६८) 'अभवन्' असम्भवन्, अनुपपद्यमान, तात्पर्यविषय इति यावत् । वस्तुनोर्वाक्यार्थयो पदार्थयोर्वा सम्बन्धोऽन्वय । यथोदाहरणे सूर्य्यवंशवर्णनेऽहं सागरं तितीर्षुरस्मीति सम्बन्धोऽनुपपन्नो वस्तुप्रमाणादुपमां कल्पयति ।

(६९) गिरि रैवतपर्वतः । अत्र समस्तैकपदबोध्येन वारणेन्द्रलीला-पदार्थेन गिरिपदार्थस्साम्ययोऽनुपपन्न इति यथोक्तोऽस्मत्कल्पनम् ।

उदाहरणम्,-

उदयमयते, दिङ्मालिन्यं निराकुरुतेतराम्,
नयति निधनं निद्रामुद्रां, प्रवर्त्तयति क्रियाः ।
रचयतितरां स्वैराचार-प्रवर्त्तन-कर्त्तनम्
बत बत लसत्तेजःपुञ्जो विभाति विभाकरः (६५) ॥

अत्राभिधाया अनियन्त्रणात् द्वावप्यर्कभूपौ वाच्यौ ।

परोक्तिर्भेदकैः श्लिष्टैः समासोक्तिः

प्रस्तुतार्थप्रतिपादकवाक्येन श्लिष्टविशेषणमाहात्म्यात् (६६) (न तु विशेष्यस्य सामर्थ्यादपि) यत् अप्रस्तुतस्य अर्थस्य अभिधानं, सा (समासेन सङ्क्षेपेणार्थद्वयकथनात्) समासोक्तिः ।

वाचकानाम । अनेकोऽर्थो विशेषरूपो नाना अर्थ । यथोदाहरणे उदयरूपेण सामान्योदयवाचकादुदयपदादर्कोदयराजोदययोरुदयविशेषरूपयोरर्थयो प्रतीतिरिति भावः ।

(६५) राजपक्षे दिङ्मालिन्यं दारिद्र्येण । निद्रामुद्रा निद्रा इव मुद्रा (निरुत्साहता) । स्वैराचारो यथेष्टाचार । विभाकरस्तन्नामकभूप । एतश्च विभाकरशब्दस्य परिवृत्त्यसहतया अभिलषे शब्दश्लेष एव । अन्यत्र तु सर्व्वत्रार्थश्लेष इति विभावनीयम् । केचित्तु विभां भीत्वा राज्यस्य प्रताप दीप्तिं, उन्नतिम्,करोतीति व्युत्पत्तिमवलम्ब्य विभाकरपदमपि परिवृत्तिसह मित्यवगन्तव्यम् इति सर्व्वत्रैव अर्थश्लेष इति प्राहुः ।

(६६) श्लिष्टम प्रस्तुताप्रस्तुतार्थोभयसङ्गतम् । प्रस्तुतार्थगतविशेषणमात्रमहिम्ना यदप्रस्तुतार्थस्य बोधन, सा समासोक्तिरिति । विशेष्यस्यापि उभयार्थसङ्गतत्वे तु श्लेष इति । नत्रायं विशेष,-प्रकरणादीनां नियमे श्लेषो व्यङ्ग्य , अनियमे वाच्य इति ।

अप्रस्तुतप्रशंसा सा, या सैव प्रस्तुताश्रया [७२] ॥१२॥

अप्राकरणिकस्याभिधानेन प्राकरणिकस्याक्षेपोऽप्रस्तुतप्रशंसा ।

कार्य्ये निमित्ते सामान्ये विशेषे प्रस्तुते सति ।
तदन्यस्य वचस्तुल्ये तुल्यस्येति च पञ्चधा [७३] ॥१३॥

तदन्यस्य कारणादेः । क्रमेणोदाहरणम्,—

याताः, किं न मिलन्ति सुन्दरि पुनश्चिन्ता त्वया मत्कृते
नो कार्य्या, नितरां कृशासि, कथयत्येवं सबाष्पे मयि ।
लज्जामन्थरतारकेण निपतत्पीताश्रुणा चक्षुषा
दृष्ट्वा मां, हसितेन भाविमरणोत्साहस्तया सूचितः ॥

अत्र प्रस्थानात् किमिति (७४) निवृत्तोऽसीति कार्य्ये पृष्टे कारणमभिहितम् ।

राजन्, राजसुता न पाठयति मां, देव्योऽपि तूष्णीं स्थिताः,
कुब्जे, भोजय मां, कुमारसचिवैर्नाद्यापि किं भुज्यते ? ।

---

(७२) सैव अप्रस्तुतप्रशंसैव । प्रस्तुताश्रया प्राकरणिकार्थप्रतिपत्तिपरा । प्राकरणिकेनाप्राकरणिकाक्षेपः समासोक्तिः, इयन्तु अप्राकरणिकेन प्राकरणिकार्थस्याक्षेप इति भेदः ।

(७३) निमित्ते कारणे । कार्य्ये प्रस्तुते कारणस्य अप्रस्तुतस्य, कारणे कार्य्यस्य, सामान्ये विशेषस्य, विशेषे सामान्यस्य, एवं तुल्ये तुल्यस्येति पञ्च ।

(७४) किमिति प्रश्ने, किं प्रस्थानात् निवृत्तोऽसि ? इति प्रश्न । तत्र प्रस्थाननिवृत्तिप्रश्ने, अत्र किं, प्रस्थानात् निवृत्तोऽसि इत्येतदुत्तरं युक्तं । अत्र तु प्रस्थाननिवृत्तिकारणमभिहितं, तेनापि च प्रस्थानात् निवृत्तोऽसि इत्युत्तरं अर्थेन प्रतीयते ।

अत्र कथमन्यस्य लीलामन्यो वहतीति तत्सदृशीमित्युपमायां पर्य्यवसानम्।

> दोर्भ्यां तितीर्षति तरङ्गवतीभुजङ्गम्,
> आदातुमिच्छति करे हरिणाङ्कबिम्बम्।
> मेरुं लिलङ्घयिषति ध्रुवमेष देव,
> यस्ते गुणान् गदितुमुद्यममादधाति॥

-इत्यादौ मालारूपाप्येषा द्रष्टव्या॥

स्वस्वहेत्वन्वयस्योक्तिः क्रिययैव च साऽपरा।

क्रिययैव स्वस्वरूप-स्वकारणयोः सम्बन्धो यदवगम्यते, सा अपरा निदर्शना (७०)। यथा,-

> उन्नतं पदमवाप्य यो लघुः, हेलयैव स पतेदिति ब्रुवन्।
> शैलशेखरगतो दृषत्कणश्चारुमारुतधुतः पतत्यधः (७१)॥

अत्र पातक्रियया पतनस्य, लाघवे सति उन्नतपदप्राप्तिरूपस्य च सम्बन्धः ख्याप्यते।

---

(७०) क्रियारूपेण स्वेनैव कार्य्येण स्वस्य (क्रियारूपस्य कार्य्यस्य) स्वकारणेन सम्बन्धस्य (कार्य्यकारणभावरूपस्य) यत् प्रतिपादनं, सा अपरा निदर्शनेत्यर्थः।

(७१) ब्रुवन् प्रतिपादयन्। अत्र हि पततीतिपतनक्रियारूपेण कार्य्येण स्वेनैव, पतेत्पदप्रतिपाद्यस्य स्वस्य (पतनरूपकार्य्यस्य) स्वकारणेन (लघीयस उन्नतपदप्राप्तिरूपेण) सम्बन्धः (कार्य्यकारणभावात्मकः) प्रतिपाद्यते। तथाच लाघवे सति उन्नतपदप्राप्तिः पाते हेतुः, यथा दृषत्कणस्येति दृष्टान्तपर्य्यवसानाद्दिदमपि निदर्शनम्।

क्रमेणोदाहरणम्,-

> पुंस्त्वादपि प्रविचलेत् यदि, यद्यधोऽपि
> यायात्, यदि प्रणयने न महानपि स्यात् ।
> अभ्युद्धरेत्तदपि विश्वमितीदृशीयं
> केनापि दिक् प्रकटिता पुरुषोत्तमेन (७८) ॥ [श्लो०हे०]

येनास्यभ्युदितेन चन्द्र, गमितः क्लान्तिं, रवौ तत्र ते
युज्येत प्रतिकर्त्तुमेव, न पुनस्तस्यैव पादग्रहः ।

---

(७८) अप्रस्तुतविष्णुपक्षे पुंस्त्व पुंचिह्न, (नारीभूयामृतहरणात्) । अध पातालं, (पृथ्वीरक्षणाय कूर्म्ममूर्त्या पातालगमनात्) । प्रणयने याचने, 'न महान्' वामनः, (बलिसकाशात् प्रार्थनसमये तथाभावात्) । पुरुषोत्तम नारायण । राजपक्षे पुंस्त्व पौरुषम् । अध स्वपदभ्रंश । अन्यत् सुगमम् । उभयपक्षे दिक् पन्था रीतिरिति यावत् । ननु'प्रकरणेन राजरूप प्रस्तुतोऽर्थ एव प्रथममुपस्थीयते,-इति कथमत्र अप्रस्तुतप्रशंसा, अप्रस्तुतार्थस्य प्रथमत उपस्थित्याभेव तत्सम्भवात्' । उच्यते, पुरुषोत्तमादिशब्दानां सत्पुरुषादिरूपे प्रस्तुतेऽर्थे यौगिकी (प्रकृतिप्रत्ययलभ्या) शक्तिरिति प्रकरणादिसहितामपि तां बाधित्वा अभिधाशक्तिर्नारायणादिरूपमप्रस्तुतमर्थं प्रथममेवोपस्थापयति, ततश्च प्रस्तुतार्थबोध इति । यत्र हि उभयस्मिन्नपि अर्थे अभिधाशक्ते सम्भवस्तत्रैव प्रकरणादिकं नियामकम्, यत्र पुनरेकस्मिन् अभिधा, अपरस्मिन् यौगिकी शक्तिः, तत्र अभिधैव बलवती अपरां प्रकरणादिसहितामपि बाधते, अत्र च मत "अवयवशक्तेः समुदायशक्तिर्बलीयसी" इति नियमः । अतएव नात्र श्लेषोऽपि उभयार्थस्याभिधेयत्वात्, प्रकरणान्नियमाभावाच्चेति ।

इत्थं नाथ, शुकस्तवारिभवने मुक्तोऽध्वगैः पञ्जरात्
चित्रस्थानवलोक्य शून्यवलभावेकैकमाभाषते ॥

अत्र प्रस्थानोद्यतं भवन्तं ज्ञात्वा सहसैव त्वदरयः पलाय्य गता इति कारणे (७५) प्रस्तुते कार्य्यमुक्तम् ।

एतत् तस्य मुखात्कियत्, कमलिनीपत्रे कणं वारिणो
यन्मुक्तामणिरित्यमंस्त स जड़ः, शृण्वन्यदस्मादपि ।
अङ्गुल्यग्र-लघु-क्रिया-प्रविलयिन्यादीयमाने शनैः
कुत्रोड्डीय गतो ममेत्यनुदिनं निद्राति नान्तः शुचा (७६)॥

अत्रास्थाने जडानां ममत्वसम्भावना भवतीति सामान्ये प्रस्तुते विशेषः कथितः ।

सुहृद्वधू-बाष्प-जल-प्रमार्ज्जनं
करोति वैर-प्रतियातनेन यः ।
स एव पूज्यः, स पुमान्, स नीतिमान्,
सुजीवनं तस्य, स भाजनं श्रियः ॥

अत्र कृष्णं निहत्य नरकासुरवधूनां यदि दुःखं प्रशमयसि, तत् त्वमेव श्लाघ्यः-इति विशेषे प्रकृते सामान्यमभिहितम् ।

तुल्ये प्रस्तुते तुल्याभिधाने त्रयः प्रकाराः,-श्लेषः, समासोक्तिः, सादृश्यमात्रं वा तुल्यात् तुल्यस्य हि आक्षेपे हेतुः (७७) ।

---

(७५) कारणे शत्रुपलायनरूपे । कार्य्यं पथिकमुक्तशुकाभाषणरूपम् ।

(७६) अस्मादिति श्रुतमिति शेषः । अत्र जडसामान्यप्रस्तावे जड-विशेषकथनमुक्तम् ।

(७७) अप्रस्तुतोक्त्या प्रस्तुताक्षेपस्थले तुल्ययोः श्लेषसमासोक्तिद्वारयो-रन्यतमात् अत्र श्लेषपदम् विशेषणविशेष्यसाधारणशब्दानां सर्वेषामेव उभ-यार्थबोधकपदम्, समासोक्तिपदञ्च विशेषणमात्रस्य उभयार्थबोधकपरमिति ।

क्वचिदध्यारोपेणैव । यथा,-

कस्त्वं भोः ? कथयामि,-दैवहतकं मां विद्धि शाखोटकम्,
वैराग्यादिव वक्षि ? साधु विदितं, कस्मादिदं ? कथ्यते ।
वामेनात्र वटस्तमध्वगजनः सर्वात्मना सेवते,
न च्छायापि परोपकारकरणी मार्गस्थितस्यापि मे (८२)॥

क्वचित्तु अंशेष्वध्यारोपेण । यथा,-

सोऽपूर्व्वो रसनाविपर्य्ययविधिस्तत्कर्णयोश्चापलम्,
दृष्टिः सा मदविस्मृतस्वपरदिक्, किं भूयसोक्तेन वा ।
सर्वं विस्मृतवानसि भ्रमर हे, यद्वारणोऽद्याप्यसौ
अन्तःशून्यकरो निषेव्यत इति भ्रातः, क एष ग्रहः ?(८३)॥

अत्र रसनाविपर्य्यासः शून्यकरत्वञ्च भ्रमरस्यासेवने न हेतुः, कर्णचापलन्तु हेतुः, मदः प्रत्युत सेवने निमित्तम् (८४)॥

---

(८२) अत्र यथाश्रुतार्थेन स्वदत्तस्याख्यानकीर्त्तनात् प्रतीयमानार्थः अधम-जातिहिंस्रः कश्चित् पुरुषः प्रस्तुतः प्रतीयते । अथैतनेन वाच्यार्थेन शाखोटकेन सह अभिन्नत्वसम्भवात् वाच्यार्थे शाखोटकादिरूपे प्रतीयमानार्थस्य अधमजाति-द्विज-प्रभृतेः आरोपः आवश्यकः ।

(८३) रसनाविपर्य्यासः जिह्वापरिवृत्तिः, (अलिनामपात् करीषाम् उपकर्तुं रसनापम् इति), पूर्व्वविपरीताभिधानञ्च । चापलं चाञ्चल्यं अस्थिरता, श्रवणमात्रेण मतपरिवर्त्तनञ्च । स्वपरदिक् निज-परमार्गं, आत्मीयानात्मीयविभागञ्च । शून्यकरं रिक्तहस्तत्वादरङ्कं, धनशून्यहस्तञ्च । ग्रहः आग्रहः ।

(८४) तथाच अर्थापत्तौ न प्रतीयमानार्थस्य अध्यारोपः आवश्यकः, तदन्यत्र तु रसनाविपर्य्यासादिरूपे आरोपः आवश्यक एव इति ।

क्षीणेनैतदनुष्ठितं यदि, ततः किं लज्जसे नो मनाक्?
अस्त्वेवं जड़धामता तु भवतो यद्व्योम्नि विस्फूर्जसे(७९)॥[सं०टी०]

आदाय वारि परितः सरितां मुखेभ्यः,
किं तावदर्ज्जितमनेन दुरर्णवेन ।
क्षारीकृतं च, वड़वादहने हुतञ्च
पातालकुक्षिकुहरे विनिवेशितञ्च ॥ [सा०टी०]

भूयश्च क्वचित् वाच्ये प्रतीयमानार्थमध्यारोप्यैव भवति(८०)।

यथा,-

अम्भोभिः-स्थगित-भुवनाभोग-पातालकुक्षेः
पोतोपाया इह हि बहवो लङ्घनेऽपि क्षमन्ते ।
आहो! रिक्तः कथमपि भवेदेष दैवात्, तदानीं
को नाम स्यादवटकुहरालोकनेऽप्यस्य कल्पः! (८१)॥

---

(७९) पादो रश्मिः चरणश्च (सूर्यकिरणपातेनैव चन्द्रस्य तेजस्वित्वमिति)। जडत्वं जड़धामता हिमाश्रयता, मूर्खता च (जड़पदस्य भावप्राधान्येन निर्देशात्) इति चन्द्रिका ।

(८०) वाच्यस्य अप्राकरणिकार्थस्य सम्भवित्वे न तत्र प्रतीयमानस्य प्राकरणिकार्थस्य आरोपः, तस्य असम्भवित्वे तु तदारोप आवश्यक एव, अन्यथा अयोग्यत्वबुद्ध्या अर्थबोध एव न स्यात्। एतच्च उदाहरणेन स्फुटीभविष्यति ।

(८१) अम्भोभिः स्थगितो भुवनस्य आभोगः (विस्तारः) पातालस्य कुक्षिः (मध्यम्) च येन, तस्य। अवटो गर्त्तः खातः। कुहरं छिद्रं गभीरभागः। अत्र उपमर्द्दनशीलस्य प्रभोः पूर्णत्वं परम्, न निःस्वता, अन्यस्योपमर्द्दनापत्तेरिति प्रस्तुतम् प्रतीयमानम्। अत्र वाच्यार्थस्य स्वत एव सम्भवितया न तत्र प्रतीयमानार्थाध्यारोपः आवश्यकः ।

यत्तु तदेवान्यत्वेनाध्यवसीयते, सा अपरा । यथा,-

अन्नं लडहत्तणअं अन्नच्चिअ काइ वत्तणच्छाआ ।
सामा सामण्णपआवइणो रेहच्चिअ ण होइ ॥ (८७)

'यद्यर्थस्य' यदिशब्देन चेच्छब्देन वा उक्तौ यत् कल्पनम्, (अर्थात् असम्भविनोऽर्थस्य), सा तृतीया । यथा,-

राकायामकलङ्कं चेदमृतांशोर्भवेद्वपुः ।
तस्या मुखं तदा साम्यपराभवमवाप्नुयात् ॥

कारणस्य शीघ्रकारितां वक्तुं कार्यस्य पूर्वमुक्तौ (८८) चतुर्थी । यथा,-

हृदयमधिष्ठितमादौ मालत्याः कुसुमचापबाणेन ।
चरमं रमणीवल्लभ, लोचनविषयं त्वया भजता ॥

प्रतिवस्तूपमा तु सा ॥ १५ ॥
सामान्यस्य द्विरेकस्य यत्र वाक्यद्वये स्थितिः ।

---

(८७) अन्यत् सौकुमार्य्यम् अन्यैव च कापि वर्त्तनच्छाया ।
श्यामा सामान्यप्रजापतेः रेखैव च न भवतीति म- ।
लडहत्तणअ-शब्दः सौकुमार्ये देशी । वर्त्तनं शरीरम् ।
'शीतकाले भवेदुष्णा ग्रीष्मे च सुखशीतला ।
सर्वावयवशोभाढ्या सा श्यामा परिकीर्त्तिता' ॥
रेखा निर्माणपरिपाटीविशेषस्तद्रूपा निर्माणार्थं प्रथमं कठिनीपातो वा ।

(८८) पूर्वं कार्योत्पत्त्युपयुक्तकालात् पूर्वम्, तद् कार्यस्य कारण-सहभावेन वर्णनेऽपि भवति । यथा-
सममेव समाक्रान्तं द्वयं द्विरदगामिना ।
तेन सिंहासनं पित्र्यं मण्डलञ्च महीक्षिताम् ।-इति दर्पणकृत् ।

निगीर्य्याध्यवसानन्तु प्रकृतस्य परेण यत् ।
प्रस्तुतस्य यदन्यत्वं, यद्यर्थोक्तौ च कल्पनम् ॥१३॥
कार्य्यकारणयोर्यश्च पौर्वापर्य्यविपर्य्ययः ।
विज्ञेयातिशयोक्तिः सा, (८५)

उपमानेनान्तर्निगीर्णस्य (८६) उपमेयस्य यदध्यवसानं सैका । यथा,-

कमलमनम्भसि, कमले च कुवलये, तानि कनकलतिकायाम् ।
सा च सुकुमारसुभगेत्युत्पातपरम्परा केयम् ॥
अत्र मुखादि कमलादिरूपतया अध्यवसितम् ।

---

(८५) अतिशय अतिशयिता प्रसिद्धिमतिक्रान्ता लोकातीता उक्तिः अतिशयोक्तिः, सा च एतेषु परस्परमत्यन्तं-विलक्षणेष्वपि चतुर्षु प्रभेदेषु अस्तीति एतेषां प्रभेदानामतिशयोक्तिरिति साधारणं नाम नासङ्गतम् । कमलानामेव यथा पङ्कजनाम, तथा एतेषामेव अतिशयोक्तिरिति नाम योगरूढमिति न कोऽपि दोषः ।

(८६) अन्तर्निगीर्णस्य अन्तर्गिलितस्येव स्वस्वरूपेणानुपस्थितस्य (स्ववाचकशब्देन अनुपात्तस्य) । अध्यवसानम् (स्वस्वरूपेणानुपस्थिततया) अस्यैव अभेदप्रतीतिरूप उत्कटारोपः । अयञ्च प्रभेदः साध्यवसानालक्षणा-प्रभवस्थल एव भवतीत्युक्तम् प्राक् । दर्पणकृतस्तु, अन्तर्निगीर्णपदस्य अप्रधानीकृतत्व-रूपार्थं मन्यमानाः 'मुखं द्वितीयचन्द्रः' इत्यादौ विषयस्य कण्ठोपादानेऽपि एनमतिशयोक्तेः प्रभेदमाहुः ।

दृष्टान्तः पुनरेतेषां सर्व्वेषां प्रतिबिम्बनम् (८१)॥१६॥

एतेषां साधारणधर्म्मादीनां। दृष्टोऽन्तः (निश्चयः) यत्र स दृष्टान्तः (८२)।

त्वयि दृष्ट एव तस्या निर्व्वाति मनो मनोभवज्वलितम्।
आलोके हि हिमांशोर्विकसति कुसुमं कुमुद्वत्याः॥

एष साधर्म्म्येण (८३)। वैधर्म्म्येण तु,-

तवाहवे साहसकर्म्मशर्म्मणः
करं कृपाणान्तिकमानिनीषतः।

---

(८१) अत्र वाक्यद्वये इति पूर्व्वस्मादनुवर्त्तते। एतेषां साधारण-धर्म्मोपमानोपमेयानां। प्रतिबिम्बनं बिम्बप्रतिबिम्बभाव, उपमानोपमेयभाव इति यावत्। प्रतिवाक्यं विभिन्नस्यापि साधारणधर्म्मस्य तुल्यरूपतया वाक्यार्थयोरुपमाप्रकाशकत्वे दृष्टान्त इति फलितम्। प्रतिवस्तूपमाया धर्म्मस्य ऐक्यम, अत्र तु विभिन्नता इति प्रतिवस्तूपमातो भेदः। यथा, प्रथमोदाहरणे, एकदा उन्नपदाधिरूढस्यावनतिरनुचितेति उन्नपदाधि-रूढस्यावनतेरनौचित्य साधारणो धर्म्मः। एवं द्वितीयोदाहरणे स्वाभाविक-कार्य्यदर्शनं न विस्मयकरमिति स्वाभाविककार्य्यदर्शनस्य विस्मयाजनकत्वं साधारणो धर्म्मः शब्दभेदेन निर्द्दिष्टः।

(८२) निश्चयः प्रस्तुतस्य अर्थस्य निःसन्देहा (निश्चितप्रामाण्या) प्रतीतिः, सोदाहरणवाक्येन प्रतिपाद्यमानो अर्थः वेलाकाङ्क्षानिवृत्त्या असंशयमेव प्रतीयते। तदिदं यथा योगरूढिः।

(८३) मनोविकारनिर्व्वाणस्य कुसुमविकासस्य च धर्म्मस्य परस्पर भेदः। तथापि मनः कुसुमयोर्मुकुलितत्वनिवारणादिरूप साधारणो धर्म्मो-ऽस्तीति तदवलम्ब्य वाक्यार्थयो साम्यम्। अत्र दृष्टान्तो न व्यतिरेकेण इति साधर्म्मोदाहरणम्।

साधारणो धर्म्म उपमेयवाक्ये, उपमानवाक्ये च (कथितपदस्य दुष्टतयाऽभिहितत्वात् (८९) शब्दभेदेन यत् उपादीयते, सा (वस्तुनो वाक्यार्थस्योपमानत्वात्) प्रतिवस्तूपमा । यथा,-

देवीभावङ्गमिता परिवारपदं कथं भजत्येषा ।
न खलु परिभोगयोग्यं दैवतरूपाङ्कितं रत्नम् ॥

यदि दहत्यनलोऽत्र किमद्भुतम्, यदि च गौरवमद्रिषु किं ततः ।
लवणमम्बु सदैव महोदधेः, प्रकृतिरेव सतामविषादिता ॥

-इत्यादि मालाप्रतिवस्तूपमा द्रष्टव्या । एवमन्यत्रापि अनुसर्त्तव्यम् (९०) ।

---

(८९) तथाच शब्दभेदेनेति विशेषणमनुक्तमपि अर्थवशलभ्यम् बोध्यम् । "अत्र (कारिकायाम्) द्विरिति द्वये इति च द्वे अनेकोपलक्षणे, मालानुरोधात्"-इति प्रदीपः । तेन वाक्यार्थयोर्वाक्यार्थानां वा उपमासम्पादकस्य एकस्यैव धर्म्मस्य विभिन्नशब्दोपात्तत्वं प्रतिवस्तूपमा इति फलितम् । उपमायान्तु पदार्थयोः साम्यं, तच्च वाच्यं, अत्र तु वाक्यार्थयोः, तदपि गम्यमेवेति ततो भेदः । साम्यप्रतिपादकानामिवादीनाम् पदत्वेन तैः पदार्थयोरेव साम्यं बोध्यते, 'पदार्थः पदार्थेन अन्वेति'-इति नियमात्, वाक्यार्थयोः साम्यं गम्यमेव नियतमिति अत्र दर्पणकृतो वाच्यसाम्यव्यावर्त्तकं गम्यसाम्येति विशेषणदानं किमर्थमिति न जानीमहे ।

(९०) अन्यत्रापि वैधर्म्म्यस्थलेऽपि । यथा,
चकोर्य्य एव चतुराश्चन्द्रिकापानकर्मणि ।
विनावन्तीर्न निपुणाः सदृशो रतकर्मणि ॥-इति । दर्पणेऽप्येवम् ।

कारकस्य च बह्वीषु क्रियासु सकृद्वृत्तिर्दीपकम् । यथा,-

> खिद्यति कूणति वेल्लति विवलति
> निमिषति विलोकयति तिर्य्यक् ।
> अन्तर्नन्दति चुम्बितुमिच्छति
> नवपरिणया वधूः शयने (९८) ॥

मालादीपकमाद्यञ्चेद् यथोत्तरगुणावहम् ।

पूर्व्वेण पूर्व्वेण (९९) वस्तुना उत्तरमुत्तरं चेदुपक्रियते, तत् मालादीपकम् । यथा,-

> सङ्ग्रामाङ्गनमागतेन भवता चापे समारोपिते,
> देवाकर्णय, येन येन सहसा यत् यत् समासादितम् ।
> कोदण्डेन शराः, शरैररिशिरस्तेनापि भूमण्डलम्,
> तेन त्वं, भवता च कीर्त्तिरतुला, कीर्त्त्या च लोकत्रयम् ॥

नियतानां सकृद्धर्म्मः(१००),सा पुनस्तुल्ययोगिता॥१८॥

(९८) कूणति सङ्कुचति । वेल्लति परिवृत्त्य शेते । विवलति विशेषतः चपलायते । विवलते इति पाठो भवितुं युक्तः ।

(९९) कारिकायां यथोत्तरमिति वीप्सास्थतेराद्यमित्यत्रापि वीप्सा वक्तव्येति प्रतिपादयति पूर्व्वेण पूर्व्वेणेति । उपक्रियते उपरज्यते, विशेष्यते, सविशेषणीक्रियते । यथोदाहरणे पूर्व्वोक्तेन कोदण्डेन समासादनक्रियाद्वारा परोक्षाः शराः सविशेषणीक्रियन्ते, तैश्चारिशिरः एवं परत्रापि । 'तत्' तदा । मालादीपकमिदन्तु न मालोपमादीनामिवेति पृथगुक्तम् ।

(१००) यदुपादीयते इति शेषः । सा धर्म्मस्य सकृदुपादानरूपा । प्रकृताप्रकृतयोरुभयोरेव एकदा सकृद्धर्मसम्बन्धे दीपकम्, तयोरेकस्य (प्रकृतस्यैव अप्रकृतस्यैव वा) तथात्वे तुल्ययोगितेत्यनयोर्भेदः ।

भटाः परेषां वि-शरारुतामगुः
दधत्यवाते स्थिरतां हि पांशवः (९४) ॥

सकृद्वृत्तिस्तु धर्मस्य प्रकृताप्रकृतात्मनाम् ।
सैव(९५)क्रियासु वह्वीषु कारकस्येति दीपकम्॥१७॥

प्राकरणिकाप्राकरणिकानाम् (अर्थात् (९६) उपमानोपमेयानां) धर्मः क्रियादिः, एकवारमेव यदुपादीयते, तत् (एकस्यस्यैव समस्तवाक्यदीपनात्) दीपकम् । यथा,-

किवणाणं धणं णाआणं फणमणी केसराइं सीहाणम् ।
कुलवालिआणं अ त्थणा कदो छिप्पन्ति अमिआणं ॥ (९७)

---

(९४) वि-शरारुतां विशीर्णतां पलायमानतां । अवाते ते स्थिरतां न दधतीति व्यतिरेकेण साधर्म्यं पर्यवसानात् दृष्टान्तोपपत्तिरिति चन्द्रिका । पलायनास्थिरत्वयो धर्मयोर्भेदः । परन्तु देशान्तरसंयोगजनकत्वरूपस्य साधारणधर्मस्य सत्त्वात् अनयोरुपमा, ततश्च प्रकृतवाक्यार्थयोरुपमेति ।

(९५) सैव सकृद्वृत्तिरेव । तथाच दीपकं द्विविधं, एकस्य धर्मस्य एकवारं प्रस्तुताप्रस्तुतोभयवृत्तित्वे एकम्, अपरञ्च एकस्य कारकस्य एकवारमेवानेकासु क्रियासु सम्बन्धे इति । अत्र प्रथमप्रभेदस्थले उपमाप्रतीतिं विनापि वाक्यार्थस्य पर्यवसानात् नोपमा प्रथमं बोध्यते, किन्तु व्यज्यते इति गम्यौपमा । एकस्यापि धर्मस्य द्विरुक्तेः वाक्यद्वयस्याभावेन च न प्रतिवस्तूपमादृष्टान्तौ ।

(९६) यस्य धर्मस्य प्राकरणिकाप्राकरणिकोभयवृत्तित्वम्, तस्यैव साधारणधर्मत्वात् तयोरुपमानोपमेयभावः प्राप्नोतीत्यर्थादित्युक्तम् ।

(९७) कृपणानां धनं नागानां फणमणिः केसराः सिंहानाम् ।
कुलबालिकानाञ्च स्तनाः कुतः स्पृश्यन्तेऽमृतानामिति सं० ।
कुलपालिकानामित्यपि भवति ।

हेत्वोरुक्तावनुक्तीनां त्रये, साम्ये निवेदिते ॥१८॥
शब्दार्थाभ्यामथाक्षिप्ते, श्लिष्टे तद्वन्निरष्ट तत् ।

व्यतिरेकस्य हेतुः उपमेयगतमुत्कर्षनिमित्तम्, उपमानगतमपकर्षनिमित्तं, तयोर्द्वयोरुक्तिः, एकतरस्य द्वयोर्वा अनुक्तिरित्यनुक्तित्रयम् (१०४), एतद्भेदचतुष्टयमुपमानोपमेयभावे शब्देन प्रतिपादिते ; आर्थेन च क्रमेणोक्तौ चत्वार एव भेदाः ; आक्षिप्ते चौपम्ये तावन्त एव ; एवं द्वादश । एते श्लेषेऽपि भवन्तीति चतुर्विंशतिर्भेदाः । क्रमेणोदाहरणम्,-

असिमात्रसहायस्य प्रभूतारिपराभवे ।
अन्यतुच्छजनस्येव न स्मयोऽस्य महाधृतेः ॥ [अलं०सा०]

अत्रैव तुच्छेति महाधृतेरित्यनयोः पर्यायेण युगपद्वा

वक्तव्य, अस्थैर्यस्योत्कर्षस्तु पुनराहर्त्तिराहित्यमेव, अपकर्षश्च तत्साहित्यमिति, यौवनस्यास्थैर्यमपुनरावृत्तमित्युत्कृष्टम । एव

इयमुदायैर्यशसा मया पुनर्द्विषां हृतैर्दूतपथं न्वितोऽस्त ॥

-इत्यपि मल्लाक्षेपो भोपमेयस्य न्यूनतोदाहरणम, अत्र हि आत्मावमाननस्यैव प्रकृततया आत्मनो दूतापसदत्वमेव विवक्षितम्, तदुत्कर्षश्च आत्मनः शत्रुप्रहरणीयत्वेनेति । वस्तुत उपमानात् उपमेयस्य न्यूनत्व वर्णनापथस्य सार्व्वजनीनमेवेति न तत्कृतम् चमत्कारान्तरमिति तत्सद्भाव उपमादिरेव अलङ्कार ।

(१०४) एकतरस्य उत्कर्षनिमित्तमात्रस्य, अपकर्षनिमित्तमात्रस्य वा, एतयोर्द्वयोर्वानुक्तिरित्यनुक्तित्रयम् । शब्देन इवादिना । आर्थेन क्रमेण तुल्यादिपदेन । चत्वार इति पूर्व्ववत् हेतोरुक्त्यनुक्तित्रयतया इति शेष । तावन्तश्चत्वार । एते द्वादश । श्लेषेऽपीत्यदिना अश्लेषसमुच्चय ।

नियतानां प्राकरणिकाणामेव, अप्राकरणिकाणामेव वा ।
क्रमेणोदाहरणम्,-

पाण्डु क्षामं वदनं, हृदयं सरसं, तवालसञ्च वपुः ।
आवेदयति नितान्तं क्षेत्रियरोगं सखि, हृदन्तः ॥ [प्रा०]

कुमुद-कमल-नीलनीरजालिर्ललितविलासजुषोर्दृशोः पुरः का ।
अमृतममृतरश्मिरम्बुजन्म प्रतिहतमेकपदे तवाननस्य ॥ [अप्रा०]

उपमानाद्यदन्यस्य व्यतिरेकः स एव सः(१०१) ।

अन्यस्य उपमेयस्य व्यतिरेक आधिक्यम् ।

क्षीणः क्षीणोऽपि शशी भूयोभूयोऽभिवर्द्धते सत्यम् ।
विरम प्रसीद सुन्दरि, यौवनमनिवर्त्ति यातन्तु ॥

-इत्यादावुपमानस्योपमेयादाधिक्यमिति यत्केनचिदुक्तम्(१०२), तदयुक्तम्, अत्र यौवनगतास्थैर्य्याधिक्यं हि विवक्षितम् (१०३)।

---

(१०१) यदित्यव्ययं व्यतिरेकपदान्वयि । व्यतिरेकः आधिक्यम् उत्कर्षः । स एव व्यतिरेक एव । स व्यतिरेक व्यतिरेकनामालङ्कारः ।

(१०२) अत्र हि उपमानस्य शशिनः क्षीणत्वेऽपि पुनर्वृद्धिरित्युत्कर्षः, उपमेयं यौवनन्तु न पुनरावर्त्तते इत्यपकर्षः । केनचित्, 'उपमानात् उपमेयस्य आधिक्ये विपर्यये वा व्यतिरेक' इत्यङ्गीकुर्वता अलङ्कारसर्वस्वोपजीव्येन । एतन्मते उपमानात् उपमेयस्य न्यूनतायामपि व्यतिरेकः ।

(१०३) अयमभिसन्धिः, उत्कर्षापकर्षौ हि प्रकरणानुसारिणौ न स्वतन्त्रौ, तथा हि यदेव कस्यचिदपकर्षकं तदेवान्यत्र उत्कर्षकमपि भवति, यथा, ज्ञानविवेचने वर्णज्ञानरहितत्वमपकर्षकं भवदपि मूर्खनिरूपणे तदेवोत्कर्षकं भवति । तथा प्रकृते मानापनोदनानुकूलतया यौवनास्थैर्यस्यैव उत्कर्षो

यथा,-

हरवन्न विषमदृष्टिर्हरिवन्न, विभो, विधूतविततवृषः।
रविवन्न चातिदुःसह-कर-तापितभूः कदाचिदसि॥

[स्व॰व्या॰मा॰]

अत्र तुल्यार्थे वतिः, विषमादयश्च शब्दाः श्लिष्टाः (१०६)।

नित्योदितप्रतापेन त्रियामामीलितप्रभः।
भास्वतानेन भूपेन भास्वानेष विनिर्ज्जितः॥ [स्व॰चाधि॰]

अत्र हि आक्षिप्तैवोपमा। भास्वतेति श्लिष्टः। यथा वा,-

स्वच्छात्मतागुणसमुल्लसितेन्दुबिम्बं
बिम्बप्रभाधरमकृत्रिमहृद्यगन्धम्।
यूनामतीव पिबतां रजनीषु यत्र
तृष्णां जहार मधु, नाननमङ्गनानाम् (१०७)॥

अत्रेवादीनां तुल्यादीनाञ्च पदानामभावेऽपि श्लिष्टविशेषणाक्षिप्तैवोपमा प्रतीयते। एवञ्जातीयकाः श्लिष्टोक्तियोग्यस्य पदस्य पृथक् (१०८) उपादानेऽन्येऽपि भेदाः सम्भवन्ति, तेऽपि अनयैव दिशा द्रष्टव्याः॥

---

(१०६) एकत्र विषम-वृष-करशब्दाः यथाक्रमम् अयुग्म-वृषनामासुर-किरणार्थकाः, अपरत्र असम-धर्म-राजयोग्यार्थपराः।

(१०७) मधुपाने त्रिष्णा आसन्, नत्वङ्गनाननपाने इति भावः। अत्र उत्कर्षापकर्षहेतू उपभोगेऽपि वैरस्याऽवहत्वानावहत्वे इति महेश्वरः।

(१०८) पृथक् श्लिष्टोक्तियोग्यपदस्य उपमानविशेषणतया, उपमेयविशेषणतया च।

अनुपादानेऽन्यत् भेदत्रयम्; एवमन्यत्रापि द्रष्टव्यम्। अत्र इवशब्दस्य सद्भावाच्छाब्दमौपम्यम् ।

असिमात्रसहायोऽपि प्रभूतारिपराभवे ।
नैवान्यतुच्छजनवत्सगर्वोऽयं महाधृतिः ॥ [पद्मे धा०]

अत्र तुल्यार्थे वतिरित्यार्थमौपम्यम् ।

इयं सुनयना दासीकृत-तामरसश्रिया ।
आननेनाकलङ्केन जयतीन्दुं कलङ्किनम् ॥ [पद्मे आर्थि०]

अत्रेवादि-तुल्यादिपदविरहेण आर्थ्येवोपमा ।

जितेन्द्रियतया सम्यग्विद्यावृद्धनिषेविणः ।
अतिगाढगुणस्यास्य नाब्जवद्भङ्गुरा गुणाः ॥ [श्ले शा०]

अत्रेवार्थे वतिः, गुणशब्दः श्लिष्टः, शाब्दमौपम्यम् ।

अखण्डमण्डलः श्रीमान् पश्यैष पृथिवीपतिः ।
न निशाकरवज्जातु कलावैकल्यमागतः ॥ [श्ले आ०]

अत्र तुल्यार्थे वतिः, कलाशब्दः श्लिष्टः ।

मालाप्रतिवस्तूपमावन्मालाव्यतिरेकोऽपि सम्भवति, तस्यापि भेदा एवमूह्याः (१०५)। दिङ्मात्रमुदाह्रियते,

---

(१०५) इयन्तु पाठप्रणाली तिलकाटीकाप्रदीपप्रभामहेश्वरादिबहुवादि-सम्मततया अङ्गीकृता। निदर्शनान्तरन्तु क्रमप्राप्ततया श्लेषे आर्थिश्रौपम्य-प्रदर्शनमेव प्रथममुचितमिति मन्यमाना, 'मालाप्रतिवस्तूपमावत्' इत्यादि 'दिङ्मात्रमुदा. श्लिष्टा' इत्यन्तं सन्दर्भं, 'श्लिष्टविशेषणाश्रिष्टैवोपमा प्रतीयते' इत्यनन्तर साधु पठन्ति। अस्माभिस्तात्पर्यसिद्धं पाठमङ्गीकारः ।

ज्योत्स्ना मौक्तिकदाम चन्दनरसः शीतांशुकान्तद्रवः
कर्पूरं कदली मृणालवलयान्यम्भोजिनीपल्लवाः ।
अन्तर्मानसमास्त्वया प्रभवता तस्याः स्फुलिङ्गोत्कर-
व्यापाराय भवन्ति, हन्त, किमनेनोक्तेन न ब्रूमहे ॥[उ०व्यति०]

क्रियायाः प्रतिषेधेऽपि फलव्यक्तिर्विभावना(११२)॥२१॥

हेतुरूपक्रियाया निषेधेऽपि तत्फलप्रकाशनं विभावना । यथा,-

कुसुमितलताभिरहताप्यधत्त रुजमलिकुलैरदष्टापि ।
परिवर्त्तते स्म, नलिनी-लहरीभिरलोलिताप्यघूर्णत सा ॥

विशेषोक्तिरखण्डेषु कारणेषु फलावचः ।

मिलितेष्वपि कारणेषु (११३) कार्य्यस्याकथनं विशेषोक्तिः ।

---

(११२) क्रियतेऽनयेति क्रियाशब्दः प्रसिद्धहेतुपरः । विभावयति कारणान्तरं कल्पयतीति विभावना कारणान्तरकल्पना, प्रसिद्धकारणाभावेऽपि कार्य्योत्पत्तिर्हि कार्य्यस्य कारणान्तरं कल्पयति । विरोधाभासे उभयमेव परस्परं बाध्यतया प्रतीयते, इह तु कारणाभावेन कार्य्यमेव बाध्यतया प्रतीयते, न तु कार्य्येण प्रमाणनिश्चितः कारणाभावोऽपि बाध्यतया प्रतीयते इति भेदः। इत्यमेव उद्योतकृत्। कारणाभावस्य क्वचित् नञादिना साक्षात् क्वचिच्च कारणाभावविरोधिन उक्त्या परम्परया प्रतिपाद्यते, यथा 'यः कौमारहरः' (४१०) इत्यादौ उत्कण्ठाकारणविरोधिनाऽऽसक्तिः ।

(११३) कारणेषु प्रसिद्धहेतुषु । अत्र बहुत्वमविवक्षितम् । अकथनम् अभावप्रतिपादनमिति यावत्, तच्च क्वचित् नञादिना साक्षात्, क्वचिच्च कार्य्यविरोधिन उक्त्या परम्परया, यथा द्वितीयोदाहरणे गतिध्वंसरूपकार्य्यस्य विरोधिनी गतिरभिहिता । साक्षादुक्तौ स्फुटत्वम् परम्परयोक्तौ अस्फुटत्वमिति

निषेधो वक्तुमिष्टस्य यो विशेषाभिधित्सया(१०९)॥२०॥
वक्ष्यमाणोक्तविषयः स आक्षेपो द्विधा मतः ।

विवक्षितस्य प्राकरणिकत्वादनुपसर्ज्जनीकार्य्यस्य (११०), अशक्यवक्तव्यत्वमतिप्रसिद्धत्वं वा विशेषं वक्तुं निषेधो (निषेध इव) यः, स वक्ष्यमाणविषय उक्तविषयश्चेति द्विधा आक्षेपः । क्रमेणोदाहरणम्,-

ए, एहि किं वि कीए वि कए
णिक्किव, भणामि अलमह वा ।
अ-विआरिअ-कज्जारम्भ-
आरिणी मरउ ण भणिस्सं (१११) ॥ [व०अप०]

---

(१०९) आसन्नवक्तव्यार्थस्य विधितात्पर्यकं विशेषप्रतिपत्तये निषेधाभिधानम् आक्षेपः । 'केचित्तु, वक्तुमिष्टुपलक्षणं करिष्यमाणस्यापि निषेध आक्षेपः । यथा,-

तां सुन्दरीं वर्णयितुं न मे वाणी प्रवर्त्तते ।

-इत्यत्र करिष्यमाणवाणीप्रवृत्तेर्निषेधो वर्णनीयस्यानिर्वाच्यतां व्यनक्तीति आहुः' इति उद्योतकृत् । 'अनिष्टस्यार्थस्य निषेधतात्पर्यकं विधिप्रतिपत्तये विधानमपर आक्षेपः । यथा,-

गच्छ गच्छसि चेत् कान्त पन्थानः सन्तु ते शुभाः ।
ममापि जन्म तत्रैव भूयाद् यत्र गतो भवान् ॥' इति दर्पणकृत् ।

(११०) अनुपसर्ज्जनीकार्य्यस्य अनुपेक्षणीयस्य । अनुपेक्षणीयस्यापि निषेधो विशेषबोधनार्थं भवतीति ज्ञापनार्थं विशेषणमिदम् । अतिप्रसिद्धत्वमिति इदमुपलक्षणं, दर्पणकृता अन्यस्यापि विशेषस्य कथनात् ।

(१११) ए, एहि किमपि कस्या अपि कृते निष्कृप, भणामि अलमथवा ।
अविचारितकार्यारम्भकारिणी म्रियतां न भणिष्यामीति सं० ।

सामान्यं वा विशेषो वा तदन्येन समर्थ्यते ।

यत्तु, सोऽर्थान्तरन्यासः साधर्म्येणेतरेण वा ॥२३॥

साधर्म्म्येण वैधर्म्म्येण वा सामान्यं विशेषेण यत्समर्थ्यते(११६), विशेषो वा सामान्येन, सोऽर्थान्तरन्यासः । क्रमेणोदाहरणम्,-

निजदोषावृतमनसामतिसुन्दरमेव भाति विपरीतम् ।
पश्यति पित्तोपहतः शशिशुभ्रं शङ्खमपि पीतम् ॥ [सा०सा०वि०]

सुसितवसनालङ्कारायां कदाचन कौमुदी-
महसि सुदृशि स्वैरं यान्त्यां गतोऽस्तमभूद्विधुः ।
तदनु भवतः कीर्त्तिः केनाप्यगीयत, येन सा
प्रियगृहमगान्मुक्ताशङ्का, क्व नास्ति शुभप्रदः ॥ [सा०वि०सा०]

गुणानामेव दौरात्म्यात् धुरि धुर्य्यो नियुज्यते ।
असञ्जातकिणस्कन्धः सुखं स्वपिति गौर्गलिः (११७) ॥
[वै०सा०वि०]

---

(११६) समर्थ्यते सोपपत्तीक्रियते निःसन्देहं प्रताय्यते । अनुपपद्यमानतया सम्भाव्यमानयोः सामान्यविशेषयोरुपपादनार्थं तयोरन्यतररूपोदाहरणोपन्यास अर्थान्तरन्यास । कार्य्यकारणयो. परस्परं दृष्टान्तदार्ष्टान्तिकभावविरहात् नैव तयो समर्थ्यसमर्थकभावः सम्भवतीति न तत्कृतप्रभेदः स्वीकृतः ।

(११७) गलिः कुत्सित इति चन्द्रिका । समर्थोऽप्यधुर्व्वहो वृष इति महेश्वरः । अलस· (गड्डे) इति तु वयं । गुणाभावात् गलिर्गौर्न धुरि नियुज्यते इति वैधर्म्म्यम् ।

सामान्यं वा विशेषो वा तदन्येन समर्थ्यते ।

यत्तु, सोऽर्थान्तरन्यासः साधर्म्येणेतरेण वा ॥२३॥

साधर्म्येण वैधर्म्येण वा सामान्यं विशेषेण यत्समर्थ्यते(११६), विशेषो वा सामान्येन, सोऽर्थान्तरन्यासः । क्रमेणोदाहरणम्,-

निजदोषावृतमनसामतिसुन्दरमेव भाति विपरीतम् ।
पश्यति पित्तोपहतः शशिशुभ्रं शङ्खमपि पीतम् ॥ [सा॰सा॰वि॰]

सुसितवसनालङ्कारायां कदाचन कौमुदी-
महसि सुदृशि स्वैरं यान्त्यां गतोऽस्तमभूद्विधुः ।
तदनु भवतः कीर्त्तिः केनाप्यगीयत, येन सा
प्रियगृहमगान्मुक्ताशङ्का, क्व नासि शुभप्रदः ॥ [सा॰वि॰सा॰]

गुणानामेव दौरात्म्यात् धुरि धुर्यो नियुज्यते ।
असञ्जातकिणस्कन्धः सुखं स्वपिति गौर्गलिः (११७) ॥
[वै॰सा॰वि॰]

---

(११६) समर्थ्यते सोपपत्तीक्रियते नि सन्देहं प्रताय्यते । अनुपपद्यमानतया सम्भाव्यमानयो सामान्यविशेषयोरुपपादनार्थं तयोरन्यतरदृष्टोदाहरणोपन्यास अर्थान्तरन्यास । कार्य्यकारणयो परस्परं दृष्टान्तदार्ष्टान्तिकभावविरहात् नैव तयो समर्थ्यसमर्थकभाव सम्भवतीति न तदुदाहृतमिद-स्वीकृत ।

(११७) गलि' कुत्सित इति चन्द्रिका । समर्थोऽप्यधुर्य्यवृषो दुष्ट इति महेश्वर । अलस' (गडे) इति तु वयं । गुणाभावात् गलिगौर्न धुरि नियुज्यते इति वैधर्म्याम् ।

सा अनुक्तनिमित्ता, उक्तनिमित्ता, अचिन्त्यनिमित्ता च (११४)।

क्रमेणोदाहरणम्,-

निद्रानिवृत्तावुदिते द्युरत्ने सखीजने द्वारपदं पराप्ते।
श्लथीकृताश्लेषरसे भुजङ्गे चचाल नालिङ्गनतोऽङ्गना सा॥ [अ०नि०]

कर्पूर इव दग्धोऽपि शक्तिमान् यो जने जने।
नमोऽस्त्ववार्य्यवीर्य्याय तस्मै मकरकेतवे॥ [उ०नि०]

स एकस्त्रीणि जयति जगन्ति कुसुमायुधः।
हरतापि तनुं यस्य शम्भुना न बलं हृतम्॥ अचि०नि०]

यथासङ्ख्यं क्रमेणैव क्रमिकाणां समन्वयः(११५)॥८२॥

यथा,-

एकस्त्रिधा वससि चेतसि चित्रमत्र
देव, द्विषाञ्च विदुषाञ्च मृगीदृशाञ्च।
तापञ्च सम्मदभरञ्च रतिञ्च पुष्णन्
शौर्य्योष्मणा च विनयेन च लीलया च॥

विशेषः। यथा, 'यः कौमारहरः' इत्यादौ अनुकूलवस्त्वविरोधित्वा दनुकूलछाया उक्तिः। कारणप्रतिषेध-फलाभावयोः साक्षादुक्तौ यथाक्रमं विभावनाविशेषोक्ती स्फुटे भवतः, परम्परया प्रतिपत्तौ तु ते अस्फुटे। अतएव 'यः कौमारहरः' इत्यादौ उभयोरेव अस्फुटता। अतएव ग्रन्थकृतैव उक्तम् (४२०) "अत्र स्फुटो न कश्चिदलङ्कारः" इति।

(११४) सहकार्यादिना कारणस्य निमित्तस्याकथने अनुक्तनिमित्ता, इदमित्थमेव अस्य कारणमिति अचिन्त्यनिमित्ता, यथा अन्त्योदाहरणे तनुं हरता हरेण बलं कथं न हृतमित्यत्र हेतुः केनापि चिन्तयितुं न शक्यते इति प्रदीपोद्योतौ।

(११५) येन क्रमेण यावन्तः पूर्वं पदार्थाः निर्दिष्टास्तेनैव क्रमेण पश्चादपि तेषां तावत्सङ्ख्यकेषु पदार्थेषु सम्बन्धो यथासङ्ख्यमलङ्कारः।

जातिश्चतुर्भिर्जात्याद्यैर्विरुद्धा स्याद्गुणस्त्रिभिः ॥२४॥
क्रिया द्वाभ्यामपि द्रव्यं द्रव्येणैवेति ते दश(१२०)।

अभिनवनलिनीकिसलय-
मृणालवलयादि दवदहनराशिः।
सुभग, कुरङ्गदृशोऽस्याः
विधिवशतस्त्वद्वियोगपविपाते ॥ (१) [जा० जा०]

गिरयोऽप्यनुन्नतियुजो मरुदप्यचलोऽब्धयोऽप्यगम्भीराः।
विश्वम्भराप्यतिलघुर्नरनाथ, तवान्तिके नियतम् ॥ (२)[जा० गु०]

येषां कण्ठपरिग्रहप्रणयिता सम्प्राप्य धाराधरः
तीक्ष्णः सोऽप्यनुरज्यते च कमपि स्नेहं पराप्नोति च (१२१)।
तेषां सङ्गररङ्गसक्तमनसा राज्ञा त्वया भूमते,
पांसूनां पटलैः प्रसाधनविधिर्निर्वर्त्यते कौतुकम् ॥ (३)[जा० क्रि०]

रूपकम्, आरोपस्य साध्यत्वात्, तस्य सिद्धत्वे एव रूपकातिशयोक्तौ स्वीकारात्, मुखचन्द्रमित्याद्युदाहरणेषु तथैव दर्शनात्। अतएव दर्पणकृता "सिद्धत्वेऽध्यवसायस्यातिशयोक्तिर्निगद्यते" इत्युक्तम्। अपि मन्दादेरभावे विरोधस्यास्फुटत्व, यथा नवमोदाहरणे इति।

(१२०) जात्याद्यैः जातिगुणक्रियाद्रव्यैः। त्रिभिः गुणक्रियाद्रव्यैः। गुणेन जातेर्विरोध एव जात्या गुणस्य विरोध इति न पृथगुक्तिः। एवमग्रेऽपीत्यर्थः। जात्यादयो द्वितीयोल्लासे दर्शिताः।

(१२१)'अत्र धाराधरत्व-(खड्गत्व)-जातेरनुरागस्नेहपराप्तिक्रियाभ्यां विरोध, सौहित्य-चिक्कणत्वार्थकत्वादविरोध' इति प्रदीपः। 'तीक्ष्णः सोऽपि' इत्युक्त्वा तीक्ष्णत्वगुणेनापि विरोधः स्फुटं प्रतीयते

अहो हि मे बह्वपराद्धमायुषा,
यदप्रियं वाच्यमिदं मयेदृशम् ।
त एव धन्याः सुहृदः पराभवं
जगत्यदृष्ट्वैव हि ये क्षयं गताः (११८)॥[वें॰ वि॰ चा॰]

विरोधः सोऽविरोधेऽपि विरुद्धत्वेन यद्वचः ।

वस्तुवृत्तेन (११९) अविरोधेऽपि विरुद्धयोरिव यदभिधानं, स विरोधः ।

---

(११८) पूर्व्वार्द्धप्रदर्शितस्य सुहृत्क्षयदर्शनस्य विपरीतं सुहृतक्षया-दर्शनमिति वैधर्म्म्यम् ।

(११९) वस्तुवृत्तेन वस्तुगत्या याथार्थ्येन । विरुद्धार्थप्रतिपादकस्य पदादेरर्थान्तरपरत्वादिना वस्तुतो विरोधाभावेऽपि आपाततः विरोध-प्रतीतिर्विरोधभासः अलङ्कारः, अयमेव विरोधाभास इत्युच्यते । विरोधश्च भिन्नदेशतया प्रसिद्धयोरेकदेशसम्बन्धादिरूपः पर्य्यवस्यति, यथोदाहरणे, नलिनीकिसलयादि दवदहनराशि'रिति कथनात् नलिनीकिसलयत्वादि-जात्या दवदहनत्वजातेर्विरोधः । एकदेशस्थयोर्भिन्नदेशतायाम् असङ्गति-अलङ्कारो वक्ष्यते । प्रकृतस्य वाक्यार्थस्य विरोधे एव विरोधालङ्कारः, व्यङ्ग्यार्थस्य विरोधे तु नायमलङ्कारः किन्तु विरोधालङ्कारध्वनिः, यथा "तिग्मरुचिरप्रतापः" (५। ४०) इत्यादौ ।

विरोधश्च तत्रैव स्फुटं प्रतीयते यत्र विरोधद्योतकोऽपिशब्दः, यथा द्वितीयादिषु उदाहरणेषु; यत्र वा क्रिययोर्विरोधे तयोः समुच्चयबोधक-चकारः, यथा अष्टमे उदाहरणे, यत्र वा, 'अभूत् भवति भविष्यति' इत्यादिभिः क्रियापदैः विरुद्धयोरैक्यं साध्यतया प्रतीयते, यथा प्रथम-पञ्चम-सप्तमेषु उदाहरणेषु । सप्तमे अभूत् इति क्रियापदमस्ति, अन्ययोस्तु वाक्यसमाप्त्यर्थं कयोश्चिदपि क्रियापदयोरूह्यत्वम् । अत एव प्रथमसप्तमयोरुदाहरणयोर्न

विवेकप्रध्वंसादुपचितमहामोहगहनो
विकारः कोऽप्यन्तर्जडयति च तापञ्च कुरुते (१२४) ॥(८)
[कि॰कि॰]

अयं वारामेको निलय इति रत्नाकर इति
श्रितोऽस्माभिस्तृष्णातरलितमनोभिर्जलनिधिः ।
क एवं जानीते निजकरपुटीकोटरगतं
क्षणादेनंताम्यत्तिमिमकरमापास्यतिमुनि.(१२५)॥(९)[कि॰द्र॰]

समद-मतङ्गज-मदजल-
निस्यन्दतरङ्गिणीपरिष्वङ्गात् ।
क्षितितिलक, त्वयि तटजुषि
शङ्करचूडापगापि कालिन्दी (१२६) ॥(१०)[द्र द्र॰]

स्वभावोक्तिस्तु डिम्भादेःस्वक्रियारूपवर्णनम॥२५॥(१२७)

---

(१२४) ड-लयोरैक्यात् जडयति जलयति, शीतलयति।

(१२५) मुनिरगस्त्यः । पानक्रियाया अगस्त्येन कर्त्रा, समुद्रेण कर्मणा च द्रव्येण विरोधः, नरविशेषस्य अगस्त्यस्य समुद्रपानासम्भवात् ।

(१२६) शङ्करचूडापगा गङ्गा। कालिन्दी यमुना। मदजलनीलिम्ना गङ्गाया नीलता, तेन इह विरोधापादनम् ।

(१२७) डिम्भादेरित्यादिना विवेकशक्तिरहितानां तिर्य्यगादीनां ग्रहणमिति महेश्वरोद्योतौ । वस्तुत उपलक्षणमेतत्, एवं क्रियारूपेत्यपि उपलक्षणम्, तेन यस्य कस्यचित् वस्तुनोऽसाधारणधर्म्मवर्णनमेव स्वभावोक्तिः, यथा वस्तुनः स्वभावस्य तत्कालमात्रस्य प्रकृतिसिद्धस्य धर्म्मस्य प्रकाशो भवेत् तादृशी उक्तिरिति यावत् ।

सृजति च जगदिदमवति च
संहरति च हेलयैव यो नियतम् ।
अवसरवशतः शफरो
जनार्दनः सोऽपि चित्रमिदम् (१२२) ॥ (४) [जा॰द्र॰]
सततं मुसलासक्ता
बहुतरगृहकर्म्मघटनया नृपते ।
द्विजपत्नीनां कठिनाः
सति भवति कराः सरोजसुकुमाराः ॥ (५) [गु॰गु॰]
पेशलमपि खलवचनं दहतितरां मानसं सुतत्त्वविदाम् ।
परुषमपि सुजनवाक्यं मलयजरसवत्प्रमोदयति ॥(६)[गु॰क्रि॰]
क्रौञ्चाद्रिरुद्दामदृषद्दृढोऽयं
यन्मार्गणानर्गलशातपाते ।
अभून्नवाम्भोजदलाभिजातः,
स भार्गवः सत्यमपूर्वसर्गः (१२३) ॥ (७) [गु॰द्र॰]
परिच्छेदातीतः सकलवचनानामविषयः
पुनर्जन्मन्यस्मिन्ननुभवपथं यो न गतवान् ।

---

(१२२) अत्र शफरत्वजातेर्जनार्दनेन द्रव्येण विरोधः ।

(१२३) नवाम्भोजदलस्य अभिजात नूतनकमलवर्णनीय, तज्जातीय, तत्सदृश, तद्वत्कोमल इति फलितार्थः । कोमलत्वेन गुणेन क्रौञ्चाद्रिदरणस्य विरोधः ।

विवेकप्रध्वंसादुपचितमहामोहगहनो
विकारः कोऽप्यन्तर्जडयति च तापञ्च कुरुते (१२४) ॥(८)
[कि॰कि॰]

अयं वारामेको निलय इति रत्नाकर इति
श्रितोऽस्माभिस्तृष्णातरलितमनोभिर्जलनिधिः ।
क एवं जानीते निजकरपुटीकोटरगतं
क्षणादेनं ताम्यत्तिमिमकरमापास्यतिमुनिः(१२५)॥(९)[कि॰इ॰]

समद-मतङ्गज-मदजल-
निस्यन्दतरङ्गिणीपरिष्वङ्गात् ।
क्षितितिलक, त्वयि तटजुषि
शङ्करचूडापगापि कालिन्दी (१२६) ॥(१०)[इ इ॰]

स्वभावोक्तिस्तु डिम्भादेः स्वक्रियारूपवर्णनम्॥२५॥(१२७)

---

(१२४) ड-लयोरैक्यात् जडयति जलयति, शीतलयति ।

(१२५) मुनिरगस्त्य । पानक्रियाया अगस्त्येन कर्त्रा, समुद्रेण कर्मणा च द्रव्येण विरोध, नरविशेषस्य अगस्त्यस्य समुद्रपानासम्भवात् ।

(१२६) शङ्करचूडापगा गङ्गा । कालिन्दी यमुना । मदजलनीलिम्ना गङ्गाया नीलता, तेन इह विरोधापादनम ।

(१२७) डिम्भादेरित्यादिना विवेकशक्तिरहितानां तिर्य्यगादीनां ग्रहणमिति महेश्वरोद्योतौ । वस्तुत उपलक्षणमेतत्, एवं क्रियारूपेत्यपि उपलक्षणम्, तेन यस्य कस्यचित् वस्तुनोऽसाधारणधर्म्मवर्णनमेव स्वभावोक्ति, यथा वस्तुनः स्वभावस्य तन्मात्रगतस्य प्रकृतिसिद्धस्य धर्म्मस्य प्रकाशो भवेत् तादृशी उक्तिरिति यावत् ।

स्वयोस्तदेकाश्रययोः । रूपं वर्णः संस्थानञ्च (१२८)।

उदाहरणम्,-

पश्चादङ्घ्री प्रसार्य्य त्रिक-नतिविततं द्राघयित्वाङ्गमुच्चैः,
आसज्याभुग्नकण्ठो मुखमुरसि सटां धूलिधूम्रां विधूय ।
घासग्रासाभिलाषादनवरतचलत्प्रोथतुण्डस्तुरङ्गो
मन्दं शब्दायमानो विलिखति शयनादुत्थितः क्ष्मां खुरेण(१२९)॥

व्याजस्तुतिर्मुखे निन्दा स्तुतिर्वा रूढिरन्यथा (१३०) ।

व्याजरूपा व्याजेन वा स्तुतिः । क्रमेणोदाहरणम्,-

हित्वा त्वामुपरोधबन्ध्यमनसां मन्ये न मौलिः परः,
लज्जावर्जनमन्तरेण न रमामन्यत्र सन्दृश्यते ।
यस्त्यागं तनुतेतरां मुखशतैरेत्याश्रितायाः श्रियः,
प्राप्य त्यागकृतावमाननमपि त्वय्येव यस्याः स्थितिः ॥ [स्रु॰]

---

(१२८) तदेकाश्रययोः तन्मात्रसत्त्वयोः । संस्थानं अङ्गप्रत्यङ्ग-विन्यासः, आकारो वा ।

(१२९) त्रिकस्य कोटिप्रदेशस्य नतिर्नमनं, विततं विस्तारय यथा स्यात् तथा अङ्गम् उच्चैः द्राघयित्वा दीर्घं कृत्वा, मुखं उरसि आसज्य संयुज्य आभुग्नकण्ठः नम्रीकृतकण्ठः । अनवरतं चलन् प्रोथो नासिका यत्र तादृशं तुण्डं मुखं यस्य सः ।

(१३०)मुखे आपाततः । रूढिः पर्य्यवसाने प्रतीतिः । अन्यथा (यथाक्रमं) स्तुत्या निन्दया वा । स्तुतिपर्य्यवसायिनी निन्दा, निन्दापर्य्यवसायिनी वा स्तुतिर्व्याजस्तुतिरिति फलितम् । व्याजस्तुतिपदस्य एतदर्थद्वयं बोध्यम्।

हे हेलाजित-बोधिसत्व, वचसां किं विस्तरैस्तोयधे,
नास्ति त्वत्सदृशः परः परहिताधाने गृहीतव्रतः ।
तृष्यत्पान्थजनोपकार-घटना-वैमुख्य-लब्धायशो-
भारप्रोद्वहने करोषि कृपया साहायकं यन्मरोः ॥ [नि॰]

सा सहोक्तिः सहार्थस्य बलादेकं द्विवाचकम् ॥२६॥

एकार्थाभिधायकमपि सहार्थबलात् यद् उभयस्यावगमकं सा सहोक्तिः (१२१) । यथा,-

सह दिअहणिसाहिँ दीहरा सासदण्डा,
सह मणिवलएहिँ वाप्पधारा गलन्ति ।
तुह सुहअ, विओए तीअ उव्वेअणीए
सह अ तणुलदाए दुब्बला जीविदासा (१२२) ॥

श्वासदण्डादिगतं दीर्घत्वादि शाब्दम्, दिवसनिशादिगतं तु सहार्थसामर्थ्यात्प्रतिपद्यते ।

---

(१२१) यथोदाहरणे 'दीर्घा श्वासदण्डा भवन्ति' इति वाक्यं श्वासदण्डगतमेवैकं दीर्घभवनमभिधत्ते । तथापि सहशब्दस्य एकक्रियान्वयित्वरूपार्थोऽन्वबोधकतया 'दिवसनिशाभिः सह' इत्यत्र सहशब्देन प्रकृतायां एकस्यां दीर्घभवनक्रियायामन्वयलाभ इति श्वासदण्डदीर्घभवनवत् दिवसनिशादीर्घभवनस्य अवगम इति । 'पुत्रेण सह पिता गच्छति' इत्यादौ चमत्काराभावात् अतिशयोक्तिमूलिका एव चमत्कारजनिका सहोक्तिरलङ्कारः ।

(१२२) सह दिवसनिशाभिर्दीर्घाः श्वासदण्डा',
सह मणिवलयैर्बाष्पधारा गलन्ति ।
तव सुभग, वियोगे तस्या उद्वेगिन्याः
सह च तनुलतया दुर्बला जीविताशा ॥ इति सं॰ ।

विनोक्तिः सा, विनान्येन, यत्रान्यः सन्न, नेतरः(१३३)

क्वचिदशोभनः, क्वचिच्छोभनः। क्रमेणोदाहरणम्,-

अरुचिर्निशया विना शशी,
शशिना सापि विना महत्तमः।
उभयेन विना मनोभव-
स्फुरितं नैव चकास्ति कामिनोः॥ [यशो०]

मृगलोचनया विना विचित्रव्यवहार-प्रतिभा-प्रभा-प्रगल्भः।
अमृतद्युतिसुन्दराशयोऽयं सुहृदा तेन विना नरेन्द्रसूनुः॥
[शो०]

परिवृत्तिर्विनिमयो योऽर्थानां स्यात्समासमैः ॥२७॥

परिवृत्तिरलङ्कारः (१३४)। उदाहरणम्,-

लतानामेतासामुदितकुसुमानां मरुदयं
मतं लास्यं दत्त्वा श्रयति भृशमामोदमसमम्।
लतास्वध्वन्यानामहह! दृशमादाय सहसा
ददात्याधिव्याधिभ्रमिरुदितमोहव्यतिकरम्॥

अत्र. प्रथमेऽर्द्धे समेन समस्य; द्वितीये उत्तमेन न्यूनस्य।

---

(१३३) यत्र शोभनः, इतरः अशोभनः। शोभन इति वाक्येऽपि 'अशोभनो न' इत्यभावप्रत्ययेनाभिधानस्यायमभिप्रायः, यद् वर्णनीयवस्तुनो अशोभनत्वं प्रतीयते, तत् परस्परविरोधविजृम्भितमेव, वर्णनीयस्य वस्तुनः तु स्वाभाविकमेव शोभनत्वमिति दर्पणाभिप्रायः।

(१३४) कारिकायाम्, विनिमयः किञ्चित् वस्तु दत्त्वा कस्यचित् वस्तुन आदानम्। समासमयोरन्यतरस्य दानपूर्वकमन्यतरस्यादानं परिवृत्तिरर्थालङ्कारः। समतापक्षे उदाहृतमनुपादेयत्वाद्दोषैः।

नानाविधप्रहरणैर्नृप, सम्प्रहारे
स्वीकृत्य दारुणनिनादवतः प्रहारान्।
दृप्तारिवीरविसरेण वसुन्धरेयं
निर्विघ्नलम्भपरिरम्भविधिर्वितीर्णा॥

अत्र न्यूनेनोत्तमस्य॥

प्रत्यक्षा इव यद्भावाः क्रियन्ते भूतभाविनः।

तद्भाविकम्,

भूताश्च भाविनश्चेति द्वन्द्वः। भावः कवेरभिप्रायः (१३५) अस्तीति भाविकम्। उदाहरणम्,-

आसीदञ्जनमत्रेति पश्यामि तव लोचने।
भाविभूषणसम्भारां साक्षात्कुर्वे तवाकृतिम्॥

अत्राद्ये भूतस्य, द्वितीये भाविनो दर्शनम्॥

काव्यलिङ्गं हेतोर्वाक्यपदार्थता (१३६) ॥२८॥

---

(१३५) अभिप्रायः भूतभाविनोरपि प्रत्यक्षतयैव प्रतिपादनेच्छा। यथोदाहरणे, 'अत्र अञ्जनम् आसीत्' इति पश्यामि, 'भाविभूषणसम्भारां तवाकृतिं साक्षात् कुर्व्वे' इत्यनेन भूतस्यापि अञ्जनस्य भविष्यतोऽपि च भूषणसम्भारस्य दर्शनक्रिययाऽन्वयात् वर्त्तमानतया प्रतिपादनं, वर्त्तमानस्यैव दर्शनयोग्यत्वात्। भूतभविष्यतोरप्यनयोः कोऽपि सन्देहो नास्तीति प्रतिपत्त्यर्थं वर्त्तमानतयैव प्रतिपादनम्।

(१३६) हेतोः, प्रतिपाद्यमानं कमप्यर्थं प्रति कारणस्य। वाक्यपदार्थत्वे स्वरूपत एव (हेतुत्वप्रतिपादनं विनैव) वाक्यस्य पदस्य वा प्रतिपाद्यत्वे। हेतुत्वस्य तु हि-पद-पञ्चमीविभक्त्यादिना वाच्यत्वेऽगूढत्वेन चमत्कारितया

वाक्यार्थता यथा,-

वपुःप्रादुर्भावादनुमितमिदं, जन्मनि पुरा,
पुरारे, न प्रायः क्वचिदपि भवन्तं प्रणतवान् ।
नमन्मुक्तः सम्प्रत्यहमतनुरग्रेऽप्यनतिभाक्,
महेश, क्षन्तव्यं तदिदमपराधद्वयमपि (१३७) ॥

अनेकपदार्थता यथा,-

प्रणयिसखीसलीलपरिहासरसाधिगतै-
र्ललितशिरीषपुष्पहननैरपि ताम्यति यत् ।
वपुषि वधाय तत्र तव शस्त्रमुपक्षिपतः
पततु शिरस्यकाण्डयमदण्ड इवैष भुजः (१३८) ॥

एकपदार्थता यथा,-

भस्मोद्धूलन, भद्रमस्तु भवते रुद्राक्षमाले, शुभम्,
हा सोपानपरम्परां गिरिसुताकान्तालयालङ्कृतिम् ।
अद्याराधनतोषितेन विभुना युष्मत्सपर्य्यासुखा-
लोकोच्छेदिनि मोक्षनामनि महामोहे निधीयामहे ॥

एषु, अपराधद्वये पूर्वापरजन्मनोरनमनं, भुजपाते शस्त्रोपक्षेपः महामोहे सुधालोकोच्छेदित्वञ्च यथाक्रममुक्तरूपो हेतुः ॥

पर्यायोक्तं विना वाच्यवाचकत्वेन, यद्वचः।

वाच्यवाचकभावव्यतिरिक्तेन अवगमनव्यापारेण (१३८) यत् प्रतिपादनं, तत् (पर्यायेण भङ्ग्यन्तरेण कथनात्) पर्यायोक्तम्। उदाहरणम्,

> यं प्रेक्ष्य चिररूढ़ापि निवासप्रीतिरुज्भिता।
> मदेनैरावणमुखे मानेन हृदये हरेः ॥

अत्र ऐरावणशक्रौ मदमानमुक्तौ जाताविति व्यङ्ग्यमपि शब्देन

---

(१३८) अवगमन व्यञ्जना। प्रतिपादनम् बोधनम्, अर्थात् वक्तव्यस्य अर्थस्य। भङ्गि: प्रकारः। विवक्षितमर्थं साक्षात् (स्ववाचकपदेन) अकथयित्वा (वैचित्र्यविशेषाय) प्रकारान्तरेण कथनम् पर्य्यायोक्तमिति। तदुक्तं दण्डिना,–

> 'अर्थमिष्टमनाख्याय साक्षात्, तस्यैव सिद्धये।
> यत्प्रकारान्तराख्यानं पर्य्यायोक्तं तदिष्यते' ॥ इति।

अत्र वाच्यार्थव्यङ्ग्यार्थयोः पर्य्यवसाने ऐक्यम्, केवलं उक्तिप्रतीत्योः प्रकारभेदः, तत्र पर्यायोक्तमिति फलितार्थः, यथोदाहरणे, ऐरावणशक्रौ मदमानमुक्तौ जाताविति व्यङ्ग्यार्थ एव 'यं प्रेक्ष्य' इत्यादिना शब्देन प्रकारभेदेन उच्यते; यथा, 'जनो गच्छति' 'जनेन गम्यते' इति, 'आगम्यतां', 'गमनेनालङ्क्रियतामिदं' इत्यादि। ततश्च य एवार्थः अभिधातुमभिप्रेयते, स एवार्थः व्यञ्जनया प्रतीयते, परन्तु येन प्रकारेणार्थो व्यज्यते, न तेन प्रकारेण उच्यते इति प्रकारभेद। वैचित्र्यविशेषाय साक्षादतथा प्रकारान्तरेण कथनं न दोषायेति। अत्र यद्यपि व्यङ्ग्योऽंशः अतिस्फुटतया न तथा अतिशेते यथा उक्तौचित्यमिति न ध्वनित्वं, नापि गुणीभूतव्यङ्ग्यत्वमिति, किन्तु चित्रकाव्यत्वमिति विभावनीयम्।

उच्यते, तेन, यदेवोच्यते, तदेव व्यङ्ग्यं, यथा तु व्यङ्ग्यं न तथोच्यते ; यथा (१४०) गवि शुक्ले चलति दृष्टे, 'गौः शुक्लश्चलति'-इति विकल्पः, यदेव दृष्टं तदेव विकल्पयति, नतु यथा दृष्टं तथा, यतोऽभिन्नासंसृष्टत्वेन दृष्टम्, भेदसंसर्गाभ्यां विकल्पयति ॥

---

(१४०) एकेन प्रकारेण यद्गतस्यापि अर्थस्य प्रकारान्तरेण प्रतिपत्तौ दृष्टान्तमाह, 'यथा गवि' इति । 'वस्तिदमिति इन्द्रियेण चक्षुरादिना सामान्यत प्रथममालोचयति, ततश्च 'इदमेवं, इदं नैवं' इत्यादिरीत्या विशेषेण विशेषणविशेष्यभावसम्बन्धादिना मनसा सम्यक् कल्पयति, विवेचयति इति मन विकल्पक सङ्कल्पकमिति चोच्यते' इति शास्त्रनियमेन चक्षुरादिना प्रथमत एव, गौ शुक्लश्चलतीतिरीत्या विशेषणविशेष्यभावेन गो-शुक्ल-चलनानां बोधो न जायते, किन्तु परस्परसम्बन्धानवगाहनेन तेषां ज्ञान जायते, पश्चात् मन विशेषणविशेष्यभावेन गो शुक्लगुण-चलनक्रियाभ्यां सम्बन्धावधारणात्मक 'गौ शुक्लश्चलति' इत्याकारकं विकल्पज्ञान जनयति इति ।

विकल्पे च ज्ञाने, गौ शुक्लगुण-चलनक्रियाभ्यां भिन्नत्वेन तयोः आधार-रूपसम्बन्धित्वेन च प्रकारेण भासते, (गौ शुक्ल चलतीति विशिष्टज्ञानानन्तरं गवि शुक्लगुणादेर्भेदसम्बन्धयो उभयोरप्युदयात्), प्राथमिके तु ज्ञाने भेदसम्बन्धौ न प्रकारौ इति । यथा पूर्वं दृष्टानामपि गवादीनां विकल्पज्ञाने प्रकारान्तरेण पुन -प्रतीति , तथा प्रकृते वाच्यस्यापि प्रकारभेदेन व्यञ्जनया पुन -प्रतीतिरिति । यथा दृष्ट, येन प्रकारेण दृष्टम् । तथा तेनैव रूपेणेत्यर्थ । अभिन्नासंसृष्टत्वेन दृष्टमित्यस्य भेदेन सम्बन्धेन च प्रकारेण अदृष्टमिति फलितोऽर्थ ।

प्राथमिके दर्शने गो[illegible]ल चलनानामभेद एव प्रतीयते, न तु भेद, परस्पर संसर्गो वा प्रतीयते, तयो भेदसंसर्गौ तु मनसा पश्चात् कल्पयति इति तु यथाऽऽत्मानुसार(?) व्याचक्षते ।

उदात्तं वस्तुनः सम्पत्,

सम्पत् समृद्धियोगः । यथा,-

मुक्ताः केलिविसूत्रहारगलिताः सम्मार्जनीभिर्हृताः
प्रातः प्राङ्गणसीम्नि मन्थरचलद्बालाङ्घ्रिलाक्षारुणाः ।
दूराद्दाडिमबीजशङ्कितधियः कर्षन्ति केलीशुकाः
यद्विद्वद्भवनेषु, भोजनृपतेस्तत् त्यागलीलायितम् ॥

महतां चोपलक्षणम् (१४१) ॥२८॥

उपलक्षणमङ्गभावः, अर्थादुपलक्षणीयेऽर्थे । उदाहरणम्,-

तदिदमरण्यं यस्मिन्दशरथवचनानुपालनव्यसनी ।
निवसन् बाहुसहायश्चकार रक्षः-क्षयं रामः ।

नचात्र वीरो रसः (१४२), तस्येहाङ्गत्वात् ॥

तत्सिद्धिहेतावेकस्मिन् यत्रान्यत्तत्करं भवेत् ।
समुच्चयोऽसौ (१४३),

---

(१४१) उपलक्षणीयेऽङ्गिनि वर्णनीये वर्णनीयस्यार्थस्य विशेषणतया महत उपादानेऽप्युदात्तमित्यर्थः ।

(१४२) बाहुमात्रसाहाय्यात् रक्षःक्षयकरणरूपेण अनुभावेन अभिव्यक्तस्य उत्साहस्यैव चमत्कारित्वादिति शेषः । तथा च वीररसध्वनिरेवायं नतूदात्तचित्रध्वनिरिति पूर्वपक्षः । अङ्गत्वात् परम्परया उत्कर्षकत्वेन उपकारकत्वात्, उत्साहेन उत्कर्षितो हि रामः वर्णनीयमरण्यमुत्कर्षयति । अयमत्र सिद्धान्तः, नात्र वीरो रसो वर्णनीयः, किन्तु अरण्यम्, अतो न वीररसध्वनिरिति ।

(१४३) काव्यलिङ्गे हेतुत्वमात्रं विवक्षितम्, अत्र समाधिसमाध्यलङ्कारे एकेन हेतुना कार्ये निष्पाद्यमाने आगन्तुकेनापरेण कार्यस्य सौकर्यकरणं

तस्य (प्रस्तुतस्य कार्य्यस्य) एकस्मिन् साधके स्थिते साधकान्तराणि यत्र सम्भवन्ति, स समुच्चयः । उदाहरणम्,-

दुर्व्वाराः स्मरमार्गणाः, प्रियतमो दूरे, मनोऽत्युत्सुकं,
गाढ़म् प्रेम, नवं वयोऽतिकठिनाः प्राणाः, कुलं निर्म्मलम् ।
स्त्रीत्वं धैर्य्यविरोधि, मन्मथसुहृत्कालः, कृतान्तोऽक्षमी,
नो सख्यश्चतुराः, कथं नु विरहः सोढ़व्य इत्थं शठः ॥ (कयो०)

अत्र विरहासहत्वं स्मरमार्गणा एव कुर्व्वन्ति, तदुपरि प्रियतमदूरस्थित्यादि उपात्तम् । एष एव समुच्चयः सद्योगेऽसद्योगे सदसद्योगे च पर्य्यवस्यतीति न पृथक् लक्ष्यते । तथाहि,

कुलममलिनं, भद्रा मूर्त्तिर्मतिः श्रुतशालिनी,
भुजबलमलं, स्फीता लक्ष्मीः, प्रभुत्वमखण्डितम् ।
प्रकृतिसुभगाः ह्येते भावाः, अमीभिरयं जनो
व्रजति सुतरां दर्पं, राजन्, त एव तवाङ्कुशाः ॥

अत्र सतां योगः । उक्तोदाहरणे तु असतां योगः ।

शशी दिवसधूसरो, गलितयौवना कामिनी,
सरो विगतवारिजं, मुखमनक्षरं स्वाकृतेः ।
प्रभुर्धनपरायणः, सततदुर्गतः सज्जनो,
नृपाङ्गनगतः खलो मनसि सप्त शल्यानि मे ॥

विरचितं, अत्र तु बहूनां कार्य्यकरणसमावेशः साहित्यं विरचितमिति परस्परमेषां भेद ।

अत्र, शशिनि धूसरे शलेऽव खलशान्तरागोति (१४४) । शोभनाशोभनयोगः (१४५) ॥

स त्वन्यो, युगपद्‌ या गुणक्रियाः ॥३०॥

गुणौ च क्रिये च गुणक्रिये च, गुणक्रियाः (१४६) । क्रमेणोदाहरणम्,-

विदलितसकलारिकुलं
तव बलमिदमभवदाशु विमलञ्च ।
प्रखलमुखानि नराधिप,
मलिनानि च यातानि ॥ [गु॰गु॰]

---

(१४४) धूसरमणिरूपयत्यमेव मर्मभेदं करोति, तदुपरि गलित-यौवनादीनि उपात्तानीति समुच्चयस्य सामान्यलक्षणसमन्वय इति शेषः ।

(१४५) शशिनः स्वतःशोभनस्यापि दिवसधूसरत्वात् अशोभनत्वेन शोभनाशोभनरूपस्य, तादृशैरेव कामिनीप्रभृतिभिः स्वतःशोभनैः गलित-यौवनत्वादिना अशोभनैः समुच्चयः । 'नृपाङ्गनगतः खलः'-इत्यत्र तु नृपाङ्गन-गतत्वेन शोभनत्वम्, खलत्वेन तु अशोभनत्वमिति रीत्या सदसद्रूपतासमर्थ-नेऽपि अखिलसंयोगे नायमलङ्कारः, किन्तु स्वतःशोभनस्य धर्मिविशेषस्यर्थात् अशोभनरूपस्य सदसतः प्रकरणे स्वतोऽशोभनरूपस्य खलस्य पाठात्, सदसत्-मिलनप्रक्रमभङ्गरूपदोषावेव स्तः । इह सदसत्त्वम् उपादेयानुपादेयतया वस्तुरभिन्नत्वम्, 'दुर्वारा' इत्यत्र प्रियतमादयः स्वतःशोभना अपि वस्तुतः विरहिण्याः दुःखहेतुतया तदानीमनुपादेयतयैव विवक्षिता इत्यवधेयम् । इह तु शशिप्रभृतय उभयरूपतयैव विवक्षिता इति सदसत्त्वम् । एवमेव चन्द्रिकायाम् ।

(१४६) अत्र च समस्त 'गुणक्रियाः' इति पदम् एकशेषनिष्पन्नम्, यथा, गुणौ च क्रिये च गुणक्रियाः, गुणश्च क्रिया च गुणक्रिये, गुणक्रियाश्च

अयमेकपदे तया वियोगः
प्रियया चोपनतः सुदुःसहो मे।
नववारिधरोदयादहोभि-
र्भवितव्यञ्च निरातपत्वरम्यैः॥ [क्रि० क्रि०]
कलुषञ्च तवाहितेष्वकस्मात्
सितपङ्केरुहसोदरश्रि चक्षुः।
पतितञ्च महीपतीन्द्र, तेषां
वपुषि प्रस्फुटमापदां कटाक्षैः॥ [गु० क्रि०]
'धुनोति चासिं तनुते च कीर्त्तिम्' इत्यादेः,
'कृपाणपाणिश्च भवान् रणक्षितौ
ससाधुवादाश्च सुराः सुरालये।'-

इत्यादेश्च दर्शनात्,(१४७) व्यधिकरणे' इति,'एकस्मिन्देशे' इति च न वाच्यम् (१४८)।

गुणक्रिये च गुणक्रिया इति। गुणक्रियासाहित्यं समुच्चयः। दीपके तु सतीष्वपि बह्वीषु क्रियासु साहित्यं न विवक्षितमिति ततो भेदः।

(१४७) एषु कार्यकारणयोरेककालात्मकविपर्ययरूपातिशयोक्तिमूलं न तु स एवालङ्कारः, तस्य तदङ्गत्वात्।

(१४८) न वाच्यं लक्षणे न निवेश्यम्, तथा निवेशे एषामसंग्रहः स्यात्, यत 'धुनोति, तनुते' इत्येतयोः एक एव कर्त्ता इति न क्रिययोः व्यधिकरणता, तथा 'रणक्षितौ भवान्, देवाः सुरालये' इति कथनात्, न पाणौ-कृपाणकरणसाधुवादकरणयोः क्रिययोरेकदेशता इति। तथाच गुणक्रियासाहित्यमात्रं समुच्चय इत्यङ्गीकार्यम्।

एकं क्रमेणानेकस्मिन् पर्य्यायः

एकं वस्तु क्रमेणानेकस्मिन् भवति क्रियते वा (१४९) स पर्य्यायः । क्रमेणोदाहरणम् (१५०),-

नन्वाश्रयस्थितिरियं तव कालकूट,
केनोत्तरोत्तरविशिष्टपदोपदिष्टा ।
प्रागर्णवस्य हृदये, वृषलक्ष्मणोऽथ
कण्ठेऽधुना वससि वाचि पुनः खलानाम् ॥

यथा वा,

बिम्बौष्ठ एव रागस्ते तन्वि, पूर्व्वमदृश्यत ।
अधुना हृदयेऽप्येष मृगशावाक्षि, लक्ष्यते ॥ [भ०]

रागस्य वस्तुतो भेदेऽप्येकतया ध्यवसितत्वादेकत्वम् अविरुद्धम् (१५१) ।

---

(१४९) एकस्य वस्तुनोऽनेकत्र सम्बन्धो यत्र, 'निवेशित क्वत समारोपित' इत्यादिक्रमेण नोक्तं, तत्र एकं वस्तु क्रमेणानेकत्र भवति, यत्र तु तथा उक्तं तत्र क्रियते इति विशेषः ।

(१५०) 'श्रोणीभारस्त्यजति तनुतां, सेवते मध्यभागः,
पद्भ्यां मुक्तास्तरलगतयः संश्रिता लोचनाभ्याम् ।
धत्ते वक्षः कुचसचिवतामद्वितीयञ्च वक्त्रम्,
तद्गात्राणां गुणविनिमयः कल्पितो यौवनेन ॥'

-इति पद्यम् प्रदीपोद्द्योतनिदर्शनकृद्भिरत्र नोदाहृतम्, क्रमभङ्गभीरुणा महेश्वरेण च बिम्बौष्ठ एवेति पद्यस्यानन्तरं, 'क्रियते' इत्यस्य उदाहरणतया व्यधायि, चन्द्रिकायान्तु प्रथममेवेदमुदाहरणतया व्याख्यातम् । प्रयोजनाभावात् प्रदीपाद्यनुसरणमेव श्रेय इति कृत्वा इदं नोद्धृतम् ।

(१५१) तथाच श्लेषमूलकातिशयोक्तिरेवात्रास्य मूलं बोध्यम् ।

तत्ताणं सिरिसहोअररअणाहरणम्मि हिअअमेकरसं।
बिंबाहरे पिआणं णिवेसिअं कुसुमबाणेण(१५२)॥ [क्रि०]

अन्यस्ततोऽन्यथा (१५३) ।

अनेकमेकस्मिन् क्रमेण भवति क्रियते वा सोऽन्यः । क्रमेण उदाहरणम्,-

मधुरिमरुचिरं वचः खलानाम्
अमृतमहो प्रथमं पृथु व्यनक्ति ।
अथ कथयति मोहहेतुमन्त-
र्गतमिव हालाहलं विषं तदेव ॥ [भ०]

तद्गेहं नतभित्ति, मन्दिरमिदं लब्धावकाशं दिवः,
सा धेनुर्जरती, नदन्ति करिणामेता घनाभा घटाः ।
स क्षुद्रो मुसलध्वनिः, कलमिदं सङ्गीतकं योषिताम्
आश्चर्यं दिवसैर्द्विजोऽयमियतीं भूमिं समारोपितः ॥ [क्रि०]

अनुमानं तदुक्तं यत्साध्यसाधनयोर्वचः ॥२१॥

पक्षधर्मान्वयव्यतिरेकित्वेन (१५४) त्रिरूपो हेतुः साधनं, धर्मिणि अयोगव्यवच्छेदो व्यापकस्य, साध्यत्वम् । यथा,-

---

(१५२) तेषां श्रीसहोदररत्नाभरणे हृदयमेकरसम् ।
बिम्बाधरे प्रियाणां निवेशितम् कुसुमबाणेन ॥ इति सं० ।

श्रीसहोदररत्नम् कौस्तुभ, तदाभरणे हरौ इति उद्योतचन्द्रिकाप्रदीपादयः । रअणाहरणम्मि रत्नस्य रत्नाहरणे इति केचिद्वदन्ति ।

(१५३) "पर्यायोऽन्यस्ततोऽन्यथा" इति ग्रन्थे समाप्तं नाम छन्दोभङ्गः ।

(१५४) पक्षधर्मत्वम्, पक्षे (यत्रानुमिनोति स पक्षः, 'पर्वतो वह्निमान् धूमात्' इत्यत्र तु पर्वतादिः) हेतोर्वर्तित्वम् । अन्वयित्वम्, सपक्षे

यत्रैता लहरीचलाचलदृशो व्यापारयन्ति भ्रुवं,
यत् तत्रैव पतन्ति सन्ततममी मर्मस्पृशो मार्गणाः ।
तच्चक्रीकृत-चापमञ्चितशर-प्रेङ्खत्करः क्रोधनो
धावत्यग्रत एव शासनधरः सत्यं सदासां स्मरः ॥

साध्यसाधनयोः पौर्व्वापर्य्यविकल्पे न किञ्चिद्वैचित्र्यमिति न तया दर्शितम् (१५५) ॥

विशेषणैर्यत्साकूतैरुक्तिः परिकरस्तु सः ।
अर्थाद्विशेष्यस्य । उदाहरणम्,-

(निश्चितसाध्यवति महानसादौ) हेतोर्वृत्तित्वम् । व्यतिरेकित्वम्, विपक्षे (निश्चितसाध्यवद्भिन्ने जलादौ) हेतोरवृत्तित्वम् । धर्मिणि, हेतुमति पक्षे (पर्वतादौ) व्यापकस्य, हेत्वपेक्षया अन्यूनदेशस्थितस्य (वह्न्यादे) अयोगव्यवच्छेद नियत सम्बन्ध । यथा 'पर्वतो वह्निमान् धूमात्' इत्यादौ पर्वते पक्षे धूमस्य हेतोर्वृत्तित्वमस्ति, एव वह्निरूपसाध्यनिश्चयवति महानसेऽपि धूमस्य हेतोर्वृत्तित्वमस्ति, तथा वह्निरूपस्य साध्यस्याभावनिश्चयवति जलाधारे धूमस्य हेतोर्वृत्तित्वं नास्तीति त्रिरूपेण धूमेन हेतुना पर्वते पक्षे साध्यस्य वह्नेरनुमानं भवति । परन्तु 'पर्वतो वह्निमान् धूमात्'-इत्यादौ चमत्काराभावान्नायमलङ्कार इति कविप्रतिभाकल्पितम् यत् एकस्मिन् धर्मिणि साधनेन साध्यस्य उन्नयनम् तदनुमानमिति तु निष्कर्षः । यथोदाहरणे नारीःदृष्टिपातप्रदेशे बाणप्रक्षेपणकर्तृत्वेन हेतुना एकस्मिन् धर्मिणि कन्दर्पे नारीणामग्रतो धावनमनुमीयते ।

(१५५) ननु साध्यस्य पूर्वसत्त्वे एक, साध्यस्य परसत्त्वे चैक इति भेदद्वयमादाय कथ विभागो न कृत इत्यत आह साध्यसाधनयोरिति ।

महौजसो मानधना धनार्चिता
धनुर्भृतः संयति लब्धकीर्त्तयः ।
न संहतास्तस्य न भेदवृत्तयः
प्रियाणि वाञ्छन्त्यसुभि, समीहितुम् ॥

यद्यपि अपुष्टार्थस्य दोषताभिधानात्तन्निराकरणेन पुष्टार्थ स्वीकारः कृत., तथाप्येकनिष्ठत्वेन बहूना विशेषणानामेवमुपन्यासे वैचित्र्यमित्यलङ्कारमध्ये गणितः (१५६) ।

व्याजोक्तिश्छद्मनोद्भिन्न-वस्तु-रूपनिगूहनम् ॥३२॥

निगूढमपि (१५७) वस्तुनो रूपं कथमपि प्रभिन्नं केनापि व्यपदेशेन यदपह्नूयते, सा व्याजोक्तिः । न चैषा अपह्नुतिः, प्रकृताप्रकृतोभयनिष्ठस्य साम्यस्येहासम्भवात् ।

---

(१५६) अपुष्टार्थः अपुष्टार्थता । पुष्टार्थः पुष्टार्थता । अयमाशयः, न अपुष्टार्थत्वदोषाभावेन परिकरस्य वैफल्यम् । निर्विशेषणतास्थले सत्यपि अपुष्टार्थत्वदोषाभावे सार्थकबहुविशेषणोपादानजन्यचमत्काराभावेन परिकराभावादिति । तथाच सार्थकबहुविशेषणैरर्थस्य परिपोषणं परिकर इति फलितम् । एकस्मिन्नपि सार्थके विशेषणे चमत्कारानुभवान्न तावदयमलङ्कार — इति तु प्रदीपः ।

(१५७) निगूढमपि, गुप्तमपि परं अतर्कणीयमपि अनुपलक्षितमपि । रूपं स्वभावः प्रकृतावस्था । कथमपि चिह्नविशेषादिना (हठात्) । प्रभिन्नं, उद्भिन्नं स्फुटं परैरुद्घाटनीयं उपलक्षितम् । केनापि व्यपदेशेन, येन केनचित् अन्यासम्भवकारणाद्युपन्यासेन । साम्यमूलकोऽपह्नोऽपह्नुतिः, अत्र तु न साम्यं विवक्षितमिति भेदः । इदमुपलक्षणम्, तत्रोपमाननिषेधपूर्वकमुपमेयव्यवस्थापनम्, अत्र तु किञ्चिद्दर्शनविधयैव हठादुद्भिन्नस्य निमित्तान्तरमुपन्यस्य गोपनमित्यपि बोध्यमिति उद्योतः ।

उदाहरणम्,-

शैलेन्द्रप्रतिपाद्यमानगिरिजा-हस्तोपगूढोल्लसद्-
रोमाञ्चादिविसंष्ठुलाखिलविधिव्यासङ्गभङ्गाकुलः ।
आः शैत्यं तुहिनाचलस्य करयोरित्यूचिवान्, सस्मितं
शैलान्तःपुरमातृमण्डलगणैर्दृष्टोऽवताद्वः शिवः ॥

अत्र पुलकवेपथू सात्त्विकरूपतया प्रकृतौ शैत्यकारणतया प्रकाशितत्वादपलपितस्वरूपौ व्याजोक्तिं प्रयोजयतः ॥

किञ्चित्पृष्टमपृष्टं वा कथितं यत्प्रकल्पते ।
तादृगन्यव्यपोहाय परिसङ्ख्या तु सा स्मृता ॥२३॥

प्रमाणान्तरावगतमपि वस्तु शब्देन प्रतिपादितं (प्रयोजनान्तराभावात्) सदृशवस्त्वन्तरव्यवच्छेदाय यत् पर्य्यवस्यति, सा भवेत्परिसङ्ख्या (१५८)। अत्र च कथनं प्रश्नपूर्व्वकं तदन्यथा च परिदृष्टं, तथा उभयत्र व्यपोह्यमानस्य प्रतीयमानता, वाच्यत्वं चेति चत्वारो भेदाः । क्रमेणोदाहरणम्,-

किमासेव्यं पुंसा ? सविधमनवद्यं द्युसरितः,
किमेकान्ते ध्येयं ? चरणयुगलं कौस्तुभभृतः ।
किमाराध्यं ? पुण्यं, किमभिलषणीयञ्च ? करुणा,
यदासक्त्या चेतो निरवधि विमुक्त्यै प्रभवति ॥ [प्र०म०]

---

(१५८) तदन्यस्य निषेधाय नियमोक्तिः परिसङ्ख्येति फलितम् । यथोदाहरणे, गङ्गातीरादेः सेव्यत्वादि सर्व्वावगतमेवेति न तदवगमनायेदं पद्यमुक्तम्, किन्तु गङ्गाभिन्ननदीतीरादेरसेव्यत्वादिप्रतिपादनाय गङ्गातीरस्य सेव्यत्वमुक्तमिति । उभयत्र प्रश्नपूर्व्वकाप्रश्नपूर्व्वककथनस्यै ।

किं भूषणं ? सुदृढमत्र यशो, न रत्नं,
किं कार्य्यमार्य्यचरितं सुकृतं, न दोषः ।
किं चक्षुरप्रतिहतं धिषणा, न नेत्रं,
जानाति कस्त्वदपरः सदसद्विवेकम् ॥ [प्र॰का॰]

कौटिल्यं कचनिचये, करचरणाधरदलेषु रागस्ते ।
काठिन्यं कुचयुगले तरलत्वं नयनयोर्वसति (१५८)॥ [अ॰प्र॰]

भक्तिर्भवे, न विभवे, व्यसनं शास्त्रे, न युवति-कामास्त्रे ।
चिन्ता यशसि, न वपुषि, प्रायः परिदृश्यते महताम् ॥[अ॰का॰]

यथोत्तरं चेत् पूर्वस्य-पूर्वस्यार्थस्य हेतुता ।
तदा कारणमाला स्यात्

उत्तरम् उत्तरं प्रति यथोत्तरम् । उदाहरणम्,-

जितेन्द्रियत्वं विनयस्य कारणं,
गुणप्रकर्षो विनयादवाप्यते ।
गुणप्रकर्षेण जनोऽनुरज्यते,
जनानुरागप्रभवा हि सम्पदः (१६०) ॥

'हेतुमता सह हेतोरभिधानमभेदतो हेतुः' इति हेत्वलङ्कारो (१६१) न लक्षितः आयुर्घृतमित्यादिरूपो ह्येष न भूषणतां कदाचिदर्हति, वैचित्र्याभावात् ।

---

(१५८) न हृदयादिषु इति व्यस्तम् । अत्र लेशमूलेयम् ।

(१६०) 'जितेन्द्रियत्वं विनयस्य कारणम्' इत्युपक्रम्य 'विनयादवाप्यते' इत्युपसंहारादत्र भग्नप्रक्रमतादोषोऽस्तीति विभावनीयम् । अनयोश्चरणयोर्व्यत्ययेन रचनेऽपि प्रक्रमभङ्गो न दोषायेति कश्चित् ।

(१६१) भट्टोद्भटप्रदर्शित ।

अविरलकमलविकासः सकलालिमदश्च कोकिलानन्दः।
रम्योऽयमेति सम्प्रति लोकोत्कण्ठाकरः कालः॥

-इत्यत्र काव्यरूपतां कोमलानुप्रासमहिम्नैव समाम्नासिषुः न पुनर्हेत्वलङ्कारकल्पनयेति, पूर्वोक्तकाव्यलिङ्गमेव हेतुः (१६२)।

क्रियया तु परस्परम् ॥३४॥

वस्तुनोर्जननेऽन्योन्यम्,

अर्थयोरेकक्रियामुखेन (१६३) परस्परं कारणत्वे सति अन्योन्यनामा अलङ्कारः। उदाहरणम्,-

हंसाणं सरोहिं सिरी सारिज्जइ अह सराणं हंसेहिं।
अण्णोण्णं चिअ एए अप्पाणं णवर गरुअन्ति (१६४)॥

अत्र उभयेषामपि परस्परजनकता मिथः-श्रीसारता-सम्पादनद्वारेण॥

---

(१६२) अयं भावः, प्राचीना अस्य श्लोकस्य सालङ्कारतया यत् काव्यत्वमूचुः, तत् न उक्तहेत्वलङ्कारवत्तया, येन एतच्छ्लोकात् आवश्यकः, किन्तु अनुप्रासादिमत्तयेति। हेतुरिति नाम च काव्यलिङ्गस्यैवेति।

(१६३) एकक्रियामुखेन एकजातीयक्रियाजननद्वारा। कारणत्वे कारणत्वकल्पने। परस्परं जन्यजनकभावाभावेऽपि परस्परगतक्रियाजननमादाय परस्परं जन्यजनकभावः कल्प्यते इत्यर्थः। परस्परं परस्परगतयोरेकजातीयक्रिययोर्जननेऽन्योन्यमिति फलितोऽर्थः। अत्र क्रिययेति गुणस्यापि उपलक्षणमिति उद्योतकृत्।

(१६४) हंसानां सरोभिः श्रीः सार्यते, अथ सरसां हंसैः।
अन्योन्यमिव एते आत्मानं केवलं गरयन्ति। इति सं०।
गरयन्ति गुरूकुर्वन्ति।

उत्तरश्रुतिमात्रतः ।
प्रश्नस्योन्नयनं यत्र क्रियते, तत्र वा सति ॥७५॥
असकृद् यदसम्भाव्यमुत्तरं स्यात्तदुत्तरम् (१६५) ।

प्रतिवचनोपलम्भादेव पूर्व्ववाक्यं यत्र कल्प्यते, तदेकं तावदुत्तरम् । उदाहरणम्,-

वाणिअअ, हत्थिदन्ता कुत्तो अह्माणं वग्घकत्ती अ ।
जाव ललिआलअमुही घरम्मि परिसक्कइ सोण्हा(१६६)॥

हस्तिदन्तव्याघ्रकृत्तीनामस्मदर्थी, ताः मूल्येन प्रयच्छेति क्रेतुर्वचनम् (१६७) अमुना वाक्येन समुन्नीयते । नचैतत् काव्यलिङ्गम्, उत्तरस्य तादृप्यानुपपत्तेः (१६८), न हि प्रश्नस्य प्रतिवचनं जनको हेतुः, नापीदमनुमानम्, एकधर्म्मिनिष्ठतया साध्यसाधनयोरनिर्देशादित्यलङ्कारान्तरमेवोत्तरं साधीयः ।

---

(१६५) असम्भाव्यम् सर्व्वैरेव सम्भावयितुमशक्यं दुर्ज्ञेयम ।

(१६६) वाणिजक हस्तिदन्ता कुतोऽस्माकं व्याघ्रकृत्तयश्च ।
यावत् ललितालकमुखी गृहे परिष्वक्कते स्नुषा ॥ इति स० ।

वधूकामासक्तो मे सुत मृगयार्थं न गच्छतीति व्यज्यते ।

(१६७) अस्य प्रश्नरूपत्वाभावेऽपि प्रश्नपदं पूर्व्ववाक्यमात्रपरमित्य-दोष । यद्वा हस्तिदन्तव्याघ्रकृत्तय किं तव सन्तीति प्रश्नवाक्यमिहोन्नेय-मिति प्रदीप ।

(१६८) उत्तरस्य उत्तरालङ्कारस्य । तादृप्यं काव्यलिङ्गरूपता । प्रश्नस्य प्रतिवचन न जनको हेतु किन्तु ज्ञापक स एकहेतोरेव न काव्यलिङ्ग-विषयतेति भाव । एकधर्म्मिनिष्ठतया एकव्यक्तिवृत्तितया । प्रकृते साध्यं प्रश्नः क्रेतृधर्मिगततया उन्नीयते, साधनम उत्तरन्तु विक्रेतृधर्मिगतमिति नानयोरेकधर्म्मिनिष्ठतया निर्देश ।

प्रश्नादनन्तरं लोकातिक्रान्तगोचरतया, यत् असम्भाव्यरूपं प्रतिवचनं स्यात् तत् अपरमुत्तरम्। अनयोश्च (१६९) सकृदुपादाने न चारुताप्रतीतिरित्यसकृदित्युक्तम्। उदाहरणम्,-

का विसमा ? देव्वगई, किं दुलहं ? जं जणो गुणग्गाही।
किं सोक्खं ? सुकलत्तं, किं दुःखं ? जं खलो लोओ(१७०)॥

प्रश्नपरिसङ्ख्यायामन्यव्यपोह एव तात्पर्य्यम्, इह तु वाच्य एव विश्रान्तिरित्यनयोर्विशेषः (१७१)।

कुतोऽपि लक्षितः सूक्ष्मोऽप्यर्थोऽन्यस्मै प्रकाश्यते ॥३६॥
धर्म्मेण केनचिद्यत्र तत् सूक्ष्मं परिचक्षते।

कुतोऽपि आकाराद् इङ्गिताद्वा (१७२), सूक्ष्मस्तीक्ष्णमति-संवेद्यः। उदाहरणम्,-

वक्त्रस्यन्दिस्वेदबिन्दुप्रबन्धै-
र्दृष्ट्वा भिन्नं कुङ्कुमं कापि कण्ठे।

---

(१६९) अनयोश्च प्रश्नप्रतिवचनयोश्च। प्रश्नोत्तरयोरन्यतरस्याकूत-गर्भत्वे सकृदुपादानेऽपि चमत्कारोऽस्त्येव, यथा,

'किमिति कवयसि कपोदरि? कि तव परकीयवचने ?'।

-इत्यादौ। अत्रैव प्रतिकारसामर्थ्यम्, उत्तरेण च पातिव्रत्यं व्यज्यते इति, तथापि [illegible] एतदुक्तम्।

(१७०) का विषमा? दैवगतिः, किं दुर्लभं? यत् जनो गुणग्राही। किं सौख्यम्? सुकलत्रम्, किं दुःखं? यत् खलो लोकः। इति सं०।

(१७१) [illegible] तात्पर्य्यम्, [illegible] दुर्बोधत्वात्। अनुभवन वा तात्पर्य्यम्।

(१७२) आकारोऽन्तःस्थभावाकार, चेष्टाविशेष इङ्गितम् इति प्रदीप।

पुंस्त्वं तन्व्या व्यञ्जयन्ती वयस्या
स्मित्वा पाणौ खड्गलेखां लिलेख ॥ [आ०]

अत्राकृतिमालोक्य कयापि वितर्कितं पुरुषायितम् असिलतालेखनेन वैदग्ध्यादभिव्यक्तिमुपनीतं, पुंसामेव कृपाणपाणिता, योग्यत्वात् । यथा वा,-

सङ्केतकालमनसं विटं ज्ञात्वा विदग्धया ।
हसन्नेत्रार्पिताकूतं लीलापद्मं निमीलितम् ॥[द०]

अत्र, जिज्ञासित सङ्केतकाल. कयाचिदिङ्गितमात्रेण विदितो निशासमयशंसिना कमलनिमीलनेन लीलया प्रतिपादितः ।

उत्तरोत्तरमुत्कर्षो भवेत्सारः परावधिः ॥३७॥

परः पर्यन्तभाग. (१७३), अवधिर्यस्य धाराधिरोहितया तत्रैवोत्कर्षस्य विश्रान्तेः । उदाहरणम्,-

राज्ये सारं वसुधा, वसुधायां पुरं, पुरे सौधम् ।
सौधे तल्पं, तल्पे वराङ्गनाऽनङ्गसर्वस्वम् ॥

भिन्नदेशतयाऽत्यन्तं कार्यकारणभूतयोः ।
युगपद्धर्मयोर्यत्र ख्यातिः सा स्यादसङ्गतिः ॥३८॥

---

(१७३) पर्यन्तभाग (अर्थात् वाक्यान्त) शेषांश । अवधि चरमसीमा, धाराधिरोहितया प्रवाहरूपेण । विश्रान्ते पर्यवसानात् । उत्तरोत्तरम अधिकतया वर्णनीयस्य उत्कर्षस्य वाक्यशेषांशे चरमसीमागामित्वे सार इति भाव । उत्कर्षश्च श्लाघ्यगुणानामश्लाघ्यगुणानाञ्च सम्भवति, तत्राद्यमुदाहृतम् । अन्त्य यथा,

तृणाल्लघुतरस्तूल, तूलादपि च याचक ।
वायुना किं न नीतोऽसौ ? मामयं प्रार्थयिष्यते ॥ इति उद्योत ।

इह यद्देशङ्कारणं, तद्देशमेव कार्य्यमुत्पद्यमानं दृष्टम्, यथा धूमादि, यत्र हेतुफलरूपयोरपि धर्म्मयोः केनाप्यतिशयेन (१७४) नानादेशतया युगपदवभासनं, सा चनयोः स्वभावोत्पन्नपरस्परसङ्गतित्यागादसङ्गतिः। उदाहरणम्,-

जस्सेअ वणो तस्सेअ वेअणा भणइ जणो तं अलिअं।
दन्तक्खअं कवोले वहूए वेअणा सवत्तीणं (१७५)॥

एषा(१७६)च विरोधबाधिनी न विरोधः, भिन्नाधारतयैव

---

(१७४) अतिशयेन विशेषेण। नानादेशतया भिन्नस्थानतया। युगपदिति स्वरूपकथनं, कार्य्यकारणयोः एकदा भिन्नदेशतया प्रतीतावेव असङ्गतिः स्फुटं प्रतीयते इति। विशेषप्रतिपत्तये कार्य्यकारणयोर्भिन्नस्थानस्थितत्वेन अभिधाने असङ्गतिः यथोदाहरणे सपत्न्याः कपोले स्वामिकृतदन्तक्षतादि, नारीणामतीवक्लेशदायकः-इत्ययं विशेषप्रतिपत्तये कार्य्यकारणयोः भिन्नदेशताभिधानमिति। स्वभावोत्पन्ना स्वाभाविकी। सङ्गतिः एकदेशत्वलक्षण सम्बन्धः। कार्य्यकारणयोरित्युपलक्षणम्, एकदेशस्थितत्वेन प्रसिद्धयोः ययोः-कयोरपीति बोध्यम्। तेन,

'नेत्रे निरञ्जने तस्याः शून्यास्तु वयमङ्गनम्।'
इत्यत्रापि सङ्गतिः, इति केचित् प्राहुः।

(१७५) यस्यैव व्रणः तस्यैव वेदना भणति जनस्तदलीकम्।
दन्तक्षतं कपोले वध्वाः, वेदना सपत्नीनाम्॥-इति सं०।

अत्र अलस्य पदस्य प्रणयपदेन अपरस्य अलमपदेनोपादानात् प्रक्रमभङ्गश्चिन्त्यः।

(१७६) अस्या विरोधाभाव एवास्तु, असुपपत्तिर्हि विरोधः, सा च भिन्नदेशयोरेकदेशत्वे इव, एकदेशयोर्भिन्नदेशत्वेऽपि समानेति पूर्व्वपक्षं

द्वयोरिह विरोधिताया: प्रतिभासात्, विरोधे तु विरोधित्वम् एकाश्रयनिष्ठमनुक्तमपि पर्य्यवसितम्, अपवादविषयपरिहारेणोत्सर्गस्य व्यवस्थितेः, तथा चैवं निदर्शितम् ॥

समाधिः सुकरं कार्य्यं कारणान्तरयोगतः।

साधनान्तरोपकृतेन (१७७) कर्त्ता यद् अक्लेशेन, कार्य्यम् आरब्धं, समाधीयते, स समाधिर्नाम। उदाहरणम्,-

मानमस्या निराकर्त्तुं पादयोर्मे पतिष्यतः।
उपकाराय दिष्ट्येदमुदीर्णं घनगर्ज्जितम् ॥

समं योग्यतया योगो यदि सम्भावितः क्वचित् ॥३८॥

इदमनयोः श्लाघ्यमिति योग्यतया (१७८) सम्बन्धस्य नियत-

निराकरोति एषा चेति। इदमत्र निराकरणम्, एकदेशयोर्भिन्नदेशत्वे एव असङ्गतिः सम्भवति, विरोधस्तु अन्यत्रापीति, चमत्कारान्तरविधायिनी विशेषरूपा असङ्गतिः सामान्यविशेषन्यायेन विरोधं बाधते, तदेतदा विरोधाभासो भिन्नदेशयोरेकदेशत्वे एव पर्य्यवस्यति, अत एव विरोधाभासोदाहरणानि पूर्व्वं तथैव दत्तानीति। एकाश्रयनिष्ठं भिन्नदेशयोरेकदेशत्वम्-प्रयुक्तम् अनुक्तम् विरोधलक्षणे इति शेषः। अपवादो विशेषः। उत्सर्गः सामान्यम्। 'एवम्' भिन्नदेशयोरेकदेशत्वप्रयुक्तो विरोधः। निदर्शितम् विरोधोदाहरणतयेति शेषः। 'विरोधबाधिनी' इत्यत्र विरोधरोधिनीति पाठः प्रदीपसम्मतः, तदर्थसङ्गतिश्च तत्र एव बोध्या।

(१७७) तथाच यत्र एकमेव कारणं प्रधानतया विवक्षितम्, अपरन्तु सहकारितया, तत्रैवायमलङ्कारः। उभयोः प्राधान्ये विवक्षिते समुच्चय इति।

(१७८) योग्यतया उपयुक्ततया, अत्र, अन्यव्यापारनिरपेक्षेण अन्वयः। सम्बन्धस्य (अनुरूपयोः) मेलनस्य। नियतविषयं निश्चयरूपम्।

विषयमध्यवसानं चेत्तदा समम् । तत् सद्योगेऽसद्योगे च ।

उदाहरणम्,-

धातुः शिल्पातिशयनिकषस्थानमेषा मृगाक्षी,
रूपे देवोऽप्ययमनुपमो दत्तपत्रः स्मरस्य ।
जातं दैवात्सदृशमनयोः सङ्गतं यत्, तदेतत्
शृङ्गारस्योपनतमधुना राज्यमेकातपत्रम् ॥ [६०]

चित्रं चित्रं बत बत महच्चित्रमेतद्विचित्रं,
जातो दैवादुचितरचनासंविधाता विधाता ।
यन्निम्बानां परिणतफलस्फीतिरास्वादनीया,
यच्चैतस्याः कवलनकलाकोविदः काकलोकः ॥ [७६०]

क्वचिद्यदतिवैधर्म्यान्न श्लेषो घटनामियात्(१७८)।
कर्त्तुः क्रियाफलावाप्तिर्नैवानर्थश्च यद्भवेत् ॥४०॥
गुणक्रियाभ्यां कार्य्यस्य कारणस्य गुणक्रिये ।
क्रमेण च विरुद्धे यत् स एष विषमो मतः ॥४१॥

ध्यवसान प्रतीतिः । सम समनामा अलङ्कारः । अनुरूपयोर्योगो हि श्लाघ्य, स च सतोरिव असतोरपि सम्भवतीत्याह तदिति ।

(१७८) अतिवैधर्म्यात् अत्यन्तवैधर्म्यात् । श्लेष सम्बन्ध । घटनाम् कार्य्यत्वरूपादुपपद्यमानताम् । क्रमेणेति कार्य्यस्य गुणेन कारणगुणो विरुद्ध-रूपेण, कार्य्यस्य क्रियया कारणस्य क्रिया विरुद्धरूपा इति द्वौ । एतद्-भेदद्वये च कार्य्यकारणयोर्विरुद्धगुणक्रियायोग एव चमत्कारी, विरोधे तु भिन्नदेशयोरेकदेशत्वम्, असङ्गत्यलङ्कारे एकदेशयोर्भिन्नदेशत्वमेव चमत्कारीति विशेष ।

द्वयोरत्यन्तविलक्षणतया यत् अनुपपद्यमानतयैव योगः प्रतीयते [१], यच्च किञ्चिदारभमाणः कर्त्ता क्रियायाः प्रमादात् (१८०) न केवलमभीष्टं फलं न लभेत, यावत्-प्रार्थितमप्यनर्थं विषयमासादयेत् [२], तथा सत्यपि कार्य्यस्य कारणरूपानुकारे यत् तयोर्गुणौ क्रियेच परस्परविरुद्धतां व्रजतः [३।४], स विपर्य्ययात्मा चतूरूपो विषमः । क्रमेण उदाहरणम्,

शिरीषादपि मृद्वङ्गी क्वेयमायतलोचना ।
अयं क्व च कुकूलाग्निकर्कशो मदनानलः ॥ [१]
सिंहिकासुतसन्त्रस्तः शशः शीतांशुमाश्रितः ।
जग्रसे साश्रयं तत्र तमन्यः सिंहिकासुतः ॥ [२]
सद्यः करस्पर्शमवाप्य चित्रं
रणे रणे यस्य कृपाणलेखा ।
तमालनीला शरदिन्दुपाण्डु
यशस्त्रिलोक्याभरणं प्रसूते ॥ [३]
आनन्दममन्दमिमं कुवलयदललोचने, ददासि त्वम् ।
विरहस्त्वयैव जनितस्तापयतितरां शरीरं मे ॥ [४]

अत्रानन्ददानं शरीरतापेन विरुध्यते । एवं,

विपुलेन सागरशयस्य कुक्षिणा
भुवनानि यस्य पपिरे युगक्षये ।

---

(१८०) प्रमादात् [illegible] । [illegible] इति [illegible], न हि [illegible] [illegible] ।

मदविभ्रमासकलया पपे पुनः
स पुरस्त्रियैकतमयैकया दृशा ॥

-इत्यादावपि विषमत्वं यथायोगमवगन्तव्यम् (१८१) ॥

महतोर्यन्महीयांसावाश्रिताश्रययोः क्रमात्(१८२)।
आश्रयाश्रयिणौ स्यातां तनुत्वेऽप्यधिकन्तु तत्॥४२॥

आश्रितमाधेयम् आश्रयस्तदाधारः तयोर्महतोरपि विषये(१८३), तदपेक्षया तनू अप्याश्रयाश्रयिणौ प्रस्तुतवस्तुप्रकर्षविवक्षया यथाक्रमं यत् अधिकतरतां व्रजतः, तदिदं द्विविधम् अधिकं नाम । क्रमेणोदाहरणम्,

अहो विशालं भूपाल, भुवनत्रितयोदरम् ।
माति मातुमशक्योऽपि यशोराशिर्यदत्र ते ॥ [आश्र०त०]

युगान्तकालप्रतिसंहृतात्मनो
जगन्ति यस्यां सविकाशमासत ।

---

(१८१) जगत्पानकर्तुरुदरस्य कुक्षिणः अस्मत्पक्षीति विपरीतेन आश्रयिणा (विष्णुना) आश्रयाश्रयिभावः सम्बन्धोऽनुपपद्यमान इति प्रथमप्रकारोऽयं विषम इति प्रदीपाभिप्रायः । उपादानकारणरूपस्य कुक्षिणः जगत्पानक्रिया उपादेयस्य (विष्णूदरस्य) एकतमस्त्रीकर्तृकपानक्रियया विरुद्धेति चतुर्थप्रकारो विषम इति तु महेश्वरः ।

(१८२) महतोर्बृहतोः । महीयांसौ महत्तया विश्रुतौ । क्रमादिति वस्तुतोऽमहानपि महतः आश्रितस्याश्रयत्वेन महत्तया विश्रुत आश्रयः इत्येकः, वस्तुतोऽमहानपि महदाश्रयाश्रितत्वेन महत्तया विश्रुतः आश्रितः इत्यपर इति ।

(१८३) विषये सम्बन्धे सतीति शेषः । अतः अधिकतरतां व्रजत इत्यनेनान्वयः ।

तनौ ममुस्तत्र न कैटभद्विष-
स्तपोधनाभ्यागमसम्भवा मुदः ॥ [शाघ्नि० व०]

प्रतिपक्षमशक्तेन प्रतिकर्तुं तिरस्क्रिया ।
या तदीयस्य तत्स्तुत्यै प्रत्यनीकं तदुच्यते ॥४३॥

न्यक्कृतिपरमपि विपक्षं साक्षान्निरसितुमशक्तेन केनापि यत्, तमेव प्रतिपक्षमुत्कर्षयितुं तदाश्रितस्य तिरस्कारणं, तत् (अनीकप्रतिनिधितुल्यत्वात्) प्रत्यनीकमभिधीयते। यथाऽनीके अभियोज्ये तत्प्रतिनिधीभूतमपरं मूढतया केनचिदभियुज्यते तथेह प्रतियोगिनि विजेये तदीयोऽन्यो विजीयते इत्यर्थः।

उदाहरणम्,

त्वं विनिर्जितमनोभवरूपः, सा च सुन्दर, भवत्यनुरक्ता ।
पञ्चभिर्युगपदेव शरैस्तां तापयत्यनुशयादिव कामः ॥

यथा वा,

यस्य किञ्चिदपकर्तुमक्षमः कायनिग्रहगृहीतविग्रहः(१८४)।
कान्तवक्त्रसदृशाकृतिं कृती राहुरिन्दुमधुनापि बाधते ॥

इन्दोरत्र तदीयता सम्बन्धिसम्बन्धात् (१८५) ॥

---

(१८४) यस्य श्रीकृष्णस्य। कायनिग्रहगृहीतविग्रहः, कायस्य शिरश्छेदेन निराकरणेन गृहीतोऽङ्गीकृतः विग्रहः युद्धं शत्रुता येन सः। कान्तवक्त्रसदृशाकृतिं, कान्तं कमनीयं यत् वक्त्रं (अर्थात् श्रीकृष्णस्य) तेन सदृशी आकृतिर्यस्य (इन्दोः) तम्। कृती समर्थवान्। विष्णुः राहुशिरश्छिच्छेदेति पुराणगाथा।

(१८५) श्रीकृष्णसम्बन्धिनो मुखस्य सादृश्यसम्बन्धात्।

समेन लक्ष्मणा वस्तु वस्तुना यत् निगूह्यते।
निजेनागन्तुना वापि तन्मीलितमिति स्मृतम्॥४४॥

सहजम् (१८६) आगन्तुकं वा किमपि साधारणं यत् लक्षणं, तद्द्वारेण, यत्, किञ्चित्केनचिद्वस्तु वस्तुस्थित्यैव बलीयसा तिरोधीयते, तत् मीलितमिति द्विधा स्मरन्ति। क्रमेण उदाहरणम्,

अपाङ्ग-तरले दृशौ, मधुर-वक्र-वर्णा गिरः,
विलासभरमन्थरा गतिरतीव कान्तं मुखम्।
इति स्फुरितमङ्गके मृगदृशः स्वतो लीलया
तदत्र न मदोदयः कृतपदोऽपि संलक्ष्यते॥ [स॰]

अत्र दृक्तरलतादिकमङ्गस्य लिङ्गं स्वाभाविकं, साधारणञ्च मदोदयेन, तत्राप्येतस्य दर्शनात्।

ये कन्दरासु निवसन्ति सदा हिमाद्रे-
स्त्वत्पातशङ्कितधियो विपदा द्विषस्ते।
अप्यङ्ग-मुत्पुलक मुद्वहतां सकम्पं
तेषामहो वत भिया न बुधोऽप्यभिज्ञः॥ [का॰]

(१८६) सहजं वस्तुस्वभावसिद्धम्। आगन्तुकं निमित्तविशेषसम्पर्कजनितम्। साधारणम् तिरोधीयमानतिरोधायकयोरुभयोरेवानुगतम्। लक्षणम् चिह्नम्। वस्तुस्थित्या वस्तुगत्या, स्वभावत। समानलक्षणयोरपि वस्तुनोरेकस्य स्वभावेन प्रबलतया, तेन यदि अपरस्य तिरोधानम् अनवलोकन अनुद्भेदोऽप्रकाशो भवेत् तदा मीलितम्। आरोपो तिरोधान च वस्तुस्वभावजनितं किन्तु कस्यचिदुत्कृष्टं वस्तु कस्यचित् तिरोधानं करोति इति विवक्षितम्, एव तु वस्तु भेदकम्। तथापि च तिरोधानं तात्त्विकमता विवक्षितं नाति भेदः।

अत्र तु सामर्थ्यात् (१८७) अवसितस्य शैत्यस्यागन्तुकत्वात् तत्प्रभवयोरपि कम्पपुलकयोस्ताद्रूप्यं, समानता च, भयेऽपि तयोरुपलक्षितत्वात् ॥

स्थाप्यतेऽपोह्यते वापि यथापूर्वं परम्परम् ।
विशेषणतया यत्र वस्तु, सैकावली द्विधा ॥४५॥

पूर्व्वं पूर्व्वं प्रति यथोत्तरस्य वस्तुनो वीप्सया (१८८) विशेषणभावेन यत् स्थापनं निषेधो वा सम्भवति, सा द्विधा बुधैः एकावली भण्यते । क्रमेणोदाहरणम्,-

पुराणि यस्यां सवराङ्गनानि,
वराङ्गना रूपपुरस्कृताङ्ग्यः ।
रूपं समुन्मीलितसद्विलासम्,
अस्त्रं विलासाः कुसुमायुधस्य ॥ [स्था०]
न तज्जलं, यन्न सुचारुपङ्कजं,
न पङ्कजं तत्, यदलीनषट्पदम् ।

---

(१८७) सामर्थ्यात् हिमाद्रिकन्दरनिवासवशात् । अवसितस्य अधिगतस्य । ताद्रूप्यम् आगन्तुकत्वम् । समानता शैत्यभयोभयसाधारणता । उपलक्षितत्वात् अनुभवात् ।

(१८८) वीप्सया बाहुल्येन । स्थापन विधानम् । विशेषणतयेत्युपलक्षणम्, विशेष्यतयेत्यपि बोध्यम्, यथा,-

धर्म्मेण बुद्धिस्तव देव शुद्धा, बुद्धा निबद्धा महसैव लक्ष्मी ।
लक्ष्म्या च दत्ता भुवि सर्वलोका, लोकैश्च गीता भुवनेषु कीर्त्तिः ॥
इति उद्योत । दर्पणेऽप्येवम् ।

न पट्पदोऽसौ, कलगुञ्जितो न य:,

न गुञ्जितं तत्, न अद्वार यन्मन: ॥ [नि०]

पूर्व्वत, पुराणा वराङ्गना:, कृतासाम् अङ्गविशेषणसुखेन (१८९) रूपं, तस्य विलासा:, तेषामप्यस्तमित्यमुना क्रमेण विशेषणं विधीयते । उत्तरत्र प्रतिषेधेऽप्येवं योज्यम् ॥

यथानुभवमर्थस्य दृष्टे तत्सदृशे स्मृति: ।

स्मरणम्,

य: पदार्थ: केनचिदाकारेण नियत: (१९०) यदा-कदाचित् अनुभूतोऽभूत्, स कालान्तरे स्मृतिप्रतिबोधाधायिनि तत्समाने वस्तुनि दृष्टे सति, यत्, तथैव स्मर्य्यते, तत् भवेत् स्मरणम् ।

---

(१८९) अङ्गस्य विशेषणभावद्वारा ।

(१९०) नियत निर्धारित विशेषित । स्मृतिप्रतिबोधाधायिनि स्मृते: कारणस्य अनुगुणस्य प्रतिबोध (संस्कारोद्बोध) तदाधायिनि (तज्जनके) तत्समाने तत्सदृशे । अयमाशय:, यादृशं वस्तु यदा अनुभूयते, तादृशमेव तत् अन्यदा स्मर्य्यते इति नियमात् स्मृतौ अनुभव: कारणम् । अनुभवोऽपि न साक्षादेव कारणम्, (अव्यवहितस्य पूर्व्ववर्त्तिन: कारणत्वात्) किन्तु संस्कारद्वारा, (तत्र तस्योपेक्षया रूपादेर्दर्शनात् न संस्कार, अनुपेक्षात्मक एव अनुभव: संस्कारं जनयतीति न स्मृति), संस्कारश्च उद्बुद्ध एव स्मृतिं जनयति, न त्वनुद्बुद्ध: (अतएव संस्कारस्य सर्व्वदा सत्त्वेऽपि न सर्व्वदा स्मृतिप्रसङ्ग:) । उद्बोधकाश्च सम्बन्धिदर्शनादिरूपा नाना, यथा हस्तिदर्शनात् संस्कारोद्बोधद्वारा हस्तिपकस्य स्मरणमिति स्मृति-प्रणाली । अत्र साक्षात्सम्बन्धमूलकोऽयं सम्बन्धिन: स्मरणम् स्मरणालङ्कार इति ग्रन्थकाराभिप्राय । परन्तु वैचित्र्यजनक स्मरणमात्रमेव स्मरणालङ्कार इति सूक्ष्मम् ।

उदाहरणम्,-

निम्ननाभिकुहरेषु यदम्भः-
प्लावितं चलदृशां लहरीभिः।
तद्भवैः कुहरुतैः सुरनार्य्यः
स्मारिताः सुरतकण्ठरुतानाम्॥

यथा वा,

करजुअगहिअ-जसोआ-त्थणमुह-विणिवेसिआहरपुडस्स।
संभरिअ-पञ्चजण्णस्स णमह कण्हस्स रोमञ्चम् (१९१)॥

भ्रान्तिमानन्य-संवित्तत्तुल्यदर्शने ॥४६॥

तदिति (१९२) अन्यत् अप्राकरणिकं निर्दिश्यते, तेन समानम् (अर्थादिह) प्राकरणिकम् (आश्रीयते), तस्य तथाविधस्य दृष्टौ सत्यां, यत्, अप्राकरणिकतया संवेदनम्, स भ्रान्तिमान्, न चैष रूपकं प्रथमातिशयोक्तिर्वा (१९३), तत्र

(१९१) करयुगगृहीतयशोदास्तनमुखविनिवेशिताधरपुटस्य।
स्मृतपाञ्चजन्यस्य नमत कृष्णस्य रोमाञ्चम्। इति सं०।

(१९२) 'तत्तुल्यदर्शने' इत्यत्र तत्पदेन पूर्वोक्तम् अन्यपदबोध्यम् अप्राकरणिकमेव परामृश्यते इत्यर्थः। तेन अप्राकरणिकेन। तस्य प्राकरणिकस्य। तथाविधस्य अप्राकरणिकसमानस्य। दृष्टौ दर्शने। अप्राकरणिकतया अप्राकरणिकस्वरूपेण। संवेदनम् अवधारणम्। तथाच सादृश्यमूलकतेऽर्थे अप्रकृतार्थस्य भ्रमो भ्रान्तिमानिति फलितम्। वस्तुतः, वस्तुस्वभाव-सिद्ध-रज्जुत्वादिभ्रमविलक्षण- चमत्कृतिमान् कविकल्पितः उपमेयस्य उपमानतया भ्रम एव तथेति युक्तम्।

(१९३) प्रथमातिशयोक्तिः निगीर्याध्यवसानरूपा। अयंच भ्रान्तिमदितिशब्दार्थश्च भ्रमवदभ्यस्य। अनुगमनेन अन्वयेन। अंशादाः भ्रान्तिमदितिनाम्नः। तस्य अन्वय।

वस्तुतो भ्रमस्याभावात्, इह च (अर्थानुगमनेन संज्ञायाः प्रवृत्तेः) तस्य स्पष्टमेव प्रतिपन्नत्वात् । उदाहरणम्,-

कपाले मार्जारः पय इति करान् लेढि शशिनः,
तरुच्छिद्रप्रोतान् विसमिति करी सङ्कलयति ।
रतान्ते तल्पस्थान् हरति वनिताऽप्यंशुकमिति,
प्रभामत्तश्चन्द्रो जगदिदमहो विभ्रमयति ॥

आक्षेप उपमानस्य, प्रतीपमुपमेयता ।
तस्यैव यदि वा कल्प्या तिरस्कारनिबन्धनम् ॥४७॥

अस्य (१८४) धुरं सुतरामुपमेयमेव वोढुं, प्रौढमिति कैमर्थ्येन, यत्, उपमानमाक्षिप्यते, यदपि, तस्यैवोपमानतया प्रसिद्धस्योपमानान्तरविवक्षयाऽनादरार्थमुपमेयभावः कल्प्यते, तत् (उपमेयस्योपमानप्रतिकूलवर्त्तित्वात्) उभयरूपं प्रतीपम् । क्रमेणोदाहरणम्,—

लावण्यौकसि सप्रतापगरिमण्यग्रेसरे त्यागिनाम्,
देव, त्वय्यवनीभरक्षमभुजे निष्पादिते वेधसा ।

---

(१८४) अस्य उपमानस्य । धुरम् प्रयोजनम् । प्रौढ समर्थम् । कैमर्थ्येन किमर्थमिदमिति न्यायेन प्रयोजनविरहेण वा । आक्षिप्यते निन्द्यते । उपमेयसत्त्वे उपमानस्य वैफल्येन निन्दा एव प्रतीपमित्यर्थः । तस्यैव उपमानस्यैव । उपमानान्तरमत्र वर्णनीयम् उपमेयमेव । उपमाननिन्दार्थम् उपमानस्य उपमेयेन उपमाकल्पनम् अपरं प्रतीपमिति फलितम् । द्वितीये उपमानतिरस्कारश्च क्वचित् कल्पिताया उपमाया अनिष्पत्तिद्वारा, क्वचिच्च निष्पन्नया उपमयैवेति उदाहरणेनैतत् स्फुटीभविष्यति ।

इन्दुः किं घटितः, किमेष विहितः पूषा, किमुत्पादितं
चिन्तारत्नमहो, मुधैव किममी सृष्टाः कुलक्ष्माभृतः(१८५)॥
ए एहि दाव सुंदरि, कण्णं दाऊण सुणसु वअणिज्जं ।
तुम्ह मुहेण किसोअरि, चंदो उअमिज्जइ जणेण (१८६)॥

अत्र मुखेनोपमीयमानस्य शशिनः स्वल्पतरगुणत्वात् उपमितिनिष्पत्त्या 'वअणिज्जम्'-इतिवचनीयपदाभिव्यङ्ग्यस्तिरस्कारः (१८७) । क्वचित्तु निष्पन्नैवोपमितिक्रिया अनादरनिबन्धनम् । यथा,

गर्वमसंवाह्यमिमं लोचनयुगलेन किं वहसि मुग्धे ।
सन्तीदृशानि दिशि दिशि सरःसु ननु नील-नलिनानि ॥

इहोपमेयीकरणमेवोत्पलानामनादरः (१८८) । अनयैव रीत्या, यत्(१८९),असामान्यगुणयोगात्, न, उपमानभावमपि

---

(१८५) चिन्तारत्नम् चिन्तामणिनामा मणि । अत्र यथासंख्यमप्यस्ति ।

(१८६) अयि एहि तावत् सुन्दरि, कर्णं दत्त्वा शृणुष्व वचनीयम् ।
तव मुखेन कृशोदरि, चन्द्र उपमीयते जनेन ॥ इति स० ।
वचनीयम् निन्दाम । तवेति वचनीयमित्यत्र मुखेनेत्यत्र च अन्वेति ।

(१८७) वअणिज्जमित्यनेन उपमितिनिष्पत्ति, तथा च शशिन स्वल्पगुणत्वरूपस्तिरस्कार इति तात्पर्यार्थे ।

(१८८) न्यूनगुणस्यैव उपमेयत्वात् ।

(१८९) अननुभूतपूर्व्वमपि उपमानभावं, यत्, असामान्यगुणयोगात् (असाधारणगुणसम्बन्धात् अर्थात् आभिजात्यात्) न लभते इत्यन्वय । उपमानत्वेन प्रसिद्धस्यापि (चन्द्रादेस्तत्प्रतीतिविषयत्वम्) असाधारणगुणसम्बन्ध-

अनुभूतपूर्व्वं सहते, तस्य तत्कल्पनायामपि भवति प्रतीपमिति प्रत्येतव्यम्। यथा,

> अहमेव गुरुः सुदारुणानाम्
> -इति हालाहल, तात, मा स्म दृप्यः।
> ननु सन्ति भवादृशानि भूयो
> भुवनेऽस्मिन् वचनानि दुर्ज्जनानाम्॥

अत्र, हालाहलस्योपमानत्वमसम्भाव्यम् (२००)एवोपनिबद्धम्॥

प्रस्तुतस्य यदन्येन(२०१) गुणसाम्यविवक्षया।
ऐकात्म्यं बध्यते योगात्तत्सामान्यमिति स्मृतम्॥४८॥

अतादृशमपि (२०२) तादृशतया विवक्षितुं, यत्, अप्रस्तुतार्थेन संपृक्तमपरित्यक्तनिजगुणमेव (२०३) तदेकात्मतया निबध्यते, तत् (समानगुणनिबन्धनात्) सामान्यम्।

मभिधाय उपमानत्वकल्पनम् (उपमेयस्यापि तादृशगुणसम्बन्धं ख्यापयत् तस्यासाधारण्यं व्याहन्तीति) उपमानप्रतिकूलतया प्रतीपमिति तात्पर्य्यम्। तथाच कारिकायां 'उपमेयता'-इत्युपलक्षणम्, उपमानतापि बोध्या।

(२००) पूर्व्वम् अहमेवेत्यादिना असाधारण्याभिधानेन, सम्भावनानर्हम्।

(२०१) अन्येन अप्रस्तुतेन। ऐकात्म्यम् ऐकरूप्यम्। बध्यते निबध्यते प्रतिपाद्यते। योगात् सम्बन्धात्। तुल्यतया विवक्षितयोर्वस्तुनोर्मेलनात् तयोरुभयोरेव एकतया प्रतीतौ सामान्यमिति फलितार्थः। मीलिते तु एकस्यैव प्रतीतिः अन्यस्य तु तिरोधानमिति ततो भेदः। रूपकातिशयोक्त्योश्च उपमेयस्य उपमानतया प्रतीतिः, अत्र तु न तथेति ताभ्योऽपि भेद इति उद्योत।

(२०२) अतादृशमपि वस्तुतोऽप्रस्तुतार्थासमानमपि।

(२०३) तेन वक्ष्यमाणात् तद्गुणालङ्कारात् भेदः।

उदाहरणम्,-

मलयज-रस-विलिप्त-तनवो नव-हार-लता-विभूषिता:
सिततर-दन्तपत्र-कृत-वक्त्र-रुचो रुचिरामलांशुकाः ।
शशभृति विततधाम्नि धवलयति धरामविभाव्यतां गता:
प्रियवसतिं प्रयान्ति सुखमेव निरस्तभियोऽभिसारिका: ॥

अत्र प्रस्तुततदन्ययो: (२०४) अन्यूनानतिरिक्ततया निबद्धं धवलत्वमेकात्मताहेतु:, अत एव पृथग्भावेन न तयो: उपलक्षणम् । यथा वा (२०५),

वेत्रत्वचा तुल्यरुचां वधूनां कर्णाग्रतो गण्डतलागतानि ।
भृङ्गाः सहेलं यदि नापतिष्यन् को वेदयिष्यन्नवचम्पकानि ॥

अत्र निमित्तान्तरजनितापि (२०६) नानात्वप्रतीति: प्रथमप्रतिपन्नमभेदं न व्युदसितुमुत्सहते, प्रतीतत्वात्तस्य, प्रतीतेश्च बाधायोगात् ।

विना प्रसिद्धमाधारमाधेयस्य व्यवस्थिति: (२०७)।
एकात्मा युगपद्वृत्तिरेकस्यानेकगोचरा ॥४६॥

---

(२०४) प्रस्तुताप्रस्तुतयोः अभिसारिकाचन्द्रिकयोः । उपलक्षणम् प्रतीतिः ।

(२०५) उत्तरकालं भेदप्रतीत्या पूर्वकालिकाया ऐक्यप्रतीतेर्बाध्यमानत्वेऽपि एतत् सम्प्रतीत्यात्र यथा नेति ।

(२०६) निमित्तान्तरं भृङ्गपतनम् । 'प्रतीतेः' इत्यस्य उत्पन्नाया इति आदिः । अयं भावः, बाधोऽहत्वात् उत्पन्नायाश्च मानत्वात् ऐक्यप्रतीति पूर्वम् उत्पन्नया ऐक्यप्रतीत्या एव सामान्याद्धारस्य सम्भव इति ।

(२०७) आधारान्तरगतत्वेनाभिवर्णनेऽप्ययं, यथा,-
गतेऽपि सूर्ये दीपस्थास्तमश्छिन्दन्ति तत्कराः । इति उद्योत ।

अन्यत्प्रकुर्वतः कार्य्यमशक्यान्यस्य वस्तुनः ।
तथैव करणं चेति विशेषस्त्रिविधः स्मृतः ॥५०॥

प्रसिद्धाधारपरिहारेण, यत्, आधेयस्य विशिष्टा स्थितिः अभिधीयते, स प्रथमो विशेषः । उदाहरणम्,-

दिवमप्युपयातानामाकल्पमनल्पगुणगणा येषाम् ।
रमयन्ति जगन्ति गिरः कथमिह कवयो न ते वन्द्याः ॥

एकमपि वस्तु, यत्, एकेनैव स्वभावेन युगपदनेकत्र वर्त्तते, स द्वितीयः । उदाहरणम्,-

सा वसइ तुम्ह हिअए, सा चेअ अच्छीसु, सा अ वअणेसु ।
अम्हारिसाणं सुन्दर, ओआसो णत्थि पावाणं (२०८) ॥

यदपि किञ्चिद्रभसेनारभमाणस्तेनैव यत्नेनाशक्यमपि कार्य्यान्तरमारभते, सोऽपरो विशेषः । उदाहरणम्,-

स्फुरदद्भुतरूपमुत्प्रताप-ज्वलनं त्वां सृजताऽनवद्यविद्यम् ।
विधिना ससृजे नवो मनोभूर्भुवि, सत्यं, सविता बृहस्पतिश्च ॥

यथा वा,

गृहिणी सचिवः सखी मिथः, प्रियशिष्या ललिते कलाविधौ ।
करुणाविमुखेन मृत्युना हरता त्वां वद किन्न मे हृतम् ॥

एकात्मेति एक आत्मा स्वभावो यत्र तथा, तेन यथासङ्ख्यात्र भेदः । युगपदिति पर्य्यायनिरासाय । तथैवेति 'धुनोति चासिं तनुते च कीर्त्तिम्' इत्यादिवस्तुद्वयव्यावर्त्तनायेति प्रदीपः ।

(२०८) सा वसति तव हृदये सा चैवाक्षिषु सा च वचनेषु ।
अस्मादृशीनां, सुन्दर, अवकाशो नास्ति पापानाम् । इति सं० ।

सर्व्वत्र (२०९) एवंविधविषयेऽतिशयोक्तिरेव प्राणत्वेन अवतिष्ठते, तां विना प्रायेणालङ्कारत्वायोगात्; अत एवोक्तं,

सैषा सर्व्वत्र वक्रोक्तिः, अनयाऽर्थो विभाव्यते (२१०) ।
यत्नोऽस्यां कविना कार्य्यः, कोऽलङ्कारोऽनया विना ॥-इति॥

स्वमुत्सृज्य गुणं योगादत्युज्ज्वलगुणस्य यत् ।
वस्तु तद्गुणतामेति, भण्यते स तु तद्गुणः ॥५१॥

वस्तु तिरस्कृतनिजरूपं केनापि समीपगतेन प्रगुणतया स्वगुणसम्पदोपरक्तं तत्प्रतिभासमेव(२११), यत् समासादयति, स तद्गुणः, (तस्य अप्रकृतस्य गुणोऽत्रास्तीति) । उदाहरणम्,-

विभिन्नवर्णा गरुडाग्रजेन सूर्य्यस्य रथ्याः, परितः स्फुरन्त्या ।
रत्नैः पुनर्यत्र रुचा रुचं स्वामानिन्यिरे वंशकरीरनीलैः ॥

---

(२०९) ननु आधारं विना आधेयस्यावस्थानम्, एकस्य एकदा अनेकत्रावस्थानम्, एकेन यत्नेन कार्य्यद्वयकरणञ्च वस्तुतो नोपपन्नमिति कथमेतेषामलङ्कारत्वमिति पूर्व्वपक्षे उत्तरम् सर्व्वत्रेति । अयमत्र उत्तराभिप्राय, वास्तविकानामेतेषामनुपपद्यमानत्वमस्तु, वैचित्र्यविशेषप्रतिपत्तये प्रतिभाकल्पितानामेतेषामलङ्कारत्वे का हानिः, कविर्हि गिरां वास्तविको नाधार, किन्तु आधारतया कविसमयसिद्ध इति तादृशाधारं विना आधेयानां गिरामवस्थितिर्नानुपपन्नेति । अतिशयोक्तिः अतिशयेन (वैचित्र्यविशेषप्रतिपत्तये) लोकसीमातिक्रमेण उक्तिः कथनम् । स्वभावोक्त्यादौ तस्या अभावात् प्रायेणेति उक्तम् ।

(२१०) वक्रोक्तिः वक्रा वैचित्र्याधायिका लोकातिशायिनी उक्तिः कथनम् । विभाव्यते अलङ्क्रियते ।

(२११) तत्प्रतिभासं तद्रूपताम् । मीलिते धर्म्मिणोऽपि तिरस्कारः, सामान्ये अपरित्यक्तनिजगुणसादृश्यप्रतिभासः, इह तु गुणमात्रस्यैव

अत्र रवितुरगापेक्षया गरुडाग्रजस्य, तदपेक्षया च हरिन्मणीनां प्रगुणवर्णता (२१२) ॥

तद्रूपाननुहारश्चेदस्य, तत् स्यादतद्गुणः ।

यदि तु तदीयं (२१३) वर्णं सम्भवन्त्यामपि योग्यतायाम् इदं न्यूनगुणं न गृह्णीयात्, तदा भवेदतद्गुणो नाम । उदाहरणम्,-

धवलोऽसि जइवि सुंदर,, तहवि तुए मज्झ रंजिअं हिअअं ।
राअभरिए वि हिअए सुहअ, णिहितो ण रत्तोऽसि (२१४) ॥

अत्रातिरक्तेनापि मनसा संयुक्तो न रक्ततामुपगत इत्यतद्गुणः । किञ्च तदिति अप्रकृतम्, अस्येति च प्रकृतमत्र निर्दिश्यते, तेन, यत्, अप्रकृतस्य रूपं प्रकृतेन कुतोऽपि निमित्तात् न अनुविधीयते, सोऽतद्गुणः इत्यपि प्रतिपत्तव्यम् (२१५)।

तिरस्कार, धर्म्मिणश्च पृथगवभास इति भेद,-इति उद्योत । गुणभेदादेव भेद इति तु वयम् ।

(२१२) तथाचात्र गरुडाग्रजवर्णस्यापि, मौक्तिकवर्णस्यापि चेति तद्गुणद्वय बोध्यम् ।

(२१३) तदीयं प्रस्तुतसम्बन्धि । योग्यतायां तद्वर्णग्रहणयोग्यत्वे । इदम् अप्रस्तुतम् कर्त्तृ । गुणाग्रहणरूपविच्छित्तिविशेषाद्दर्शनात् विशेषोक्तेर्भेद इति दर्पणकृत् ।

(२१४) धवलोऽसि यद्यपि सुन्दर, तथापि त्वया रञ्जितं मम हृदयम् ।
रागभरितेऽपि हृदये, सुभग, निहितो न रक्तोऽसि ।-इति सं० ।
उत्तरार्द्धमेवोदाहरणम् । मम हृदयकर्त्तृकरञ्जनमेवाभिप्रेतमिति हृदयं प्रकृतम् । श्लेषोऽत्र मूलम् ।

(२१५) तथा च कारिकायां तद्गुणेऽस्य तच्छब्द, अतद्गुणे चेदंशब्दः प्रकृताप्रकृतोभयपरो बोध्य ।

सर्व्वत्र (२०८) एवंविधविषयेऽतिशयोक्तिरेव प्राणत्वेन अवतिष्ठते, तां विना प्रायेणालङ्कारत्वायोगात्; अत एवोक्तं,

सैषा सर्व्वत्र वक्रोक्तिः, अनयार्थो विभाव्यते (२१०) ।
यत्नोऽस्यां कविना कार्य्यः, कोऽलङ्कारोऽनया विना ॥-इति ॥

स्वमुत्सृज्य गुणं योगादत्युज्ज्वलगुणस्य यत् ।
वस्तु तद्गुणतामेति, भण्यते स तु तद्गुणः ॥५१॥

वस्तु तिरस्कृतनिजरूपं केनापि समीपगतेन प्रगुणतया स्वगुणसम्पदोपरक्तं तत्प्रतिभासमेव(२११), यत् समासादयति, स तद्गुणः, (तस्य अप्रकृतस्य गुणोऽत्रास्तीति) । उदाहरणम्,-

विभिन्नवर्णा गरुडाग्रजेन सूर्य्यस्य रथ्याः, परितः स्फुरन्त्या ।
रत्नैः पुनर्यत्र रुचा रुचं स्वामानिन्यिरे वंशशरीरनीलैः ॥

---

(२०८) ननु आधारं विना आधेयस्यावस्थानम्, एकस्य एकदा अनेकत्रावस्थानम्, एकेन यत्नेन कार्य्यद्वयकरणञ्च वस्तुतो नोपपन्नमिति कथमेतेषामलङ्कारत्वमिति पूर्व्वपक्षे उत्तरम् सर्व्वत्रेति । अयमत्र उत्तराभिप्रायः, वास्तविकानामेतेषामनुपपद्यमानत्वमस्तु, वैचित्र्यविशेषप्रतिपत्तये प्रतिभाकल्पितानामेतेषामलङ्कारत्वे का हानिः, कविर्हि गिरां वास्तविकीं नाधारं, किन्तु आधारतया कविसमयसिद्ध इति तादृशाधारं विना आधेयानां गिरामवस्थितिर्नानुपपन्नेति । अतिशयोक्तिः अतिशयेन (वैचित्र्यविशेषप्रतिपत्तये) लोकसीमातिक्रमेण उक्तिः कथनम् । स्वभावोक्त्यादौ अस्या असम्भवात् प्रायेणेति उक्तम् ।

(२१०) वक्रोक्तिः वक्रा वैचित्र्याधायिका लोकातिशायिनी उक्तिः कथनम् । विभाव्यते अलङ्क्रियते ।

(२११) [illegible] अङ्गीकृतम् । लौकिके धर्म्मिणोऽपि तिरस्कारः, सामान्ये अपरित्यक्तनिजगुणस्यापरप्रतिभासः, तद्गुणे तु गुणमात्रस्यैव

अत्र रवितुरगापेक्षया गरुडाग्रजस्य, तदपेक्षया च हरिन्मणीनां प्रगुणवर्णता (२१२) ॥

तद्रूपाननुहारश्चेदस्य, तत् स्यादतद्गुणः।

यदि तु तदीयं (२१३) वर्णं सम्भवन्त्यामपि योग्यतायाम् इदं न्यूनगुणं न गृह्णीयात् तदा भवेदतद्गुणो नाम। उदाहरणम्,-
धवलोऽसि जहवि सुन्दर, तहवि तुए मज्झ रंजिअं हिअअं।
राअभरिए वि हिअए सुहअ, णिहितो ण रत्तोऽसि (२१४) ॥
अत्रातिरक्तेनापि मनसा संयुक्तो न रक्ततामुपगत इत्यतद्गुणः।
किञ्च तदिति अप्रकृतम्, अस्येति च प्रकृतमत्र निर्दिश्यते, तेन, यत्, अप्रकृतस्य रूपं प्रकृतेन कुतोऽपि निमित्तात् न अनुविधीयते, सोऽतद्गुण इत्यपि प्रतिपत्तव्यम् (२१५)।

तिरस्कार, धर्म्मिणय पृथगवभास इति भेद,-इति उद्योत। गुणभेदादेव भेद इति तु वयम।

(२१२) तथाचात्र गरुडाग्रजवर्णस्यापि, नीलरत्नवर्णस्यापीति तद्गुणद्वयं बोध्यम।

(२१३) तदीयं प्रस्तुतसम्बन्धि। योग्यतायां तद्वर्णग्रहणोपाये। इदम अप्रस्तुतम कर्त्तृ। गुणाग्रहणरूपविच्छित्तिविशेषाश्रयणात् विशेषोक्तेर्भेद इति दर्पणकृत्।

(२१४) धवलोऽसि यद्यपि सुन्दर, तथापि त्वया रञ्जितं मम हृदयम।
राग भरितेऽपि हृदये, सुभग, निहितो न रक्तोऽसि ॥-इति सं०।
उत्तरार्द्धमेवोदाहरणम। तत्र स्वहृदयज्ञापनमेवाभिप्रेतमिति हृदय प्रकृतम। श्लेषोऽत्र मूलम।

(२१५) तथा च कारिकायां तद्रूपेत्यत्र तच्छब्द, अस्येत्यत्र चेदम्शब्द प्रस्तुताप्रस्तुतोभयपरो बोध्य।

यथा,

गाङ्गमम्बु सितमम्बु यामुनं कज्जलाभमुभयत्र मज्जतः ।
राजहंस, तव सैव शुभ्रता चीयते न च न चापचीयते ॥

यद्यथा साधितं केनाप्यपरेण तदन्यथा ॥ ५२ ॥
तथैव यद्विधीयेत, स व्याघात इति स्मृतः ।

येनोपायेन यत् एकेनोपकल्पितं, तस्यान्येन जिगीषुतया तदुपायकमेव, यत् अन्यथाकरणं, स (स्वसाधितवस्तुव्याहति-हेतुत्वात् (२१६)) व्याघातः । उदाहरणम्,-

दृशा दग्धं मनसिजं जीवयन्ति दृशैव याः ।
विरूपाक्षस्य जयिनीस्ताः स्तुमो वामलोचनाः ॥

सैषा संसृष्टिरेतेषां भेदेन यदिह स्थितिः ॥५३॥

एतेषां समनन्तरमेवोक्तस्वरूपाणां यथासम्भवमन्योन्य-निरपेक्षतया, यत्, एकत्र (शब्दभागे एव, अर्थविषये एव, उभयत्रापि वा) अवस्थानं, सा एकार्थसमवायस्वभावा (२१७) संसृष्टिः । तत्र शब्दालङ्कारसंसृष्टिर्यथा,-

वदनसौरभ-लोभ-परिभ्रमद्भ्रमर-सम्भ्रम-सम्भृतशोभया ।
चलितया विदधे कल-मेखला-कलकलोऽलकलोलदृशाऽन्यया ॥

---

(२१६) अत्र स्वपदं उपायपरं । हेतुत्वादिति उपायस्येति शेषः ।

(२१७) एकस्मिन् अर्थे शब्दभागादौ, समवायः (अर्थात् अलङ्कारयोः) सम्बन्ध एव स्वभावः स्वरूपं यस्याः सा, संसृष्टिरलङ्कार इत्यर्थः । अलङ्कारयोः समवधानं चमत्कारान्तरमादधदलङ्कारान्तरमेव भवतीत्यभिप्रायः ।

अर्थालङ्कारसंसृष्टिस्तु,-

लिम्पतीव तमोऽङ्गानि वर्षतीवाञ्जनं नभः । [उत्॰]

असत्पुरुषसेवेव दृष्टिर्निष्फलतां गता ॥ [उप॰]

पूर्व्वत्र परस्परनिरपेक्षौ यमकानुप्रासौ संसृष्टिं प्रयोजयतः ; उत्तरत्र तु तथाविधे उपमोत्प्रेक्षे । शब्दार्थालङ्कारयोस्तु संसृष्टिः,-

सो णत्थि एत्थ गामे जो एवं महमहन्तलाअण्णं ।

तरुणाणं हिअअलुडिं परिसक्कन्तीं णिवारेइ (२१८) ॥

अत्रानुप्रासो रूपकञ्चान्योन्यानपेक्षे, संसर्गश्च तयोरेकत्र वाक्ये छन्दसि वा समवेतत्वात् ।

अविश्रान्तिजुषामात्मन्यङ्गाङ्गित्वन्तु सङ्करः ।

एते एव(२१९)यत्रात्मनि अनासादितस्वतन्त्रभावाः परस्परम् अनुग्राह्यानुग्राहकतां दधति, स(एषां सङ्कीर्य्यमाणस्वरूपत्वात्) सङ्करः ।

---

(२१८) स नास्त्यत्र ग्रामे य एतां महमहीयमानलावण्याम् ।
तरुणानां हृदयलुण्ठाकीं परिष्वक्कमाणाम् निवारयति ॥—इति सं॰
महमहीयमानम् उल्लसद्गन्धायमानम् । परिष्वक्कमाणां सङ्गच्छन्तीम् । निवारयति उपभोगेच्छात इति शेष । हृदयलुण्ठाकीमित्यत्र रूपकम् ।

(२१९) एते अलङ्काराः । स्वतन्त्रभावः इतरानपेक्षिता । परस्परम् अनुग्राह्यानुग्राहकता अन्योन्यमुपकार्य्योपकारकभावः, तेन यत्र एकः अलङ्कारः आसादितस्वतन्त्रभावः इतरमलङ्कारमुपकरोति तत्र नायं सङ्करः, यथा, "[illegible]" इत्यादौ न यमकं स्वेन शब्दसाम्यात् स्वतःसिद्धं रूपकमुपकरोतीति नायं सङ्करः, किन्तु रूपकमेव । तदयमलङ्काराणां यथाकथञ्चित् परस्परमुपकार्य्योपकारकभावः सङ्करः एकस्य स्वतःसिद्धस्य अपरालङ्कारोपकारत्वे तु एकमुख्योऽपरोऽलङ्कार इति फलितम् ।

उदाहरणम्,-

न्यस्ते सीमन्तरत्ने मरकतिनि, हृते हेमताटङ्कपत्रे,
लुप्तायां मेखलायां, झटिति मणि-तुलाकोटियुग्मे गृहीते ।
शोणं बिम्बौष्ठकान्त्या, त्वदरिमृगदृशामित्वरीणामरण्ये,
राजन्, गुञ्जाफलानां स्रज इति शबरा नैव हारं हरन्ति ॥[दिग्गे]

अत्र तद्गुणमपेक्ष्य भ्रान्तिमता प्रादुर्भूतं, तदाश्रयेण च तद्गुणः सचेतसां प्रभूतचमत्कृतिनिमित्तमित्यनयोरङ्गाङ्गिभावः (२२०) । यथा वा,

जटाभाभिर्भाभिः करधृतकलङ्काक्षवलयो ।
वियोगिव्यापत्तेरिव कलितवैराग्यविशदः ।
परिप्रेङ्खत्तारापरिकर कपालाङ्किततले
शशी भस्मापाण्डुः पितृवन इव व्योम्नि चरति (२२१)॥
[वक्र०]

(२२०) बिम्बोष्ठकान्त्या शोणमिति तद्गुण 'गुञ्जाफलानां स्रज' इतिभ्रान्तिमन्तम स्वरूपनिष्पत्तावनुगृह्णाति, तद्गुणस्य च भ्रमजनकतया भ्रान्तिमत्साहाय्येन चारुत्वातिशय इत्यभिप्राय ।

(२२१) भाभिरुपलक्षित । कर किरणस्य हस्त । वियोगी विरही (वियोगं योगमलेति) शिवश्च । व्यापत्तिर्विनाशः । वैराग्यम विगतरक्तता विषयस्पृहाराहित्यञ्च । विशद शुभ्र शुद्धश्च । पितृवनम श्मशानम । अत्र यो गभस्तदमारोपात् श्लिताधि समासोक्तिरनिस्फुटत्वात प्रकाशकता भोक्तेति प्रदीप । वस्तुत व्याम्नीति भाभिरिति च विशेषणम् योगिनि न सम्भवतीति नात्र समासोक्तिरिति । पितृवन इव व्योम्नीति आधारयोरुपमासत्त्वात् तारापरिकरकपालेष्वत्रापि आधेययोरुपमैव न तु रूपकम् । अत्र प्रथमचरणे उपमारूपकयोरुभयोरेवोपादान न समीचीनमिति विभावनीयम ।

उपमा, रूपकम्, उत्प्रेक्षा, श्लेषश्चेति चत्वारोऽत्र पूर्ववत् अङ्गाङ्गितया प्रतीयन्ते (२२२)। कलङ्क एवाक्षवलयमिति-रूपकपरिग्रहे (२२३)करष्टतत्वमेव साधकप्रमाणतां प्रतिपद्यते, अस्य हि रूपकत्वे तिरोहितकलङ्करूपम् अक्षवलयमेव मुख्यतयाऽवगम्यते, तस्यैव च करग्रहणयोग्यतायाः सार्वत्रिकी

---

(२२२) कलितवैराग्यविशद इति श्लेषः, विरागित्वापत्तेरिन्दुमेत्त्रासुपकरोति, उत्श्लेषसमधिगतविषयनिस्पृहत्वरूपविनीयार्यमत्रजन्देत्र उत्प्रेक्षायाः प्रवृत्ते। तया च उत्प्रेक्षया स श्लेष उपक्रियते, तया श्लेषस्य समर्थनेन श्लेषजनितचमत्कारस्यातिशायनात्। एवं जटाभाभिर्भाभिरिति पिदधन इव व्योम्नीति च उपमा, करष्टतकलङ्काक्षवलय इति रूपकं, ते च श्लेषोत्प्रेक्षे इति चत्वार एवालङ्काराश्चन्द्रस्य योगित्वप्रत्यायने परस्परमुपकुर्व्वन्ति, सकारणवैराग्यसहितेन जटादिधारणेन, जटादिधारणसहितेन वा सकारणेन वैराग्येण चन्द्रस्य योगित्वं सुष्ठु समर्थितं भवतीति। पिदधन इव व्योम्नीत्युपमायाः तारापरिकरकपालेत्युपमा चाङ्गमिति अत्र उपमाकैवोपमा न सङ्कर इति। केचित्तु अत्रापि इममेव सङ्करमाहुः।

(२२३) कलङ्क एवाक्षवलयमिति कलङ्कोऽक्षवलयमिवेति चोभयरूपस्यापि समासस्य सम्भवेन किम् करष्टतकलङ्काक्षवलयमित्यत्रापि वक्ष्यमाणोऽनयोः सन्देहसङ्करः उत रूपकमेवेति संशयं निराकरोति कलङ्क इति। इदमत्र निराकरणम्, अलङ्काराणामेकतरसाधकबाधकप्रमाणाभावे एव सन्देहसङ्करो भवति, न चात्र तथा, करष्टतेतिविशेषणस्यैव रूपकसाधकत्वात्, तथा हि उपमायाम् (चन्द्रसदृशं मुखम् इति रीत्या) सादृश्यार्थे उपमानं विशेषणीकृत्य उपमेयमेव प्राधान्येन विशेष्यत्वेन निर्दिश्यते इति उपमेये मुख्यतया सम्बन्धार्हमेव विशेषणमुपादीयते, रूपके तु (चन्द्र एव मुखमिति रीत्या) उपमेयाभेदेन उपमेयं तिरोधाय, उपमानमेव प्राधान्येन विशेष्यतया निर्दिश्यते इति उपमाने मुख्यतया सम्बन्धयोग्यमेव विशेषणमुपादीयते, तत्र विशेषणम् उपमेये कथञ्चिदुपपद्यते इति नियमः, एवञ्च प्रकृते

प्रसिद्धिः; श्लेषच्छायया तु कलङ्कस्य करधारणम् असदेव प्रत्यासत्त्या उपचर्य्य योज्यते, यथाङ्केन केवलं कलङ्कस्य मूर्त्यैव उद्वहनात्; कलङ्कोऽलवलयमिवेति तु उपमायां कलङ्कस्य उत्कटतया प्रतिपत्तिः, नचास्य करधृतत्वं तत्त्वतोऽस्तीति मुख्योऽप्युपचार एव शरणं स्यात्।

एवंरूपश्च सङ्करः शब्दालङ्कारयोरपि परिदृश्यते। यथा,-

राजति तटीयमभिहत-दानव-रासाऽतिपाति-साराव-नदा।
गजता च यूथमविरत-दान-वरा साऽतिपाति सारा वनदा॥(२२४)

करधृतत्वविशेषणम् उपमानीभूतेऽलवलये एव मुख्यतया सम्भवत् रूपकमेव द्योतयति। तथा सति हि अलवलये उपमाने मुख्ये अर्थे करधृतत्वं मुख्यतयैवान्वेति। उपमाङ्गीकारे तु कलङ्कस्य मुख्यतया प्रतीतौ तस्य करधृतत्वं नासम्भवीति कदापि मुख्यतयाऽन्वयो न स्यात्। इत्थेवम् अलवलये करधृतत्वस्य मुख्यतयान्वयसिद्धौ पश्चात् कलङ्के उपचारात् कथञ्चित् करधृतत्वमुपपादनीयं, तथाहि, करशब्दश्लेषवशादुपस्थितस्य किरणस्य कलङ्काधारमण्डलसान्निध्यसम्बन्धेन कलङ्काधारत्वमुपचर्य्यते इति। श्लेषच्छायेति, किरणधृतत्वरूपद्वितीयार्थस्य असद्रूपतया प्रतीत्यभावात् वास्तविको नास्ति श्लेष इति श्लेषच्छायेत्युक्तम्। प्रत्यासत्त्या कलङ्काधारमण्डलस्य सान्निध्यसम्बन्धेन। उपचर्य्य आरोप्य। मूर्त्त्या मण्डलात्मकेन शरीरेण। उत्कटतया मुख्यतया प्राधान्येन।

(२२४) अभिहतोऽभिघातं प्राप्तः दानवानां रासः सिंहनादरवो यस्याम् सा अभिहतदानवरासा। अतिपाती शीघ्रगामी साराव (आरावेण शब्देन सहित) नदो, यस्याम् सा अतिपाति-साराव-नदा। सा गजता (गजसमूहः) यूथम् (स्वकुलम्) अतिपाति (अतिशयम् रक्षति) चेत्यन्वयः। अविरतेन दानेन (मदजलेन) वरा (श्रेष्ठा) अविरतदान-वरा। सारा बलिष्ठा। वनदा (वनं द्यति खण्डयति) वनखण्डिका।

अत्र यमकमनुलोमप्रतिलोमश्च (२२५) चित्रभेदः पादद्वयगते परस्परापेक्षे॥

एकस्य च ग्रहे न्यायदोषाभावादनिश्चयः॥५४॥

द्वयोर्बहूनां वा अलङ्काराणाम् एकत्र समावेशेऽपि विरोधात् न (२२६) यत्र युगपदवस्थानं, नचैकतरस्य परिग्रहे साधकं, तदितरस्य परिहारे बाधकमस्ति, येनैकतर एव परिगृह्येत, स निश्चयाभावरूपो द्वितीयः सङ्करः, समुच्चयेन सङ्करस्यैवाक्षेपात्। उदाहरणम्,—

जइ गहिरो जइ रअणणिब्भरो
जइ अ णिम्मलच्छाओ।

---

(२२५) अत्र द्वितीयचतुर्थपादयोः प्रथमाक्षरमारभ्य अनुलोमेन (आनुक्रमेण) पाठे यादृशौ पदार्थौ, तयोरन्त्याक्षरमादाय प्रतिलोमेन (व्युत्क्रमेण) पाठेऽपि तादृशावेवायातौति। पादद्वयगतश्च पादद्वयगतश्चेति-रीत्या एकशेषे 'नपुंसकमनपुंसकेनैकवच्चान्यतरस्याम्' (१।२।६९ पा० सू०) इत्यनेन क्लीबमेव विधीयते, अत. पादद्वयगते इति नपुंसकतोपपत्तिः, एवं परत्र। पादयमकानुलोमप्रतिलोमयोः प्रत्येकमेव दुष्करतया विदग्धमनोऽनुरञ्जकम्, तयोः साहित्यन्तु सुतरामतिशयेन विदग्धमनोऽनुरञ्जकमिति परस्परचारुत्वातिशये परस्परमपेक्षेते इत्यभिप्रायः।

(२२६) विरोधात् अङ्गिनङ्गयोरिव एकत्रावस्थानासम्भवात्। समुच्चयेन 'एकस्य च' इत्यत्र चकारेण। आक्षेपात् पूर्वकारिकातोऽनुवृत्तेः। तथाच 'एकस्य च' इत्यस्य चकारः 'अनियम' इत्यनेनान्वेति।

तह किं विहिया एसो

सरसपाणिअओ जलणिही या कित्रो (२२७)॥

अत्र, समुद्रे प्रस्तुते (विशेषणसाम्यादप्रस्तुतार्थप्रतीतेः) किमसौ समासोक्तिः, किम् (अब्धेरप्रस्तुतस्य मुखेन, कस्यापि तत्समगुणतया प्रस्तुतस्य प्रतीतेः) इयमप्रस्तुतप्रशंसा?—इति सन्देहः। यथा वा,

नयनानन्ददायीन्दोर्बिम्बमेतत्प्रसीदति।

अधुना विनिरुद्धायमविशीर्णमिदन्तमः?॥

अत्र, किं, (कामस्योद्दीपकः कालो वर्त्तते इति भङ्ग्यन्तरेण अभिधानात् (२२८)) पर्य्यायोक्तम्, उत, (वदनस्येन्दुबिम्बतया अध्यवसानात्) अतिशयोक्तिः, किं वा (एतदिति वक्त्रं निर्दिश्य तद्रूपारोपवशात्) रूपकं, अथवा(तयोः समुच्चयविवक्षायां(२२९))

---

(२२७) यथा गभीरो यथा रत्ननिर्भरो यथा च निर्मलच्छायः।

तथा किं विधिना एष, सरसपानीयको जलनिधिर्न कृतः?॥

इति सं०। पुरुषपक्षे सरसपानीयशब्देन परोपभोग्यवस्तुमत्त्वम् लक्ष्यते इति महेश्वर।

(२२८) कामस्य उद्दीपकोऽयं कालः इत्यतुक्ता अस्मिन् काले चन्द्र-बिम्बं नयनानन्ददायीत्यनेन भङ्ग्यन्तरेण कथनात्; नयनानन्ददायिचन्द्र-बिम्बत्वं कामोद्दीपकत्वनियतमिति एकतरस्य प्रतिपादने अन्यतरस्य प्रतीति-रेवसीति। एतेन इदमपि पर्य्यायोक्तं भवतीत्यायाति।

(२२९) चन्द्रवदनोभय-पक्षाद्विकल्पनया बिम्बं प्रसीदति, वदनञ्च प्रसीदतीति विवक्षायाम् एकतरस्यैव प्रकृतत्वे दीपकम्, उभयोरेव प्रकृतत्वे तुल्ययोगितेत्यर्थः। प्रदोषसमये वर्णनीये इति भावः। बिम्बपक्षे आशा दिक्, तमोऽन्धकारः। वक्त्रपक्षे आशा अभिलाषः, तमो विरहजन्यमूढ़ता।

दीपकम्, अथवा तुल्ययोगिता, किन्तु (प्रदोषसमये विशेषण-साम्यादाननस्यावगतौ) समासोक्तिः, (आहोस्वित् मुख-नैर्मल्यप्रस्तावात्) अप्रस्तुतप्रशंसा?–इति बहूनां सन्देहादयमेव सङ्करः ।

यत्र तु न्यायदोषयोरन्यतरस्यावतारः, तत्र एकतरस्य निश्चयात् न संशयः । न्यायश्च साधकत्वम् (अनुकूलता) । दोषोऽपि बाधकत्वं (प्रतिकूलता) । तत्र

सौभाग्यं वितनोति वक्त्रशशिनो ज्योत्स्नेव हासद्युतिः ।

-इत्यत्र मुख्यतया अवगम्यमाना हासद्युतिर्वक्त्रे (२३०) एवानुकूल्यं भजते इत्युपमायाः साधकं, शशिनि तु न तथा प्रतिकूलेति रूपकं प्रति तस्य अबाधकता ।

वक्त्रेन्दौ तव सत्ययं यदपरः शीतांशुरभ्युद्यतः ।

-इत्यत्रापरत्वमिन्दोरनुगुणं (२३१) न तु वक्त्रस्य प्रतिकूलमिति रूपकस्य साधकतां प्रतिपद्यते, न तूपमाया बाधकताम्।

---

(२३०) वक्त्रे विशेष्यतया वक्त्रे प्रतीते, शशिनश्च प्रधानतया प्रतीतावितीति यावत्, एवं 'शशिनि' इत्यत्रापि बोध्यम् । तथा च आनुकूल्यानुरूपमेव । हासद्युतेः वक्त्रे मुख्यतयैवान्वयसम्भवात् हासद्युतिर्वक्त्रस्य प्रतीतौ यथा अनुकूला, न तथा शशिनः प्रतीतौ प्रतिकूला, हासपदस्य विकासपरत्वं परिकल्प्य कथञ्चित् शशिन्यपि अन्वयसम्भवात् ।

(२३१) यथा 'अयमपरः पण्डितः' इत्यत्र पण्डितस्य विशेषणम् 'अपरत्वं' पण्डितान्तरस्य पूर्व्वोक्ततां प्रत्याययति, तथा 'अपरः शीतांशुः'-इत्यत्र चन्द्रस्य विशेषणतया उपात्तम् अपरत्वं चन्द्रान्तरस्य पूर्व्वोक्ततां प्रत्याययति; चन्द्रान्तरञ्च पूर्व्वोक्तन्तु 'वक्त्रेन्दौ' इत्यत्र रूपक एव भवति,

राजनारायणं लक्ष्मीस्त्वामालिङ्गति निर्भरम् ।

-इत्यत्र पुनरालिङ्गनमुपमां निरस्यति, सदृशं प्रति परप्रेयसीप्रयुक्तस्यालिङ्गनस्यासम्भवात् ।

पादाम्बुजं भवतु नो विजयाय मञ्जु-
मञ्जीरशिञ्जितमनोहरमम्बिकायाः ।

-इत्यत्र मञ्जीरशिञ्जितम् अम्बुजे प्रतिकूलम्, असम्भवादिति रूपकस्य बाधकं, न तु (२३२), पादेऽनुकूलमित्युपमायाः साधकमभिधीयते, विध्युपमर्दिनो बाधकस्य तदपेक्षया उत्कटत्वेन प्रतिपत्तेः । एवमन्यत्रापि सुधीभिः परीक्ष्यम् ॥

स्फुटमेकत्र विषये शब्दार्थालङ्कृतिद्वयम् ।

व्यवस्थितञ्च,

अभिन्ने एव पदे स्फुटतया, यत्, उभावपि शब्दार्था-

तस्यैव उपमानस्य चन्द्रस्य प्राधान्यतया प्रतीतिरिति । न तु तस्य प्रतिकूलमिति, सामान्यशब्दस्य विशेषपरत्वमभ्युपगम्य पक्षपदसान्निध्यात् अपरशब्दस्य पक्षापेक्षया अपर इति समुदितस्यार्थस्यापि कल्पनसम्भवात् ।

(२३२) ननु मञ्जीरशिञ्जितं यथा अम्बुजप्रतिकूलत्वेन बाधकतया व्यपदिश्यते, तथा पादेऽनुकूलत्वेन साधकतयापि कथं न व्यपदिश्यते इति शङ्कां निराकरोति नत्विति । इत्यत्र निराकरणम्, प्राधान्यं हि व्यपदेशनियामकं 'प्राधान्येन व्यपदेशा भवन्ति' इति नियमात्, प्राधान्यञ्च बलवत्त्वम्, प्रकृते च (स्वपक्षरक्षणात् परपक्षनिराकरणस्येव) उपमासाधनात् रूपकबाधनस्यैव बलीयस्त्वमिति बाधकतयैव व्यपदेशो युक्त इति । विधेः विधानस्य (प्रकृते पादेऽम्बुजत्वविधानरूपस्य रूपकस्य) । उपमर्दिनः निराकर्त्तुः । तदपेक्षया उपमासाधकापेक्षया । उत्कटत्वेन बलीयस्तया ।

लङ्कारौ (२३३) व्यवस्था समासादयतः, सोऽयमपरः सङ्करः ।

उदाहरणम्,—

स्फुटोल्लसत्किरण-केसर-सूर्यबिम्ब-
विस्तीर्णकर्णिकमथो दिवसारविन्दम् ।
श्लिष्टाष्टदिग्दल-कलाप-मुखावतार-
बद्धान्धकारमधुपावलि सञ्चुकोच ॥

अत्रैकपदानुप्रविष्टौ रूपकानुप्रासौ ।

तेनासौ त्रिरूपः परिकीर्तितः ॥५५॥

तदयमनुग्राह्यानुग्राहकतया, सन्देहेन, एकपदप्रतिपाद्यतया च व्यवस्थितत्वात्त्रिप्रकार एव सङ्करो व्याप्ततः । प्रकारान्तरेण तु (२३४) न शक्यो व्याकर्तुम्, आनन्त्यात्तत्प्रभेदानामिति प्रतिपादिताः शब्दार्थोभयगतत्वेन त्रैविध्यजुषोऽलङ्काराः ।

---

(२३३) शब्दार्थालङ्कारास्तिवुपलक्षणम्, 'कलकलोऽलकलोलदृशाऽन्यथा'—इत्यादौ शब्दालङ्कारयोरनुप्रासयमकयो, 'वक्त्रारविन्दमधुलुब्धमधुव्रताय मानमौ मकुलशङ्कुलकुलमध्ये' इत्यादावर्थालङ्कारयो रूपकातिशयोक्त्योर्यामेव सङ्करोऽवधेय ।

(२३४) "सङ्कीर्णिरिति विज्ञेया सर्वालङ्कारसङ्कर ।
सा तु व्यक्ता तथाऽव्यक्ता व्यक्ताव्यक्तेति च त्रिधा ॥
तिलतण्डुलवद्व्यक्ता छायादर्शवदेव च ।
अव्यक्ता क्षीरजलवत्पांशुपानीयवच्च सा ।
व्यक्ताव्यक्ता च सङ्कीर्णिर्नरसिंहवदिष्यते ।
चित्रवर्णवदन्यत्र नानालङ्कारसङ्करे ॥'
—इति भोजराजोक्तप्रकारेण ।

कुतः पुनरेष नियमो यदेतेषां तुल्येऽपि काव्यशोभातिशयहेतुत्वे कश्चिदलङ्कारः शब्दस्य, कश्चिदर्थस्य, कश्चिच्च उभयस्य?—इति चेत्। उक्तम्[२८७४०] अत्र, यथा काव्ये दोषगुणालङ्काराणां शब्दार्थोभयगतत्वेन व्यवस्थायामन्वयव्यतिरेकावेव प्रभवतः, निमित्तान्तरस्याभावात्, ततश्च योऽलङ्कारो यदीयान्वयव्यतिरेकावनुविधत्ते, स तदलङ्कारो व्यवस्थाप्यते-इति, एवञ्च यथा पुनरुक्तवदाभासः परम्परितरूपकञ्च उभयोर्भावाभावानुविधायितया उभयालङ्कारौ, तथा शब्दहेतुकार्थान्तरन्यासप्रभृतयोऽपि (२३५) द्रष्टव्याः, अर्थस्य तु तत्र वैचित्र्यम् उत्कटतया प्रतिभासते इति वाच्यालङ्कारमध्ये वस्तुस्थितिमनपेक्ष्यैव लक्षिताः। 'योऽलङ्कारो यदाश्रितः स तदलङ्कारः' इत्यपि कल्पनायाम्(२३६) अन्वयव्यतिरेकावेव समाश्रयितव्यौ, तदाश्रयणमन्तरेण विशिष्टस्याश्रयाश्रयिभावस्याभावादित्यलङ्काराणां यथोक्तनिमित्त एव परस्परव्यतिरेको ज्यायान् ॥

---

(२३५) उत्पादयति लोकस्य प्रीतिं मलयमारुतः ।

ननु दाक्षिण्यसम्पन्नः सर्वस्य भवति प्रियः ॥ इति दाक्षिण्यशब्दमूलोऽर्थान्तरन्यासः । प्रभृतिपदात् 'सकलकल पुरमेतत् जातम्'-इत्युपमादीनां संग्रहः ।

(२३६) अलङ्कारसर्वस्वकाराद्यभिमताय ... तत् तादृशं अन्वयव्यतिरेकरूपं यत् ... कि ... विश ... प्रविष्टस्येति यावत् । आश्रय ... आ ... दिति सम्भावनादिरूपस्य ... परस्परव्यतिरेकोऽन्योन्यभेद

एषां दोषा यथायोगं सम्भवन्तोऽपि केचन ।
उक्तेष्वन्तर्भवन्तीति न पृथक् प्रतिपादिताः ॥५६॥

तथा हि अनुप्रासस्य प्रसिद्ध्यभावो वैफल्यं वृत्तिविरोधः (२३७) इति ये त्रयो दोषाः, ते प्रसिद्धिविरुद्धताम्, अपुष्टार्थत्वं, प्रतिकूलवर्णताञ्च यथाक्रमं न व्यतिक्रामन्ति, तत्स्वभावत्वात् ।

क्रमेणोदाहरणम्,-

चक्री चक्रारपङ्क्तिं, हरिरपि च हरीन्, धूर्जटिर्धूर्ध्वजान्तान्,
अक्षं नक्षत्रनाथोऽरुणमपि वरुणः, कूबराग्रं कुबेरः ।
रंहः सङ्घः सुराणां, जगदुपकृतये नित्ययुक्तस्य यस्य
स्तौति प्रीतिप्रसन्नोऽन्वहमहिमरुचेः सोऽवतात्स्यन्दनो वः(२३८)॥

अत्र कर्तृकर्मप्रतिनियमेन (२३९) स्तुतिः अनुप्रासानुरोधेनैव कृता, न पुराणेतिहासादिषु तथा प्रतीतेति प्रसिद्धिविरोधः ।

यथा, तरुणि, रमणमन्दिर,-मानन्दस्यन्दि-सुन्दरेन्दुमुखि ।
यदि सल्लीलोल्लापिनि, गच्छसि तत् किं त्वदीयं मे ॥
अनणुरणन्मणिमेखल,-मविरलशिञ्जान-मञ्जु-मञ्जीरम् ।
परिसरणमरुणचरणे, रणरणकमकारणं कुरुते (२४०) ॥

---

(२३७) वृत्तेः उपनागरिकादेः (१८२४०), विरोधः प्रतिकूलता ।

(२३८) अत्र चार-धुर्-अक्ष-कूबर-रंह -शब्दाः क्रमेण कौशल-यानाक्ष-चक्र-युगन्धर-वेगार्थकाः । हरिरिन्द्रः । हरीन् अश्वान् ।

(२३९) चक्री चक्रारपङ्क्तिं स्तौतीति रीत्या ।

(२४०) भर्तुर्गमनाय कृतावधारणां प्रति सपत्नीवयस्योक्तिरियम् । युग्ममिदं । हे तरुणि, यदि रमणमन्दिरं गच्छसि, तत् (तदा) त्वदीयं

अत्र वाच्यस्य विचिन्त्यमानं न किञ्चिदपि चारुत्वं प्रतीयते -इत्यपुष्टार्थतैवानुप्रासस्य वैफल्यम् (२४१)।

अकुण्ठोत्कण्ठयेति [१२६ पृ०], अत्र शृङ्गारे परुषवर्णाडम्बरः पूर्वोक्तरीत्या (२४२) विरुध्यते इति पदानुप्रासोऽत्र प्रतिकूलवर्णतैव वृत्तिविरोधः।

यमकस्य पादत्रयगतत्वेन यमनमप्रयुक्तत्वं दोषः। यथा,
भुजङ्गमस्येव मणिः सदम्भाः, ग्राहावकीर्णेव नदी सदम्भाः।
दुरन्ततां निश्चिनुतोऽपि जन्तोः कर्षन्ति चेतः प्रसभं सदम्भाः (२४३)॥

उपमायाम्, उपमानस्य जातिप्रमाण-गतन्यूनत्वम्, अधिकता वा तादृशी अनुचितार्थत्वं दोषः; धर्म्याश्रये तु न्यूनाधिकत्वे यथाक्रमं हीनपदत्वमधिकपदत्वञ्च न व्यभिचरतः। क्रमेणोदाहरणम्,-

चाण्डालैरिव युष्माभिः साहसं परमं कृतम्। [जा० न्यू०]
वह्निस्फुलिङ्ग इव भानुरयं चकास्ति। [प्र० न्यू०]

परिसरणम् (गमनम्) मे (मम) अकारणं (निमित्तं विना) रणरणकम् (उत्कण्ठाम्) किम् (कथं) कुरुते, (तत्) भण (वद) इत्यन्वय इति चन्द्रिका।

(२४१) अत्र परिसरणविशेषणानि अनपुनरुक्तानि मेखलाभित्यादीनि, 'त्वदीयं परिसरणमकारणं रणरणकं कुरुते'-इति-वाच्यार्थस्य, तेन व्यङ्ग्यस्य भावविरहस्य च न किञ्चिदुपकारं कुर्वन्ति, केवलमनुप्रासार्थमेव तान्युपात्तानीति भावः।

(२४२) अष्टमोल्लासोक्तानुसारेण।

(२४३) सदम्भा इति पदत्रयस्य यथाक्रमं विग्रहार्थाः,-दम्भेन सहिताः, समीचीनजला, इष्टानिष्टज्ञानयुक्ताश्चेति।

अयं पद्मासनासीनश्चक्रवाको विराजते ।
युगादौ भगवान् वेधा विनिर्मित्सुरिव प्रजाः ॥ [का०प्र०]

पातालमिव ते नाभिः स्तनौ क्षितिधरोपमौ ।
वेणीदण्डः पुनरयं कालिन्दीपातसन्निभः ॥ [प्र०च०]

अत्र चाण्डालादिभिरुपमानैः प्रस्तुतोऽर्थोऽत्यर्थमेव कदर्थितः (२४४) इत्यनुचितार्थता ।

स मुनिर्लाञ्छितो मौञ्ज्या कृष्णाजिनपटं वहन् ।
व्यराजन्नीलजीमूतभागाश्लिष्ट इवांशुमान् ॥ [च०न्यू०]

अत्रोपमानस्य मौञ्जीस्थानीयस्तडिल्लक्षणो धर्मः केनापि पदेन न प्रतिपादित इति हीनपदत्वम् ।

> स पीतवासाः प्रगृहीतशार्ङ्गो
> मनोज्ञभीमं वपुराप कृष्णः ।
> शतह्रदेन्द्रायुधवान्निशायां
> संसृज्यमानः शशिनेव मेघः ॥ [ध०व०]

अत्रोपमेयस्य (२४५) गदादेरनिर्देशे शशिनो ग्रहणमतिरिच्यते-इत्यधिकपदत्वम् ।

लिङ्गवचनभेदोऽपि (२४६) उपमानोपमेययोः साधारणं चेत् धर्ममन्यरूपं कुर्यात्, तदा एकतरस्यैव तद्धर्मसमन्वया-

यगतेः सविशेषणस्यैव तस्योपमानत्वमुपमेयत्वं वा प्रतीयमानेन धर्म्मेण प्रतीयते इति प्रक्रान्तस्यार्थस्य स्फुटमनिर्वाहाद् अस्य भग्नप्रक्रमरूपत्वम् । यथा,

चिन्तारत्नमिव च्युतोऽसि करतो धिक् मन्दभाग्यस्य मे।[वि-भ-]

शक्तवो भक्षिता देव, शुद्धाः, कुलवधूरिव। [वं॰मे॰]

यत्र तु नानात्वेऽपि लिङ्गवचनयोः, सामान्याभिधायि पदं स्वरूपभेदं नापद्यते, न तत्रैतद्दूषणावतारः, उभयथापि अस्य अनुगमक्षमस्वभावत्वात् (२४७) ।

साधर्म्यवाचकं यत् पदं स्यात्, तेनैव तस्यान्वयः स्यात्, न तूभाभ्यामपि ; विशेषणविशेष्यभावान्वये समानलिङ्गवचनयोस्तन्त्रत्वात्, उभयत्र (उपमानोपमेययोः) अन्वयाभावे च तस्य साधर्म्यत्वमेव व्याहन्येत, तत्स्वरूपत्वात् तस्य, तदभावे च कस्तूपमा ? उपात्तस्य साधारणधर्मस्य एकत्र (उपमेये उपमाने वा) अन्वयबलेन, अपरत्र च प्रतीतिबलेन सम्बन्धग्रहोऽस्त्य उपमानिर्व्वाहस्तु न सम्यक्, सर्व्वत्र झटिति प्रतीत्यनुदयादिति । एतच्च दोषद्वयं भग्नप्रक्रमतायामेवान्तर्भवति, उक्तरीत्या उपमाने प्रतीयमानतया वाच्यतया वा उपक्रान्तस्य साधर्म्यस्य उपमेये अन्यथा (वाच्यतया प्रतीयमानतया वा) उपसंहारादिति प्रकाशकृन्मतम् ।

(२४७) भोजराजादयस्तु, पर्य्यायान्तराभावे लिङ्गवचनभेदोऽपि न दोषाय इत्याहुः, यथा,

यस्य त्रिवर्गशून्यानि दिनान्यायान्ति यान्ति च ।
स लोहकारभस्त्रेव श्वसन्नपि न जीवति ॥

अत्र भस्त्राया पर्य्यायान्तराभावादिति । दण्डिनापि

"न लिङ्गवचने भिन्ने न हीनाधिकतापि वा ।
उपमादूषणायालं यत्रोद्वेगो न धीमताम् ॥
प्राणा इव प्रियोऽयं मे, विद्या धनमिवार्जिता ।

यथा,-

गुणैरनर्घैः प्रथितो रत्नैरिव महार्णवः । [कि॰मे॰]
तद्देशोऽसदृशोऽन्याभिः स्त्रीभिर्मधुरताभृतः (२४८) ।
दधते स्म परां शोभां तदीया विभ्रमा इव ॥ [व॰मे॰]

कालपुरुषविध्यादिभेदेऽपि न तथा(२४६) प्रतीतिरस्खलित-रूपतया विश्रान्तिमासादयतीत्यत्रापि भग्नप्रक्रमतैव व्याप्तः । यथा,-

अतिथिं नाम काकुत्स्थात् पुत्रमाप कुमुद्वती ।
पश्चिमात् यामिनीयामात् प्रसादमिव चेतना ॥

अत्र चेतना प्रसादमाप्नोति न पुरा आपेति कालभेदः ।

प्रत्यग्रमज्जनविशेषविविक्तमूर्त्तिः
कौसुम्भरागरुचिरस्फुरदंशुकान्ता ।
विभ्राजसे मकरकेतनमर्चयन्ती
बालप्रवालविटपप्रभवा लतेव ॥

अत्र, लता विभ्राजते ननु विभ्राजसे इति सम्बोध्यमान-

निष्ठस्य परभागस्य (२५०) असम्बोध्यमानविषयतया व्यत्यासात् पुरुषभेदः ।

गङ्गेव प्रवहतु ते सदैव कीर्त्तिः ।-इत्यादौ च गङ्गा प्रवहति न तु प्रवहतु इति अप्रवृत्तप्रवर्त्तनात्मनो विधेः । एवञ्जातीयकस्य च अन्यस्यार्थस्य (२५१) उपमानगतस्यासम्भवाद्विध्यादिभेदः ॥

'ननु समानम् उच्चारितं प्रतीयमानं धर्म्मान्तरम् उपादाय पर्य्यवसितायाम् उपमायाम् उपमेयस्य प्रकृतधर्म्माभिसम्बन्धान्न कश्चित्कालभेदोऽस्ति (२५२) । यत्राप्युपात्तेनैव (२५३) सामान्यधर्म्मेण उपमा अवगम्यते, यथा, युधिष्ठिर इवायं सत्यं वदतीति, तत्र युधिष्ठिर इव सत्यवाद्ययं सत्यं वदतीति प्रतिपत्त्यामहे (२५४) । सत्यवादी सत्यं वदतीति च न पौनरुक्त्यम् आशङ्कनीयम्, रैपोषं पुष्णातीतिवत् युधिष्ठिर इव

---

(२५०) परभागस्य विभ्राजते इति क्रियायोगभूतस्य से-प्रत्ययस्य व्यत्यासात् परिवर्त्तनात् ।

(२५१) 'चिरं जीवतु ते पुत्रो मार्कण्डेयो मुनिर्यथा' इत्याशीरादि-रूपस्य ।

(२५२) काम इव सुन्दर, स रराज इत्यादौ, काम इव स रराजेत्यादौ च यथाक्रमम् उच्चारित प्रतीयमानस्य सौन्दर्य्यरूप धर्म्मान्तरस्य सम्बन्धात् उपमा प्रतीयते, रराजेति क्रिया च उपमेये तस्मिन्नेव अन्वेति, न तु उप-मानीभूते कामेऽपीति समुदायार्थः ।

(२५३) यत्र साधारणधर्म्मोऽन्तरालभ्यस्तत्रैव । उपात्तेनैव भिन्नकालादि-तया प्रतिपादितेनैव ।

(२५४) तथा च सत्यं वदतीति न साधारणधर्म्मवाचकम् किन्तु प्रतीयमानं सत्यवादीति परम् ।

सत्यवदनेन सत्यवाद्ययमित्यर्थावगमात् (२५५)।' सत्यम् एतत्, किन्तु स्थितेषु प्रयोगेषु समर्थनमिदं नतु सर्वथा निरवद्यम्, प्रस्तुतवस्तुप्रतीतिविघातात् (२५६) इति, सचेतस एवात्र प्रमाणम्।

असादृश्यासम्भवावप्युपमायाम् अनुचितार्थतायामेव पर्यवस्यत। यथा,-

ग्रथ्नाति काव्यशशिनं विततार्थरश्मिम्। [अधा॰]

अत्र काव्यस्य शशिना, अर्थानाञ्च रश्मिभि. साधर्म्यं कुत्रापि न प्रतीतमित्यनुचितार्थत्वम्।

निपेतुरास्यादिव तस्य दीप्ता
शरा धनुर्मण्डलमध्यभाजः।
जाज्वल्यमाना इव वारिधारा
दिनार्द्धभाज परिवेषिणोऽर्कात्॥ [अस॰]

अत्रापि ज्वलन्त्योऽम्बुधारा सूर्यमण्डलात् निष्पतन्त्यो न सम्भवन्तीत्युपनिबध्यमानोऽर्थोऽनौचित्यमेव पुष्णाति॥

उत्प्रेक्षायामपि सम्भावनं ध्रुवेवादय एव शब्दा वक्तु

(२५५) रेवोध पुष्णातीत्यत्र यथा (काशिकान्यासकारादिमते) धन रत्यकपोषणाभिधा पुष्टिरितिरीत्या धात्वर्थस्य सामान्यविशेषभावेन विशेषणविशेष्यभावाच्च पौनरुक्त्यम्, तथात्रापीति। एवमेव निदर्शनम्। अत्र युधिष्ठिर इत्येतनेन सत्यवदनस्वभावत्व प्रतीयते।

(२५६) प्रस्तुतस्य प्राकरणिकस्य वस्तुन उपमाया। साधर्म्यास्फुटतिप्रतीत्यनुदयेन प्रतीतेर्विसम्वादरूपो विघात।

यथा,-

आकृतेषु विहङ्गमेषु मशको नायान् पुरो वार्य्यते,
मध्ये-वारिधि वा वसंस्तृणमणिर्धत्ते मणीनां रुचम्।
खद्योतोऽपि न कम्पते प्रचलितुं मध्येऽपि तेजस्विनां
धिक् सामान्यमचेतसं प्रभुमिवानामृष्टतत्त्वान्तरम्(२६३)॥

अत्र, अचेतनस्य प्रभोरप्रस्तुत-विशिष्ट-सामान्य-द्वारेण(२६४) अभिव्यक्तौ न युक्तमेव पुनःकथनम्।

तदेतेऽलङ्कारदोषाः यथासम्भविनोऽन्येऽप्येवञ्जातीयकाः (२६५) पूर्व्वोक्तयैव दोषजात्या अन्तर्भाविताः, न पृथक् प्रतिपादनमर्हन्तीति

सम्पूर्णमिदं काव्यलक्षणम्॥

इति काव्यप्रकाशेऽर्थालङ्कारनिर्णयो नाम
दशम उल्लासः॥

॥ समाप्तश्चायं श्रीमम्मटभट्टकृतः काव्यप्रकाशः॥

---

(२६३) तृणमणिः काचादिमणिः प्रवालं वा। इत्येतस्य सामान्यमित्यनेनान्वयः। मध्ये वा भुवि वेति क्वचित् पाठः।

(२६४) अप्रस्तुतं यद् विशिष्टम् (आकृतेष्वित्यादिविशेषणयुक्तम्) सामान्यं, तद्द्वारेण तन्मुखेन; धिक् सामान्यमित्यनेनैवेत्यर्थः।

(२६५) समासोक्तौ नपुंसके नायकव्यवहारसमारोपे, उपमायां उपमाविरुद्धोक्ति, एवं विरोधे भिन्नाधारयोर्विरोधवर्णनमित्येवञ्जातीयका। एतेऽनुचितार्थत्वादौ अन्तर्भावमर्हन्ति। इत्यास्तां विस्तरः।

अत्रैव विरमः ।

सम्पूर्णमिदं श्रीमहेशचन्द्रन्यायरत्नसङ्कलिततात्पर्यविवरणम्।

कलिकातासंस्कृतविद्यालयः
संवत् १९४२ । ख्रिष्टाब्दः १८८६ ।

शुद्धिपत्रम् ।

पृष्ठस्य	पङ्क्तौ	अशुद्धम्	शुद्धम्
२	२०	विभावादि सम्वलन	विभावादिसम्वलन
४	१८	एतन्मूत्रक्रमन्देह	एतन्मूलकसन्देह
४	२२	प्राधानीभूत	प्रधानीभूत
४	२३	निर्य्यासः	निर्य्यासः
८	६	चतुर्भेदो	चतुर्भेदो
९	९	खड्ग	खड्ग
१०	१५	व्यावृत्तिदर्शनाद्य	व्यावृत्तिदर्शनाद्य
११	२१	असम्भावादिनि	असम्भवादिति
१२	२१	सदृपत्वज्ञार्थं	सदृपत्वज्ञार्थं
१२	२३	ताटस्थं	ताटस्थ्यम्
११	१३	असत्वाद्वाभेद	असत्याद्वाभेद
१४	२४	जाद्यादि	जाड्यादि
१५	१९	इदंशब्देन	इदंशब्देन
१८	२२	विमदेन	विमर्देण
२१	१५	श्रमखेद	श्रमस्वेद
२५	१०	भणामि	भणामि
२५	२०	गुरुजन परवश	गुरुजनपरवश
२५	२०	भनामि	भणामि
२६	१८	द्वयो	द्वयो·
२७	५	तिरस्कृतम्	तिरस्कृतम्
२७	०	यत्र स,	यत्र स',
२८	१	परित्याजितम्	परित्याजितम्

पृष्ठम्	पङ्क्तौ	अशुद्धम्	शुद्धम्
१९९	२१	मानससर	मानससर
२०१	१	अत्रस्थेयं	अत्रस्थेयं
२०३	२६	अनयो	अनयोः
२०४	७	त्वत्प्रसादात्	तत्प्रसादात्
२०४	८	स्याचन्द्रिता	स्याचन्द्रिता
२०४	१४	यत्ने	यत्न
२०७	१०	विभक्तिवतया	विभक्तिकतया
२०९	१	क्रियाराम्य	क्रियाराख्ये
२०९	१९	समाधात्ते	समाधत्ते
२११	१	तत्र	तत्रैव
२११	८	व्यवस्थिति	व्यवस्थिति
२११	१७	अनुकुल	अनुकूल
२११	२५	एकप्रयत्नोच्चार्यांस्त	एकप्रयत्नोच्चार्यांस्त
२१४	१	खड्ग	खड्‌ग
२१५	३	सुरजवन्धः	सुरजवन्धः
२१६	३	प्रथमादि	प्रथमादि
२१६	९	वर्णयेरेका	वर्णयोरेका
२१८	१०	मलिमत्	मलिमन्
२२०	२५	सभङ्गः	सभङ्गः
२२२	१	अर्थालङ्कारानाह	अर्थालङ्कारानाह
२२३	८	कल्पते	कल्प्यते
२२३	१२	सधर्मणो	सधर्म्मणो
२२३	१२	व्युत्पत्तिलभ्यं	व्युत्पत्तिलभ्यं
२२३	१४	परेः	परैः
२२३	२८	कमलमिव	कमलमिव
२२५	२१	जनयन्तो	जनयन्तः
२२८	२५	[illegible]	[illegible]
३१	२१	विशिष्टो	विशिष्टो

पृष्ठा	पङ्क्ती	अशुद्धम्	शुद्धम्
२१२	१६	मवोपमाना	मिवोपमाना
२१२	२६	मगुण्	मगुण्
२१२	२८	प्रतिपादयिष्याण	प्रतिपादयिष्याम।
२१४	१६	सतुप्रतीत्युर्भवति	सनुप्रतीतिर्भवति
२१५	६	कुसुमेण	कुसुमेण
२१६	७	ऽभ्यवधयात्	ऽभ्यवसायात्
२१६	८	नैमर्ग्यधर्म्मं	नैसर्गधर्म्मं
२१८	०	यद्देशोध्यमात्'	यद्देशोध्यमार्गं
२१८	१५	पुरवो	पुरषो
२२०	५	पद्मपक्षोः	पद्मपक्षीम्
२२०	१२	समागत	समागत
२२२	२	योलनः	यौलनः
२२३	१	स्रोतुप्राभग	स्रोतुप्राभव
२२३	५	चन्द्रप्रा	चन्द्रप्रा
२२५	४	लप	लघु
२२५	४	दुर्वनप	दुर्वनष
२२६	१२	गाथाभ्यात्	गाथात्
२२७	२	समलाम्नोच	समलाग्नोच
२२७	४	विमलमनुभाव	विमलमानुभाव
२२७	५	वैदिच	वैदिह
२२७	११	मृगुभे	मृगुरुः
२२८	१	चनैविच	चवैविच
२३१	८	वर्गुद्धापदला	वर्गद्धापदरा
२३२	१०	दार्दिन	दार्दिन
२३२	१८	विसवनवर्णिनि	विशेषवर्णिनि
२३३	१५	विमलोद्वर्द्धि	विमलोद्वर्द्धि
२३३	११	विभवर्णिन	विभवर्णिन
२३८	२	विवद्धर्म्हे	विवद्धर्म्हे

पृष्ठस्य	पङ्क्तौ	अशुद्धम्	शुद्धम्
२५६	१७	करीणाम्	करिणाम्
२५८	२०	सच्छिन्द्र	सच्छिद्र
२६०	१३	तथा	तथा
२६१	१८	मन्यमानः	मन्यमानाः
२६१	१३	यत्र	यातु
२६३	३	पुनररेतेषां	पुनरेतेषां
२६३	११	साधारणधर्मास्य	साधारणधर्मस्य
२६४	१०	रूपमेति	रूपमेति
२६४	२५	रूपमानोमेय	रूपमानोपमेय
२६६	१५	रित्युत्कर्ष	रित्युत्कर्षं.
२७१	२०	अनुपेक्षणीसापि	अनुपेक्षणीयस्या
२७१	१८	(४१०)	(३१०)
२७३	७	कौमुदी	कौमुदी
२७३	१४	प्रताय्यते	प्रत्याय्यते
२८८	१५	वक्रोषु	वक्रोषु
२९०	१५	पक्षधर्मान्वय	पक्षधर्मान्वयि
२९५	१७	आत्मान	आत्मानं
२९७	१६	वचने.	वचनैः
२९९	७	भिन्नाधरत्वयैव	भिन्नाधारत्वयैव
३१०	१५	नं, उपमान	न उपमान
३११	१५	कारिकायां	कारिकायां
३१७	१५	गृह्यमाणीयमान	गृह्यमाणायमान
३१७	१७	गृह्यमाणीयमानम्	गृह्यमाणायमानम्
३१४	२४	११८९)	२७१८०